

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

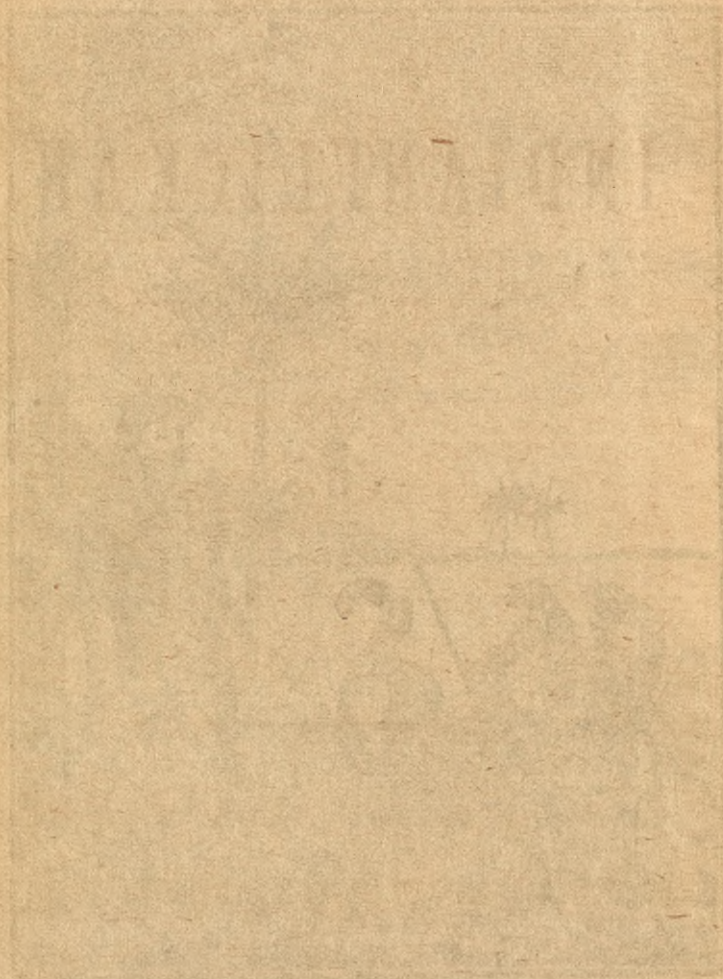
925

I.
INDIANFLICKAN

Odjuret störtade till marken ett par steg ifrån honom.

INDIAN PHOTODUPLICATION SERVICE

INDIANFLICKAN

ILLUSTRERAD HISTORISK

ROMAN

AF

E. F.

STOCKHOLM,
REVUENS FÖRLAG.

RENTAL

STOCKHOLM,
J. W. HOLMS BOKTRYCKERI,
1895.

Solen hade redan länge varit sänkt nedanför horisonten, och dagens brännande hetta hade aflösts af nattens svalka. Tusentals olikartade blomster fylde luften med sina dofter och förfriskades nu af nattens dagg, som likt silfverpärlor glittrade i deras kalkar i strålarne af månen, som klar och blank skred fram öfver fästet.

Öfverallt härskade en djup tystnad, som endast då och då blef afbruten af rytandet från något vildt djur, någon panter eller puma, som nu under nattens timma sökte sig ett rof mellan träden och snåren i Mexikos sumpiga kustlandskap.

En smal upptrampad gångstig ledde fram mellan stammarne i den väldiga urskogen. Det syntes vara den enda väg, där man kunde komma fram mellan de af lianer och allehanda andra slingerväxter så att säga sammanväfda träden, men det oaktadt trampades den sällan af människofot. Den var banad af skogens vilda invånare och begagnades också nästan uteslutande af dem, och beträddes den någon gång af en människa, var det den väl beväpnade och oförskräckte jägaren.

Denna natt tycktes emellertid äfven andra än jägaren våga sig in på denna väg, ty tvänne män visade sig plötsligt, efter hvad det syntes obehägnade.

De buro emellan sig ett slags provisorisk bår, hvarpå befann sig ett ljust föremål.

Vid foten af ett jättestort träd stannade de.

Framför dem utbredde sig en öppen plats, bevuxen med högt gräs, och bildade liksom en oas i denna trädöken, en plats, som erbjöd en helt annan anblick än skogarne. Den kunde liknas vid en liten insjö, där den låg i månskenet; det gröna gräset bildade liksom vågor, och stranden utgjordes af den omgifvande mörka skogen.

»Håll, låtom oss stanna här», sade den ena. »Vi kunna icke finna en lämpligare plats. Låtom oss här sätta ned vår börda!»

Hans kamrat kastade en tillfredsstäld blick omkring sig och utbrast:

»Godt, låt oss göra, som du vill. Platsen tycks verkligen vara så passande, som vi kunna önska.

Båren nedsattes försiktigt, och man kunde nu vid månens sken se hvad det var, som blef ditfördt.

Det var en liten, sofvande gosse med knubbiga armar och rosiga kinder. Ett gladt leende låg utbreddt öfver hans täcka, oskyldiga anletsdrag med de små händerna hopknäppta öfver bröstet, tycktes han i sina drömmar tumla om i lekar och fröjder.

De två männen stodo en stund, betraktande honom under tystnad.

»Vår chef skall bli belåten», anmärkte den ene slutligen. »Det är endast synd, att män förbjudit oss att tillsnöra strupen på ungen med ens».

»Det behöfs ju icke heller», svarade den andre. »Man har endast begärt dess lif, med förbehåll, att vi icke taga det. Vi öfverlämna barnet åt skogarnes gule härskare».

»Och är du säker på, att pantern också kommer just denna väg?» frågade kamraten.

»Ja! — Se dig bara omkring, Diaz. Ser du det höga, böljande gräset och de tätta snåren rundt omkring? Bakom dem flyter floden. En stund före daggryningen skall puman eller pantern passera just denna plats för att släcka sin törst i flodens svalkande vatten, och då skall gossen hafva vaknat upp ur sömnen och genom sin gråt, då han ser sig ensam midt i skogen, göra vilddjuren uppmärksamma på sin närvaro här. Något af dem skall då skynda hit med gnistrande ögon och med ett språng slå ned på honom, och innan solen gått upp, skall ändamålet med utsättandet vara uppnådt, och vi ärligt hafva förtjänat våra penningar».

Diaz, som vi hört att den ena af dem hette, böjde sig ned öfver det slumrande barnet, som i detta ögonblick gjorde en rörelse, liksom vore det nära att vakna.

»St!» mumlade han. »Ännu får han icke vakna. Hans gråt skulle locka hit de vilda djuren, och vi äro obehäpnade».

»Liksom han», anmärkte den andre.

Diaz böckade sig ned öfver barnet och förde handen fram och åter öfver dess ansikte, frambringande ett svalkande, söfvande luftdrag.

Den lille, som varit nära att vakna, föll åter i ro och lefde nu tydligen åter i drömmarnes lyckliga värld.

Diaz böjde sig för andra gången ned öfver den lille och famlade med händerna under de fina, spetsprydda kläderna, som betäckte den slumrandes bröst.

»Ser du!» sade han och drog fram en briljanterad medaljong af guld, som med en guldkedja var fastad omkring den lilles hals. »Skall han få behålla den

här? Pantern skall i alla fall icke bry sig mycket om det».

»Låt det vara, Diaz», svarade den andra hastigt. »Vi äro förbjudna att taga något af hvad han har på sig, och dessutom hafva vi mottagit vår öfverenskomna betalning i klingande guld, så rundligt, som vi själfva begärde».

Diaz släppte medaljongen och vände sig om emot sin kamrat.

»Du har rätt, Minga», svarade den andre, »men det är ej lätt att se det glänsande guldet och låta det vara. Dock må han behålla det, ehuru mycket skall krossas under panterns tänder».

I detta ögonblick hördes ett aflägsset, rullande ljud, liknande en svag åska, hvars dån återkastades af ekot.

Båda männen gjorde ofrivilligt en rörelse framåt, ty det rullande ljudet tycktes komma från motsatta sidan.

»Han kommer», hviskade Diaz, »och han är hungrig. Antilopen har varit för snabb för honom och hjorten för försiktig. Låt oss skynda härifrån, ty vi hafva gjort vår skyldighet och kunna vara alldeles lugna».

»Ännu är han långt borta», svarade Minga. »Vi hinna långt före honom till floden, och jag har lagt båten där, beredd att mottaga oss».

»Ja, ännu skall det väl dröja en stund, innan han hinner hit, men vi hafva i alla fall dröjt här länge, ja nästan allt för länge. Man kan komma att sakna oss, en händelse kan förråda vår frånvaro, och hvar hafva vi då varit någonstädes?»

Rytandet hördes ånyo, denna gång något närmare.

»Han är mycket hungrig», sade Diaz, »ty på

detta sätt klagar han alltid, då han misslyckats på sin jakt».

Ett svagt ljusskimmer började nu visa sig i öster, förebådande solens uppgång.

»Nu sänder morgonen oss sin första hälsning», fortfor Diaz, blickande upp emot himmeln. »Kom, Minga! Vi måste skynda oss härifrån. Det skall icke dröja länge, innan skogens gula härskare kommer att frukostera».

Ett nytt rytande rullade genom nejden, som en uppmaning åt dem att skynda sig, men nu vida högre, fruktansvärdare och närmare än förut.

Barnet vaknade vid ljudet och slog upp ögonen.

»Mamma», ropade det, »mamma!»

»Skynda!» sade Diaz och fattade vännen i armen.

»Pojken har vaknat och ropar på sin moder».

Minga dröjde ännu.

»Medaljongen», mumlade han, »jag kan ej låta vara att tänka på den».

»Kom», ropade Diaz. »Låt medaljongen ligga. Pantern kommer! Vi måste bort! Hör, hör!»

»Mamma, mamma», ropade den stackars gossen, »jag är så rädd!»

Hans rop besvarades af ett rytande, och de båda männen skyndade i största hast därifrån.

Nu var den lille ensam bland urskogens faror.

Pantern närmade sig allt mer och mer. Man kunde tydligt se hans gulaktiga, strimmiga kropp med den långa svansen, som piskade hans sidor, under det hans hufvud stolt reste sig i vädret, som om han

kände, att han var konungen i dessa skogar. Ögonen glimmade likt eldkol i dunklet, och den röda tungan slickade girigt de glänsande hvita, spetsiga tänderna, som om han redan kände en försmak af sitt offers blod.

Hans jakt hade varit utan resultat.

Men nu stannade han och lyssnade med uppspärade öron, tyst och orörlig som en bild af sten. Han hade hört ett ljud.

Det var rösten af det lilla offret, som grät och ropade af ångest.

Tigerns ögon vidgade sig, och hans svans började våldsamt piska hans sidor. Därpå hukade han sig ned till marken och kröp långsamt framåt längs stigen, så stilla och ljudlöst, att icke ett prasslande i gräset eller de nedfallna kvistarne förrådde hans annalkande.

Med tre väldiga språng minskade han afståndet mellan sig och den plats, där hans offer befann sig, och stannade sedan ånyo orörlig, lyssnande och med sina gnistrande blickar granskande omgifningarne.

På andra sidan om det stora trädet stod den lille gossen i sin ljusa dräkt blek som döden. Han kunde icke längre skrika, ty hans strupe var sammansnörd af ångest, tänderna skallrade och de små händerna voro krampaktigt knutna.

Han hade upptäckt sin okände fiende.

Det var Amerikas lejon, den tigerliknande puman eller kuguaren.

Gossen sjönk ned på sina knän och knäppte tillsammans sina skälfvande händer samt lyfte ögonen emot himmelen. Han ihågkom, att hans moder lärt honom, att man i all nöd skulle bedja till Gud.

Men ännu dröjde tigern med att göra sitt sista språng. Han tycktes till och med göra min af att

draga sig tillbaka. Han drog hufvudet allt mera åt sig, till dess det nästan fullständigt gömdes af ett stort blad. Sedan blef han liggande så stilla och orörlig, att ingen, som ej på förhand vetat däraf, gärna kunnat ana, att de yfviga bladen dolde ett af Amerikas grymmaste och farligaste rofdjur.

Tigern hade fått syn på ett nytt offer eller måhända en fiende, som närmade sig, och tryckte sig så tätt ned till marken, som möjligt.

Den kommande var en ung man af en stark och smidig kroppsbyggnad. Musklerna, som tydligt visade sig på hans framsträckta armar, utvisade en ovanlig styrka, och den öppna, djärfva blicken, som spanande flög omkring, fäste sig slutligen genomträngande på snåret liksom för att utforska, hvad som doldes där inne.

Den mörka färgnyansen utvisade, att indianskt blod rann i hans ådror, men den klädsel han bar betecknade att han i längre tid hade bott bland europeerna.

Öfver hans vänstra axel hängde en lång, präktig bössa, och i högra handen bar han ett lätt, smidigt kastspjut, ett fruktansvärdt vapen i hans hand, som medförde döden långt säkrare än bössan.

Han såg ut att vara en yngling i sin skönaste ålder, på sin höjd omkring tjugutvå år.

Han hade hört tigerns rytande och närmade sig nu med snabba, ljudlösa steg, framsträckt hals och spejande blickar för att uppsöka den blodiga röfvaren och döda den, innan den finge tillfälle att åter uppsöka sitt gömställe i urskogens snår.

Plötsligen stannade han med förvånad uppsyn. Han hade varseblifvit den darrande, knäböjande gossen vid foten af det stora trädet.

Detta var just i samma ögonblick, som tigern upp-

täckt honom och dragit sig tillbaka bakom bladverket för att vara gömd och på det hans nya offer skulle utan fruktan närma sig.

Ynglingen tycktes genast fatta situationen. Hans ögon fingo en högre glans och syntes vilja genomtränga busksnåren samt stannade slutligen på det bladverk, som gömde tigern.

Ett hånfullt leende krusade hans läppar, och hans hand höjde långsamt det lätta kastspjutet, hvars yttersta spets var färgad af en brunaktig vätska. Det var emellertid endast yttersta spetsen, som var färgad på detta sätt; det öfriga stålet var glänsande och blankt.

Ett nytt hånleende krusade hans behagliga ansiktsdrag, under det han oafbrutet höll blicken fästad vid de yppiga bladen, som rörde sig omärkligt.

»Den dumbomen!» mumlade han. »Han tänker lämna sitt gömställe för att smyga sig bakom mig».

Han misstog sig ej häri, ty tigerns instinkt hade genast sagt denne, att det var fara på färde, då den nykomne lyfte sitt spjut. Han sökte därför omärkligt och ljudlöst glida bort därifrån i en båge för att sedan med oemotståndlig kraft kasta sig öfver honom och slå honom till marken.

Planen var verkligen ganska god, men den unge mannens öga var skarpt som örnens. Han märkte tydligt, huru tigern kröp framåt i det höga gräset, alltjämt närmande sig med ögonen fästade på honom och hufvudet tryckt ned emot marken.

Då och då lyfte tigern sitt hufvud för att tillse, att han bibehöll rätt riktning, och fortsatte därpå åter sitt framträngande, ehuru för hvarje gång allt raskare. Till sist tycktes han ej längre bry sig om, att han kunde blifva upptäckt. Hans byte kunde nu mera knappast undgå honom.

Gräset rasslade omkring honom, och de nedfallna kvistarne, hvarpå han trampade, knakade under hans fötter.

»Så», mumlade ynglingen, »nu skall han snart söka skrämman mig med ett rytande och sedan göra ett språng».

I samma ögonblick hördes ett rasande, bedöfvande rytande ur det höga gräset, och tigerns smidiga kropp flög genom luften i ett väldigt språng.

Det fruktansvärda ljudet besvarades af de mindre djurens ängsliga skrik. Aporna, som vaknat ur sin slummer, foro förfärade upp på de högsta grenarne.

»Första språnget», mumlade ynglingen, som stod där alldeles lugn. »Nästa språng han gör, skall blifva hans sista».

Gossen borta under trädet hade hört tigerns rytande och rusat upp från sin knäböjande ställning.

»O mamma, snälla mamma, kom!» ropade han. »Jag är så rädd för de stora, runda ögonen. Han vill äta upp lille Leon».

Nu märkte han den brunhyade mannen och ville fly bort till honom, men benen nekade att bära honom, och han blef fortfarande stående där stel och orörlig.

Ehuru ynglingen hört barnets ångestrop, rörde han sig icke från stället. Hans ögon voro fortfarande riktade mot snåret, som dolde tigern och våldsamt rördes fram och åter.

Hans förre lugn började gifva vika för en viss febril spänning, som visade sig i, att hans ögon fingo en ökad glans, näsborrarnes vidgade sig och tycktes insuga den sträfva utdunstningen från tigern, och läpparne öppnades, så att de hvita tänderna lyste fram emellan dem.

Tigerns kropp var till större delen synlig. Han låg med det väldiga hufvudet tryckt till marken, piskande med svansen omkring sig, så att det strida gräset och de torra kvistarne vid sidorna knäcktes, under det han fortfarande lät ett doft, mullrande rytande höras.

På en gång utstötte han ett åsklikt rytande och i nästa ögonblick gjorde han sitt språng.

Den brunhyade ynglingen slungade sitt spjut med kraftig arm. Det flög hvinande genom luften och träffade odjuret i sidan, hvarefter detta störtade till marken ett par steg ifrån honom.

Ynglingen sprang med ett jublande segerrop några steg tillbaka.

»Hal!» ropade han. »Den gången felade du i ditt språng, och nu lär du ej få tillfälle att göra något vidare».

Han tycktes äfven hafva rätt häri, ty tigern hade störtat till marken utan att förmå att åter resa sig. Hans kropp tycktes vara liksom förslamad så när som på tassarne, hvilka i raseri refvo upp jorden, under det han uppgaf rasande tjut.

Mestizen — ty den unge mannen var en sådan — åsåg tigerns beteende, under det ett triumferande leende spelade kring hans läppar.

»Inom några ögonblick är du död, tack vare gifkets verkningar», sade han. »Skogarnes behärskare måste böja sig för den röde mannens ättling».

Ett fruktansvärdt raseri tycktes nu gripa det sårade odjuret. De väldiga klorna slogo rasande i luften, under det fradgen flöt ut ur munnen, och det ena rytandet följde på det andra, allt mer aftagande i styrka, till dess tigern omsider störtade omkull, tyst och med tillslutna ögon.

Den mörkhyade ynglingen gick fram och böjde sig ned öfver skogskonungen.

»Död!» sade han. »Enfaldige, som ville kämpa med mig om herraväldet i vildmarken!»

Han kastade en sista blick på tigern och reste sig i nästa ögonblick för att begifva sig bort till den lille gossen, som ännu stod orörlig under trädet.

»Rädd?» frågade han småleende och böjde sig ned öfver den lille.

»Leon vill gå hem till mamma», svarade gossen och omfattade hans knän med sina små armar.

»Hur har du kommit hit?» frågade mestizen och strök gossen smekande på kinden.

»Leon vet icke det», svarade barnet. »Han har icke varit stygg».

»Huru heter mamma?» forfor den unge mannen. »Du måste säga det. Onda människor hafva antagligen röfvat bort dig och fört dig hit».

»Hon heter lilla mamma», svarade barnet, »och hon är så snäll och så vacker. Kom med mig till mamma!»

»Hvad heter din fader?» frågade åter ynglingen med en missnöjd skakning på hufvudet.

Gossen betraktade honom förundrad.

»Nej», sade han. »Leon har ingen pappa. Han är död».

Den unge mannen betraktade barnet medlidsamt.

»Nå», sade han, »så skall jag i alla fall narra dem. Tag hit din klädning, så skall du få en annan af mig».

Han tog småleende af gossen den spetskantade blusen och förklädet samt sönderref båda delarne.

Den lille såg förvånad på honom och tycktes färdig att brista i gråt.

»Icke gråta!» log mestizen emot honom. »Du skall få en ny, vacker dräkt af mig».

Därpå gick han bort till den dödade tigern och stötte sin knif i hans hjärta.

Blodet strömmade fram ur såret och ynglingen stänkte med ett belåtet leende det rykande blodet på de små klädespersedlarne och kastade dem i gräset samt dolde tigerns kropp med gräs och bladväxter.

»Nu må de komma», mumlade han. »De skola tro, att tigern hållit måltid på den lille och endast lämnat dessa klädesrester kvar. O, de äro ej mycket kloka! Costal skall med lätthet narra dem».

Plötsligt höjde han hufvudet och lyssnade, hvar efter han skyndade bort till gossen, som nyfiket betraktat hans förehafvanden.

»Skynda, kom med mig!» hviskande han brådskande. »Det kommer någon, och vi måste bort».

»Det är mamma», ropade den lille och räckte ut armarne. »Leon vill gå mamma till mötes».

Därmed ville han ila bort till gängstigen, men Costal fattade tag i honom och sade, i det han böjde sig ned på knä:

»Nej, det är onda människor där, de som fört bort dig ifrån mamma. Vi måste skynda oss undan. Slå dina armar kring min hals och håll dig fast!»

Därmed lyfte han upp den lille på sina skuldror.

Leon slog förtroendefullt armarne kring hans bruna hals och kysste honom på kinden.

»För mig till mamma, så skall Leon tycka om dig», sade han, »och så skall mamma skänka dig guld».

»Ja, men håll dig nu fast», svarade mestizen, »och var icke rädd».

Därpå reste han sig och ilade raskt bort öfver

INDIANFLICKAN

den lilla öppna platsen samt försvann snart ibland stammarne i skogen.

Ett par minuter därefter prasslade det i busksnåret och tvänne män trädde fram på den lilla slätten.

Vid foten af det stora trädet stannade de och sågo sig omkring.

Vid anblicken af de sönderslitna och blodiga lämningarne af klädesplaggen bredde sig ett belåtet leende öfver deras ansikten, och den ene utbrast förnöjd:

»Det har händt såsom vi sade. Se, vår plan har lyckats alldeles utmärkt. Tigern synes hafva varit här och frukosterat, men vi äro helt och hållet utan skuld till olyckan.»

Därefter satte han sig ned bredvid sin följeslagare, som redan tagit plats vid foten af det stora trädet och rullat sig en cigarrett, på hvilken han med största välbehag rökte.

Ingendera af dem upptäckte kroppen af den dödade tigern, som fullständigt doldes af det yrniga gräset.

Medan de båda männen vid foten af det stora trädet syntes försjunka i betraktande af den storslagna naturens härlighet, vilja vi taga dem i närmare ögonsikte.

Den ene af dem var en synnerligt högre man af omkring trettio års ålder. Hans långlagda ansikte hade ett kallt och känslolöst uttryck. Det var alldeles skägglöst och ur detsamma framblickade ett par genomträngande ögon, hvilka oroligt blickade omkring, liksom ville deras ägare förvissa sig om, att ej något

försåt lurade. Vidare var det försedt med en lång krökt näsa, som gaf honom ett rofgirigt uttryck, och en mun med hårdt sammanpressade, nästan färglösa läppar. En märklig, nästan sjuklig blekhet låg utbredd öfver hela hans ansikte, och framträdde ännu skarpare genom det kortklippta, rödaktiga håret, hvilket, skjutande fram i en spets i pannan, bildade två bara fläckar på ömse sidor.

Hela hans ansikte utvisade en bestämd karaktär, förenad med list och förslagenhet, men också en hög grad af hjärtlöshet.

Hans svarta, nötta kåpa räckte ända ned till fötterna och fasthölls kring midjan af ett bredt, med mässingsspänne försedt gult bälte. En bredskyggig, svart filthatt betäckte hans hufvud, och hans dräkt fulländades af ett par klumpiga, järnbeslagna skor.

Alla dessa attributer utvisade, att han hörde till det andliga ståndet. Det var en af den katolska lärans missionärer, jesuiten pater Anselmo.

Äfven hans följeslagare utmärkte sig för sin högresta gestalt.

För öfrigt var hans utseende mycket olika.

Hans ansikte hade ett behagligt uttryck, och öfver detsamma hvilade ett nästan oafbrutet leende. De bruna ögonen ägde ett vänligt, trohjärtadt uttryck, och de mörkbruna mustascherna voro omsorgsfullt snodda till ett par sirliga spetsar. Händerna voro hvita med väl skötta naglar och hade en aristokratisk form.

Han var klädd i en svart tillknäppt rock af finaste kläde, hvilken fördelaktigt framhöll hans breda skuldror och höghvålfda bröst. Benen voro beklädda med ett par gula ridbyxor, som omslötos nedom knäna af ett par eleganta kragstöflar. På händerna hade han fina, hvita handskar.

Man såg genast, att han var en hidalgo, och hans ställning i samhället gaf honom också rätt till denna titel. Han var nämligen don Lotario da Barada, af regeringen utnämnd till domare i staden Mexiko.

Att de båda männen visst icke voro okunniga om farorna i denna del af landet, därom vittnade den bössa och de pistoler, hvarmed don Barada var beväpnad. Däremot bar ej den fromme patern något vapen, åtminstone kunde man ej se annat, än att han var fullkomligt obehäpnad.

De vilda djuren fruktade han icke. Emot dem hade han ett underbart vapen i sina svarta, stickande ögon. De vildaste djur blefvo liksom slagna med förskräckelse och fruktan, när dessa genomträngande blickar hvilade på dem, och drefvos af denna känsla till en ovilkorlig och snabb flykt. Han liknade i detta hänseende vissa ormar, hvilkas blickar sägas hafva den egenskapen att slå sina offer med fasa, ja, nästan förlama dem för att sedan så mycket lättare gifva fienden tillfälle att störta lös på sitt rof. Men icke endast på djuren, utan till och med på människorna invercade pater Anselmos blickar magnetiserande. Det låg i dem något, som utöfvade en oemotståndlig makt, något som tvang den mest frimodiga att slå ned sina ögon.

Gent emot människorna litade han dessutom på sitt andliga kall. Inom såväl Spanien som de spanska lydlanden, till hvilka Mexiko vid tiden för vår berättelse hörde, äger det andliga ståndet ett välde öfver folket, hvarom vi i vårt protestantiska land knappast torde göra oss en föreställning. Intet under således, att den fromme mannen kände sig trygg för både människor och djur, fastän han befann sig i en sådan trakt som en urskog i Mexiko.

Ett belåtet leende flög öfver hans bleka, kalla ansikte, då han sittande vid don Baradas sida, plockade tillsammans de blodiga plaggen och vecklade ihop dem till ett bylte. Hans röst ljud helt upprymd, då han sade:

»Nå, don Lotario, hvad tycker Ni om min plan? Icke så illa, vill jag tro?»

»Mycket sant, min bästa pater Anselmo», svarade den tilltalade, »allt har ju hittills gått utmärkt, men det återstår ej lång tid, och ännu äro vi ju endast vid början».

Patern ryckte på axlarna.

»I världsmänniskor ären allt för häftiga af eder», svarade han. »I stormen framåt och menen, att I skolen nedrifva och spränga öfver alla hinder för edra önskingar, för att esomoftast finna, att dessa hinder äro för starka att störta omkull och för höga att klättra öfver, och så sen I edra förhoppningar stranda. Vi, den heliga kyrkans tjänare däremot gå långsamt och obemärkt framåt, underminerande hindren, så att de till sist måste falla, och på detta sätt nå vi vart mål, utan att vår seger kostat oss ett enda offer».

»Än tiden då?» anmärkte don Lotario.

»Tiden!» sade pater Anselmo skrattande. »Vi kasta ej bort en enda minut, utan använda hvarje ögonblick. I sofven, men vi vaka; I förslösen timmarne på nöjen och sådant, men vi arbeta utan uppehåll. Därför hafva vi, oaktadt vår försiktighet, aldrig kommit för sent eller misslyckats. Vill Ni se här», tillade han, i det han drog fram en plånbok af skinn ur sin ficka. Öfvertyga Er nu om, att jag förstår att bruka tiden, så att hvar handling, som jag bestämt, blir utförd på bestämd tid».

»Ja, så vida den lyckas», anmärkte don Lotario. Munken betraktade honom med ett besynnerligt leende.

»Ni tviflar ännu, min bäste don Lotario», sade han. »Jag förstår verkligen ej, att Ni kan göra det, då Ni erinrar Er, hvilken dato vi skriva i dag. Ni torde komma ihåg, att jag redan för flera månader sedan sade Er, att Leon de la Zanca skulle upphöra att räknas bland de lefvande den tjuguförsta april».

»Den tjuguförsta april!» utbrast don Lotario. »Vid alla helgon, Ni är en riktig mästare i att räkna, och det sätt, hvarpå Ni beräknar en människas lifstid, är verkligen förskräckande noggrannt».

»Nå väl, så bör Ni då vara förvissad om, att alla andra, hvilkas dödsdag jag förutsagt, icke skola undgå sitt öde».

»Nå om hinder resa sig i Er väg?» invände don Lotario.

»Så skall jag besegra dem, vore de än aldrig så stora».

»Men om man finge samvetskrupler», kom åter don Lotario med sin invändning; »man skulle då knappast hafva någon nytta af Ert förstånd och Er ut hållighet, min bäste vän».

»Tror Ni då, att jag därför skulle uppgifva arbetet?» skrottade munken hänfullt. »Nej, min käre don Lotario, i så fall arbetade jag för egen räkning och skördade ensam frukten af mitt arbete».

Ett uttryck af beundran blandad med fasa låg utbreddt öfver don Lotarios drag, då han betraktade jesuiten vid sin sida, på samma gång han drog några rökmoln ur sin cigarrett.

»Det tycks väcka Er förundran», fortfor patern i samma lugna ton, »men jag är af det slaget människor,

som endast bygga på en säker grund och därför fortsätta verket, tills det är fulländadt. Om Ni behagar se hit, skall Ni blifva förvissad om, att alla beräkningar för framtida händelser äro med största noggrannhet utförda».

Med dessa ord slog han upp ett blad i sin bok, hvilket var utmärkt på ett sätt som gjorde det lätt att finna. Bredvid det vikna hörnet stod ett svart kors ritadt öfverst på sidan liksom vid en dödsannons.

Detta blad bildade en ohygglig lista. De personer, som stodo upptecknade på denna, voro invigda till en oudviklig död. Öfverst på listan stod med tydliga bokstäfver:

Leon de la Zanca, död den 21 april.

Därefter följde:

Don Fernando de Lopez,	död d. 17 maj 18 ..
Donna Carmen de la Zanca,	» » 20 juni 18 ..
Kapten Carlo Lantejas,	» » 25 juli 18 ..
Donna Inez de Barras,	» » 17 aug. 18 ..
Mestizen Costal,	» » 27 sept. 18 ..
Pietro Bresto,	» » 29 » 18 ..

Med undantag af den första på listan, enligt paterns tanke, voro de alla ännu i lifvet, men de voro dock dömda till döden, och det återstod blott att utföra domen, och att detta skulle ske därom var patern fullt öfvertygad, som vi af hans ord hafva hört.

Hvilka dessa dödsdömda voro, skall läsaren erhålla närmare kännedom om i vår berättelse. Till en början vilja vi omtala, att de voro arfvingar till en kolossal förmögenhet.

Undrar någon, huru dessa personer af så olika ställning i lifvet blifvit arfvingar till en och samma rikedom, så vilja vi till svar på hans fråga omtala följande:

För omkring tvåhundrafemtio år sedan, kort efter spaniorernas underkufvande af Mexiko bodde i närheten af hufvudstaden en mäktig rik spansk invandrare. Denne hade en son, vid namn Xaver, hvilken han skattade högre än alla sina rikedomar.

En dag, då Xaver, var ute på ett ströftåg i den närbelägna skogen, råkade hans häst snafva och afkastade sin ryttare, som härvid slog sitt hufvud emot en trädstam med den påföljd, att han blef illa sårad och blef liggande som död, ett lätt byte för de vilda djuren.

Frampå dagen påträffades han där af en ung indianska, hvilken i stället för att öfverlämna honom åt sina blodtörstiga stamförvandters hämd förde den sårade till en närbelägen bergsgrotta, där hon nedlade honom på en bädd af gräs och blad, som hon skyndsamt iordningstälde. Där vårdade hon honom i tre dagar med största omsorg, och på fjärde dagen hade hon den glädjen att se sina bemödanden krönas med framgång, i det han återvann sansen och slog upp ögonen. På hans frågor meddelade hon, hvad som händt, och omtalade, att hon i hemlighet vore en kristen, ehuru hon ej vågat uppenbara det för sina stamförvänder.

Ännu tre dagar förflöto, innan den unge mannen återvände till sitt hem, men på denna tid hade hos de båda unga uppstått en ömseudig lidelsefull kärlek, som från hans sida understöddes af den tacksamhet, han måste känna för sin räddarinna, hviken dessutom var en skönhet oaktadt sin mörka färg.

Hemkommen blef han mottagen med ytterlig glädje, ty man hade sört honom såsom förlorad, då man oaktadt alla spaningar ej påträffat honom,

De två älskande träffade hvarandra under den kkommande tiden ofta ute i det fria under nätterna, då allt var tyst och stilla och endast månen och stjärnorna sågo dem, och utbytte med hvarandra kärlekens ljuftva berusande ord och smekningar. Föga anade de ett bittert uppvaknande ur sin ljuftva kärleksdröm. De voro lyckliga, så lyckliga, som någon kan vara här på jorden.

En natt, då de som vanligt åter möttes under palmerna och öfverlämnade sig åt sin kärlek, prasslade det i de omgifvande buskarne och rören, och beväpnade män sprungo fram.

Förskräckt tryckte han henne intill sig; förgäfves anropade hon himlen om bistånd. Utan att akta på det förtviflade motstånd han gjorde, slet de dem ur hvarandras armar och förde bort dem.

Xaver fördes inför sin fader, hvilken på hans förklaring, att han ämnade göra skogarnes dotter till sin maka, råkade i yttersta raseri och svor en dyr ed på att låta henne umgälla det brott, han ansåg, att hans som vore sinnad att begå.

Han dömde henne till att slita piskan och därpå bunden till händer och fötter utkastas i skogarne som ett rof för de vilda djuren. Sonen instängde han på sitt rum och låste själf dörren samt ställde till yttermera säkerhet en af sina slafvar som vakt utanför, hotande att låta piska denne till döds, ifall fången undkomme.

Morgonen före, innan straffet på indianflickan skulle utföras, befanns fönstret till Xavers fängelse vara uttaget, en lina, förfärdigad af hans sönderrifna sängkläder hängde utefter väggen och fången borta. Utanför flickans fängelse låg vakten med klufven panna, och äfven där var fången försvunnen.

Förgäfves efterspanade den rike spanioren sin son, förgäfves ströfvade han med sina beridna och väl beväpnade män genom hela Mexiko — af flyktingarne fann han ej ett spår, utan måste återvända ensam tillbaka med sina tjänare.

De båda älskande hade lyckligen uppnått hafvet, timrat ihop en flotte, så godt sig göra lät, och på denna anförtrött sig åt böljorna och heliga jungfrune skydd.

Efter en lång färd landade de på en okänd strand. Där slogo de sig ned och byggde sig en hydda samt lefde nu ett lugnt lif vid hvarandras sida, endast omgifna af skogarne och de vilda människor, som bodde där, men hvilka visade dem mycken vänlighet.

Någon tid förflöt nu, visserligen full af möda för den rike mannens son, men förljufvad af deras innerliga kärlek. Hans älskade Mariani, som han uppkallat henne, förjagade med sina smekningar det svärmod, som annars skulle hafva plågat honom, afskild, som han nu var från allt civiliseradt umgänge, hvartill äfven kom, att arbetet väl var tillräckligt att skaffa dem sitt lifsuppehälle, men ej vidare.

Då kom han en dag hem med strålände ögon och klappande hjärta.

Han hade funnit en skatt.

Vid sitt arbete i den steniga marken hade han funnit en guldklump af ansenlig storlek och kort därpå ytterligare en.

Han kunde icke tvifla därpå, han hade upptäckt en riklig skatt.

Hans trogna Mariani hörde hans berättelse, och då aftonen kom, lämnade de båda hyddan och gingo till platsen.

Månen och stjärnorna lyste dem, då de med där-

rande händer hopsamlade de skatter, de funno i jorden vid hans gräfvande däri, skatter, hvilka betryggade deras framtid och satte dem i stånd att i ett civiliseradt land njuta en ostörd tillvaro full af sällhet och utan bekymmer för morgondagen.

De återvände till sin hydda och kvarblefvo där ännu i flera år, utan att någon anade deras fynd.

Slutligen efter flera års förlopp beslöto de att söka uppnå ett annat land, där de möjligen kunde påträffa civiliserade människor. De förfärdigade åt sig med tillhjälp af sina vilda grannar en större farkost, och sedan de i den medfört sina skatter, anförtrodde de sig åter åt vind och våg.

Efter att i flera dygn hafva seglat på måfå landstego de och funno med fruktan, att de åter voro i sina fäders land. Den unge Xaver erfor, då han vid en färd, som han gjorde inåt landet till sin hemtrakt för att undersöka förhållandena där, att hans fader dött och på sin dödsbädd förlåtit dem båda.

Med sin älskade Mariani nedsatte han sig nu på sin faders egendom. Här lät han nu en präst viga dem, sedan Mariani blifvit offentligt upptagen i den kristna kyrkan, och de framlefde nu ett lif fullt af den lycka kärleken kan skänka.

Sina rikedomar delade han lika mellan sina barn, så att de ägde lika mycket som Xaver och Mariani själfva, och när de båda hvilade ljuft under det mjuka, svajande gräset, efterlämnade de sin andel, som till följe af testamentets bestämmelser först skulle förfalla till betalning tvåhundra år efter deras död till då lefvande lagliga arfvingar.

Nu felades blott ett halft år i dessa tvåhundra år, och skatten hvilade till dess i banken i Mexiko.

Annonser i tidningar och andra tillkännagifvanden

hade redan underrättat arfvingarne därom, och arfvets storlek angifven till:

Tjugonio millioner niohundra tusen piaster (= omkring etthundratio millioner kronor).

Till denna oerhörda förmögenhet voro de sju personer, som stodo upptecknade på pater Anselmos dödslista, arfvingar, och skulle ingen af dem vara i lifvet vid tiden för utbetalandet af arvet, skulle detta tillfalla kyrkan.

Sedan dessa upplysningar nu blifvit lämnade, kunna vi fortsätta vår berättelse.

Sedan pater Anselmo uppläst namnen på de dösdömda, stoppade han helt lugnt plånboken i sin ficka och fortfor med ett belåtet leende:

»Nå, hvad säger Ni nu? Har jag icke mina saker i fullkomlig ordning? Jag hoppas, att Ni ej längre tviflar på, att vi, innan timmen slår, skola vara de enda arfvingarne».

»Vi?» eftersade don Lotario.

»Ja», svarade patern, »jag säger vi, ty utan Er skulle arbetet vålla mig stora svårigheter, men med Ert bistånd hoppas jag få tillträde till kretsar, som annars skulle vara stängda för mig, den obetydliga munken, och för detta Ert besvär antager jag, att Ni ej skall hafva något emot att mottaga ett anseeligt honorar af oss».

»Men, min bästa vän», återtog don Lotario, »Ni tycks glömma, att äfven jag kunde göra anspråk på att vara arftagare af den kolossala förmögenheten».

Pater Anselmo tog helt lugnt åter upp sin bok ur fickan och slog upp dödslistan.

»Nummer åtta således», sade han och satte pennstiftet till papperet. »Ni får ursäkta, att jag var nära att glömma Er».

»Hvad ämnar Ni göra?» ropade spanioren och grep häftigt patern i armen.

»Naturligtvis uppföra Ert namn på sin rätta plats på listan», svarade denne iskallt.

»Ah, förstår Ni då icke, att det var ett skämt?» ifrade den Lotario. »Det har aldrig på allvar varit min mening att framkomma med mina högst tvifvelaktiga arfsanspråk».

»Jag förstår mig icke på skämt», svarade patern och fäste sina genomträngande blickar på don Lotario. »Ni torde inse, att det vore värst för Er själf, om Ni intrangerade Er bland dem, som stå oss i vägen för arfvvet».

Med dessa ord stoppade han till spaniorens stora glädje åter ned boken i sin ficka och fortför:

»För öfrigt betala vi våra medhjälpare rikligt för sina besvär. Hvad säger Ni om att för Er räkning bekomma en million piaster?»

Ett belåtet leende spelade öfver don Lotarios drag, då han svarade:

»Ni kan med rätta säga, att Ni betalar rikligt. Jag skall veta att ställa mig så, att Ni blir belåten med mig».

»Däri gör Ni klokt», svarade pater Anselmo. »Jag skall redan i dag taga Er på orden och gifver Er härmed i uppdrag att meddela donna Carmen de la Zanza den olycka, som träffat hennes son. Som bevis kan Ni medtaga dessa blodiga plagg»

»Ni skall blifva belåten», svarade don Lotario, i det ett afskyvärdt leende vanstälde hans vackra drag. Den vackra donna Carmen skall blifva öfvertygad om, att hennes ögonsten fallit ett offer för skogarnes vildjur».

»Men för att tala om mig själf», fortför han efter

ett ögonblicks tystnad, »hvad vill Ni gifva mig för tecken till säkerhet för, att jag lämnas i ro af Edra öfriga medhjälpare?»

»Är Ni fullt och fast besluten att uppgifva alla egna anspråk och endast tjäna vår sak?» frågade pater efter några ögonblicks betänkande.

»Helt och hållet».

»Nå, i så fall skall jag gifva Er ett outplånligt tecken, som gör Er person okränkbar. Vänd hit Er högra kind».

Med dessa ord framtog pater en liten flaska, som innehöll en gulbrun vätska.

Don Lotario lydde uppmaningen med synbar oro.

I nästa ögonblick kände han på sin högra tinning en häftig smärta, som om han blifvit bränd med ett glödhet järn.

»O!» ropade han, »hvad är detta? Hvad gör Ni mig?»

»Var lugn», svarade pater, »smärtan är genast förbi, och sedan bär Ni på Er högra tinning det rådande tecknet».

Don Lotario märkte snart, att han talat sant, ty smärtan var genast försvunnen. Vid sin högra tinning hade han nu ett märke af samma storlek som en ärtä. Det var af rödaktig färg och liknade ett så kalladt födelsemärke.

»Detta märke håller sig ungefär ett år», sade pater Anselmo, »och Ni kan nu vara alldeles lugn för att träffas af någon olycka från våra medhjälparens sida».

En suck banade sig väg öfver don Lotarios läppar. Han fruktade, att denna fläck skulle vanställa hans vackra ansikte.

Jesuiten skrattade och sade liksom om han kunnat läsa hans tankar.

»Min bästa vän, oroa Er icke för denna lilla fläck. Den vanpryder Er alldeles icke utan skall tvärtom komma att göra Ert utseende ännu mera intressant i damernas ögon».

»Men om man frågar mig om orsaken till densamma», invände don Lotario.

»Nå, det är ju lätt att finna ett svar på», svarade patern med en medlidsam axelryckning. »Ni har helt enkelt blifvit stucken af någon giftig insekt, och detta skall med lätthet förklara tillkomsten af detta märke».

»Men vi måste bort till fortsatt arbete, ty solen är redan högt på fästet», fortfor han. »Nu börjar Ni Ert kall genom att underrätta donna Carmen om den olycka, som träffat hennes son.

De reste sig upp från det mjuka gräset, där de suttit, och don Lotario knäppte med fingrarna bort litet aska, som råkat falla från cigarretten ned på hans kläder.

»Ja låtom oss gå. När man satt handen till plogen, är det ej skäl i att se sig tillbaka», yttrade han och aflägsnade sig vid paterns sida med de trasiga, bloddränkta klädespersedlarne i handen.

Efter en liten stunds vandring uppnådde de en banad gångstig, som förde genom snåren.

Ingenting störde deras vandring. Så snart solen gått upp hade de vilda djuren dragit sig undan till sina gömställen. Tigern hade slagit sig till ro bland sina snår, och under de jättelika bladen af ormbunkarne lågo de giftiga ormarne däsigt sammanrullade.

Denna overksamhet fortfor så länge dagens hetta varade, men sedan började åter skogarnes invånare sätta sig i verksamhet för att släcka sin blodtörst.

Det dröjde ej länge, innan de två männen nådde den plats, der de hade sina hästar under bevakning

af Minga och Diaz, och inom några minuter sutto de i sadeln, aflägsnande sig från den plats, där de dryftat sina planer och äfven menat sig se början till uppyllandet af dem.

De båda tjänarne följde till fots efter dem, och snart voro äfven de långt ifrån platsen för sitt dåd.

Några mil från den plats, där ofvan omtalade tilldragelse ägt rum, låg i likhet med hvad händelsen ofta är i Mexiko, en liten kulle, hvars topp antingen af naturen eller kanske af människohand blifvit afplattad och jämnad.

Här uppe hade man uppfört en hydda enligt landets bruk, det vill säga, att dess väggar bestodo af en dubbel rad bambustänger, hvilka invändigt voro bestrukna med lera.

Taket, som lutade tillräckligt för att bereda aflopp för regnvattnet, var belagdt med klufna bamburör, hvilka bildade rännor ungefär som taktegel.

Denna hydda plägade anlitas af resande, som där funno skydd för natten, hvilket trots saknaden af bekvämligheter var att föredraga framför att tillbringa natten ute i den fria skogen, där man med möda kunde hålla de vilda djuren på afstånd, änskönt man upptände sina eldar.

Med undantag af några enstaka, spridda kastanier var den närmaste omgifningen kring kullen bevuxen endast med högt gräs och ormbunkar. På något afstånd vidtog skogen rundt om liksom en mörkgrön ram omkring en tafla, och en liten flod ringlade sig långsamt fram för att efter att hafva genomskurit den lilla slätten försvinna inåt skogen.

3.
INDIANFLICKAN

»O, mina vänner», bad hon, »rädden mitt barn».

Klockan var vid femtiden på morgonen och luften var redan brännhet. Ej en vind blåste, ej ett löf rörde sig, icke ett enda moln syntes till på den blåa himlen — allt var tungt, dåsigt och dött.

Inne i huset sofvo de resande, som höllo till där för tillfället, och utanför hade tjänarne uppslagit ett tält, under hvars skydd de nu togo en stunds hvila, då de under natten hvarken kunnat sofva på grund af den ovanligt tryckande och kvafva luften eller vågat det för att icke blifva öfverfallna af de vilda djuren. Elden, som de upptändt under natten, var i det närmaste utbrunnen, och endast en svag rökpelare, som steg lodrätt i luften utan att en vindpust skingrade den, utvisade ännu att det glödde under askan.

Bredvid stod en tung och klumpig resvagn, för hvilken minst sex hästar behöfdes för att sätta den i rörelse så mycket mer som vägen, hvilken befärdades af resande, som ämnade sig uppåt de högländtare delarne af landet var mycket ojämn.

Inträda vi i huset, finna vi det afdeladt i tvänne rum genom en skärm eller matta. Väggarne voro invändigt beklädda med bastmattor, hvilka voro tätt förenade med en dylik, som låg utbredd öfver golfvet. På detta sätt skyddade man sig mot besök af giftiga ormar, hvilka annars lätt kunnat bereda sig tillträde genom springorna i väggarne af den primitiva byggnaden.

I ena hörnet af det yttre rummet fanns ett läger af mossa, på hvilket en ung indianflicka slumrade. Hennes drag voro till och med enligt europeiska skönhetsbegrepp särdeles vackra, och det genom ett fönster högt uppe i väggen inströmmande ljuset belyste hennes fina, nästan barnsliga drag. Det korpsvarta håret bredde sig omkring hennes på den högra armen hvi-

lande hufvud likt en slöja, och bröstet höjdes af de lugna andedragen så jämt och lugnt att man kunde vara öfvertygad om, att ingen pinsam dröm störde hennes sömn.

I närheten af den unga indianskans läger stod en liten säng med bländhvita lakan och täcke, som var slaget åt sidan, hvarigenom man fick tillfälle att observera, att den lilla bädden bar tydliga intryck efter en liten kropp, ehuru nu ingen hvilade där.

Den lille Leon de la Zanca hade för några timmar sedan legat där, och den unga flickan var hans vårdarinna Naäma.

Plötsligt for den unga indianskan upp ur sömnen. Ett klingande ljud från det lilla rummet bredvid tillkännagaf, att hennes matmoder befalde henne till sig.

Då Naäma varseblef, att den lilla sängen bredvid henne var tom, var ett skri nära att bana sig väg öfver hennes läppar, under det att ett uttryck af förskräckelse bredde sig öfver hennes ansikte.

Det lämnade emellertid genast plats för ett lugnt, likgiltigt uttryck, liksom om hon ihågkommit något, som bortbläste all fruktan, och hennes läppar krusades till och med af ett egendomligt leende, hvarpå hon åter lade sig ned på sin bädd utan att akta på matmoderns ringning.

Om några ögonblick hördes åter klockan, men den unga flickan låg fortfarande stilla med slutna ögon, liksom om hon sof, ehuru matmodern denna gång äfven ropade hennes namn.

Snart öppnades en dörr eller rättare ett förhänge den skärm som utgjorde skiljeväggen mellan rummen och en ung, vacker kvinna visade sig.

Det var Leons moder, donna Carmen de la Zanca.!

Hon smålog, då hon varseblef Naåmas slutna ögon och hörde de jämna, regelbundna andedragen.

»Hon har insomnat, den stackars tillgifna och troгна Naåma», sade hon halfhögt. »Hon är uttröttad och behöfver hvila, och jag vill därför själf klåda min lille gosse, till dess vi om ett par timmar bryta upp».

Det kärleksfulla leendet, som hvilade på hennes läppar, då hon vände sig om mot sängen, där hennes älskling hade sin hviloplats, lämnade rum för ett uttryck af förskräckelse och oro, då hon ej varseblef honom där.

Hon kastade täcket åt sidan och började genomleta bädden, liksom tänkte hon, att han gömt sig under sängkläderna, men fåfångt.

Kallsvetten sprang ut på hennes panna; hennes läppar rörde sig krampaktigt och hennes kropp darade så, att hon med nöd förmådde hålla sig upprätt.

»Ah, det är endast en gråslig dröm», mumlade hon och försökte småle. »Jag är ännu icke vaken; resans mödor hafva uttröttat mig och förvirrat mina sinnen».

Och hon började åter med feberaktig ifver genomsöka den lilla sängen, hvarvid hon kastade kläderna på golfvet, till dess den var alldeles tom,

»O, han har endast gömt sig för att öfverraska mig», sökte hon att intala sig tröst, »Leon, kom till mamma, Leon!»

Hennes rop ljud dock fåfångt. Det kom ingen.

Nu erinrade hon sig plötsligt, att sängkläderna varit kalla, och att det således varit en god stund sedan någon legat på dem.

Denna tanke förökade hennes ångest. Hennes andedrägt ville stocka sig, och hon förmådde med möda framstötta ropet:

»Naäma, Naäma!»

Den unga flickan reste sig hastigt upp ifrån sitt läger, och rusade liksom yrvaken fram emot öppningen till rummet bredvid, utan att hon syntes varseblifva matmodern bredvid sin sida.

»Här är jag, sennora», sade hon. »Jag tyckte, att sennoran kallade på mig».

»Naäma, hvar är — hvar, hvar — min lille gosse...?» framstammade den stackars modern med nästan klanglös röst och pekade på den lilla sängen.

Nu först tycktes den unga indianskan blifva henne varse. Hon for med handen öfver ögonen och riktade sedan en förundrad, frågande blick på sin härskarinna.

»Ack, sennora, förlåt Naäma för att hon var trött och icke hörde, då sennora kallade!»

»Leon, min lille gosse, hvar är han?» upprepade donna Carmen sin fråga och visade åter på den tomma sängen.

Den unga flickan betraktade henne förvånad.

»Han måste ju vara där», stammade hon och vände sig mot sängen, men ryggade som träffad af en blix tillbaka, då hon varnade, att den var tom.

»Huru?» stammade hon med de yttersta tecken till förskräckelse; »hvar är lille Leon? Ack, sennora, nu förstår jag!»

Gråtande störtade hon på knä framför donna Carmen, hvars ångest ännu mer förökades, då hon såg flickans förskräckelse.

»Tala, hvad menar du?» ropade hon. »Min Gud, hvad har då händt?»

Naäma förmådde knappast framföra ett enda ord. Tårarne kväde hennes röst.

I stum förtviflan slog hon sina armar kring den olyckliga moderns knän.

»O, i natt hörde jag tigrarnes tjut i närheten», snyftade hon, »alldeles utanför här».

Donna Carmen uppgaf ett smärtans och förtviflans rop.

»Hvad menar du?» ropade hon och fattade den unga indianskan häftigt i armen. »Hvad är det du säger? — Tala!»

»O, tigrarne!» framstammade Naäma med knappt hörbar stämma. »De äro mycket djärfva, då de äro hungriga, och våra män sofvo alla, under det att elden flammade klart!»

Donna Carmen hade bleknat så, att hennes ansikte hade samma färg som hennes hvita nattdrägt.

»I natt», fortfor Naäma snyftande, »såg jag, som jag nu erinrar mig, i min halfslummer, huru lille Leon steg upp ur bädden och gick förbi mig fram öfver golfvet, men jag var så uttröttad, att jag ej förmådde rycka mig ur min halfdvala utan tyckte, att allt var en dröm, ehuru jag vet, att det flera gånger händt, att lille Leon stigit upp i sömnen och velat gå ut. Kanske har han gått ut i natt och blifvit gripen af tigrarne».

De sista orden framhviskades med en af gråt så kväfd röst att det nästan var omöjligt att uppfatta dem, men den unga modern hörde dem allt för väl.

Blek, kall och orörlig stod hon på stället. Hon kunde icke betvifla, att Naäma gissat sannt. Hennes barn hade under natten gått ut och blifvit gripen och söndersliten af tigrarne, som ströfvat omkring i husets omedelbara grannskap.

På en gång bröts hennes förlamningstillstånd. Med ett gällt rop af förtviflan störtade hon ut ur rummet, sedan hon först ännu en gång låtit sina förvildade blickar spanande genomsöka rummets alla vinklar och vrår.

»Mitt barn, min lille Leon!» sade hon med en röst, som knappast hade något mänskligt kvar. »Tig-
rarne hafva bortröfvat och sönderslitet mitt barn!»

Vid hennes rop vaknade tjänarne och sprungo upp samt fattade sina vapen, under det de med förskräckta och frågande blickar betraktade donna Carmen, som stod ibland dem med af förtviflan vanställda drag.

I nästa ögonblick sjönk hon på knä framför de förvånade männen, under det hon bedjande sträckte ut sina händer emot dem.

»O, mina vänner», bad hon, »rädden mitt barn, — gifven mig min lille gosse tillbaka, och jag skall med glädje gifva er allt hvad jag äger! Tigern...»

Tårarne kväfde hennes röst, och hon vred händerna, en bild af den yttersta förtviflan.

Tjänarne förstodo nu, hvad hon menade. Tigern hade gjort ett besök medan de sofvo; han hade gått utomkring bålet och kanske till och med smugit sig in i hyddan genom den måhända öppna dörren, samt bortröfvat det sofvande barnet, ett lekverk för denne skogarnes röfvere, som stjal lika behändigt som en katt och bortför sitt byte lika lätt och försiktigt som denne bär sina ungar från ett ställe till ett annat.

Men på samma gång insågo de, att ingen räddning var möjlig, ty tigern hade antingen redan förtärt sitt byte eller fört det bort till sina ungar i skogens mest otillgängliga snår.

»Stackars sennora!» mumlade de; något lugnande och tröstande hade de ej att säga.

En pinsam tystnad inträdde, endast afbruten af den olyckliga moderns snyftningar, och tjäuarne betraktade ömsevis hvarandra och matmodern, villrådiga om, hvad de skulle företaga sig.

Om några minuter afbröts tystnaden af en lugn och blid röst, som frågade:

»Hvad står på här? Säg, i den heliga jungfruns namn, hvad har händt?»

Det var den fromme pater Anselmo, som långsamt trädde in ibland dem under det han välsignande sträckte sina händer emot dem.

Efter honom kom don Lotario, på hvilkens läppar det vanliga småleendet hvilade.

Båda sågo uttröttade sömniga ut.

Donna Carmen störtade fram emot dem och ropade, vridande händerna:

»O, tigrarne hafva varit här i natt och röfvat bort mitt barn!»

Pater Anselmo studsade och blickade öfverraskad på don Lotario, som också i en hast blef allvarsam

Ingen af dem kunde förstå, huru denna under rättelse hunnit fram till henne före dem.

I detsamma föllo paterns blickar på Naäma, som ännu såg blek och förgråten ut, men hvars svarta ögon med egendomligt uttryck voro fästade på honom.

»Aha», tänkte han, »indianskan har satt ihop denna historia, och därvid kommit sanningen närmare, än hon anar».

Därpå vände han sig till den förtviflade modern, fattade hennes händer och sade med sin lENA röst:

»Jag förstår Er icke, sennora; Ni talar om Er

lille gosse och om tigern. Har jag missförstått Er, eller sade Ni icke...?»

»Ack», snyftade hon, »det är tyvärr ej något missförstånd, utan den förskräckliga sanningen. Mitt barn, min arma lilla älskling är bortförd och söndersliten af tigrarne. Naäma hörde och såg i natt...»

Gråten kväfde åter hennes röst och hon skulle hafva sjunkit till marken om icke patern uppfångat henne i sina armar.

»Allsmäktige Gud», ropade han, »hvad har händt? Kom hit, Naäma, tala och säg, hvad det är för fruktansvärd olycka, som drabbat din härskarinna!»

Naäma, som stått i dörren, närmade sig med rödgråtna ögon och upprepade med darrande röst sin berättelse, om huru hon i drömmen hört tigrarnes rytande och sett den lille Leon stiga upp och gå mot dörren. Att den lille sömngångaren där ute blifvit vilddjurens byte, var nästan själfklart.

Pater Anselmo skakade på hufvudet.

»Berättelsen låter föga sannolik», sade han, »ty huru djärfva tigrarnä än äro, kunna de knappast hafva vågat sig ända intill huset, då ju elden brann klart. Ännu är ej allt hopp ute. Vi vilja undersöka omgifningarne och se, om vi kunna finna något spår. Kanske kunna vi ännu finna den lille vid lif».

»Ja, ja, Ni har rätt», ropade den stackars modern, som hackade sig fast vid den minsta skymt af hopp, liksom den drunknande griper efter ett halmstrå. »Ni har rätt, och må Gud förlåta mig, som förspillt denna tid med onyttig klagan. Fort, mina vänner, låt oss skynda. Hitåt måste det vara, vi böra söka. Vi äro många, och Gud skall nog förläna oss framgång och åter låta mig få trycka mitt barn i mina armar. Kommen!»

Och med upplöst hår och af förskräckelsen vidgade ögon skyndade hon framåt för att röfva bytet från skogarnes vilda, fruktansvärda invånare, en moder, som vågar sitt lif för att rädda sitt barns.

»Arma moder», suckade pater Anselmo och höjde blickarne mot himlen, »smärtan gör henne vansinnig. Hejda henne, don Lotario, håll henne kvar här! Ni hinner fortare upp henne än jag».

Ädlingen bugade sig tyst och skyndade efter henne. Snart hade han upphunnit henne och lade lätt sin hand på hennes arm.

»Stanna, sennora», sade han, »jag besvär Er, att Ni blir kvar här! Vi skola söka, vi andre, och göra allt för att skaffa Er tillbaka Er lille gosse!»

»Stanna, hvarför skulle jag stanna?» eftersade hon med förvirrade blickar. »Vet Ni då icke, att jag förlorat mitt enda barn, mitt allt här i världen, och att jag måste hafva det tillbaka?»

Hon skyndade åter bort, på något afstånd följd af baronen, som gjort ett skenbart försök att hejda henne, men nu med ett belåtet leende såg henne ila fram mot en grupp storbladiga ormbunkar, som höjde sig öfver det omgifvande gräset.

»Hon skall stupa omkull öfver den lilles kläder», mumlade han. »Caramba, hvilka utmärkta beräkningar han gjort».

Sennora Carmen ilade emellertid framåt genom det höga gräset, som var nedtrampadt i en lång, smal väg liksom någon gått den; om denna någon var ett djur eller en människa, tänkte hon icke på; hon tänkte icke en gång på att det af alla fruktade djuret kunde ligga doldt under ormbunkarne, och hade hon tänkt på detta skulle ingen mänsklig makt förmått henne afstå en tvekamp med den, som vållat hennes moders-

hjärta en sådan otröstlig sorg. En svag, obehäpnad kvinna mot rofdjurens härskare med tänder af flinta och klor af stål, blir då hon är moder, djärf och blodtörstig som en lejoninna då hon försvarar sina ungar.

»Nu måste hon se kläderna», mumlade han, »ty jag har lagt dem under ombunkarne och äro endast skylda af gräset jag breddt öfver dem».

Han såg henne verkligen stanna ett ögonblick, därpå utstötte hon ett skrik, som gick genom merg och ben.

Den olyckliga hade funnit och igenkändt sitt barns blodiga, sönderrifna kläder.

Det fanns intet tvifvel mer, rofdjuret hade dödat hennes barn, och hon hade ej fått vara vid sin älskings sida, för att, om ej räddat dem båda, åtminstone fått gifva sitt lif för sitt barns.

När ädlingen upphann henne låg hon afsvimmad öfver de illa tilltygade kläderna, med af smärta förvridet ansigte.

Pater Anselmo hade på afstånd med spänd uppmärksamhet följt denna scen. Han närmade sig nu med långsamma steg.

»Början är förträfflig», smålog han, »fortsätter det på detta sätt skall snart alla hinder vara undanröjda».

Han böjde sig ned öfver den medvetlösas kvinnan och betraktade henne noga, därpå vände han sig till tjänarne, som med sorgsna ansigten kommit till platsen och omringade nu de tre personerna.

»Lyft upp den olyckliga», sade han, »och bär henne med varsamhet tillbaka; ack hvad Gud i sin outgrundliga storhet kan straffa oss redan här nere på jorden, ty säkert har denna kvinna för mycket afgudat sitt barn efter Gud skiljde dem åt», i det han sade

detta gaf han tecken åt tjänarne att fullfölja hans befallning, samt gick sedan efter sorgetåget med sänkt huvud, då och då borttorkande en tår.

Don Lotario betraktade honom rysande.

»Denna människa är en djefvul», mumlade han.
 »Jag fruktar hans närhet och måste ständigt vara beredd att försvara mitt lif».

När de kommo fram till hyddan stodo några personer samspråkande om den skedda händelsen, alla tycktes djupt deltaga och blefvo än mer sorgsna när de sågo den arma modren, förr så glad och lycklig, nu bäras medvetlös hem.

Naäma vexlade ett snabbt, men betydelsefullt ögonkast med pater Anselmo, då hon gick dem till mötes, hon följde sedan efter sorgetåget in i hyddan, för att bistå sin matmoder.

Efter en stund utträdde jesuiten ur hyddan, vände sig till tjänarne i det han i medlidsam ton yttrade:
 »Eder härskarinna är mycket sjuk, men låt icke sorgen öfverväldiga Eder utan se till att Ni sköter henne väl, låt henne ej vara utan tillsyn. Led fram våra hästar samt anvisa oss den bästa vägen, vi måste begifva oss härifrån», tyst tillade han: »vi få ej göra långt uppehåll på vägen, ty om fem dagar måste vi inträffa i Vera Cruz?»

Hans två tjänare lade högtidligt armarne i kors öfver bröstet samt följde honom långsamt för att förbereda resan.

Don Lotario stannade däremot kvar för att om möjligt trösta den stackars modren då hon vaknade till medvetande.

Naäma.

Det var redan eftermiddag då pater Anselmo gaf befallning till uppbrott, för att innan mörkret öfver-raskade dem uppnå donna Carmens boning, som låg tjugo mil i nordostlig riktning samt omkring tretti mil från Vera Cruz.

Det var en tryckande värme denna dag. Ej en vindfläkt förnams, det tycktes som om marken glödde under fötterna, blodet steg åt hufvudet och man kunde med möda hålla sig upprätt.

Pater Anselmo hade därför dröjt i det längsta med afresan i hopp om att aftonen skulle erbjuda någon svalka. Han tänkte nog på de stora faror, som måhända vid denna tid på dygnet skulle möta dem, men hettan var outhärdlig.

Donna Carmens tillstånd var betänkligt. Hon satt vid sitt barns tomma säng och stirrade vansinnigt framför sig, stundom utstötande de förfärligaste skrik.

Hon tycktes ej själf veta hvad som händt, ty hon iakttog en envis tystnad emot enhvar som talade till henne.

Slutligen sade pater: »Vi måste trotsa de faror, som säkerligen komma att möta oss, och forsla den sjuka till sitt hem i hvars närhet bor en skicklig läkare, som nog skall kunna bota henne, ty hennes förstånd är säkert rubbadt».

»Det är af yttersta vikt», tillade han, då han såg den förvånade blick den Lotario fäste på honom, »att den stackars damen får vård af en skicklig läkare, ty

icke allenast hennes förstånd utan äfven hennes lif sväfvar i stor fara».

»Men», hviskade don Lotario, »jag förstår icke Er mening att så påskynda resan för att skaffa läkarvård åt en person Ni oåterkalleligen dömt till döden. Låt henne nu försummas, så dör hon tvifvelsutän och Ni har ett mord mindre på Ert samvete...»

Patern sände honom en blick så förkrossande att han ovilkorligen sjönk samman tydligt inseende att han gjort en dumhet.

»Min bästa vän», hånlog gudsmannen, »jag blandar mig aldrig i Edra angelägenheter och vill, så vida vi skola vara vänner, för framtiden undanbedja mig Er som min biktfader. Om en timme resa vi», återtog han i sin vanliga smilsamma ton, »och det första Ni vid framkomsten har att göra är att hämta läkaren».

Don Lotario bugade sig stumt. Befallningen var kort men tydlig.

Solen var redan ur synhåll, då sista handen lades vid förberedandet af resan.

Donna Carmen lades försiktigt och så bekvämt omständigheterna det tillät i vagnen, därefter togo patern samt don Lotario plats bredvid henne.

En indier tjänstgjorde som kusk och man såg på hans sätt att tygla de ystra hästarna, att det ej var första gången han skötte denna syssla.

En person fattades dock och det var Naäma. Förgäfvos hade man sökt efter henne, hon stod ej att finna.

Den unga indianskan hade obemärkt af alla smugit sig bort kort efter det hon ordnat allt för resan. Hon ville se den plats där hennes matmor funnit de olycksbådande klädesplaggen.

Då hon kom till platsen stannade hon och betraktade det nedtrampade gräset med ett egendomligt minspel. Hon fortsatte sin vandring, hennes ansikte hade nu ett ogenomträngligt uttryck, hon gaf ej akt på att mörkret började tilltaga samt att hon mer och mer aflägsnade sig från mänskliga boningar. Plötsligt vaknade hon upp ur sina tankar och såg med tilltagande förskräckelse att hon fördjupat sig in i den vilda skogen, hon befann sig nu på en smal gångstig. Å ena sidan låg sjön blank och klar återspeglande de eldröda molnen och å den andra skogen, så djup och tät att det vid första blicken syntes omöjligt för någon mänsklig varelse att genomtränga den. Hastigt stannade hon, en rysning genombäfvade henne, hon hörde tydligt, ehuru på afstånd, ett brummande, då och då sekunderadt af ett gällt läte. Hon visste allt för väl att detta bådade intet godt, inom några minuter skulle vilddjuren ut på sina nattliga ströftåg. Längst stranden fortsatte hon, ty att nu vända om samma väg hon kommit var lika med döden, och att stanna där hon nu var, hu, hon ryste vid blotta tanken därpå, hon visste allt för väl att skogarnes innevånare efter mörkrets inbrott i stora flockar samlades vid floden för att släcka sin törst.

Hvad var nu att göra? Åter stannade hon, men denna gång rådlös och med obeskriflig ängslan målad i sitt ansikte, hon spejade som om hon väntat att någon skulle komma henne till hjälp.

Hvad var det, hon utstötte ett glädjerop, hon strök sig med handen öfver ögonen, som om hon ville

öfvertyga sig om att det ej var en inbillning uppdrifven af hennes sjuka fantasi. Det som frambragte detta utrop af glädje, var en helt obetydlig liten båt af bark, ej större än den med svårighet rymde två personer, utan att ett ögonblick betänka sig hoppade hon ned i farkosten med en vighet som mången sjöman skulle hafva afundats henne. Raskt fattande årorna dref hon båten längs stranden tills hon hindrades af den höga vassen, som här i riklig mängd växte. Med en skicklig manöver svängde hon båten några meter ut i sjön. Här mötte nya faror.

Sjön låg klar och blank som en spegel, då flickan gaf sig ut på den, nu däremot såg det ut som häftig storm hade uppstått ehuru ej ett blad på de höga palmerna rörde sig, naturen tycktes hvila. På flickans oroliga ansikte märktes väl att hon kände orsaken till flodens förändring; hvad var då denna lilla barkbåt mot dessa små härar af krokodiler som oupphörligt hindrade båtens fart. Flickan spejade ängsligt åt alla kanter för att ej gå rakt emot dessa odjur, som, uppretade med säkerhet ej skulle låta henne undkomma med lifvet. Det var vid pass en timme hon på detta sätt arbetat för sitt lif, då hon med fasa kände sina krafter aftaga. Man såg på hennes energiska ansträngning att endast komma framåt utan att göra något försök att lägga i land, att hon hade ett bestämdt mål för sin färd.

Hon hade nu hunnit till flodens utmynning i hafvet, då hon blixtnabbt lät båten glida in bland bambuvassen där den fullständigt doldes. Nära stranden och med sina bladrika grenar hängande ut öfver vassen, stod en palm i sin doftande grönska, här var målet för rodden.

Hastigt hoppade hon ur båten, drog den ett stycke

INDIANFLICKAN

»Detta blod», sade han, »tager jag på den store Allhas vägnar»

upp på land samt fastgjorde den sedan om palmens stam.

Ifrigt seende sig om åt alla håll ilade hon framåt stranden, hon hade ej hunnit mer än några hundra steg förrän hon kände en kraftig arm läggas om sitt lif, hon såg sig ej om utan utropade endast »Allha, Allha, lotusblomman nalkas.» Lika hastigt som armen lagts om hennes lif drogs den tillbaka och hon fortsatte sin väg obekymrad öfver om hon var förföljd af denna person eller ej. Hon hade tydligen ej blifvit förvånad öfver mötet utan snarare syntes motsatsen. Hon böjde det höga gräset försiktigt åt sidan och såg då på något afstånd en öppen plats, hvarest ett litet bål hurtigt uppsände sina eldtungor mot den nu månk-lara himlen. Hon påskyndade sina steg, men blef flera gånger under vägen till bålet, på samma sätt som förut nämnts, fasthållen och lika fort frigifven, så fort hon upprepat sin lösen.

Månen hade så småningom försvunnit bakom molnen, så det var flickan omöjligt att upptäcka de personer, som fasttogo henne, men hon visste att här voro ett slags skiltvakter utställda, som dolde sig i de lum-miga ormbunkarna. Då hon endast hade en trettio steg kvar till bålet, föll hon ned på sitt ansikte och framumlade en mängd besynnerliga ord.

Hon hade legat så vid pass två minuter, då hon hörde någon ropa sig an. Rösten, som tydligen kom från bålet, ljöd fast och bestämd, och man hörde att denna person var van att blifva åtlydd.

Hastigt som stungen af en orm sprang hon upp. Med högburet hufvud och gnisrande ögon närmade hon sig bålet.

Bålet och de kringstående företedde en egendomlig taffla.

På en förhöjning, som tydligen blifvit gjord nu, låg i stor oordning några torra kvistar, bamburör samt torf, det hela nu antändt flammade klart och belyste de närmast stående, hvilka i detta rödgula sken sågo helt fantastiska ut. Två af männen lågo utsträckta på marken, de andra stodo gruppvis samspråkande. De voro i det närmaste lika klädda, eller rättare, oklädda. De hade om kroppen en tigerhud, på hufvudet några fjädrar sammansätta med ett band. I händerna hade de långa kastspjut. På marken låg några skjutvapen i vild oordning.

Man såg på deras tecken och hemliga miner att de voro ett band sammansvurna. De voro till antalet sju, af hvilka hvar och en hade sin syssla att sköta.

Den förnämsta af dem är »chefen», som utser offren samt bestämmer dödssättet. Efter honom i rangskalan kommer »prelaten», som har att ombesörja den för dem så viktiga afgudadyrkan, som sker under stor andakt medelst sång och dans omkring något föremål, hvilket de helga som sin Gud. Därefter följer bandets viktigaste person, den så kallade »tubbaren», som förföljer offret samt slutligen insnärjer det i sin makt, så att det endast beror på »chefen», när mordet skall begås. Efter denna äro två, som stå närmast i betydelse, de skola ombesörja själfva mordets utförande, de kallas »straffare». Utan ansvar äro de två sista icke helles, de hafva att nedgräfvä liken samt undanrödja alla spår, de benämnas »druonerna».

De hafva en otrolig sammanhållning, den ena för råder icke den andra. Vida omkring hafva de gjort sig kända för sin väl planlagda organisation. De gingo ej ut i förrättning mindre än fyra till antalet.

Därför, tillfångatogs en af »bandets» sju medlemmar, var man säker om att i dennes omedelbara närhet finna fler.

Sådana »band» vi nu talat om, funnos i massor, hvart och ett bestående af sju personer.

De hafva olika grund för sina brott, en del påstodo att religionen dref dem till mord, en del däremot hade rån till bevekelsegrund.

Dessa »band» hafva en utpräglad lust efter pänningar och bildas »bandet» af fattiga individer sky de inga medel att på kortaste tid skaffa sig pengar, smycken och en mängd andra dyrbarheter.

Pater Anselmo har därför ej kunnat valt bättre anhängare än de personer vi här ofvan gifvit beskrifning på.

De hafva uppgjort med honom att mot en anseelig summa pänningar vara honom behjälplig så mycket mer som de på samma gång tillfredsstälde sin blodtörstiga tigernatur och sin blinda, ohyggliga tro.

Vi återgå nu till vår berättelse.

Naäma hade upphunnit bålet och varseblef nu en man af ovanlig storlek, som stod lutad mot en trädstam intill platsen.

Hon sjönk på knä med armarna korslagda öfver bröstet och förblef i denna bedjande ställning tills den man, som kallat henne, vände sig till henne i det han yttrade: »Nauma, den heliga Allha välsigne och tacke dig för din sista gärning. Du har genom att vara din tro trogen beredt guddomen ett nytt offer, som skall höja glansen i den briljanta kedjan». Han talade i en vänlig men bestämd ton och höll sin kalla, genomträngande blick oafbrutet fäst på flickan. »Men», fortsatte han, »målet är långt ifrån hunnet ännu, den

store Guden fordrar ännu många offer och du känner dina pligter».

Den unga indianskan höjde käckt sitt hufvud, i det hon med förklarad blick utropade:

»Nådige herre, jag känner min pligt och skall trotsa hvarje fara för att vara min lära trogen, den starke mannen skall jag locka och den svaga, lätt-trogna kvinnan skall jag med fagra löften leda i Eder väg. Jag skall ej sky att rycka barnet från sin moders bröst för att dölja det, tills jag ser det vrida sig i dödsplågor framför guddomens altare. Ingen väg är mig för lång, intet berg för högt, ingen dal för djup, ingen flod skall hindra mig i min väg. Ja, jag vill med glädje offra mina föräldrar och syskon, om du befaller det, ty jag väntar med tålmod belöningen af den store guden Allha och vill fästa lotusblomman vid mitt bröst».

Flickan tystnade och såg sig om med en halft vansinnig blick.

På chefens ansikte märktes ej ett spår af förvåning öfver flickans öfvermodiga tal. Han stod orör- lig, endast hans ögon sköto då och då en blix, som bevisade, att han med välbehag åhörde henne.

»Naäma», sade han, då hon tystnat, »den Helige är förbittrad på en ung man och begär hans lif!»

Dessa hans ord gjorde beräknad verkan. Den unga flickan utstötte ett vildt skrik af glädje.

»Hvem är då denne man?» frågade hon.

»En främling», svarade chefen.

»O! kanske en af vår stams förtryckare, kanske ock en af deras anförare. Säg mig hvar jag skall finna honom och jag vill själf föra honom till Er, om det också skall kosta mitt lif. Hvad är hans namn?»

Chefen svarade icke utan räckte henne ett palm-

blad, på hvars glatta yta var inristadt ett namn med besynnerlig stil.

Hon läste det vid skenet från bålet och gömde det sedan omsorgsfullt vid sin barm.

»Hvar träffar jag honom?» frågade hon.

Chefen skakade eftertänksamt på hufvudet.

»I Amerika», svarade han, »du får själf försöka finna honom».

Naäma förstod att det ej lämnades någon närmare upplysning om platsen och sporde därför endast:

»Och när skall Allha hafva hans lif?»

»Den vi nu tjäna och som betalt oss, har bestämt den 14 maj som hans dödsdag».

På Naämas sammanrynkade ögonbryn kunde man godt se att detta svar var en stor misräkning för henne.

»Innan denna dag skall han vara död. Vi skola dessförinnan hafva dödat alla främmande, som komma i vår väg!»

Chefen höjde varnande handen.

Guden har bestämt den dag nämndt, intill dess skall du vaka öfver honom samt tillse att ej någon fara drabbar honom, förrän dagen är inne, då du skall öfverlemna honom åt oss, som då skola döda honom, samt undanröda alla spår».

Indianflickan böjde sig djupt mot jorden.

»Du har att befalla och jag lyder! Den 14 maj skall jag öfverlämna honom i Edra händer. Naäma skall finna honom, hon känner sin makt, hvarför skulle denne man undkomma mig, jag, som all-redan bragt Er tjugu offer; det sista var ett barn, hos hvars moder jag tjänade. Jag förrådde den lille, lät vårt folk utsätta honom för vilddjuren och ångrade mig ej, fastän jag såg moderns gränslösa förtviflan».

»Jag vet det redan, och Allha glädjer sig öfver din trohet. Du skall en gång få kyssa den blodiga gudens fot i hans heliga boning», svarade chefen.

Det blixtrade till i den sköna indianskans ögon.

Att få tillåtelse att kyssa den blodiga bilden var något, som ej kom många till del.

Hon rätade stolt på sig i det hon utropade: »jag skall locka hvem Ni befäller, jag skall själf utföra mordet, om »straffaren» sviker sin pligt».

Hon hade under det hon talade, börjat figurera och dansade nu en vild krigsdans rundt om bålet. Allt vildare blef dansen, hon nästan flög fram.

Elden, som aftagit, flämtade nu i ett matt sken och kom de omkringstående att se än mer hemska ut.

Flickan, som ej upphört med dansen liknade mer ett öfverjordiskt väsen än en människa. Hon knappt berörde marken med fötterna.

I ett nu stannade hon, då hon var midt för chefen, föll ned framför hans fötter samt utstötte ett vildt skrik.

»Stig upp, jag är nöjd med dig», mumlade chefen. Naäma reste sig upp.

»Hvar träffar jag Eder och hvart skall jag föra den unga mannen, hvars namn jag läst?» frågade hon.

»På den bestämda dagen skall »straffaren» vara hos dig hvar helst du uppehåller dig, du kan ej undgå att se honom», svarade chefen.

»Men ett måste du säga mig. Kommer han med eller mot solen?»

Chefen tycktes fundera. Efter en stund sade han dock: »han måste redan vara på väg hit och kommer sannolikt från vester».

»Jag skall finna honom, jag skall!» mumlade hon.

»Död öfver främlingarne, och må tigrarne bistå oss att utdöda deras slägt».

»Jag går», fortsatte hon, »medgif först vår stams välsignelse att jag måtte få kraft att utföra mitt åliggande».

Chefen nickade bifallande, närmade sig en gammal ärevördig man, som hela tiden suttit hopkrupen ett stycke från bålet. Denna man var »prelaten».

»Gif denna flicka Allhas märke att hon må blifva ståndaktig», uppmanade chefen.

Den gamle reste sig upp, ej utan svårighet.

Hans vänliga ögon voro oafbrutet fästade på Naäma, som stod där stolt och skön, liknande en gudinna.

Utan att säga ett ord framtog han en dyrbar dolk, som han haft gömd i sitt bälte och närmade sig flickan.

Hon räckte utan motstånd sin blottade arm emot honom, och han ristade med dolken ett litet sår på hennes öfverarm.

Af det framsipprande blodet tog han tre droppar på sitt finger samt höjde det upp i vädret.

»Detta blod», sade han, »tager jag på den store Allhas vägnar i pant på att du vill utföra ditt värf utan att låta dig hindras af några jordiska ting; inga band må hålla dig tillbaka, ingen ed må vara dig förutom den du svurit »Allha». Bannlys från ditt hjärta kärlek, vänskap och trohet från denna stund, och», tillade han, allvarligt seende in i ögonen, »skulle du det oakadt låta dig förledas att bryta denna ed, inviger jag dig på samma gång till döden, som säkert träffar dig hvarhålst du vistas. Gå nu och gör din pligt, Allha beskydde och hjälpe dig till seger öfver dina motståndare.

Med en betecknande åtbörd pekade han ut i den svarta natten, liksom ville han uppmana henne att vara hemlighetsfull och ogenomtränglig liksom den.

Ceremonien var nu avslutad, den gamle intog sin förra plats, orörlig och tyst liksom alltid då han ej var i tjänstgöring.

Naäma hade ej förändrat en min, hon var så van vid denna invigning, som skedde så ofta ett offer skulle dödas. Och att detta ej skedde sällan ombesörjde sorgfälligt »bandet».

Det var nu tjugonde gången hon bevistat och deltagit i denna för dem heliga blodsutgjutelse.

Det var en lång offerlista hon hade att uppvisa och dock var hon ej fyllda 16 år.

Hon beundrades af alla. Chefen hade till och med erkänt att han ej ville sälja henne till någon annan trupp för något pris. Detta smickrade i hög grad den unga flickan, hvilken gjorde allt för att visa sig värdig dessa loford.

»Det är dig tillåtet att sofva till morgonen gryr, om du känner dig trött och tror att sömnen kan styrka dig», sade chefen.

»Nej», sade flickan, »sömnen är endast till för dem, som icke hafva någon lifsgärning. Jag däremot vill draga nytta af denna svala, härliga natt. Jag kan nu gå härifrån, den klara månen skall visa mig vägen. Jag vill likna tigern, och när den röda, varma solen lyser skall jag hvila.

Den store Guden skall bevара mig och i det hon andäktigt betraktade det lilla, ännu blödande såret, vände hon sig om och gick med långsamma men säkra steg därifrån.

Skildtvakterna hindrade henne ej, hon gick förbi dem utan att ens lägga märke till att de funnos,

Hon upphann snart den plats, där hon bundit båten.

Ett ögonblick senare satt hon i den lilla båten och gungade obekymrad hän öfver den klara floden.

Då och då syntes ett par gnistrande ögon ofvan vattenbrynet vid månens sken betrakta den unga flickan, hvilken ej tycktes frukta hvarken krokodiler eller tigrar i detta ögonblick, där hon glömsk af allt omkring sig ifrigt studerade det nyss erhållna bladet, som om hon i sitt minne ville inprenta det namn hon såg framför sig.

»Jag skall finna honom», mumlade hon, »en man af hans börd är icke svårt att uppspåra».

Och med blicken fäst på den spegelklara floden lät hon båten flyga fram likt en afskjuten pil, till dess den försvann och till sist liknade en liten svart punkt.

De ohygglige männen hon nyss lämnat, släckte bålet och framtogo några hudar, i hvilka de insvepte sig samt lågo snart utsträckta på marken försänkta i djup sömn obekymrade om skogens faror.

De voro ju sjelfva mer djur än människor.

Den Mexikanska kaptenen.

Det är, under hvilket vår handling försiggår är ett stort bemärkelseår i Amerikas historia. Ohyggliga strömmar af blod vittnade om det uppror som härskade i landet. Oerhörda förluster skedde på ömse sidor för de stridande och ännu i dag blöder mångt hjerta vid tanken på de våldsamheter och orättvisor, som då begingos; ännu begråter mången familj sina

kära, som stupat i striden för rätt och sanning, enär striden gälde slafhandelns afskaffande.

Nordamerikanarne ville vara de styrande och som slafhandeln hos dem var afskydd och förbjuden, uppstod en het strid, och hällre än sydamerikanarne afsade sig denna mångling med stackars viljelösa människor, hällre dogo de på slagfältet. Det värsta af allt var, att de arma slafvarne i enskilda fall fingo dyrt plikta för hvarje nederlag, som deras herrar ledo.

Öfver allt fann man illa tilltygade lik, hvilka betydligt i utseende skiljde sig från dem, man såg på slagfältet, ty de förra voro sargade och buro tydliga spår af misshandel. Under en ganska lång tid lät man naivt nog inbilla sig att de vilda djuren voro orsaken till dessa massmord utom striden; men slutligen kom man underfund med att det var de stora plantageegarne, som själfva voro mästare för dessa bragder.

Det var därför af nöden att dessa brott hindrades och nordamerikanarne utsände för den skull ordnings-trupper. Dessa trupper leddes af officerare.

Där uppehöll sig äfven en mängd tiggarmunkar, hvilka, skylda af religionens mantel, fritt kunde utföra hur mången illgärning som hälst.

Dessa, tillika med flera andra, blefvo efter gjord razzia utrotade.

Så stodo sakerna, när två ryttare gjorde halt utanför ett värdshus på vägen till Vera Crus.

Peden låg som en omätlig yta framför dem och solen liknade en stor eldröd kula, utsändande sina strålar, som brände likt glödande kol i den tunga, kvalmiga luften.

Ehuru det var midt på dagen härskade en dödsstillhet öfverallt.

Innebyggarne föredrogo att sofva på dagen och

arbete på natten, ty hettan var outhärdlig äfven för infödingen.

När attonen nalkas blir det åter lif, man arbetar, spatserar och lyssnar till skogens tusende olika läten och inandas med begärlighet den svalka, som vinden stötvis för med sig från bergen. Ja, allt är då lif och lust.

De två ryttare, som vågat sig ut trots värmen, svingade sig af sina gångare, hvilka sågo mycket matta och ansträngda ut, samt ledde dem bort under en väldig palms rika grenar, som ehuru obetydligt, dock skänkte någon svalka.

På deras uniform syntes strax att de tillhörde ett af de regementen, som lågo förlagda där.

Den ena af dem var officer, den andre dennes kalfaktor, båda från samma regemente.

Officern, som bar många ordnar, var en ståtlig man med godt utseende och omkring trettio år. Hans godmodiga men bestämda uttryck, hans kraftiga höga gestalt och klangfulla stämma, kort sagdt, allt gjorde, att han från första ögonblicket vann de personer, med hvilka han kom i beröring.

Till och med indianerna kunde tåla honom, de betraktade honom knappast som en främling. Ja, han inbjöds till och med rätt ofta till tigerjagterna, som skedde från ryggen på dresserade elefanter.

Detta nöje erbjöds främlingarne förut ganska ofta, men blef till följe af de många stridigheter, som uppstätt, allt sälltyntare och hade vid tiden för vår berättelse alldeles upphört.

Icke underligt då att denne unge man kunde känna sig stolt öfver denna särskilda tillåtelse att få deltaga i jagten.

Hans följeslagare hade en fullkomlig kämpagestalt,

med bredt, godmodigt ansikte, som nästan hade indianens hudfärg.

Denne man var ständigt ute i tjänstgöring och blef därför ofta utsatt för solens brännande strålar, men han föredrog detta framför det stilla lif han eljest fått tillbringa i kasernen.

Hans starka hälsa tillät honom att ogeneradt vistas i detta vexlande klimat utan att någonsin beklaga sig.

Han liknade, påstod han själf skrottande, en vindflöjel, som var i stånd att tåla hvilket väder som helst.

Den unge kaptenen satte därför mycket värde på honom och ansåg honom mer som en vän än som en underlydande, den där endast är till för att kommanderas och lyda.

Och vilja vi nu ett ögonblick lyssna till deras samtal under det de bundo hästarne, skola vi snart komma underfund med sanningen häraf.

»Må fan taga hela detta anhang af brunskinnade indianer, ty de göra så mycket ondt de kunna — se här hafva de nu brändt hela plantagen, och några af mina landsmän hafva de mördat».

»Visserligen», svarade den andre, hvans namn var Perky, »de äro sämre än djur, men så hafva de icke heller blifvit för väl behandlade».

»Du har rätt», sade kaptenen, »det är upprörande att veta, hur de ständigt förfölja de stackars indianerna. Jag är glad öfver att jag ej varit en af dem, som bevisat dem missaktning och orättvisa».

»Rätt så, kaptен», utropade Perky, i det han tog bletslet af hästarne, »vi nordamerikanare höra ej till dem, som köpt en officersgrad och sedan inbilla sig att de äro dugliga krigare, ehuru de ej kunna rida i

spetsen för ett kompani. Nej, vi hålla oss långt ifrån dessa uppkomlingar.

Kaptenen log.

»Ja, ja», återtog Perky, »le bara kapten, le bara, men sannt är det emellertid. Vårt regemente kan i all maktighet jaga dessa plågoandar, och jag undrar just hur det varit om vi ej funnits till».

»Hvad menar du, Perky?»

»Åh för tusan, jag menar bara att himlen blir allt mörkare och att vi snart kunna vänta både blixtn och dunder. Jag har en fin näsa, kapten, och jag skulle mycket misstaga mig om det ej snart bröte löst».

Kaptenen svarade icke, utan stirrade tankfullt framför sig.

»Här hvimlar ju af tiggarmunkar på alla håll och kanter», hviskade han, i det han närmade sig kaptenen, »Ni behöfver blott se där uppe på höjden, för att öfverbevisa Er om att man bevakar oss som om vi voro fiender».

Kaptenen följde med blicken riktningen af soldatens utsträckta hand och upptäckte en grupp indianer, som noga iakttago de båda människens rörelser. De hade tagit plats under en stor jasminbuske, hvars hvita blommor bjärt stack af mot deras mörka hufvuden, och de svarta ögonen lyste som eldkol.

»Tror Ni, kapten, att dessa människor ha något godt i sinnet?» fortsatte soldaten, i det han pysslade med hästarne. »Jag vill låta piska mig som en hund om de ej hafva lust att jaga oss till de sälla jaktmarkerna om de bara vågade, men dagen är icke kommen ännu, eljest hade de näppeligen låtit oss stå så här i ro!»

»Jag tror inte, att de ändå gjort oss något ondt,

min bästa vän», sade kaptenen, »vi hafva ju alltid behandlat infödingarne med aktning och vänlighet, en annan sak vore det, om vi gjort motsatsen».

»Under ett uppror tror jag ej att de äro så noga med hvilka vi äro», svarade soldaten, »det gäller endast att segra, och ve de svaga, de vilda blifva bortblåsta likt agnarne för stormen».

Gruppen under jasminträdet fortsatte att hålla ögonen på dem, utan att förändra ställning. Detta var ett uppenbart bevis på trots, något som de underkufvude infödingarne annars ej vågade visa.

»Man är icke mycket uppmärksam emot oss», sade kaptenen, »förr såg man knappt våra uniformer, förrän man sprang öfver stock och sten för att betjäna oss, nu däremot visar man oss ett öppet hän».

»Vi måste emellertid se till att vi komma under tak i denna bedöfvande värme», sade Perky, »för hästarne hafva vi här funnit ett godt skydd. Vi måste se till att erhålla skydd».

»Med Er tillåtelse, kaptän, vill jag gå och fråga den där lilla vissna gubben efter husrum öfver natten. Han är säkert värden på den här stationen».

Kaptenen nickade vänligt, och den kämpahöga mannen gick hän mot gruppen.

»Må alla Edra gudar välsigna och beskydda Eder», sade han och hälsade ärevördigt på den lilla hope», »må Eder slägt blifva den enda härskande öfver bambuslätterna».

Denna oväntade hälsning hade en god verkan, de troende vildarne visade sig nu något vänliga ehuru fortfarande litet misstänksamma.

»Hvad önskar Ni?» sporde en liten man med hvitt förkläde och en ohygglig hårklädsel, »hvad befäller min herre?»

»Jag tänker icke att den ena är herre öfver den andra», svarade Perky, »vi äro lika, jag behåller mitt och du ditt».

Detta svar lugnade de infödde. »Godt, godt», ropade de högljudt, och utan att säga ett ord till, gingo männen bort mot hästarne, som de gåfvo vatten och foder, sedan de hälsat på kaptenen, som nickade vänligt mot dem och kastade sin börs in bland dem.

»Han är ingen förtryckare», ropade de om hvarandra, »han är en man från det höga berglandet, honom vilja vi tjäna, honom förakta vi icke. Endast några hade stannat kvar på höjden och lade nu på ett tydligt sätt sitt missnöje öfver sina kamraters tjänstvillighet i dagen.

»Tiden närmar sig», sade de till hvarandra och kastade sig ned på marken, med ansiktet hårdt tryckt emot jorden, »och då kan Ni ej lösköpa Eder från den bestämda döden om Ni gifver Eder kroppsvigt i guld!»

Kaptenen hörde ej dessa ord, som nog voro eftertanke värda, utan följde hurtigt med värden in i huset för att dricka ett slags förfriskning, tillagad af vanilj och is, som trots den ohyggliga värmen aldrig fick fattas, när man ville bevisa en gäst någon särskild artighet.

Gästrummet var stort och luftigt samt inredt med en viss smak.

De stora öppningarne i muren, som tjänade till fönster, voro fyllda med välluktande blommor. Golfvet betäcktes af en utsökt vacker bastmatta prydd med bilder i grupper, föreställande fester till några afgudars ära, och från taket nedhängde två jättestora »viftare», som utsände en behaglig svalka så snart någon drog i

INDIANFLICKAN

»Brilleormen, Brilleormen».

de därtill anbragta snörena, hvilka voro af högrödt silke.

»Sätt Eder», inbjöd värden och pekade på den massa af hviloplatser, som funnos omkring väggarna. »Hvad får jag bjuda Eder, resan är besvärlig, Ni skall förmodligen norr ut, solen bränner och sanden känns glödande under fötterna, befall öfver mig och jag är redo att lyda».

Kaptenen skulle just svara, då ett häftigt larm samt ett gällt skrik nådde hans öron.

Han hörde tydligt häftiga eder framsagda på engelska och han sprang hastigt upp från sin plats under det Perky blifvit stående framför honom.

»För tusan», ropade han, »hvad försiggår här?» Han fick snart underrättelse derom.

Den lätta dörren, som var gjord af bamburör, rycktes hastigt upp och en ung flicka störtade in.

Hennes långa, granna hår fladdrade vildt om hennes hufvud. Ångest och förskräckelse stod att läsa på hennes ansikte, hennes kläder voro rifna i trasor och blodet framsipprade ur flere sår på hennes kropp.

Utan betänkande störtade hon fram till kaptenen, kastade sig för hans fötter samt utropade:

»Beskydda mig herre, beskydda mig!»

Kaptenen rynkade ögonbrynen.

»Åter en blodshandling af de uslingarne», mumlade han, »hur länge skall detta fortsätta?»

Högt sade han: »res dig upp mitt barn», och han drog sin sabel, efter att hafva hjälpt henne upp. »Jag skall beskydda dig».

Perky brummade en ed samt stälde sig vid hans sida.

Lärmet fortfor utanför,

»De oförsiktiga», mumlade kaptenen, »de veta att

hela landet vimlar af hemliga väktare och draga ändå ej i betänkande att göra förbittringen ännu större».

»Säg mig, min vän», sade hon och vände sig till den förskrämda flickan, som höll om hans knä med krampaktig styrka, »hvarför har man förföljt och miss-handlat dig?»

En mörk rodnad spred sig öfver hennes ansikte, men hon svarade icke.

»Ah», sade kaptenen, medan ett djupt föraktligt leende krusade hans läppar, »man har således sökt kränka oskulden, man har förnärmat en stackars värnlös kvinna».

Han kastade en medlidsam blick på den unga flickan, men gick ofrivilligt ett steg baklänges. Först nu observerade han hennes ovanliga fägring.

»Ett skönt byte för de uslingarne», sade han bittert.

I detsamma inrusade några soldater, tillhörande de Förenta Staterna, med en ung officer i spetsen in genom den öppna dörren, medan en ansenlig massa män trängdes i de likaledes öppna fönstren.

När de sågo den unga kaptenen med dragen värja stannade de, men blott ett ögonblick.

Hälsande militäriskt på kaptenen, sade den unga officeren, i det han närmade sig:

»Det gör mig verkligen ondt att jag måste beröfva herr kaptenen hans vackra blomma, men omständigheterna fordra det, och när Ni hört orsaken, är jag säker, att Ni skall räcka mig handen som god kamrat».

Kaptenen rörde sig ej men sade i lugn ton:

»Efter allt att döma har denna flicka rätt att fordra mitt beskydd. Jag tror ej att hon är brottslig, och jag vet icke att det fins lag, som tillåter en massa be-

väpnade män att förfölja, misshandla och skymfa en värnlös kvinna».

Officern blef purpurröd i ansiktet.

»Herr kapten», sade han, »jag hoppas Ni erinrar Er att Ni talar till en officer.

»Ja dessvärre får jag lof att erinra mig det för att veta det, ty Er senaste bedrift vittnar ej därom. Ni handlar hänsynslöst emot de infödda, och framkallar vid Ert råa och skamliga uppträdande ett hat, som kan blifva farligt nog. Men det oakadt är jag beredd på och mycket villig att till Er öfverlämna denna flicka, så snart Ni kan säga mig den orsak, som berättigar Er att bära hand på henne».

Officern kom sig icke strax för att svara, han syntes mycket förvirrad öfver kaptenens bestämda ord och värdiga hållning.

Den mexikanska kaptenen vände ej blicken ifrån honom; han var tillräcklig människokännare för att inse att den unge mannen var en af dem, som köpt sin titel för sin fars penningar eller för arvet efter någon afiden tant.

Dessa unge män utmärkte sig för sin råhet och här liksom öfverallt trodde de sig hafva rättighet att göra som de ville.

»Nå, herr löjtnant», sade kaptenen, »jag bad ju Er säga mig orsaken hvarför Ni misshandlat denna unga flicka. Eller kanske Ni helst ser att Ni ej vidare behöfver vidröra denna sak».

»Tala, jag fordrar eljest att Ni uppvisar den order, som gifver Er rättighet att bemäktiga Er en person. Nå, herr löjtnant, jag väntar på svar».

Den unge officern bet sig i läppet så att blodet framsprjade och sände kaptenen en hotfull blick.

Slutligen sade han dock: »Jag tror att denna

flicka står i förbindelse med de förbrytareband, som hota att öfversvämma trakten, och jag befäller därför mitt folk att gripa henne».

»Och hvarpå stödjer Ni denna Er tro?»

»Hon bär på sig en lotusblomma, dold under sitt rika hår», sade löjtnanten, »behagar Ni själf se efter?»
Kaptenen betraktade den unga, strålande kvinnan och såg mycket riktigt den omtalade blomman.

»Om en ung skön dam, som, för att höja sitt utseende, tillåter sig denna lilla fåfänglighet, skall hon riskera att blifva tagen som medlem af denna blodiga sekt», sade han småleende».

Officeren teg.

»Man har sig emellertid bekant att lotusblomman är ett igenkänningstecken inom denna sekt», fortsatte han efter en stunds pinsam tystnad, »och det var dessutom något så misstänkt vid hennes uppträdande, att jag fann mig föranlåten att gripa henne».

»Ni har handlat mycket egenmäktigt», sade kaptenen strängt. »Det kommer att afhandlas hos den öfverstkommenderande, hos hvilken jag ämnar inrapportera saken. Lämnar han order på flickans arrestering, må jag gifva vika, men till dess förblifver hon min skyddsling».

»Tack herre, tack!» ropade flickan i vild glädje, under det hon reste sig upp. »Ni ser så god och manlig ut att jag var säker på att Ni kunde frälsa mitt lif och min ära för dessa män».

Hon betonade starkt ordet »ära», och sände officeren en blick så betydelsefull att han ovilkorligt försarman, i det han stapplade några steg baklänges.

Hennes rörelse var så våldsamt att hon ej gaf akt på att ett visset, sammanrulladt palmblad föll ned från hennes barn och rullade framåt golvet. Först då hon

såg löjtnanten gå hän emot det, märkte hon det och med blixstens hastighet satte hon sin lilla fot på det, i samma ögonblick han böjde sig ned för att taga upp bladet.

»Där ser Ni», utropade löjtnanten med triumferande min, »hon tappade ett blad eller papper, hvad det nu var, det innehåller förmodligen någon upplysning om hennes person.

Naäma tog hastigt upp bladet.

»Här är det, herre», sade hon och räckte kaptenen bladet, »Naäma har inga hemligheter för den, som frälst hennes lif».

Kaptenen vecklade ut bladet.

Han såg ej annat än några streck här och där, hvilka naturligtvis för henne hade sin betydelse.

Som vi veta var det namnet på den person, som »Stammen» invigt åt döden och som Naäma hade gifvit en helig ed på att locka i Stammens våld.

»Jag förstår icke hvad dessa streck betyda», sade han och räckte henne bladet tillbaka, »måhända är det namnet på din käraste?»

»Naäma har ingen käraste», sade hon sorgset, »hon har lika litet som den vilda fogeln något hem och utan rede. Det, som dessa streck betyda, är ej namnet på någon för mig kär person».

Kaptenen rynkade ögonbrynen.

»Naäma öfverbringar kanske ett eller annat bud bud till de missnöjda», sade hon.

Naäma fästade på honom sina stora uttrycksfulla ögon, och, i det hon fattade hans hand, sade hon:

»Herre, Naäma svär vid den heliga flodens vatten, att bladet endast innehåller ett namn och intet annat; och hon säger, att detta icke har något med uppror att göra».

»Jag vill tro dig», sade han, »och hur lyder detta namn?»

Den unga flickan betänkte sig.

»Du ler åt mig, herre», sade hon med en förunderligt vek stämma, »och du vill kalla mig en vantrogen, när jag säger dig att detta blad är en amulett, som en pater gifvit mig till skydd mot faror, ty intet ondt kan hända den, som bär en sådan. Du såg det ju nyss själf; det förde mig till dig, då dessa män hotade mig och det gaf dig kraft att försvara mig».

Kaptenen smålog.

Han var nu öfverbevisad om, och hade här ett exempel på detta folks blinda och barnsliga tro, och vände sig till officeren, i det han sade:

»Nu, herr löjtnant, hur mycken grund har Ni nu för Ert handlingssätt och hvad kan Ni anföra till Ert försvar?»

Löjtnanten hade emellertid återvunnit fattningen.

»Jag vet icke», sade han i en förarglig ton, »men med hvad rätt, herr kapten, inblandar Ni Er i våra görande och låtande. Jag har nu en gång fått min mening om saken och den håller jag mig vid».

»Det vill med andra ord säga att Ni betyfflar riktigheten af mina ord. Nå, som Ni vill, herr löjtnant, jag är fullkomligt till Er tjänst».

Officeren bockade sig stumt.

Soldaterna trängde sig allt tätare tillsammans. Det var utsikt till en duell emellan de två officerarne.

Perky rätade på sig i sin fulla längd och betraktade motståndarne noga som om han velat göra ett löst öfverslag med deras styrka.

»Herr kapten skall icke vänta förgäfves», sade löjtnanten och framtog ett kort ur sin visitkortsbok.

Kaptenen bugade sig artigt i det han mottog kortet.

»Ah», utropade han småleende, »jag har den äran att se unge lord Harry Milfort, hvilken äger så stora plantager i närheten af Yankte Fe.

Officeren böjde förnämt på hufvudet.

»Jag hade helst önskat att vår bekantskap blifvit inledd på ett annat sätt», fortsatte han, »men det måste anses som en förnärmelse mot Eder att nu träda tillbaka och här är mitt kort. Ni får vara god att själf bestämma dagen, timmen och stället».

Kaptenen förde handen in på bröstet och framtog ett litet sirligt kort, som han räckte officeren.

Denna kastade en blick på kortet och bugade sig höfligt.

»Det är mig en stor ära», sade han med osäker stämma. »Att hafva duellerat med arméns tappreste man, det är icke en skam att falla för en Carlo Lantejas hand».

Naäma hade hört dessa ord och utstötte ett hjärtskärande skrik.

»Kapten Carlo Lantejas», utropade hon, »heter du så, herre?»

»Ja», svarade kaptenen, »känner du mig?»

»Nej», svarade hon sorgset, »jag har aldrig sett dig förr! Naäma har dig att tacka för sitt lif och hon vill gärna visa sig tacksam emot dig».

»Vill du kanske duellera i stället för mig», log kaptenen, »du skulle då snart blifva dödad?»

Den unga flickan svarade icke, hon stirrade fortfarande framför sig och gnuggade, utan att tänka därpå, nästan sönder palmladet mellan sina fingrar.

Hon kunde i tankarna allt för väl läsa namnet

på bladet. Chefen hade själf ristat streckena. Der stod det så tydligt

Kapten Carlo Lantejas.

Och det var han, som hade frälst henne -- han, som nu ville våga sitt lif för att försvara sin mening till fördel för de infödda.

Och en sak ännu; blixten slår inte fortare ned, än kärleken vaknar hos dessa sellandets ypniga barn, ja, denna känsla kommer som stormen, oemotståndlig, krossande allt och trotsande alla hinder.

Hon hade endast sett honom en gång, men hennes skarpa blick hade genast lagt märke till hans vackra, manliga ansikte. Hon älskade honom från första ögonblicket, med denna hastiga, våldsamma lidelse, med hela sin själs styrka, med ett ord hon tillbad honom. Och det var honom hon skulle locka i döden, det var hans namn, som stod inristadt på det olycksdiga bladet, nej, nej, det var ej sannt, det svartnade för hennes ögon.

De två officerarne, som vid dessa händelsers sammanstötning hade beslutat att låta tvisten afgöras med en duell, bugade sig djupt för hvarandra och drogo sig därpå tillbaka. Officeren till sitt folk och kaptenen till sin vän och vapenbroder Perky.

Man hade bestämt att duellen skulle ske på pistol och ega rum omedelbart efter samtalet.

Perky gnuggade händerna af tillfredsställelse, då han hörde detta.

»Det är bäst att få saken klar i hast», sade han, »vi hafva inte mycken tid att förlora, och jag hoppas att kapten fortsätter resan, så snart denne unge skrälare fått sig en kula genom lifvet!»

»Det kunde lätt hända, att du denna gång för-

räknade dig», smålog kaptenen, »denne herrö skall vara, efter hvad jag hört, en ypperlig skytt».

Perky betraktade sin kapten med ett förvånadt uttryck.

»Om förlåtelse öfver min invändning, jag trodde eljest att kapten var den bästa skytten i Amerika!»

»Jag tror, jag är det», svarade kaptenen, »men det är inte sagdt, att det beror på färdigheten, när det gäller duell; för det första kommer det an på, hvem som skjuter först och för det andra är det ej så lätt att så där utan vidare söka döda en människa, som under andra omständigheter med säkerhet varit ens bästa vän».

Perky knäppte förargadt med fingrarne.

»Den dunhakade löjtnanten är den utfordrade och har således första skottet», sade han.

Kaptenen nickade jakande.

»Fan i det», brummade Perky, »tänk om han går åstad och träffar, hur skall det blifva då?»

Kaptenen höjde på axlarna.

»Har Perky blifvit rädd?» frågade han.

»Rädd!» ropade han, »för tusan, det var ett fult ord, kapten, jag tänker endast på att om han skjuter kapten, måste jag skjuta honom sedan, och han vill väl som officer och adelsman icke afslå en duell med en menig man som jag».

Naäma hade hört och förstått hvarje ord.

Hon betraktade kaptenen med glödande blickar och tryckte handen hårdt mot det häftigt klappande hjärtat.

»Han är så vacker», sade hon för sig själf, »Naäma älskar honom, Naäma vill inte att han skall dö — ännu», tillade hon rysande.

»Herre, du vill kämpa för min skull», sade hon

högt och närmade sig honom med händerna lagda i i kors öfver bröstet, »hvarföre vill du det? Naäma är ju en fattig indianflicka utan slägt och vänner, hon måste finna sig i att blifva kränkt och hånad».

Hon sade detta med så vek, klagande stämma att kaptenen kände sig djupt rörd öfver hennes ord.

»Vid Gud», sade han för sig själf, »denna flicka är god och oskyldig. Nå väl», tillade han högt, »jag vill duellera för din skull, men också för att försvara min mening. Jag tål ej att landets egna barn, alltså de rättmätiga egarne till dessa landsträckor, hånas och förföljas af främlingar».

Den unga flickans ansikte strålade vid dessa ord, men i ett nu blef hon allvarsam; öfver hela hennes väsen spred sig något så smärtsamt att kaptenen genast märkte den hastiga förändringen.

»Hvad fattas dig?» frågade han oroligt.

»Tror herr kapten att Naäma tillhör någon ond sekt?» frågade hon tillbaka och fäste sina stora ve-modsfulla ögon på honom.

»Jag tror det icke», sade hon, »men om du också gjorde det, till och med om du af dem vore utsänd att locka någon i deras våld, ja, äfven om denna någon vore jag själf, skulle jag vara beredd att försvara dig emot våldet, som vill kränka och begå orättvisa emot landets barn».

»Alltså icke allenast för min skull», vidblef hon och höll blicken stadigt fäst på honom.

Kaptenen betänkte sig ett ögonblick.

»Jo, Naäma», sade han och betraktade henne vänligt, »jo, jag vill försvara dig för din egen skull».

Den unga flickans ansigte undergick en märkbar förändring. Ögonen fingo en besynnerlig glans, munnen

öppnade sig och insöp begärligt luften, stämman nästan svek henne, då hon framhviskade:

»Han vill våga sitt lif för min skull, och jag måste — jag måste...»

Och utan att fullborda sin mening sprang hon hän emot dörren, som ännu hölls bevakad af soldaterna.

Dessa ville hindra henne passera, men stego instinktmissigt åt sidan för den ljungande blick, hon sände dem.

»Hon står under den fördömda kaptens beskydd», sade en sergeant, »och det förblifver hon till dess vår löjtnant jagat honom en kula igenom hufvudet, men sedan tillhör hon oss, kamrater, och då...»

Han sade icke mer, men en pliring med ögonen samt ett rått skratt, som besvarades af soldaterna, fullbordade meningen.

»Plats för henne, folk, låt hexan passera», tillade nan högt, »men håll henne strängt bevakad att hon ej undkommer oss, ty sedan hon är vår tillhörighet, skola vi hafva våra upptåg med henne».

Soldaterna gingo åt sidan, och den unga flickan gick stolt förbi dem.

Hon liknade en drottning, som bevarar sin värdighet inför sina väktare.

Kaptenen såg länge efter henne. Sedan vände hon sig till Perky.

»En besynnerlig flicka», sade han, »såg du den förändring, hon genomgick, när jag försäkrade henne, att det var för hennes skull jag duellerade?»

Perky smålog förtjust och strök sitt mörka, krusiga skägg.

»Hon tyckte så godt om kaptен», sade han, »jag känner till kvinnorna, de älska som änglar men

hata som — djeflar, därför är det bäst att vara vän med dem».

Kaptenen log åt dessa ord samt vände sig om mot en soldat, som i detsamma närmade sig och underrättade om att hans löjtnant stod till kaptенens tjänst.

Kaptenen tog sina pistoler och gick ut, följd af Perky.

Denne ärlige karl såg allt annat än förnöjd ut. Hade hans herre haft första skottet, skulle han i all sköns ro tändt sin pipa, medan duellen pågick, annan sak var det nu, och därtill kom att den främmande löjtnanten var omtalad som en god skytt. Det var därför ej säkert att hans käre herre skulle segra.

Utanför hade allt gjorts klart för duellen. Platsen var omkring hundra steg från landsvägen emellan en mängd präktiga kaktus, gerdenier och doftande pandaner. Ett högt nagakesarträd brädde sina armstjocka, lummiga grenar öfver platsen och hindrade de brännande solstrålarne att tränga igenom och rundt omkring stod hvitstammade ormbunkar samt alnshögt gräs, liknande en evigt grön mur.

Själftva platsen var nästan fri från gräs, som hade sin orsak däraf, att den användes till karavaner, som skulle längre in i landet.

Kaptenen nickade bifallande.

»Det kan icke vara bättre», sade han, »det är alltid obehagligt att skjuta med selen i ögonen och det hade ovilkorligen blifvit fallet med en af oss».

Den unga löjtnanten bugade sig förläget. En så likgiltig anmärkning så kort före en kamp på lif och död ljöd nästan hånande.

»Jag antager att vårt folk tjäna oss som sekundanter», sade han långsamt.

»Naturligtvis», svarade kaptenen. »Perky blifver på min sida och Ni, herr löjtnant, har ju Edra soldater.

»Afståndet tjugufem steg», sade löjtnanten.

»Riktigt, på det afståndet felar man icke», svarade kaptenen.

Bägge duellanterna stego åt sidan medan Perky och sergeanten utmätte afståndet.

De bestämda stegen upptogo nästan hela platsens längd och löjtnanten stälde sig tätt intill stammen af det stora nagakesarträdet.

Omkring foten på detta växte ett tätt snår ormbunkar, hvars breda, gröna blad inhöjde trädstammen i en djup skugga på tre fots höjd från jorden.

Hade löjtnanten sett närmare efter, skulle han hafva sett ett par gnistrande ögon, som ihärdigt betraktade honom från det täta snåret.

Ögonen tillhörde säkert någon, som ej gärna lät se sig, enär föremålet höll sig tätt intill stammen, som, tack vare den djupa skuggan, var nästan svart.

»Färdig», sade de båda sekundanterna och trädde åt sidan. »Afståndet är fullkomligt nöjaktigt tjugufem steg».

»Jag är parad», sade kaptenen och lade armarna i kors öfver bröstet. »Ni, min herre, är den utfordrade och har det första skottet. Behagar Ni skjuta?» tillade han i säker ton.

En förunderlig skadeglädje for öfver den unge officerens ansikte vid dessa ord. Det såg ut, som om han glädde sig åt att få, såvida han kunde, döda sin motståndare.

Han hade just höjt pistolen i jämnhöjd med ansiktet och var färdig att låta skottet brinna af, då han

hörde en röst bakom sig, som raskt, men ändå tydligt sade:

»Donna Inez de Barras, som är den skönaste dam, tycker särdeles bra om kapten Carlo Lantejas».

Ett dämpadt hånskratt följde på detta och ormbunkarna rörde sig knappt synbart.

Officeren vände sig hastigt om men såg intet annat än de gröna bladen samt den svarta trädstammen.

De sagda orden hade emellertid en synbar verkan på den unge mannen.

Hans panna blef purpurrödd, under den en konvulsivisk darrning genombäfvade hans kropp.

Han fästade sina ögon, som uttryckte djupt hat, på kaptenen, som stod lugn och rak; samt höjde pistolen hastigt utan att förråda den minsta rörelse.

»Han har alltså blifvit föredragen af henne», mumlade han. »Tack, hvem du än är, som sagt mig det. Kapten Carlo Lantejas skall aldrig mer se donua Inez de Barras».

Han böjde fingret om hanen för att låta det dödade skottet brinna af, men gjorde i detsamma en hastig vändning åt sidan. Skottet gick och for hvinnande öfver kaptenens hufvud.

»Brilleormen, brilleormen».

Allas ögon vändes åt trädet, hvarifrån rösten tycktes komma, och man såg verkligen en vidunderligt stor orm, som hastigt närmade sig löjtnanten, som, nästan förlamad af skräck, var ur stånd att flytta sig stället.

»Dräp den, dräp den», skreko soldaterna och togo några steg enot ormen, men brilleormen är ett farligt djur; det minsta närmande bringar den i raseri och den utdelar då blixtsnabba bett åt a^g sidor.

Den fruktade ormens gift är alltför väl känt, för

att någon vågar komma i närmare beröring med den, och soldaterna stannade därför också, sedan de gått några steg framåt, och lade bössorna till kinden.

Men ingen af dem sköt.

Ormen hade rest sig nästan lodrätt upp på stjärten och rörde hufvudet hastigt fram och åter som den alltid gör innan den biter.

Det var en omöjlighet att träffa den och därtill befann den sig emellan soldaterna och officeren, som därvid utsattes för alla kulorna.

Det ohyggliga djuret gled allt närmare löjtnanten, som blifvit stående blek och skälfvande ur stånd att flytta sig från det höga gräset.

Ormen lade i ett ögonblick ned hufvudet mot jorden och slingrade sig tillsammans så att den fullkomligt liknade en kula.

Man kände denna manöver, det gjorde den för att med så mycken större styrka kunna kasta sig öfver sitt offer.

»Nu är det min tur», utropade kaptenen, »har Ni mod så blif stående kvar».

Löjtnanten vände sitt bleka ansikte emot honom i samma ögonblick han sköt.

Ett ihållande hurra uppsändes af soldaterna. Kulan hade genomborrat odjurets hufvud just som det dödande bettet skulle gifvas.

Nästan samtidigt framträdde en indisk budbärare från busksnåret, medan en ung flicka fort sprang i motsatt riktning från ormbunkarne, hvarifrån brilleormen kommit.

Hennes ansikte var förvridet af smärta och blodet sipprade fram ur ett sår på handen.

»Det bet mig, då jag grep den för att slunga den

INDIANFLICKAN

»Gå hund», ropade han och svängde ridspöet.

in på den öppna platsen», hviskade hon. »Jag måste finna ormplantans blad, eljest dör Naäma».

Och hastigt som en hind ilade hon åstad bland ormbunkarna, med hufvudet nedböjdt och blicken fäst på jorden.

Hon hade på detta sätt sprungit omkring två hundra steg, då hon plötsligt böjde sig ned och uppdrog en bredbladig planta ur jorden.

»Här är den», framhviskade hon hest, »ormen kan inte döda Naäma denna gång».

Med nästan krampaktig ifver ryckte hon några blad från den klara halft genomskinliga stammen och tuggade dem. Därpå lade hon dem på ormbettet, som hade antagit en högröd, brännande färg. Hon lade sig ned på marken och fortsatte en god stund med omvårdnaden af den sårade handen.

»Det var på hög tid», sade hon, »en minut till och giftet hade spridt sig i blodet; och lika mycket, hvad oryr jag mig om att dö — jag följer ju honom. Den andra blef mycket förfärad öfver att se ormen, som förföljde honom. O, det är mycket bra; nu kan kaptenen döda honom, när han vill, och sedan skall han älska mig, då jag förtäljer honom att jag, den stackars indianflickan, hade mod att fånga den giftiga ormen och kasta honom in på stridsplatsen. Ja, han skall älska mig och så...»

Hon utstötte ett vildt skrik.

Smärtorna, såret vållade såväl som hennes upphetade sinnestillstånd gjorde henne nästan utom sig, hon reste sig upp och rusade åter i väg som om hon vore förföljd. Hon tycktes vilja fly den plats, där hennes älskade uppehöll sig.

»Och», fortsatte hon sin tankegång, »så skall jag rädda honom nu för att sedan bringa honom döden

genom denna heliga sekt, o, det är rysligt. Honom, som jag älskar högre än min gudom, honom skall jag locka till offerplatsen», stönade hon.

Hon hade så småningom saktat farten och stod nu stilla med händerna hårdt tryckta mot sitt bröst och med blicken vänd mot himlen.

»Allha har kallat mig; jag är af honom utsänd att bereda denna mans undergång, denne, som jag älskar så högt att jag kunde döda hela världen om han befalde mig det».

Hon betraktade sin sårade hand, bladen, som voro högröna, då hon lade dem på, voro nu kolsvarta, det blod, som blifvit blandadt med giftet, hade nu dragits ur.

Hon ref bort de förgiftade bladen och lade på nya, hvilka hon betraktade med stor uppmärksamhet.

De förändrade icke färg utan förblefvo gröna och friska.

Naäma smålog förnöjd samt borttog äfven dessa blad. Därpå tvättade hon handen i litet vatten, som hon fann i närheten och begaf sig helt lugn på återvägen som om intet hade passerat.

Hon hade ej varit borta från platsen i tio minuter efter det ormen bitit henne.

Soldaterna stodo omkring ormen och betraktade med stort intresse huru säkert kulan hade träffat det lilla spetsiga hufvudet, och de talade med förvåning om den ädelmodighet kaptenen visat sin motståndare, då han ej passade på och sköt honom, då han därtill var i sin fulla rätt, eller öfverlämnade honom åt det gräsliga djurets dödande bett.

»För tusan», ropade sergeanten, »en rask man alltigenom, den där kaptenen, jag skulle inte hafva något emot att tjäna vid hans regemente».

I detsamma gick Naäma förbi dem, hon hade samma ståtliga hållning och hänfulla min som när de sist sågo henne.

»Där går hon nu», utropade sergeanten, »vi fingo henne ej denna gång; vid S:t Patrik en grannu tös. Hon kan minsann ej annat än vara kaptenen tacksam».

Soldaterna skrattade. De gáfvo ej akt på det dödliga hat, som stod att läsa i den unga flickans ansikte.

Det fans ännu en, som följt denna händelse; det var sändebudet, som så oförmodadt trädt fram på scenen.

Hans förunderligt flammande ögon glödde som eldkol i sina svarta hålör, men det var också det enda, som tydde på lif i detta bronsfärgade ansikte.

Med slafvisk ödmjukhet höll han sig ännu i närheten af det stora trädet, i det han ömsom betraktade den döda ormen, ömsom de två officerarne, som nu i all vänlighet samtalade med hvarandra, efter att löjtnanten hade bedt kaptenen om ursäkt för sitt tanklösa uppträdande.

»Jag begriper ej hur detta gått till», mumlade budet, »detta ormslag anfaller aldrig. Ovilkorligen har någon kastat fram ormen på stridsplatsen, men hvem kan det vara, som här kan glädja sig åt kaptenens seger?»

Det var i samma ögonblick Naäma gick förbi soldaterna.

Indianen följde henne med ögonen, plötsligt studerade han.

Han hade märkt den innerliga blick, hon sände kaptenen, i det hon gick förbi honom för att gå in i stationsbyggnaden.

»Ah», mumlade han med ett afskyvärdt grin, »den sköna Naäma står i begrepp att bryta sin ed; hon vill frälsa honom i stället för att döda honom, eller låta honom dödas, hon älskar honom».

Han grep krampaktigt om en flick af sin igenknäppta, bruna kappa och intog igen sin ödmjuka ställning invid trädet.

»Jag hoppas», sade kaptenen, »att intet groll för framtiden skall finnas oss emellan, herr löjtnant. Det skulle göra mig ondt, om jag visste, att vi någonsin mer skulle stå som fiender emot hvarandra med vapen i hand».

Löjtnanten bugade sig artigt men med mycken köld.

»Herr kapten», sade han, »jag skall berätta min fader, att Ni frälst mitt lif, då Ni var i Er rätt att beröfva mig det. Hvad den omstridda skönheten beträffar», tillade han med ett leende, »så lofvor jag att hon ej mer skall blifva orsak till en duell oss emellan. Så snart jag kommer till min bestämmelseort skall jag ingifva rapport om det skedda, på samma gång jag ämnar säga min mening om henne. Hon skall då rimligtvis blifva arresterad, men till dess står hon naturligtvis under Ert försvar.»

Kaptenen log.

»Jag tror på min ära, att Ni ämnar förarga Er öfver min inblandning i denna sak?» sade han.

Löjtnanten bugade sig.

»Herr kapten», sade han, »denna sak är nu glömd och jag hoppas att vi förblifva vänner för framtiden».

De båda männen tryckte hvarandras händer.

»Bravo», skrattade kaptenen, »så skall det vara. En flickunge af de infödde bör ej hafva kraft att bryta vår vänskap».

Han vände sig om och mätte i det samma budbäraren, som med gnistrande ögon betraktade honom.

»Hvad nu?» utropade kaptenen, »hvad vill du?»

»Herr kapten», sade han, »donna Inez de Barras sänder dig sin hälsning».

Löjtnanten gjorde en häftig rörelse medan en häftig rodnad uppsteg på hans kinder. Han hade igenkännt den hemlighetsfulla rösten, som tilltalat honom, då han stod med pistolen i handen midt emot sin motståndare och rival.

Det såg nästan ut som om förhållandet var ganska intimt mellan honom och donna Ines de Barras, efter hon sände honom en särskild hälsning.

Kaptenen rodnade likt ett barn och hans ögon fingo ett mildt, strålände uttryck, då han med vibrerande stämma sade:

»AR det verkligen sant? Sänder donna Ines de Barras mig sin hälsning?»

»Sanning! Ja visst är det sanning. Den sköna damen gaf mig riklig ersättning för att jag skulle bringa Er denna hennes hälsning».

Kaptenen vände sig gladt emot den unga officeren, som under detta samtal blifvit likblek och som nu stod stelt stirrande framför sig.

»Min kära vän», sade han utan att lägga märke till denna förändring, »om Ni visste hvad detta bul glädder mig, om Ni kunde ana hvad jag känner mig lycklig, ty ser Ni», tillade han i förtrolig ton, »denna dam har varit min dröm under flera dagar och nu sänder hon mig sin hälsning, hvad tror Ni hon har för mening med det?»

Officeren framtvingade ett småleende. Därpå svarade han, till utseendet lugn, men med en anstrykning af satir i tonen:

»Den unga sköna damen älskar väl den tappre ridderlige kaptenen».

»Tyst», hviskade kaptenen, »dessa ord innebära för mycken lycka att de kunna sägas högt. Ack, min vän, om vi åter stodo inför hvarandra med vapnen i hand, skulle jag vara ur stånd att skjuta en fågel, ännu mindre en människa, ty så lycklig känner jag mig».

»Gifve Gud, att vi åter stode som fiender emot hvarandra. Du skulle då på fläcken nedskjutas som en hund, utan förskonande», mumlade han.

Därpå tillade han högt:

»Det gläder mig oändligt att jag ej blef i tillfälle att beröfva den lifvet, som donna Ines, efter allt att döma, föredrager framför någon annan».

Kaptenen var alltför mycket upptagen af egna tankar för att lägga märke till den kyliga ton, hvori dessa ord blefvo sagda. Han vände sig till budbäraren och lade ett mynt af hög valör i dennes hand.

»Tag detta», sade han, »och måtte Ni ständigt frambära så glädjande budskap. Ni vet ej hvad Ert ord är värdt».

»Kärleken gifver vingar», tillade han, vänd till löjtnanten. »Jag bryter strax upp, är Ni resfärdig, så kunna vi följas åt. Det är ej skadligt att vara manstarka i dessa tider; det jäser i hela landet och man kan ej veta när stormen bryter lös!»

Löjtnanten ryckte på axlarna

»Inbillning», sade han, »dessa infödingar äro alldeles för rädda för att våga opponera sig emot oss; men efter som kaptten ej känner sig säker, så kan jag mycket väl undvara så många man att kaptten i lugn och ro kan begifva sig till den dam, som förälskat sig i Er uniform!»

»Bravo», hviskade budbäraren, »de orden blifva besvarade med en ny utmaning och jag skall sörja för, att hvarken ormar eller tigrar skola hindra dem från att skjuta rätt».

Kaptenen stod som slagen af blixten.

Hvad kunde vara orsaken till en sådan förnärmelse?

»Löjtnant», sade han med sammanbitna tänder, »när jag har äran att vara donna Barras man, skall jag på allvar tukta denna Er oförskämdhet, till dess — farväll!»

Han gick utan att hälsa, följd af Perky, som hade största lust att med ett knytnäfs slag kasta denna unga slyngel till marken.

»Denna tölp», mumlade han, »borde i stället tacka min kaptен, som skonat hans lif, nå, nå, vi träffas väl en annan gång!»

Han skyndade sig efter kaptenen, som, blossande af vrede, gått litet före honom.

I nästa ögonblick sutto de åter på hästryggen och sprängde bort i galopp trots den smäktande värmen och solens brännande strålar.

De slogo in på den breda, jämna väg, som gick åt norr, emellan de höga bergen, hvilka sågo ut som silfver i den strålände solen och skiftade i alla färger.

En person följde dem med snabba, ljudlösa steg.

Det var Naäma.

»Jag skall bringa honom döden!» sade hon, »men han skall först få veta att jag älskar honom högre än mina fäders gud. Samma vapen, som riktas emot honom, skall också döda mig, jag vill dö i samma ögonblick som han. Jag skall suga hans dödssuck från hans läppar. Naäma vill ej lefva, då han är död. Jag älskar honom, jag älskar honom!»

De sista orden nästan skrek hon fram, oeh ilade alltjämt framåt som en pil.

Slutligen vek hon in på en gångstig, som gick emellan vägen och ett busknår, som blef allt tätare och till sist syntes ogenomträngligt.

Här var just en säker tillflyktsort för de vilda djuren från skogen, men flickan brydde sig ej därom utan fortsatte, hon var själf ej så olik ett af dessa blodtörstiga djur och därtill kom denna brinnande kärlek, som hos dessa solens barn är vild och oberäkande.

Planen.

Budbäraren följde de två ryttarne med ögonen, tills de försvunno bakom några med palmer bevuxna höjder och vände sig sedan till löjtnanten, som likaledes blifvit stående kvar, en saun typ för hat och vrede.

»E vad den sköna damen skall blifva lycklig öfver att få kaptenen, ty han är också en vacker karl, lämplig att förvrida hufvudet på en hvar ung flicka», sade budbäraren med en sidoblick på löjtnanten.

Den unge mannen förändrade ej en min. Han stod orörlig kvar och stirrade efter de två männen, hvars uniformer ännu kunde skönjas mellan träden.

»Den vackra donna Barras har, som jag hört, haft en friare före kaptenen, men denne har ej motsvarat hennes pretentioner, eftersom hon föredrog kaptenen, stackars narr. Här i landet anses det för vanhedrande,

att på detta sätt blifva undanstött af en annan, från den man älskar».

»Tig, fördömda hund!» skrek officeren, »jag bryr mig fan om hvad som är vanhedrande eller ej i Ert land. Tig och packa dig i väg innan jag låter dig gripas af mitt folk, som nog skola veta att tysta munnen på dig».

»Såvida den försmädda älskaren har litet mod och något öra!» fortsatte mannen i den lugnaste ton, »så må han läka sitt hjärtequal med en ljuf hämd. Han kan icke tillåta att den sköna kvinnan famnar någon annan än honom själf».

»Tig, tig», ropade löjtnanten och knuffade honom så våldsamt för bröstet, att den vida kappan gled litet åt sidan.

Innanför syntes ett bredt, gult bälte på hvilket stod orden: »Deus et ego», jesuiternas märke.

»Styr er hetsighet, herr löjtnant», sade mannen och svepte åter, om sig kappan. »Det kunde hända att lyckan blef Er frånryckt just i det ögonblick Ni trodde Er hafva fångat den».

Detta blef sagdt på ren engelska och ej som det föregående på infödingarnes språk.

»Hvad, — — hvem är du?» frågade löjtnanten öfverraskad, »och hvad betyder denna förklädnad?»

»Tala ej så högt», smålog mannen, »man måste vara försiktig i dessa tider!»

»Men», invände officeren i en långt höfligare ton, »jag förstår inte . . .»

»Ni skall snart komma att förstå mig!» svarade mannen, »men jag beder Eder tala till mig i samma ton som förut, ty se Er bara om hur man ger akt på oss».

Löjtnanten vände sig om och fick till sin för-

våning se att de infödda stodo i grupper och med gnistrande ögon betraktade det förment sändebudet.

Att utgifva sig för sändebud och att icke vara det, är detsamma som att inviga sig åt döden i händelse det blef upptäckt.

Löjtnanten följde straxt rådet hotade honom med sitt ridspö.

»Gå hund», ropade han, »och vältra dig om i dyn af dina floder, men kom icke i min närhet».

Mannen böjde ödmjukt sitt hufvud.

»Herre, du befäller och jag åtlyder dig, den store Guden må bevara dig».

Han lade händerna i kors öfver bröstet och gick långsamt förbi i det han hviskade:

»I afton vid det stora fikonträdet Ni ser där bakom stationen, det gäller Ert lifs lycka».

Löjtnanten hörde tydligt hvart ord, men förändrade ej sin stolta hållning, han böjde ej ens på hufvudet då munkens magra skepnad gled förbi honom, utan blef stående liksom fastnaglad, stirrande efter de två punkter, som allt mera försvunno i horisonten.

Det var kaptenen och hans trogne följeslagare.

Munken gick hän emot indianerna, som misstroget betraktade honom och som helt makligt stego åt sidan för att bereda väg för honom.

Han kände huru deras blickar oafvänt voro fästade på honom, alldeles som om de velat genomborra hans bruna ansikte för att läsa hans tankar.

»Hvad talte du med denne vantrogne», frågade en gammal man och grep tag i munkens kappa, »och hvarför använde du ej dina fäders språk, utan detta fördömda tungomål, som talas af våra förtryckare?»

Hans ögon blixtrade därvid hotande mot munkens bruna ansikte.

»Och huru kan min broder fråga mig om något sådant?» frågade munken lugnt. »Vet ni icke att den stora dagen närmar sig och att vi måste vara sluga som ormar. Denne man är invigd till döden, jag ville endast locka honom att gifva sig den själf».

»Tecknet», svarade den gamle.

Munken trädde handen innanför den tillknäppta kappan och framtog en lotusblomma.

Den gamle mannen betraktade blomman med stor uppmärksamhet.

Därpå nickade han tillfreds och böjde sig ödmjukt ned.

»Tillgif oss, heliga munk», sade han, »vi visste ju att endast Mexikos barn skulle blifva underkunniga om hvad som komma skulle, därför, då vi sågo dig tala till denna främling antogo vi dig vara en spion, som endast ville utforska våra planer».

Ett blixtnabbt, obeskrifligt leende öfverfor munkens ansikte.

Utan att svara ämnade han aflägsna sig, men hindrades af den gamle mannen, som ännu ej var fri från sin misstanke.

»Då den främmande hunden stötte dig för bröstet, sågo vi ett gult bälte, som bar en för oss okänd inskription. Säg oss, hvarför bär du detta bälte? Visa oss det!» tillade han nästan hotande.

Munkens ansikte förblef fullkomligt lugnt. Utan att förändra en min slog han kappan tillbaka och vände bröstet emot de församlade.

Dessa hade knappast kastat en blick på bältet, förrän de foro tillbaka med af skräck förvridna ansikten och skälfvande som asplöf.

På det breda, gula bältet stod nämligen tre för-

underliga tecken, som var af stor vigt för dem, som kände dess betydelse.

»Helige Allha, gif oss vårt lif!» mumlade flere af männen.

Den gamle mannen, som mäst lagt sin misstanke i dagen, kastade sig ned på marken och kysste hans fötter.

»Tillgif oss, helige munk», bad han, »vi Allahs tillbedjare kunna inte vara förrädare, vi hafva intet sett och intet hört».

»Tro en annan gång utan tvifvel och misstanke», svarade munken. »I veten nu hvem jag är och hvad jag är; en vink af mig bringar lifvet eller döden, ty det beror på mig, och I veten också att jag har makt att genomföra min och vår Gudoms vilja; res dig, gamle man, och var på vår öfverenskomna plats när dagen är kommen, jag får kanske användning för dig».

Den gamle reste sig upp och stod ödmjuk inför honom.

»Ännu en sak», fortfor munken. »Du vet de heliga och hemliga tecken som beteckna frihet och hämd; jag öfverlämnar åt dig ett viktigt värf. I det heliga Sankta Fé bor en af våra fiender vid namn Fernando de Lopez. Allha fordra hans lif till fästen den 17 maj. Du skall därför bringa Gudomen hans liflösa kropp till den tiden hvarken förr eller senare; hvad han äger är ditt, Allha belönar sitt folk».

Den gamle skakade i hela kroppen och tryckte händerna hårdt emot hvarandra.

»Jag är gammal», svarade han, »min hand darrar och min syn är svag».

»Hvarje medel står till ditt förfogande. Du skall

endast utsläcka lifsgnistan hos honom», sade munken.

Ett leende for öfver den gamles ansikte.

»Man gaf mig afsked vid bandet», mumlade han, »för det man tviflade på min säkerhet. Du gifver mig lifvet åter genom att inviga mig i den heliga trons tjänst, helige munk, han skall dö».

Munken gick lugn och stolt förbi efter hafva utbredt händerna välsignande öfver dem.

De kunde icke undgå en rysning då de mottogo välsignelsen af denne man som genom den minsta vink kunde bringa dem döden.

»Det var den första af oss», hviskade den gamle, så snart munken lemnat dem. »Hans namn känner ingen, men alla lyda honom blindt. Jag såg de tre heliga tecknena på hans bälte och jag måste lyda honom. Han har nämt mig namnet och förkunnat dödsdomen; hans vilja skall ske».

Och utan att gifva sig tid att taga afsked af sina vänner, började åldringen den långa, mödosamma och farliga vägen till Sankta Fé, för att bringa Allha ett offer.

Han slog in på samma väg som Naäma och försvann snart ur synhåll.

Omkring femhundra steg från stationen stod ett mäktigt fikonträd som i halfmörkret tog sig ännu ståtligare ut och liknade en skildtvakt den där blifvit utställd för att vaka öfver den mängd med kaktus och gardenier, som strålade i färgrik prakt i närheten af trädet.

Trädet hade en anseelig höjd och dess löfrika

krona bildade ett tak, som ingalunda var att förakta, när solen stod som högst på himlen.

Om aftonen skydde men däremot dess närhet. Dels därför att det då omgafs af millioner bevingade insekter, som sög sötma ur dess frukter, och dels därför att tigern några gånger hade valt denna plats till gömställe hvarifrån den som en blixtnöfverfall den oförsiktige, som aflägsnade sig från stationen sedan mörkret inträdt.

Munken kände förmodligen ej dessa obehagligheter eller också aktade han ej därpå, efter som han valdt en sådan plats för ett samtal med den unge löjtnanten.

Officeren visste ej heller något om dessa faror efter han gick så lugn hänemot mötesplatsen, som om han endast företagit en promenad i den svala aftonluften.

TVå laddade pistoler sutto emellertid i hans bälte färdiga att användas till försvar emot enhvar, som fiendtligt närmade sig honom. En präktig dolk stack fram under den vida uniformskappan, som han kastat öfver sina axlar till skydd mot nattluften.

Den unge mannen var ingalunda någon kujon, han var snarare dumdrigtig. Man försäkrade till och med att han flere gånger inlåtit sig i strid med kungstigern och alltid gått helskinnad ur striden.

»Kom ihåg att mörkret här inträdt», hade den gamle mannen, som förestod stationen, varnat, men löjtnanten hade ej aktat något därpå, utan gått vidare hän emot fikonträdet.

Han hade emellertid hört gubbens ord och höll sina vapen i beredskap, i det han ansträngde sig att se så långt före sig som möjligt, för att i tid upptäcka om där fanns något fiendtligt i närheten.

Han såg snart en person invid trädets stam. Han igenkände munken, som intagit en bekväm ställning och såg på afstånd ut som en staty så orörlig som han nu stod.

»Hvad kan denna person hafva att säga mig, och hvem kan han vara?» mumlade han och gick med hastiga steg fram emot trädet, som nu endast var omkring tjugu steg ifrån honom.

Munken måste ovilkorligen hafva sett honom komma, men rörde sig ej ur stället, det såg nästan ut som han sof.

»Hvad vill du mig?» frågade löjtnanten, som nu kunnit fram till den gamle mannen. »Det måste vara något mycket viktigt och allvarligt eftersom du väljer denna tid och denna plats, som ej besökes af någon lefvande varelse, sedan det blifvit mörkt».

»Med undantag af tigern», svarade munken utan att röra sig ur stället, »och just därför har jag valt detta ställe. Här kunna vi ostörda få tala vid hvarandra, här kan ingen komma och afbryta oss».

»Ganska väl uttänkt», svarade löjtnanten, »men du skall skynda dig med det du har att säga mig, ty min tid tillåter mig ej att för länge uppehålla mig här!»

Munken tycktes fundera öfver hvad han skulle säga, ty det dröjde några ögonblick innan han svarade:

»Ni älskar donna Inez de Barras?» sade han slutligen.

Den unge mannen steg några steg tillbaka vid dessa ord och hade det ej varit så mörkt skulle munken sett den brännande rodnad, som uppsteg på hans kinder.

»Du måste vara mycket väl underrättad eftersom

INDIANFLICKAN

»Stanna, gamle slyngel».

du vet detta», svarade hon med ett tvunget skratt. »Jag brukar aldrig anförtro någon mina hjerteangelägenheter».

»Icke en gång till idealet sjelf?» frågade den gamle.

»Oförskämda, hvad vågar du fråga!» utropade löjtnanten och lade handen på pistolen, »har hon . . .»

»Själff berättat det ja», afbröt munken lugnt, »hvarför icke det fins roligare för en ung dam än att för sina väninnor berätta om en försmådd älskares narraktiga förtviflan».

Officeren utstötte ett skrik.

Detta hån var för mycket.

Som en blixt rusade han öfver munken och grep denne i strupen.

»Hund, fördömda hund», hväste han, »har denna stolta dam sändt dig för att förlöjliga mig, så uträttar du ett farligt ärende».

Han ville förnya sitt grepp, men kände sig i det samma slagen till marken som om han varit ett barn.

Munken hade passat på tillfället, då han kände att löjtnanten förnyade sitt tag, och tagit denne om lifvet samt slungat honom ett stycke ifrån sig tätt in till trädstammen.

»Löjtnant», sade han till utseendet lugn, »man bör aldrig öppna fejd med sin öfverman».

Den unge mannen reste sig långsamt, nästan bedöfvad af det våldsamma slaget.

Hans ögon flammade underbart, hans läppar darade, det syntes tydligt att ett nytt vredesutbrott var i annalkande.

»Var lugn», sade munken, som nu åter satt sig i samma bekväma ställning, »det fordras hela Er uppmärksamhet, om Ni skall förstå mig. Ser Ni det gäl-

ler Er framtida lycka, som verkligen är allvarsamt hotad. Om Ni därför i lugn hör mig en eller högst två minuter, skall Ni erfara att jag ej öfverdrifver saken».

Dessa ord blefvo sagda med sådant lugn och så djupt allvar, att den unge mannen ovilkorligen tog handen från dolken, som han krampaktigt omslutit.

»Du är en besynnerlig person», sade han, »du trotsar mig, fastän du nog inser att jag med en rörelse kan jaga dig en kula genom hufvudet, innan du är i stånd att förändra ställning».

Munken hånlog och höjde på axlarna.

»Göm Ni Edra vapen åt den, hvilken nu kommer där», sade munken, »han är kanske farligare än jag».

I detsamma hördes ett ihållande vrålände.

Officeren drog sig ovilkorligen tillbaka och lade instinktmässigt handen på pistolen.

»Tigern!» mumlade han.

»Ja», svarade munken lugnt utan att förändra ställning, »det tycks som om det voro han som kom. Men, min bästa vän, hvad jag nu har att säga Er är alltför viktigt för att låta oss blifva störda af en sådan obetydlighet som en tiger. Behagar Ni därför taga plats vid foten af trädet; marken är ej torr och för öfrigt söka ej mosquiterna så långt ned. Vi kunna därför i all sköns ro tala med hvarandra».

Och utan att vänta på svar satte han sig ned vid foten af trädet, under det att det vrålände lätet kom allt närmare.

»Den är allt annat än galant», sade han, »den liknar alla andra kungar och vill hafva allt för sig själf».

Trots sitt personliga mod kunde löjnanten dock ej motarbeta den frossbrytning, som genomfor honom, då han hörde hur det farliga djuret närmade sig och såg

munken helt lugnt slå sig ned vid trädet obeväpnad som han var, ett lätt byte för det vilda djuret.

Han gick därför ännu några steg tillbaka och ryckte fram pistolerna.

»Mig synes det dock att det är vår plikt att rädda oss, när det är en så öfverhängande fara å färde», sade löjtnanten med osäker stämma.

»Fara, hvilken fara, min förträfflige vän?» frågade munken.

Officeren pekade stumt bortåt kaktusbuskarna, hvarifrån ett par gnistrande ögon betraktade dem.

»Ah, tigern, intet annat. Det var allt för uppmärksamt emot ett vilddjur, att visa sig rädd för det, ty det endast smickrar den besten. Nåväl, jag vill jaga den bort alldeles som man gör med de stora, glupska hundarne, då de blifva för närgångna», smålog munken.

Den unge mannen kunde ej afnålla sig från att högt skrika till, då han såg munken gå hän emot kaktusblommorna, hvarifrån nu ett hufvud stack fram.

Den klara månen upplyste nu dem bägge och han blef ögonvittne till det nästan otroliga.

Då munken kommit fram till djuret på tio fot när stannade han orörlig och obeveklig som ett stenblock.

Det förföt en minut, under hvilken tid de två motståndarne behöllo samma ställning.

De stodo där så lugna och stilla som figurerna på en tafla.

Endast ögonen hade lif och mötte hvarandra.

Tigern var här den, som drog kortaste strået. Den började oroligt se sig om åt alla sidor, liksom ville den i tid upptäcka ett gömställe. Den stora kroppen drog sig varsamt tillbaka i den mån munken steg

framåt och äntligen vände djuret sig om och med ett klagande högljudt läte rusade det åstad bortom kaktusbuskarna och försvann snart i mörkret.

Munken blef stående kvar ett par ögonblick ganska lugn, därpå vände han tillbaka till trädet.

»Nu kunna vi tala ostörda», sade han med ett leende, »sätt Er, Ni har intet att frukta för».

Och i det han med en gest inbjöd den andre att sätta sig, tog han själf plats vid foten af trädet.

Den unge mannen kunde ej hindra ett utrop af beundran, som banade sig väg öfver hans läppar, då han långsamt satte sig ned vid den gamles sida.

Han kunde icke dölja för sig själf att hans mod förslog ej långt emot denne man, som kunde förjaga den mexikanska tigern endast genom en blick.

»Nu munk», sade han, »hvad har Ni nu att säga mig?»

Munken kastade en lång genomträngande blick omkring sig, liksom för att öfvertyga sig om att ingen lyssnade, hvilket han då näppeligen hade att frukta, sedan tigern aflagt sitt besök och vände sig därpå till den unge mannen.

»Jag är fullkomligt underrättad om er kärlek till donna Ines de Barras lika väl som jag vet den munterhet Ert misslyckade frieri väckt».

Löjtnanten gjorde en häftig rörelse.

»Lugn, blott lugn», smålog munken, »jag är ju endast kommen för att hjälpa Er att antingen återfå henne som Ert hjärta tillhör eller också hämnas».

»Ah, verkligen!»

»Ja visst, såvida Ni vill följa mitt råd, som jag gärna gifver Er, eftersom jag hatar såväl kaptenen som denna slägt de Barras.»

»Nåväl, då vill jag ej dölja för dig att äfven jag

hatar denna kaptten och kommer, så snart hon erkänt inför världen att hon älskar honom, äfven att hata henne».

»Bravo», jublade munken, »då komma vi nog öfverens».

Det inträdde en liten paus, under hvilken man tydligt hörde guldbaggarna och mosquiterna surra om trädets blad.

Det var tydligt, att munken väntade att den unge mannen skulle tala först, ty han lutade ryggen emot trädstammen och blundade.

Löjtnanten förstod honom och frågade: »Och nu, hvad är din mening, hörde du inte vårt sista samtal. Tror du inte, att denne uppblåste kaptten ämnar uppsöka mig för att döda mig».

»Ni skali icke slåss med honom, Ni skall afslå hans utmaning».

»Yrar du, munk», utropade löjtnanten förvånad, »det vill med andra ord säga, att du tager mig för en kujon!»

»Ni skall dock afslå hans utmaning», fortfor munken lugnt, när Ni hör att kapttenen är — ärelös!»

»Ärelös», eftersade löjtnanten, »hvad säger du, är verkligen kaptten Carlo Lantejas ärelös?»

»Hvad vill du kalla en tjuf?» svarade munken.

Den unge mannen tyckte, att blodet strömmade till hans hjärta. Var kapttenen verkligen en tjuf, kunde omöjligt hon skänka honom sin kärlek och hvem var då närmare än han själf?

»Och hvad har han . . . ?» frågade löjtnanten tonlöst.

»Stulit», tillfogade munken, »åh, en ren bagatell, endast en packe banknoter, till ett belopp af tusen pund, tillhörande en viss pater Anselmo, hvilken är hufvudmissionär och reformator i Santa Fé.

»Jag har hört den värdiga patern omtalas; men hur har stölden gått till?»

»Mycket enkelt», svarade munken, »kaptenen kom resande och hade under sin vistelse inkvarterat sig i missionsbyggnaden, då hans reskassa ej tillät honom att taga in på något af stadens hotell. Han, en officer af rang, tilläts naturligtvis, tillika med sin följeslagare, fritt gå ut och in. Kort före afresan saknades penningarne och kaptenens plötsliga oro att så fort som möjligt komma i väg, styrkte misstanken».

»Men beviset, beviset då?» envisades löjtnanten.

»Fanns bak på ländan af hans häst», svarade munken, »hans sadel har en hemlig gömma och i den fanns de stulna banknoterna, inlagda i ett bref, tillhörande pater Anselmo. Man ville skona regementets ära genom att förtiga hela saken och blott hänvända sig till tjuften allena, men kaptenen har rest hela vägen med sådan hast, att jag, som är utsänd af missionssällskapet och som i hemlighet utsprider den enda saliggörande läran, icke har kunnat upphinna honom, oaktadt man till min disposition ställt alla till buds stående befordringsmedel. Dessutom, hvad kan jag egentligen också uträtta emot en person af hans stånd och en af regementets mest ansedde officerare. Man skulle utan lag och dom gifva mig en bastonad eller sätta mig i straffstocken ute på gatan, när jag framkommer med en sådan otrolig beskyllning. Jag tackar därför försynen, som ledt mig i Er väg, och jag öfverlämnar nu åt Er fullmakten att låta arresteras kaptenen för stöld af tusen pund sterling».

Han frantog vid dessa ord ett stort, med sigill försegladt dokument, som han haft gömdt på bröstet.

Det var en lagenlig arresteringsorder emot kapten Carlo Lantejas.

Underskrifterna voro fullkomligt i sin ordning, endast ett ställe stod blankt, och det var där namnet på arresteringsmannen skulle stå.

Missionssällskapet skall känna sig stolt öfver att få öfverlämna detta viktiga uppdrag åt en man af rang och namn. Och som jag hoppas att Ni öfvertager denna fullmakt, så tillåt mig ifylla Ert namn».

»Ja visst», utropade den unge mannen, som kände sig skadeglad öfver att få detta medel till hämd i sina händer.

»Jag är en praktisk man», sade den gamle mannen, »och för ständigt med mig bläck och pänna. Uppdagade de infödde detta, skulle det kosta mitt lif», fortfor han och framtog därvid skrifmaterialen ur sitt bälte.

Vid månens sken ifylde han den tomma platsen på papperet med löjtnantens namn, och den unge mannen mottog nu det farliga vapnet mot sin fiende och gynnade rival.

»Redan i natt afreser jag till Vera Cruz, ty min misson är slut och man börjar kanske blifva orolig öfver min långa bortovaro», sade löjtnanten.

Han gjorde en rörelse som om han ämnade gå. Munken hejdade honom.

»Om nu det hela vore en lögn!» sade han lugnt. Löjtnanten for samman.

Om detta vore fallet, blef det ju han, som fick dyrt plikta för ett sådant tilltag.

»En lögn», mumlade han, »jag vill hoppas att så ej är fallet».

Munken skrattade högt.

»Var lugn, de stulna pänningarne finnas på upp-gifvet ställe, men under alla omständigheter vill den fromme pater Anselmo, som träffas i missionsbyggnad-

den, ej neka Er alla nödiga upplysningar, Ni behöfver i denna sak, och nu farväl, Ni bör resa så snart, att Ni hinner fram tids nog för att förhindra förlofningen mellan kaptenen och donna Ines, och jag öfvertygad om, att den sköna damen vet att belöna den, som räddat henne från att sammunlänka sig vid en förbrytare».

Den unge mannen svarade ej, utan gömde blott det för honom så viktiga dokumentet innanför sin uniformskappa.

»Har du mer att säga mig, värdige munk?» frågade han efter en lång paus.

»Nej, herr löjtnant».

»Nåväl, säg mig nu ditt namn att jag må belöna dig när jag vunnit min iycka».

»Vår tro förbjuder oss att mottaga gåfvor eller belöningar åt oss själfva», svarade munken, »men vill du, herre, någon gång uppfriska minnet af den, som visat dig den afgrund, som öppnat sig för din tillbedda, så tänk på munken Elbe».

»Jag skall icke glömma munken Elbe», svarade den unge mannen, »och har pater Anselmo något inflytande på missionssällskapet, så skall jag vitsorda dig hos honom».

Ett förunderligt leende for öfver munkens bronsfärgade ansikte.

»Jag önskar ingenting högre än att vara i Er åtanka», svarade den gamle, »Allha beskydde Eder».

Han reste sig upp och utsträckte sina händer välsignande öfver löjtnantens hufvud.

Löjtnanten hälsade militäriskt och gick raskt tillbaka till stationsbyggnaden, där alla voro i full verksamhet med att ordna för afresan.

»Raska på folk», befalde han, »natten är kylig

och bör användas till resan och för öfrigt måste vi se till att komma först till vår bestämmelseort, innan något annat regemente upptager det bästa kvarteret för oss».

»Åh, de andre få nöja sig med markerna utomkring vårt kvarter, bättre äro de ej vana vid».

Denna kvickhet sades af en soldat och framkallade stor munterhet hos kamraterna.

Snart marscherade soldaterna åstad och stationen stod åter öde och tom i den månklara natten.

Endast indianerna voro nu vakna. De samlades i grupper och sågo efter de bortmarscherande soldaterna med vilda, upphetsade miner och gnistrande hotfulla ögon.

Hämndens och gengäldens dag närmar sig.

Munken blef stående några minuter vid det stora fikonsträdet. Sedan gick han med långsamma, afmätta steg tillbaka till stationen förbi indianerna, som nu ödmjukt böjde sig till jorden för honom.

Han gick in i det stora kyliga gästrummet.

Värden gick honom tillmötes med en snabbhet, som man ej skulle hafva tilltrott honom vid denna höga ålder.

»Hvad önskar min broder?» sporde han.

»De hurtigaste hästar till Santa Fé», svarade munken, »här är guld Allha betalar.

Vid att höra denna fruktade gudom nämnas, sköt värden skälfvande pängarne tillbaka.

»Du skall få de bästa hästarne vi ega, samt en af våra bästa vagnar, heliga munk, jag vill flyga åstad för att utföra dina befallningar».

»Det är bra, jag väntar här», sade munken och satte sig ned på den flätade bastmattan, »ser du jag måste bort redan i denna timme».

Värden försvann som en blyxt för att ordna till afresan, och munken blef ensam.

»Allt går ju förträffligt», sade han, »bänknoterna skall jag nog få anbragta i den fördömda kaptenens sadel; så skall hon nog stöta honom ifrån sig — Naäma skall då få tillfälle att lägga sin goda vilja i dagen! Löjtnanten blir i alla fall bortstött ifrån den stolta donna Ines de Barras och sedan... O, jag kan ej säga annat än att jag har lyckan med mig».

Han var försjunken i bön, när värden en stund senare kom in och underrättade honom att vagnen var förspänd samt framkörd.

Munken utdelade välsignelsen samt lät sig sedan ledas ut till den gammalmodiga, tätt tillslutna vagnen och tog plats bakom de tjocka silkesdraperierna.

Ett hånfullt skratt ljud från vagnen när den rullade bort

Han log, denna värdige man, och tog en flaska ur sin ficka samt hælde några droppar af dess innehåll i sin hand samt strök sedan med den fuktiga handen öfver ansiktet.

Då inträdde en underlig förändring.

Den mörkbruna färgen försvann och vid det klara månskenet igenkände man tydligt pater Anselmos ohyggliga ansikte med sammanbitna tänder.

»De skola alla gå åt, jag vill segra», utropade han och kastade sig tillbaka i vagnen.

Han tillslöt ögonen och somnade snart in, obekymrad om de faror en sådan resa kunde medföra.

Det andra offret.

Omkring fjorton dagar efter den sist omtalade händelsen stannade en tarfligt klädd man utanför den heliga porten i Santa Fé.

Med vemodsfulla blickar såg han utöfver den stora staden Santa Fé, hvars invånare sedan långliga tider gjort sig kända för sin gudsfruktan.

Ingen stad på många, många miles omkrets kunde liknas vid denna, skönt belägen som den var samt i besittning af åtskilliga sevärdheter.

Santa Fé är en af de få städer, som kunnat bevara sig och sitt folk för främmande åsikter och det antages, att deras blodiga, skräckinjagande gudadyrkan till stor del kommit dem till hjälp.

Här hade nu förlagts en mängd regementen, som endast väntade på att blifva utkommenderade så snart något oroligt förnams inåt landet.

Den gamle mannen hade stannat djupt betagen öfver den tafra, som utbredd sig för honom.

Han väcktes snart ur sina drömmar genom skramlet af några sablar.

Den gamle såg upp samt rätade ut sig i sin fulla längd.

Han hade nyss andaktsfullt befallt sig i sina gudars hand och kände sig styrkt till både kropp och själ,

Han önskade att dessa soldater, som ej aktade för rof att besudla denna heliga stads storhet och kränka dess gudar, måtte straffas efter förtjänst.

Och i tron att hans gudar redan bönhört honom, kastade han hufvudet trotsigt tillbaka, hans ögon fingo

ett hotfullt uttryck och kring munnen spelade ett leende, som ej bådade något godt.

Med fasta bestämda steg närmade han sig en af de skildtvakter, som postade utanför porten.

Porten var stängd och väl bevakad, tillfölje af en sträng order från generalen, en förhållningsregel, som den gamle generalen ansåg för riktig men som i hög grad förbittrade de infödda.

Porten till de heliges, rättrognas gudshus skall vara obevakad och tillgänglig för alla, menade de.

Och Santa Fé var de rättrognas gudshus.

Den gamle hade gått intill porten och stod nu framför två soldater, som med gevären på axlarna höllo vakt utanför porten.

»Hvad vill du?» ropade den ene barskt, då indianen utan att bry sig om honom gick in genom porten.

Indianen svarade ej, men stannade.

»Nåå, svara», fortsatte soldaten, »hvad vill du, fördömda hund, I denna stad har du intet att göra».

Detta, såväl som det föregående, blef sagdt på engelska.

Indianen ruskade på hufvudet till bevis att han ej förstod hvad som sades och ännade just fortsätta sin väg, då soldaten våldsamt fattade honom i håret, i det han utropade:

»För tusan, stanna gamle slyngel och låt mig underrätta dig om att ingången icke är fri. Det är den högst kommenderande generalens befallning att en hvar, som träder innanför denna port, skall uppgifva hvem han är. Alltså, du förblifver här tills jag får veta ditt ärende».

Taget i åldringens hår var våldsamt och smärtade honom mycket, men han förändrade icke en min utan

vände sig blott om mot den brusale soldaten och sade på dålig engelska:

»Herr soldat, jag har ärende till don Fernando».

»Den gamle afskedade öfversten», brummade soldaten, »hvem sänder dig?»

»Spörj honom sjelf», svarade indianen kallt.

»Jag är endast sänd af en, som är mäktigare än både du och jag».

»Hvarför sade du inte det straxt, indianhund», skrek soldaten och släppte honom. »Det är ganska antagligt, ty öfversten väntar mycket riktigt ett bud från Vera Cruz, är du därifrån?»

»Ja».

»Så gå då», fortsatte soldaten och knuffade honom våldsamt i ryggen med gevärkolven, »men skynda dig, Ni äro så smutsiga att luften omkring Er förestas hvar Ni färdas fram! Gå!»

Den gamle skyndade åstad med sammanpressade läppar samt ett obeskrifligt hat i de svarta, gnistrande ögonen.

Gatorna voro nästan tomma.

Luften var tung och kvalmig och stämningen i den stora staden trånande och mörk.

Fram och åter marscherade starka patruller genom gatorna men öfverallt rådde ett fullkomligt lugn och soldaterna trakterades med åtskilliga läckerheter af de till utseendet lugna innevånarne.

Officerarne kommo snart till den öfvertygelsen, att det påtänkta upproret endast var tomt prat, upp kommet genom enskilda kujoners hjärna.

Och hur skulle också dessa utpinade och föraktade indianer våga opponera sig emot de mäktiga främmande trupperna, hur skulle de våga gny under dessa starka makter.

Man nöjde sig därför med att låta enskilda miss-tänkta personer piskas, och patrullerna gingo för sista gången igenom staden den afton, då den gamle indianen kom dit för att uppsöka don Fernando.

Han kunde därför oantastad gå sin väg fram och stannade först, då han uppnått en byggnad, som röjde att rikedom och smak härskade därinne.

Huset liknade mer ett féslott än en mänsklig boning, där den låg i en vacker trädgård, halft skyld af de gröna bladen från de nära stående träden.

Den klara månen, som nu lyste i all sin glans, kastade sitt sken på de hvita marmorornamenter, som prydde husets veranda, som sträckte sig rundt om husets fyra sidor.

Ute på verandan sutto flere personer, lifligt sampråkande, medan de ur persiska koppar drucko en slags förfriskning, bestående af vanilj och palmvin.

Här bodde don Fernando och af allt att döma hade han fest i sitt palats.

Hans vänner kommo för att beundra hans smak samt lyckönska honom.

Han var nämligen, efter hvad ryktet hade att förtälja, en af arfvingarne till den kolossala förmögenheten af 29,900,000 piaster, hvilka lågo i banken till utbetalning det följande året.

Man visste också med säkerhet, att det endast var sju arfvingar och de fingo då öfver 4,000,000 piaster hvar; en ganska respektabel summa att ärfva.

Don Fernando hade redan insändt sina legitimationspapper till en advokat i Mexiko och ämnade sedermera bosätta sig själf därstädes.

Han ville vara i närheten i den händelse det skulle resa sig oförutsedda hinder vid pänningarnes utbetalning.

Vi säga oförutsedda, ty saken var i sig själf fullkomligt klar.

Det vill säga den var en ovanligt viktig arfssak, ty under de tre år, den varit offentliggjord, hade oupphörligt nya arfvingar anmält, mer och mindre rättmätiga.

Nu var emellertid antalet fullt och vi veta med säkerhet att öfversten var en af de laglige arfvingarne.

Man väntade endast på förfalldagen, då den enorma summan skulle utbetalas, samt delas emellan de sju arfvingarne.

Banken i Mexiko skulle nu för evigt förlora en omåttlig summa i ränta.

Don Fernando var hufvudyr i förväg; denna kolossala tillökning i hans förut ganska ansenliga förmögenheten gjorde honom till en nabob.

Och hvad mera var, han var ogift och hade således den förmånen att få njuta af sina rikedomar själf.

Han var emellertid ännu rask och rörlig vid sina sextio år samt en fulländad världsman, som ej var ovan att utströ guld med båda händerna, då det gälde att lära känna lifvet i alla dess skiften.

Som officer hade han ständigt flackat hit och dit för att med outröttlig flit studera lifvet. Nu ville han fördubbla denna flit och blifva en stor forskare och människokännare.

Fri och oberoende som han var, kunde han med lätthet tillfredsställa denna lust. Och när man betraktade denne kraftige, gamle herre, med det jovialiska ansiktet, som nu satt tillsammans med vänner och bekanta i glädtigt samspråk, kunde man själf försäkra sig om att han hade kraft och vilja nog att sätta sitt beslut i verkställighet.

Indianen såg tydligt det glada sällskapet från det

INDIANFLICKAN

I detsamma kände don^o Fernando liksom en järnring
kring sin hals.

ställe, där han stod, skyld af en väldig jasminbuske. Han lyssnade till pratet och skrattet som om han fruktade att något ord skulle undgå hans öra.

Hastigt tryckte han sig tätt intill det förgyllda staketet, som omgaf trädgården, ty han hörde tydligt en kraftig stämma utropa:

»Till trädgården, mina damer och herrar, till trädgården; natten är skön och luften är svalkande. Kom mina damer, jag är ännu kavaljer nog för att inbilla världen, att jag ej är sextio år ännu på länge».

Det var värden, don Fernando, som talade och som åtlöds under allmänt jubel.

Hade luften varit skön på verandan, så enades man om att den i trädgården var förtrollande.

Månen sken in genom löfverket och gjorde skuggorna på de väl sandade gångarna rent af fantastiska, än liknande kraftiga kämpar än åter höga palmer.

Rundt omkring härskade en graflik tystnad, endast då och då afbrutet af mosquiternas surr samt suset af guldfjärilns vingar.

Indianen betänkte sig ett ögonollick.

Därpå fattade han tag om en af de förgyllda knopparna på staketet och svingade sig med en ynglings smidighet öfver på andra sidan.

Han stod nu utanför staketet och såg med stor uppmärksamhet in i trädgården, hvars väldiga kaktusblommor, belysta af månen, framstälde en för ögat smekande färgprakt.

»Allha befaller och jag måste lyda», mumlade han, »mina vänner måste vara i närheten — den utvalde skall dö!»

Han hade under denna monolog framtagit ett gult kläde och snodde det sedan flere gånger om sin hand, så att en tämligen lång ända blef fri.

»Jag är beredd», fortsatto han, »min hand är lika säker nu som för tjugufem år sedan».

Han böjde sig ned, så att han nästan doldes af de nedhängande kaktusbladen, ty i detsamma såg han sällskapet närma sig det ställe, där han stod.

Den gamle don Fernando gick i spetsen med en ovanligt skön dam under armen.

Denna dam var Ines de Barras, som vi veta en af arfvingarne till den stora förmögenheten.

»Fördömdt», mumlade indianen, »han är icke ensam».

Han bet tänderna samman i vanmäktigt raseri.

Don Fernando stannade just framför den plats, där indianen låg.

De andre af hans följe hade nu upphunnit honom och äfven de stannade på samma plats.

»Intet kan dock liknas vid våra nätter här», sade värden, artigt vändande sig emot sin dam, »de äro svala, ljusa och bedårande sköna, uppfyllda som de äro med denna härliga blomsterdoft. När jag tänker på allt detta, är jag ej långt ifrån att innerligt beklaga mina landsmän».

»Och Ni önskar ej återvända till Ert land igen?» smålog donna Ines de Barras, »är det intet, som lockar Er?»

»Nej, min sköna, jag är ensam och utan familj och vänner».

»Fy, don Fernando».

»Missförstå mig icke», svarade han förbindligt, »vänner har jag många, men de äro alla här, jag, som Ni nog vet, har uppehållit mig här i femtio år och är som en af infödingarne med samma vanor som dem».

Det öfriga af sällskapet hade nu omringat de två personerna.

Det var omöjligt att göra det dödsbringande kastet med det gula silkesklädet.

Indianen löste det lugnt från handen, hopvecklade det åter samt gömde det under sin väl tillknäppta kapp.

»Jag älskar också detta glödande land», sade den unga damen, »och hoppas att aldrig behöfva lämna det».

»Icke ens om någon erbjöd Er ett hem för alltid hos sig i ett annat land», sade don Fernando och såg förstulet på den unga flickan.

Hon blef blossande röd

Hon hämtade sig snart.

»Hvarför skulle jag föredraga något annat land framför detta?» frågade hon lugnt.

Don Fernando böjde sig ned och hviskade några ord till henne.

Damen blef förvirrad och slog honom lätt med sin solfjäder öfver armen.

»Ni tager fel», sade hon, »jag har icke sett kapten Lantejas sedan sista indianfesten, då han anförde sitt regemente».

»Ja, ja, ja, ja», log den gamle herrn, »min ålder tillåter mig att gifva Eder sådana samvetsfrågor, och ett kan jag tillägga och det är, att kaptenen är själfva tapperheten, och en rättskaffens man är han».

Den unga damen fattade hans hand.

»Ja», sade hon med innerlighet, »det är han, den utmärkta kaptenen, och jag...»

Hon tystnade tvärt och såg förlägen ut.

»Låt oss gå vidare», sade hon, »luften är kyligare

än jag trodde och en feber är lätt att utsätta sig för i detta sköna land».

Don Fernando böjde artigt på hufvudet och fortsatte promenaden.

I detsamma kom en präktig dogg honom till mötes och tjöt af glädje öfver att finna sin husbonde.

»Åh, se Karo, är du också utkommen för att inhämta den friska natlluften; fy, fy, du förstör mina kläder med dina vänskapsbevis».

Hunden, som stält sig upprätt emot honom och slickade hans ansigte, tycktes förstå hvad som sades, ty i ett nu drog han sig tillbaka, men i stället för att fortsätta med sin vänlighet, stälde han sig med hufvudet nedböjt och långt utsträckt från kroppen samt öronen spetsade som om han hört något fiendtligt ljud.

Hastigt började han att ilsket morra.

»Hvad nu?» sade don Fernando, »du uppför dig som om du stode i vilda skogen och räddade en tiger. Var du lugn, gamle vän, här i staden ha vi ej andra faror, som möta oss, än de kringvandrande indianerna».

Karo tycktes emellertid ej vidare bry sig om denna försäkring, hans morrande tilltog i stället för att aftaga. Med framskjutande hufvud och vidt uppspärade ögon gick han hän emot kaktusplantorna, hvars kronor voro i en nästan omärkbar rörelse.

»Kalla hunden tillbaka, don Fernando», sade en af gästerna, »det kunde hända, att en skallerorm funnit vägen till trädgården och i så fall är hunden dödens utan att vi förmå göra något till hans räddning».

»Nej», svarade värden, »det är ingen orm. Karo är ett allt för klokt djur för att ej strax märka detta och akta sig, nej, antingen är det en annan hund, och af dem finnes många utan egare, eller också är det en människa».

Hans påstående visade sig vara fullkomligt riktigt. Den stora doggen rusade som en blixt fram till kaktusbuskarna, i samma ögonblick som en man reste sig och gick ned på den sandade gångstigen.

Det var den gamle indianen.

»Hvad vill du här i min trädgård, och vid denna tid på dygnet?» frågade don Fernando, som skyndsamt kommit till platsen, »hur har du kommit in?»

Indianen pekade på hunden, som höll fast i hans kappa med sina starka tänder.

»Kalla din hund till dig, herre, den vill bita mig och jag är oskyldig», sade han med skälfvande stämma.

»Karo, kom hit, gamle narr, den där mannen ser minsann ej farlig ut», befalde värden.

Det var håller icke fallet, ty den gamle indianen stod där med skälfvande knän och vidt uppspärade ögon.

Hunden åtlöd men fortsatte att sakta morra och höll blicken fästad på den gamle indianen.

»Nå, hvad vill du och hur har du kommit in?» återtog öfversten, »säger du sanning, vill jag intet ondt göra dig, men om du ljuger, öfverlämnar jag dig till nattpatrullen».

»Ack herre», svarade indianen på ren engelska, »det var just för att undgå den, som jag med hjälp af mina sista krafter klättrade öfver staketet för att finna skydd här och jag såg just det höga herrskapet komma».

»Hvad har du då gjort, eftersom du fruktar för att möta patrullen», fortsatte öfversten.

»Hvad jag har gjort», upprepade indianen och ur hans ögon sköt en hotfull blick, »hvad jag har gjort, intet annat än någon af de andra af min släkt har

gjort, misshagat de förnäma herrarne genom att klaga när de misshandlat oss, bedt om nåd, när de plundrat vårt hem, och burit våra tunga bojor i många, många år».

»Tussa hunden på den näsvisa karlen», ropade en ung herre af sällskapet, »låt honom gå samma väg som de andra af hans bruna landsmän».

Don Fernando rynkade ögonbrynen, och indianen sände den unge tyrannen ett fruktansvärdt ögonkast.

»Jag kan icke följa Ert råd, min herre, denne man har tyvärr rätt, han och hans landsmän hafva till stor del god grund till att klaga», sade öfversten allvarligt.

Han vände sig åter till indianen.

»Du är alltså ingen förbrytare, som för din förseelse behöfver frukta patrullen?» frågade han och såg forskande på indianen.

Den främmande ruskade sitt hufvud och fortsatte:

»Jag flydde endast, då patrullerna kommo förbi mig, därför att jag är tarfligt klädd och för att jag af erfarenhet vet att dessa soldater drifva gäck med vår fattigdom och håna vår trälldom. Hade de fått se mig, är jag säker på, att de släpat mig med sig och utan lag och dom kastat mig ned i de förskräckliga fångelser, som de beredt åt oss».

»Stackars man», mumlade donna Ines de Barras, »han är främling i sitt eget land».

Hon gick fram till honom och lade ett guldmynt i hans hand.

Indianen stirrade på henne som om han ville inpränta hennes drag i sitt minne och tackade ödmjukt för gåfvan.

Han hade tydligt hört hvad hon sagt.

»Nå, nå, så farligt är det väl ej», sade öfversten, »mina landsmän förstå nog att skilja på rätt och orätt».

»De hafva alltid rätt, vi däremot hafva alltid orätt», svarade indianen.

»Godt, godt, men du gör dem orätt, se här, tag denna börs och gå, natten faller på och du behöfver härberge».

Han kastade sin börs i indianens utsträckta hand, och klappade sedan högt i händerna.

Två livréklädda betjänter blefvo genast synliga på terrassen utanför fönstren och ilade genast ned i trädgården.

»Öppna grinden för denne man», sade öfversten, så snart betjänterna kommo fram till honom, »följ honom ett stycke nedåt gatan, han har förrirat sig hit in och måste nu se till att få tak öfver hufvudet till natten.

De båda tjänarne, som båda voro infödingar, lade händerna i kors öfver bröstet, gick sedan fram till indianen, tog honom emellan sig samt öppnade grinden för honom.

Den gamle mannen gick med sammanknäppta händer, hufvudet nedböjdt samt långsamma steg, alldeles som en förbrytare, den där föres till döden.

Då han kommit utanför grinden, stannade han och såg upp mot himlen.

»Det är ännu två timmar till den sjuttonde maj», mumlade han, »Allha skall få sitt offer».

»Skynda dig, gamle», sade den ene tjänaren. »om en stund kommer den siste patrullen förbi. Ve dig då, om de få se dig; piskan kommer utan tvifvel att hudslita din rygg, medan de skratta åt dina skrik. Skynda dig, skynda dig; strax intill här ligger här-

berget, det är en af de våra, som har det, så där har du intet att frukta».

Han lade en viss betoning på ordet »våra» och gick hastigt tillbaka till sin kamrat för att stänga grinden.

Indianen såg efter den och stod några ögonblick stilla.

Därpå gick han långsamt framåt, längs en häck med jasminer och rosor, som sträckte sig nedåt floden och stannade ej, förrän han uppnått en liten gata, som syntes vara alldeles utdöd.

Det var de inföddes förnämsta gata och från denna gata såg man öfverstens palats.

Indianen log.

»Man kommer in till detta hus genom många ingångar och jag måste in».

Han gick utför gatan och uppnådde snart det förut omtalade staketet, som omgaf trädgården.

Utan att gifva sig ro att rekognosera terrängen, svingade han sig öfver staketet och stod nu åter i trädgården, endast med den skilnad, att det nu var på motsatta sidan.

Plötsligt hörde han en hund skälla.

»Ah!» mumlade han, »den där är den enda, jag fruktar, ty tjänarne äro af våra!»

Han drog fram en liten fin dolk, som han haft gömd i kappärmen och satte sig sedan ned under en väldig myrtenbuske, hvars täta grenar fullkomligt dolde honom.

Kort därefter gjorde hunden åter allarm, men denna gång högre än förut och närmare.

»Det förbannade djuret har märkt min närvaro», mumlade han, »nåväl, låt den komma».

Den kom verkligen, med nosen nedemot jorden och svansen oroligt viftande fram och åter.

Han såg tydligt hunden nalkas, men förblef lugnt kvarsittande i samma ställning med dolken höjd, färdig till försvar.

Doggen morrade allt högre; hans skarpa blick hade trots mörkret igenkännt indianen.

Med ett blixtnabbt språng var hunden igenom myrtenbusken samt högg med ett ilsket skall fatt om indianens skuldra.

I detsamma blixtrade det till i mörkret och dolken hade ända till skaftet borrats in i hundens hals.

Doggen släppte sitt tag och tumlade om med ett svagt tjut.

»Nu kommer turen till din herre», mumlade indianen och reste sig upp, »han har endast en timme kvar att lefva».

Huset utan iugång.

Sällskapet hade redan vänt tillbaka hvar och en till sina respektiva hem och öfversten hade gått till sängs.

Luften inne i rummen var kvaf och tryckande oaktadt fönstren stodo öppna och tillät nattluften att fritt spela in genom de finflätade jalousierna hvilka bestodo af förgylt ståltråd.

Sängkammaren var belägen i andra våningen och var en fullkomlig motsats till de öfriga rummen.

Öfverallt i huset rådde en obeskriflig lyx. I sängkammaren däremot var så enkelt att man knappt kunde

tro att någon af detta palats tjänare bodde där och ändå var det husets herre, som här hade sitt sofrum.

Här fanns endast en slags hängmatta, som tjänstgjorde som säng, vidare ett marmortvättställ, som samtidigt tjänade till badkar. Ej en enda prydnad förskönade rummet.

Icke ens en spegel fanns på väggen, och detta oaktadt var den gamle krigaren så väl friserad som någon.

»Det är endast en besvärlig vana att spegla sig», brukade han säga, »gamle Adam gjorde sin toalett vid källan och använde sina fem fingrar till frisérkam, han var då vissèrligen inte någon modeherre, men jag antager, att han var den bäst friserade på sin tid».

Han älskade icke lyx för sin egen del, men han hörde gärna att man berömde honom för hans goda smak, och skydde därför hvarken besvär eller kostnader, för att ständigt bjuda sina gäster någon ny öfverraskning.

Så snart gästerna hade lämnat honom, gick han upp på sitt sofrum, för att njuta några timmars hvila innan han, som han alltid brukade göra, lät sadla sin häst samt rida en tur i morgongryningen.

Han brukade då besöka vaktan för att få rapport på nattens händelser, eller också besökte han markerna där kreaturen betade, för att se om tigern dödat några kreatur.

Den öfriga delen af dagen använde han till geologiska och naturvetenskapliga studier.

Den stora doggen ledsagade honom alltid på dessa utflykter och sprang då före hästen, högt skällande när han närmade sig vaktan, men sakta gående samt

spejande åt alla sidor när han befann sig intill de farliga bambuskogarna och rismarkerna.

Natten tillbragte hunden antingen i trädgården eller också i den öppna förstugan, och vaksam som han var, tillät han aldrig någon främmande person att närma sig; han for då med ett högt skall hän emot staketet och bortskrämde genast den eller de, som möjligtvis närmat sig och hade ondt i sinnet.

Öfversten var ej säker och därför höll han mycket af detta vaksamma djur, ty med det som nattvakt fruktade han ej en öfverrumpling, han skulle i tid blifva varnad och hans palats skulle inom några ögonblick likna en isolerad fästning, som ej hade sig lätt att intaga.

Änskönt att han ej trott ett ord af indianens berättelse kände han sig i alla fall fullkomligt lugn.

Karo skulle nog veta att hålla honom på vederbörligt afstånd, såvida han ännu skulle våga sig på ett försök att göra inbrott, hvilket öfversten trodde vara hans mening.

Det var ju bekant öfver hela staden att han var mycket rik, bodde ensamt förutom två tjänare för sin upppassning. Om därför de tjufaktiga indianerna skulle komma på den idén att bestjåla honom vore det ju ganska naturligt.

Men hunden skulle i tid varna honom och två sexpipiga revolver hängde alltid laddade på väggen.

Det var alltså ingen fara.

Klockan närmade sig midnatt.

Öfverallt var tyst och stilla och månen sken stor och klar.

På gatorna i den vidtutsträckta staden var fullkomligt folktomt, och tyst som i en graf.

Den förnäme mannen sof bakom sina jalousier. Den trälände indianen på sin tarfliga bastmatta.

Allt hvilade till nästa dags ansträngningar och solhetta; man sof och man sof godt. Man visste hvilken pinande värme nästa dag skulle bjuda och man hvilade sig för att samla krafter att motstå den.

Öfversten låg i sin hängmatta, som sattes i vaggning vid den minsta rörelse han gjorde, men det var honom omöjligt att få någon ordentlig sömn denna natt.

Han kastade sig af och an på sitt nattläger, han försökte att fast tillsluta ögonlocken, men det var omöjligt, han låg ändå lika vaken och betraktade månens strålar, som glittrade igenom de glesa ståltrådsjalousierna och försökte ånyo att falla i sömn.

Slutligen lyckades det honom.

Hans slutna ögonlock och hans jämna, djupa andedrag tillkännagaf att han äntligen fallit i sömn.

Plötsligt var det som ett moln dragit förbi månen, ty jalousien blef mörk, och månens strålar trängde icke längre igenom ståltrådens öppningar.

Det var som om en stor läderlapp utspändt sina vingar framför fönstret.

Den sofvande såg det icke. Han sof lugnt och jämt som man alltid gör, då man ej har något att frukta.

Läderlappsfiguren sträckte sina långa, smala armar in genom den öppning, som fanns nedom fönstret och

jalusien och sköt jalousien åt sidan så att en tillräckligt stor öppning uppstod.

Ögonblicket därefter hade han snabb och smidig, som en orm, halat sig ned, och stod nu på golfvet utan att det minsta ljud hade hörts.

Månen upplyste åter rummet och föll på ett brunt ansikte, som var alldeles förvridet af raseri och mordlust, ögonen sprutade eld, och de skälfvande läpparne uppsände en bön af tacksägelse och hyllning till den blodige Allha.

Han smög sig närmare sofplatsen medan han framtog det gula silkesklädet och vecklade det två gånger om sin högra hand.

Det var döden, som närmade sig, så säkert och oåterkallig, som den i verkligheten är.

I detsamma ljud ett långdraget, klagande ljud nedifrån trädgården.

Det lät som ett lefvande väsen vred sig i döds-kamp.

»Hunden», mumlade indianen, »det var hans sista ljud!»

»Karo», ropade plötsligt öfversten och reste sig upp, »hvad gör man dig?»

Hastigt som blixten var han ur hängmattan, men studsade, då han stod ansikte mot ansikte med den bruna, ohyggliga mannen.

»Ah, således!» utropade han och skyndade hän till väggen, där hans pistoler hängde, »är du åter här?»

Han hade igenkändt mannen från trädgården och hvilken han hade gifvit sin börs.

Att gripa pistolen, sikta och fyra af, var för honom ett ögonblicks verk, men indianen bockade sig ned och kulan gick ut genom fönstret.

I detsamma kände don Fernando liksom en järnring om sin hals.

Det var det fuktiga, tunga silkesklädet.

Han kastade sig tillbaka för att blifva fri, men den rysliga mördaren var en säker man i sitt kall, med ett språng var indianen honom in på lifvet samt slog ännu ett hvarf klädet om hans hals och ryckte till med all kraft.

Utstötande ett hest skrik tumlade offret omkull på golfvet. Med armarna slog han våldsamt omkring sig, för att komma lös, men förgäfves. Allt fastare knöt sig snaran om hans hals, så småningom aftog krafterna, ännu en matt rörelse och allt var stilla.

Öfverste Fernando hade upphört att lefva.

I detsamma slog klockan tolf.

Munkens order var nöjaktigt utförd. Den nya dagen började, och dagen var den sjuttonde maj.

Indianen böjde sig ned öfver liket och betraktade det med uppmärksamhet.

»Helige Allha, mottag ditt offer», mumlade han. »Jag har följt din befallning; tillåt mig endast att taga ett minne af min gärning».

Han drog en kostbar diamantring af den dödes finger.

»Dessa tyranner», sade han med ett dämpadt skratt, »de taga våra diamanter, vårt guld, ja, brödet ur munnen på oss, men vi skola återtaga det stulna och deras lif taga vi med som ränta eller ersättning på hvad vi förlorat».

Han gömde ringen vid sitt bröst, och svingade sig åter upp i fönstret.

Trots sin ålder var han stark och vig som en yngling.

Han gled sakta ned och stod snart återigen i trädgården.

»Denna gång låter jag mig inte följas ut af hans tjänare!» mumlade han. »De sofva, och deras herre sofver också». Ett rätt leende krusade vid dessa ord hans läppar.

Hastigt som om han vore förföljd, sprang han fram till myrtenbusken förbi den döde hunden samt svingade sig med en kraftig rörelse öfver staketet.

Utkommen på gatan gick han däremot lugnt och makligt, tills han kom till en fyrkantig byggnad, som låg alldeles isolerad, här stannade han.

Huset låg ett godt stycke utom gatan och var omgifvet af mörka cypresser och palmer.

Det tycktes vara ett märkvärdigt hus, ty det hade hvarken fönster eller dörrar.

Taket var platt och bevuxet med mossor och slingerväxter.

Stora stenmassor lågo i byggnadens omedelbara närhet och gaf det hela ett ännu mera vidrigt utseende.

Man visste mycket godt denna byggnads historia. Den var mycket gammal, omkring femhundra år. Den hade en lång följd af år tjenat till hedningarnes afgudatempel.

Engelsmännen hade förbjudit bruket af afgudar, och kom i dess ställe med sina psalmböcker, hvilka de utdelade bland det vilda folket. Af böckernas innehåll förstodo infödingarne ej ett enda ord, då de ej kunde läsa.

Templet förföll emellertid efter hand. Den jättehöga kupolen störtade ned, den breda, väl skötta väg, som ledde upp till templet växte så småningom igen.

INDIANFLICKAN

Det förekom henne som om den sovande hade hviskat Ines.

På den tid, under hvilken vår berättelse försiggår, såg templet ut som en fullständig ruin, som man flere gånger ämnade bryta ned för att få använda de stora, solida marmorblock, hvaraf ruinen bestod, vid uppförandet af någon rik mans slott.

Öfverste Fernando var emellertid mycket emot detta, och man tillskref som en ursäkt hans energiska föreställningar att ruinen ännu stod kvar.

Det fans emellertid en märkvärdighet med denna ruin, som vi ej vilja förbigå.

Den hade, som vi förut nämnt, hvarken fönster eller dörrar, dessa hade på en enda natt blifvit igensatta med marmorblock och man kunde aldrig få veta hvem som gjort detta.

Det var som om man ville begrafva gudomen för evigt.

Det antogs, att någon fantastisk indian hade gjort detta och tusentals infödingar vallfärdade långa vägar för att taga denna märkvärdighet i betraktande. Då de sågo templet i detta skick, blefvo de mycket förvånade, sammanknäppte sina händer och sågo ut som om de gjort en eller annan viktig upptäckt.

Det var här den gamle indianen stannat, sedan han dödat öfversten.

Han satte sig ned på ett marmorblock, som låg nära byggnaden samt fäste ögonen vemodsfyllt på huset.

Han höll handen på dolkfästet som om han trodde sig kunna blifva anfallen af någon eller något.

Det var måhända klokt, ty nejden var hvarken fri från vilda djur eller vagabonder.

Både den patrullerande soldaten och den blodtörstiga tigern gjorde här sina täta uppvakningar i hopp om byte.

Det fans därför god grund till att vara försiktig. Han hade suttit så ungefär en kvart, då han plötsligt reste sig och gick hän emot templet.

Han gick fram till ett ställe, där ormbunkar och gräs växte som ymnigast och bildade en ogenomtränglig grön mur.

Igenom denna mur kunde man på nära håll och med vetskap om det, urskilja ett svagt ljus ungefär två fot från jorden.

Det såg ut som en stjärna igenom ett mörkt moln och det var detta ljus, som väckt indianens nyfikenhet.

Man skulle nästan tro, att han ej kom så alldeles oväntad, ty en svag, dämpad stämma sporde honom:

»Hvem bor här?»

»Allha», svarade den gamle indianen.

»Hvem bor här icke?» fortsatte samma stämma.

»Hvad vill du här?»

»Dina, Dina», mumlade indianen och trängde igenom ormbunkarne.

»Du är välkommen», sade stämman, »följ mig, så skall du få se den, som hämnas och segrar».

Indianen nickade och böjde sig ned, nästan till jorden, för att hindra gräset och ormbunkarne att skada hans ansikte.

Det syntes tydligt att det ej var första gången han befann sig här, ty han gick med bestämda steg framåt utan att se sig åt något håll för att om möjligt upptäcka bättre väg.

Efter att hafva gått några steg till venster, vek han tvärt af till höger, ständigt följande ljuset, som långsamt rörde sig framför honom.

Han följde nu byggnadens östra sida och stan-

nade först, då han uppnådde en lätt synlig fördjupning i jorden, som vid närmare betraktande var en gammal vattencistern.

Här försvann ljuset och den gamle befann sig i fullkomligt mörker.

Detta afskräckte honom dock icke.

»Mina bröder äro försiktiga», sade han, »mycket försiktiga.

»Helige Gud, jag inviger åt dig mitt lif».

Med dessa ord steg han ned i vattencistern, hvar-
est en lång, hvälfd gång blef synlig. Då han gått framåt denna ett godt stycke, kom han till en marmortrappa, hvars steg voro betäckta med sand och stenar.

Då han gått utför de få trappstegen, befann han sig åter i en gång, men denna var upplyst af flere facklor.

»Heliga gudom», mumlade han, »dina barn få smyga som tjufvar för att kunna få dyrka dig; men också för att lägga planer för vårt värf här på jorden måste vi vara försiktige».

Och som om dessa planer redan voro bestämda, rätade han stolt på sin hopkrympta gestalt samt gick med raska steg fram öfver gånger tills han kom till en cederträdsdörr, som afspärrade gången.

Utan att knacka eller på annat sätt tillkännagifva sin ankomst, öppnade han dörren och gick in.

Han befann sig nu i en ovanligt stor sal, som var rikt upplyst med en mängd kulörta lampor, som med långa silkessnören voro fästade här och där i taket.

Något fönster behöfdes icke, skenet från de många lamporna var tillräcklig belysning. Salen var som upplyst af det mest strålande solsken.

I salens bortersta ända var upprest en tron, klädd

med sammet och rikt besatt med guld, och på denna tron satt en hög krigisk figur. Denna var en ovanligt vacker man med ransvart hår samt stora, gnistrande ögon.

Från midten af den turban han bar glimrade en präktig plym besatt med äkta perlor och diamanter, själfva turbanen var af indiskt silke. Och den fotsida kappan, som föll ned i rika, djupa veck, var rikt broderad med diamanter.

Ett präktigt svärd med diamantinfattning i fästet hängde vid hans sida, och två små rikt utsirade pistoler sutto i hans bälte, som var af guldbrokad.

Öfver hela hans väsen låg en stolthet, som gjorde honom oåtkomlig och ingaf alla, som kommo i beröring med honom, en aktning, som nästan öfvergick till vördnad.

Denne man kallades allmänt »härskaren» och var bestämd till att spela en viktig roll i vår berättelse.

Rundt om honom i salen vimlade det af turbaner, öfverallt gnistrade svarta ögon och öfverallt blänkte dragna krokiga sablar.

Då den gamle indianen trädde in i salen hördes ett dämpadt, enstämmigt:

»Allha, Allha, herre i Mexiko».

»Härskaren» reste sig till hälften från tronen och hälsade, men lade fingret varnande på munnen.

»Stilla, troende», sade han, »stilla I Allhas söner. Timmen närmar sig, men ännu är icke allt i ordning; vi vänta ännu flera af våra infödda soldater, när de alla äro förenade, är hämndens dag upprunnen».

»Lefve »härskaren», ljöd det genom salen, »han och ingen annan».

»Härskaren» böjde på hufvudet och steg ned från tronen.

Han närmade sig en grupp män, som stodo ensamma och samspråkade tyst. På deras klädsel syntes, att de tillhörde Mexikos regementen och voro höga officerare.

I nattens stillhet kommo de tillsammans på denna plats för att rådlägga om sättet att utrota dessa främmande trupper, som enligt deras åsigt endast voro till för att plåga infödingarna.

Då dessa män sågo »härskaren» komma, böjde de sig djupt ned och lade händerna i kors öfver bröstet.

»Herre», sade de, »tag vårt lif och vi vilja med glädje gifva dig det».

»Dagen närmar sig, mina bröder och vänner. Snart skall Allhas lära härska öfver främlingarnes bleka kvinnonatur; våra floders rena vatten skall hugsvala vår förtryckta gudoms barn! Dina, Dina, hämnd öfver främlingarne, Dina, Dina».

»Dina, Dina», skrånade det vildt i den stora salen, »förbannelse öfver våra förtryckare, hämnd öfver våra bödlar».

Ögonen gnistrade, vablunen blänkte. Det var ett människohaf, som häfde sig i vredgade, fruktansvärda vågor.

»Härskaren» var den enda, som var lugn. Han såg med välbehag denna sammanhållning och hörde med förtjusning dessa rop på hämnd. Han tyckte sig redan hafva segrat och vara härskare öfver milliontals indianer.

»Tecknet! Gif oss tecknet!» ropade flere röster. »Gif oss de rätt troendes tecken, som förkunnar oss hämndens timme».

»Härskaren» hörde detta och vände långsamt tillbaka till sin tron.

»I begären ett tecken», sade han med hög röst, »och jag skall gifva Eder det. Vårt tecken skall vara en lotusblomma, hvars stjälk skall vara afbruten intill blomman samt med ett blad borttryckt».

»Dagen eftan den, då denna blomma visas Eder, skall vara befrielsens dag. Ni skola då följa de heliga munkar, som skola leda Eder till befrielse och hämnd».

Han framtog en lotusblomma, som en knäfallande indianflicka gifvit honom, och afbröt dess stjälk samt borttog ett af dess lysande blad. Därpå kastade han den ut bland mängden, i det han sade:

»Hvarje lotusblomma, som har detta utseende, skall vara vårt tecken samt angifva dagen».

Den sönderbrutna blomman gick nu från hand till hand.

Ingen yttrade ett ord, alla voro idel öga, de ville se huru tecknet såg ut för att sedan aldrig glömma det.

I flere minuter varade denna tystnad, man kunde höra en flugas vingslag i den stora salen; blott de mörka, tankfulla ögonens liflighet vittnade om att något viktigt och allvarligt försiggick.

Den, som först mottagit blomman, var den gamle indianen, som, trots alla ansträngningar, ej kommit längre än till dörren.

Det tillgick här likasom öfverallt annorstädes, där det är något att höra och se, man hade tillkämpat sig en plats, och man sökte behålla den.

»Allha välsigne dig, »härskare», skrek den gamle med gäll röst, »jæg hälsar dig, herre».

Alla de närvarande vände sig nu till den talande, och utropade enstämigt »en af de våra».

»Själffva »härskaren» hade blifvit uppmärksam vid den gamles ord, hvilka utsagts med af raseri skälf-

vande stämman. Han gaf tecken att den gamle skulle föras fram till honom.

Den gamle log, då han hörde befallningen och gick med hurtiga steg fram genom mängden, som nu lämnade plats åt honom.

»Härskaren såg på honom allvarligt, nästan strängt, då han såg honom knäböja framför tronen, med ansiktet tryckt mot golvet.

»Stig upp, gamle man», befalde han.

Gubben åtlöd befallningen, men behöll sin odmjuka ställning.

»Du tillbeder Allha?» frågade »härskaren».

»Ja, herre!»

»Det tycks mig som om du är för gammal därtill».

»Jag trodde själf detsamma, men en helig munk gaf mig Allhas befallning, och jag måste lyda».

»Och hvem gälde denna befallning?»

»En fördömd, en främmande»

»Hans namn?»

»Don Fernando de Lopez».

Ett smärtsamt drag for öfver »härskarens» ansikte och hans stämman ljöd upprörd och vek, då han svarade:

»Det är den enda, hvars lif jag velat skona».

Den gamle svarade ej, men tillkastade honom en ängslig blick.

»Och hvad hette den munk, som utgaf denna befallning?» frågade »härskaren».

»Jag hörde honom ej själf nämna sitt namn, men af andra erfor jag, att han kallade sig Elbe».

»Elbe — tala gubbe, hvar är han, är han här?»

»Ja», svarade en stämman från salens bakgrund.

I detsamma såg man en fattigt klädd munk tränga sig fram bland mängden, som äfven nu steg åt sidan,

för att låta honom komma fram till tronen, som tydligt var hans afsigt. Vi känna honom redan, det var samme man, som gifvit lord Harry Milfort arresteringsordern på kapten Carlo Lantejas, och som senare befunnits vara pater Anselmo.

Det var han, mannen, som uppsatt den fruktansvärda dödslistan och som nu märkt öfverstens namn med ett kors, alldeles som han gjort med Leons.

Han var åter den bruna, ödmjuka munken med det allvarliga ansiktet och de afmätta stegen.

Då han kommit inför »härskaren», som gått honom några steg till mötes, slog han tillbaka sin vida kappa och det gula bältet med inskriptionen blef synligt.

Alla, som kände dessa tecken, genombäfvades af en rysning, ty enhvar visste, att denna man hade stor makt, så snart han bar detta bälte.

Och såg man närmare efter, upptäckte man en blodröd blomma, som var omslingrad en hvit lotus. Det hela var fäst på hans bröst och liknade en medalj.

Detta tecken bars endast af den högste i denna sekt, ett tecken för mannen utan namn och lika så hemlig som frimurarnes öfverhufvud i de civiliserade länderna.

Munken var således den högste och förnämste, den, som hade makt att bestämma lif eller död.

»Härskaren» betraktade honom under spänd uppmärksamhet liksom han ville med blicken genomtränga detta bruna, bestämda ansikte.

»Hvarför har du gifvit befallning att offra en ädel man, den enda ädla af dem alla?» sporde slutligen »härskaren».

»Allha fordrade hans lif för att insätta hans själ bland sina yppersta», svarade munken.

»Det är likaväl ett mord på en obeväpnad man och detta brott skulle jag straffa, såvidt jag hade makten».

Munken höjde på axlarna.

»Härskaren» tillkastade honom en sträng blick.

»Efter som du är den högsta, visa mig ditt tecken».

Munken studsade, det var tydligt, att han ej väntat detta.

Han pekade på sitt bröst, hvarest blommorna voro fästade, samt på det gula bältet.

»Tecknet», befalde »härskaren», »tecknet».

Munken blef allt mer förlägen, det var tydligt, att han ej kände det öfverenskomna tecknet.

»Du tillhör oss icke», sade han omsider, »du känner icke vårt tecken».

»Härskaren» grep honom våldsamt i axeln.

»Det är du, som icke tillhör oss», ropade han med dånande stämma, »tala, hvem är du och med hvilken rätt befaller du öfver detta »band».

Munken slingrade sig fram och åter och rätade stundom ut sig i sin fulla längd, liknande en stålfjäder, som man sammanhåller i båda ändarne för att sedan låta den räta ut sig i sin rätta ställning.

Hans ögon lyste med en feberaktig glans.

»Akta dig, furste af Santa Fé», ropade han, »kärleken till dessa förtryckare gör dig blind för gudomens egna barn. Akta dig att icke Allha vänder sig ifrån dig och gör dig till sin fiende och att kronan rifves från ditt hufvud. Gudomens heliga tecken kan ej uttalas af någon».

»Och därest du tviflar», fortsatte han i lugn, nästan ödmjuk ton, »så se hit».

Han stötte mannen ifrån sig och sprang fram till tronen och stälde sig på nedersta trappsteget.

»Allhas anhängare», ropade han, »jag bjuder Eder komma».

Och utan att man visste hvarifrån, trängde några smutsiga män igenom den till trängsel fyllda salen. De voro ej väl inkomna förrän där kommo flere, och jill slut samlades omkring femtio män vid sidan af munken.

»Munken från det heliga landet», svarades enstämigt, »den ende härskaren öfver gudomen».

Ingen kunde tvifla på, att dessa män tillhörde denna blodiga sekt, därtill sågo de alltför ohyggliga ut.

I detsamma trängde sig en ung indian fram genom hopen.

Det var en utomordentligt vacker man, iförd en dyrbar färgrik drägt.

»Fedro, min tappre Fedro», ropade »härskaren», »välkommen till Santa Fé, de förföljdes hemliga hem».

Vi känna redan denne unge man, det var han, som dödade tigern och räddade Leon.

»Skulle jag väl dröja att infinna mig, då jag visste, att mina bröder väntade», sade han och omfamnade »härskaren», som kysste honom på pannan.

»Hvarifrån kommer du och hvilken luft har du sist inandats?»

»De stora skogarne hafva tidtals doldt mig, så kom jag att erinra mig dagen och beslöt då att begifva mig hit, fördelande vägen i små dagsresor.

»Du är mycket försiktig», smålog »härskaren».

»Jag var ej ensam», återtog den unge mannen, »vi voro två i sällskap och vägen var ej alltid så jämn, då det bar öfver höga berg och täta skogar».

»Och hvem var din följeslagare?» frågade »härskaren».

Fedro svarade ej på denna fråga, utan kastade en ferskande blick på munken och hans följe.

»Hvad vill dessa slynglar här?» frågade han slutligen.

»Härskaren» höjde på axlarne.

»De hafva invigt sig till frihetens sak», svarade han.

»Vi erkänna icke smygmördare», utropade Fedro, »bort med packet».

Och för att gifva sina ord större betydelse, grep han den närmast stående i armen och slängde honom ett långt stycke ifrån tronen.

»Vår Gud mottager Er icke i sin tjänst, Ni borde icke få vistas i hederlige mäns närhet».

De smutsige, ohygglige männen drogo sig tillbaka i det de med frågande blickar betraktade munken.

»Gå, mina barn», sade han lugnt, »den unge, hetsige Fedro och den i allt rådande »härskaren» vilja endast hafva hederlige män omkring sig, vi gå tillbaka till våra skogar — gå, den högste befaller».

■ Och med en blick, som kunnat genomborra den unge, dristige mannen, gick munken förbi honom, i det han hviskade:

»Var på din vakt, Fedro, när tiden är inne, skola vi nog finna dig».

Fedro höjde hånfullt på axlarne och vände sig till »härskaren», hvars namn var Kalix, som ingalunda dolde, att hans väns bestämda tal behagade honom.

»Låt oss kämpa som män», sade han, »låt oss kämpa öppet och ärligt, så skall segern blifva vår; jag afskyr dessa smygmördare, men fruktar dem icke».

»De äro lika fruktade som de äro hatade», sade Kalix.

Och som ett bevis på, att detta var den allmänna meningen, uppgåfvo de församlade höga bifallsrop.

Det hade knappast blifvit tyst i salen, förrän den man, som hade vakten vid dörren, kom inrusande, i det hans blick forskande genomsökte salen.

Slutligen fick han se, hvar Kalix stod. Han skyndade fram till honom, i det han ängsligt sade:

»Nådige herre, jag hör tydligt en trupp beväpnade män, som närmar sig, och du har ju befallt mig underrätta dig, då något störande inträffar.»

Då han sagt detta, föll han ned på sitt ansikte.

»Så åstad alla, begifven Eder härifrån, Ni känna nu tecknet», befalde Kalix, »när Ni ser lotusblomman på den öfverenskomna platsen, slår befrielsens dag. Farväl, gudomen beskydde och bevare Eder.»

Och liksom fordom öfversteprästerna, höll han händerna välsignande öfver deras hufvuden.

Och som genom ett trollslag var åter den stora salen tom.

Endast tre personer voro ännu kvar, nämligen Kalix, Fedro samt den gamle indianen, öfverstens mördare.

Den sistnämnde hade stält sig intill en pelare, som uppehöll det högt liggande taket.

Det var omöjligt att upptäcka honom i halfmörkret.

Salen hade som genom en hemlig makt försatts i en otillräcklig dager, det ena ljuset efter det andra släcktes, utan att man visste, hvem som gjorde det.

Den gamle indianen svepte sin kappa tätt om sig och böjde sig framåt så mycket att han både kunde höra och se, hvad de båda männen företogo sig.

»Hvem är denna munk och hur har han kommit i min broders nåd?»

»Som en tiger listade han sig in och som en fög

hund smög han sin väg», svarade Kalix, »han kom endast hit in, då en af hans män berättade mig, att han mördat öfverste Fernando».

»Mördat honom!» ropade Fedro rörd.

»Ja, kände du honom?» frågade Kalix.

»Ja, genom donna Barras, som jag har äran känna, hon är en ung, älsklig dam — stackars gamle herre», tillade han långsamt.

»Jag har stor misstanke på denne munk», sade Kalix efter en lång paus, »och kommer jag till makten, skall jag låta gripa honom och undersöka hans förhållande. Intill dess, Fedro, skall du låta dina män utspionera honom och visar det sig att jag har rätt, tillfångatager Ni honom, hvilket jag till denna tid är hans öfverhufvud eller ej».

»Din vilja skall blifva åtlydd», svarade Fedro, »han skall icke undslippa mig, ty...

Han tystnade plötsligt och grep sin vän hårdt i armen.

»Hör», hviskade han, »de hafva funnit ingången, och man kommer».

Det hördes verkligen smygande steg från salens motsatta ända, och de båda männen kände tydligt en kylig luftström som genom en öppen dörr.

I detsamma slocknade äfven det sista ljuset och salen var insvept i fullkomligt mörker.

»Kom», hviskade Kalix och fattade Fedros hand, »denna väg känner ingen mer än du och jag».

Han drog honom hastigt med sig förbi pelaren, bakom hvilken den gamle indianen stod och lyssnade.

Därpå tog han tre steg bakom tronen.

Här brann en liten lampa, som var fastgjord vid en dörr och som sparsamt upplyste patsen på ett par stegs omkrets.

»Kom», hviskade Kalix ånyo, »här är vägen till friheten».

Han öppnade dörren och trädde in i en trång, fuktig, becksvart gång med en längd af omkring tjugo alnar.

Denna gång förde dem midt upp i en dunge orm-bunker, hvilka växte kring stora block marmor, som här voro nedfallna.

Öfver dem glimmade tusentals stjärnor och vinden förde stötvis sina svalkande fläktar öfver dem.

»Följ mig», sade Kalix, då de gingo ut, »jag har härberge för oss båda».

De gingo med hastiga steg hän öfver den ojämna marken och försvunno snart i mörkret.

Ingen af dem hade lagt märke till den gamle mannen, som följt tätt efter dem genom samma hemlighetsfulla utgång som de.

»Den helige munken gör mig till kapten i en trupp, för hvad jag har att berätta honom», sade den gamle för sig själf. »Jag skall uppsöka honom och varna i tid».

Och trots sin höga ålder sprang han fram öfver moraset utan att bry sig om kaktusplantans spetsiga törnen.

Inne i salen var nu åter lif; flere soldater höllo nämligen på att inspektera trots det rådande mörkret.

När de efter en stund genomsökt salen utan att finna något eller någon, utropade förargad en af soldaterna:

»Må fan taga denne gamle hund, som lurade oss, här fins ju ej en lefvande varelse, men vänta Ni hedningapack».

De svärjande och bullersamma soldaterna banade sig nu väg in genom den förrådada ingången.

I Santa Fé.

Dagen efter denna sammankomst stannade två ryttare i en liten lund några mil från Santa Fé.

Dessa män voro den tappre kaptenen samt hans vapenbroder och underlydande.

De voro alldeles öfverhöljda af dam och deras ansikten voro bruna af solhettan.

Hästarna voro också mycket trötta och medtagna, de stackars djuren hade tillryggalagt en ansenlig vägsträcka och fodret hade rätt ofta varit knappt nog för dem.

Det var därför med stort välbehag som såväl hästarne som ryttarne befunno sig i den djupa skuggan af de mäktige Latan- och Palipotträden, hvilkas täta kronor bildade ett ogenomträngligt tak, till skydd mot sol och regn.

»Se så, min vän», utropade kaptenen och sträckte sig makligt i det mjuka, mossblandade gräset, »endast några mil till och vi hafva nått målet samt öfvervunnit alla besvärligheter».

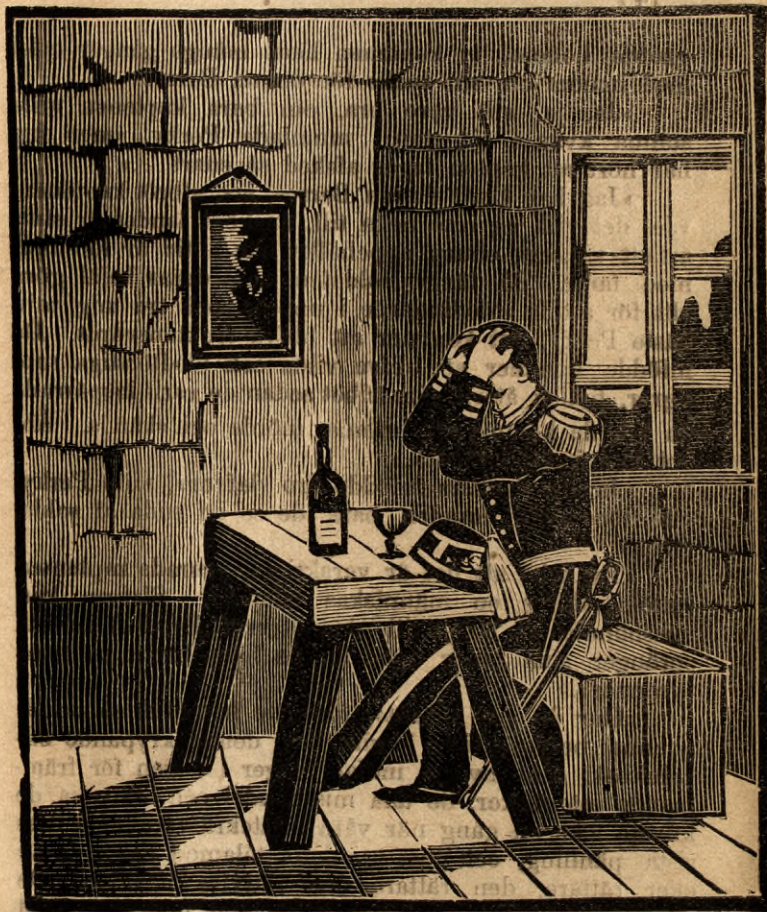
»Vi anmäla oss väl straxt till generalen?» frågade Perky under det han tillagade någon förfriskning.

»Min permissionstid tillåter mig att ännu en månad vara fri man och det kan väl hända att jag därför känner mig lyckligare än du».

Han betraktade Perky med ett vänligt leende och tände en cigarrett, denna en nästan outhärlig följeslagare på dessa pinosamma vägar.

Perky smålog tillbaka mot kaptenen till bevis på att han visste hvarför denna återstående permissionstid

INDIANFLICKAN

»Hvad är det här för vin du gifvit mig».

gladde honom, ty kaptenen hade många gånger talat med honom om sitt tycke för donna Barras.

»Ja, ja, allt vore bra, om bara kaptenen ville stanna kvar i tjänsten», mumlade Perky, »men jag har hört att kapten tager afsked så snart...»

»Jag har äktat donna Barras, ja», afbröt kaptenen. »Ja, det vill jag inte neka till, änskönt landet är storartadt vackert, ehuru uppehållet här alltid är förenadt med faror. Så länge soldaten och deras befäl göra allt för att få infödingarne i uppror, och tro mig, min bästa Perky, det kommer att blifva fruktansvärdt. De infödde kommer att blifva vilda och blodtörstiga som tigrar, hvilka återfå sin frihet sedan de varit inspärrade en tid, de komma att bränna, mörda och skänka. Åh, det blir fruktansvärdt».

»Ja, de stackars infödde äro slafvar», sade Perky, »de löpa som hunden bara de se en enda af soldaterna».

»Tro icke att det är varaktigt», svarade kaptenen, »uttöm aldrig en människas tålmod. Slafven kan misshandlas så länge tills den öfverväldigad af smärta spränger sina bojor och då: ve hans herre, ve hans tyranner».

»Har du icke märkt», fortsatte han efter en stund, »denna besynnerliga likgiltighet, denna krypande ödmjukhet, som hvarje indian lägger i dagen för främmande människor, de tåla misshandel och orättvisa, de knysta icke en gång när våra skattekräfvare tager dess sista pänning, och just uti detta tålmod ligger faran eller rättare, den rättare den rättvisa hämden. De vänta endast till de blifva tillräckligt manstarka; till de infödda regementena äro vunna för saken. Men då bryter det löst och kommer att omstörta landet».

Perky hade hört på med stor uppmärksamhet, men han hade för stor tillit till de många hjälpkällor, som stodo till Englands disposition.

Att allt hvad kaptenen förespådde skulle slå in, kunde han icke fatta.

Perky var soldat sedan sin tidigaste barndom så han kände fullkomligt kanonernas makt, däremot att ett folk utan kanoner och tidsenliga vapen kunde segra, föll honom aldrig in.

Han ville emellertid icke motsäga sin kapten, han svarade icke.

Solen brände omåttligt hett och skuggan under träden bjöd därför så frestande att njuta ännu en stunds hvila.

Det var dessutom kaptenens bestämmelse att inträffa i Santa Fé först på aftonen.

Han ville hvila ut innan han gick att uppvakta donna Ines de Barras, han kunde aldrig, tyckte han, blifva nog vacker i hennes ögon.

»Låt oss sofva några timmar, Perky», sade han, »vi äro här i fullkomlig säkerhet. Af de vilda djuren hafva vi intet att frukta vid denna tid på dygnet. Ser du våra hästar föregå oss med godt exempel».

De uttröttade djuren hade verkligen lagt sig ned och sof nu utan att bry sig om det präktiga betet.

»Som kapten befäller», svarade Perky militäriskt. »Hvilan skadar aldrig».

Han lade sig på vederbörligt afstånd från kaptenen och svepte in sig i den vida kappa, som tillhörde hans uniform, och föll genast i sömn, liksom hans herre redan gjordt.

En god halftimme därefter, prasslade det i gräset bakom buskaget. Några grenar böjdes försiktigt åt sidan och ett ansigte blef synligt.

Det var ungdomligt och mycket vackert.

Vi känna det vid första ögonkastet.

Det var Naäma.

Den unga flickan hade, hur otroligt det än låter, trotsat alla faror och till fots följt sitt offer genom detta vilda land.

På denna långa vägsträcka af flere hundra mil, hade hon ej en enda gång förlorat honom ur sikte.

Många gånger hade hon, som nu, närmat sig hans läger då han sof, och mättat sina ögon med att se sin själs utkorade, men innan hon blifvit röjd hade hon åter försvunnit som en blix bakom trädstammarne eller i det höga gräset.

Vilda frukter och källvatten hade varit hennes föda hela denna tid, och hennes klädsel var nu i stort förfall. Men detta förty bar hon sitt hufvud lika högt som alltid, och hennes skönhet framträdde ännu mer i denna vilda, ovärdsade dräkt.

Hon älskade denne man med hela styrkan af sin själ; hon ville offra sitt lif för honom, men hon ville också hålla den ed hon svurit sin tro; när hon hade öfverlemnadt honom till döden, ville hon sedan lämna sig själf till de vilda djuren i skogen eller också kasta sig i floden för att uppslukas af krokodilerna.

Hvad brydde hon sig om hvad öde, som väntade henne sedan han var död, då hade ju lifvet ej något värde längre för henne.

Men först skulle han veta hur ousägligt högt hon älskade honom och han skulle då besvara hennes kärlek. Kunde hon väl bringa sin tro något större offer, än att öfverlemnadt honom, det käraste hon ägde på jorden, till döden.

Stackars Naäma! Vild och olycksbringande är din tro, ett stort bevis på en ädel själs villfarelser.

En hednings tro, som tror sig vara den enda rätta här på jorden.

Det var första gången hon älskade. Hon hade aldrig förut erfarit denna känsla, eller varit böjd under denna allt förhärskande makt, som kallas kärlek.

Kaptenen anade icke, att hon följde honom, som en trogen hund följer sin herre. Hade han någon gång sett hennes ögon, när de fulla af lidelsefull kärlek betraktat honom, hennes skälvande, halföppna läppar, som frammumlade kärleksfulla, smekande ord, så hade han måhända förstätt henne — — men han hade icke sett detta.

Hans tankar voro långt borta hos en annan — borta hos den unga, bleka flickan med de gula lockarne, och dotter af ett aflägsset, kyligt, ovänligt land och ej hos den mörkhyade skogens barn, som med glödande blickar betraktade honom när han sof och som, då han var vaken, genomträngde de täta busksnären, för att alltid vara före honom och i händelse af någon fara få tid att varna honom, om också med fara för sitt eget lif.

Stackars Naäma hon var redan glömd, när han nästa gång såg henne skulle han måhända tillkasta henne en allmosa.

Men på allt detta tänkte hon icke. Hon tänkte endast på en kort tids lycka och sedan en oåterkallelig förintelse.

»Ack, hvad jag älskar honom», mumlade hon och böjde sig ned öfver honom. »Hvad han är vacker och hvad han måtte vara god. Han skall också komma till att älska mig, det är jag öfvertygad om, ty hvem har ännu kunnat emotstå Naäma». Hon rätade upp sig i sin fulla längd, och var onekligen skön där hon nu stod med blicken fäst på kaptenen. »Ingen, ingen»,

fortsatte hon, »jag har lockat dem med fagra löften och leenden och de hafva följt mig, jag har sedan öfverlämnat dem till männen med det gula silkesklädet och sedan skrattat åt deras skrik. — O! ingen kan motstå Naäma».

Hon tryckte plötsligt händerna emot sitt bröst och lyssnade, hon tyckte sig höra kaptenen uttala ett kvinnonamn.

Det förekom henne som om den sofvande hade hviskat Ines.

Den, som påstår att kärleken är blind, uttalar en stor osanning. Nej, den är snarare lik en fogel med tusen ögon, som ser allt, hör allt och lägger märke till allt.

Detta namn uttalat af honom var nog till att väcka alla svartsjukans makter inom henne.

»Ines, Ines, hvem är det, är det en kvinna af hans släkt och hvar fins hon, — älskar han henne, är det manne därför han ej förstår att uttyda elden i mina ögon, o, — o, — hvarför har han sagt detta namn?»

»Jag har hört», fortsatte hon, »att den man har kär aldrig viker ur ens tankar, det är därför jag om dagen tänker på honom, och om natten drömmer jag om honom. Han måtte nu hålla den kär hvars namn han i sömnen uttalat. Ack, hvad mitt hjärta klappar och min hand darrar, kanhända älskar han henne — — henne!»

Hon böjde sig ned öfver honom. Hennes ögon uttryckte stundom kärlek och stundom hat, allt efter som hon lät sina tankar flykta från honom till henne — — Naäma kände ej denna kvinna, men hon hatade henne likväl.

»Jag skall uppsöka denna kvinna», mumlade hon,

»och jag skall finna henne, om jag så skall genomsöka hela Mexiko och sedan, sedan...!»

Hon gjorde en vild, häftig rörelse med handen och afref en grön kvist, som hängde ned från ett nära stående träd.

»Hvad är det?» ropade Perky och sprang upp.

Naäma hade stått bakom honom, så att innan han hunnit vända sig om var hon försvunnen och låg nu hopkrupen bakom några stora ormbunkar.

»Hvad nu?» frågade kaptenen, som äfven blifvit väckt ur sin djupa sömn.

»Jag vet, min själ, inte», sade Perky något förlägen och reste sig upp, »men det föreföll mig som om jag hört en gren afbrytas».

»Det är kanske denna?» frågade kaptenen leende, i det han tog upp en gren, som låg på hans kapp. »Den har antagligen lossnat af sig själf och med ett doft buller, som stört din lätta sömn åstadkommit din bestörtning».

»Den kan icke hafva fallit ned af sig själf», sade Perky filosofiskt, »alla händelser hafva sina orsaker».

Kaptenen däremot ansåg det ganska naturligt att en torr gren faller ned af sig själf. Han ville, att ämnet, som var allt för vanligt skulle nedläggas, måhända därför att han ännu ville njuta några timmars sömn.

Perky däremot var ej tillfreds med denna förklaring, utan begaf sig ut på rekognesering omkring platsen.

Han kom snart tillbaka till kaptenen utan att hafva uppdagat det minsta.

Hade han sett bättre efter, skulle han hafva sett

Naäma, som stod orörlig som en staty hvarje sekund beredd till en pilsnabb flykt.

Men han var allt för försiktig för att våga gå in i det höga gräset. Där gömde sig ormar af flere slag och Perky visste att det ej var rådligt att utsätta sig för deras bett.

Han nöjde sig därför med att på afstånd undersöka platsen, men han såg intet, ty gräset var allt för tätt, för att man kunde se igenom det.

Resultatet af alltsammans blef att Perky förargad fick gå och lägga sig till hvila igen, öfverbevisad om att hans herre dock hade rätt, när han påstod att grenen hade fallit ned af sig själf från trädet.

Att gräset bar tydliga fotspår tätt intill kaptenens hufvud, lade han icke märke till.

Den starka värmen och det susande som vinden åstadkom, vaggade dem snart till sömn igen.

Naäma hade följt detta med ögonen, men blef kvarstående lika orörlig ända till Perky somnat och började snarka, då först smög hon från sitt gömställe och tog vägen till staden för att vara där samtidigt med sin käresta.

Hon följde en smal gångstig, som gick i närheten af landsvägen men som utgjorde en ginväg för fotgängare.

Solens brännande strålar generade henne icke, ty hon var född och uppfödd vid denna tropiska hetta.

Omkring två timmar därefter vaknade kaptenen och sprang raskt upp.

Solen närmade sig till nedgång och den kyla, som alltid plägar följa så snart de sista solstrålarna försvunnit, började redan gifva sig tillkänna genom tätt på hvarandra följande vindfläktar.

»Mörkret faller på, Perky», sade kaptenen, »vi

måste begifva oss af, om vi låta hästarne sträcka ut riktigt, kunna vi vara i Santa Fé om fyra timmar».

Perky nickade tillfreds. Han var belåten med att denna långa, besvärliga ridt väl var förbi.

Det var därför med ett visst välbehag han sadlade hästarne, som nu både stillat törst och hunger samt voro hvilade tillräckligt för att orka med återstoden af resan.

Knappt fem minuter senare sutto de båda ryttarne i sadeln.

Kaptenen ryckte i betset, som var spändt bakpå hästen.

Kaptenen ämnade undersöka sin sadel, i hvilken han hade förvarat några klädesplagg samt sitt respass.

Perky, som såg detta, tog på sig en beställsam min i det han sade:

»Jag har surrat den försvarligt, kaptен, så nog följer den med, den väg vi halva kvar att färdas».

»Godt», svarade kaptenen, »då bege vi oss i väg».

Och de två ryttarne sprängde hastigt utför vägen.

Aftonen var kylig, så att det var ett passande väder för en hastig ridt. Hästarne galopperade därför från stället lifvigare än de kommit dit.

Som kaptenen hade förespått kommo de in till stadsporten och väntade utanför på tillåtelse att få rida igenom.

I detsamma skildtvakten ropte sitt: »Passera!» och gjorde honnör med sitt gevär, gick en gammal munk också igenom porten.

Han vände sitt brunbleka ansikte emot kaptenen

och ett besynnerligt leende for öfver hans läppar när han såg hvem det var.

»Såg Ni honom kapten?» frågade Perky ifrigt.

»Hvem?»

»Munken, som gick förbi».

»Nøj, min bästa vän, hvad märkvärdigt var det med honom?» frågade kaptenen.

»Jag skulle vilja våga hundra mot ett, att det var samma vissna, torra slyngel vi sågo när kapten sköt ormen i stället för den uppblåste löjtnanten».

»Omöjligt», svarade kaptenen, »denne gamle man såg minsann ej ut för att kunna färdas många mil, så klen och ålderstigen, som han är. Du tager fel, min käre Perky, förresten såg han ut att vara en bra man».

»Jag tyckte ej om hans ansikte, det är både smiligt och nedrigt».

Kaptenen svärade ej utan red uppåt den breda gatan för att nå ett härberge där det fanns stall för deras hästar, nästa dag kunde de få dem installerade i kasern, hvilket på denna tid på dygnet var omöjligt på grund af oroligheterna i landet.

Härberget däremot var alltid öppet. Värden var en kristen indian, som gjorde allt för pengar; man påstod till och med att han antagit denna främmande lära, för en summa af ett hundra piaster.

En stor del af Santa Fés garnison besökte detta härberge eller värdshus, så att kaptenen var säker att blifva vänligt emottagen.

De två ryttarne redo förbi öfverste Fernando de Lopez palats och stannade ändtligen utanför ett stort hus, hvares fönster och dörrar voro väl tillbommade.

»Ser du», sade kaptenen, »den gode värden har blifvit försiktig, han håller sin affär väl tillstängd».

»Han har kanske gått till hvila», svarade Perky

»Nej, han fruktar upproret, och blir det något så är han dödens».

Kaptenen hoppade vid dessa ord ned ur sadeln och gick fram till staldörren, på hvilken han slog några kraftiga slag med skaftet på sitt ridspö.

Dörren öppnades straxt af en smutsig indian, hvilken tjänstgjorde som stallkarl, denne såg halft nytket och halft ängsligt på de båda ryttarne.

Då han emellertid tyckte sig ej behöfva frukta något af dem, förändrades hastigt hans misstogna min, och med en krypande, nästan ödmuk gest tog han tömmarna och ledde in hästarne i det stora, mörka stallet.

Den smutsige karlen betraktade hästarne, men lät blicken dröja vid sadeln på kaptenens häst.

»Passa hästarne?» sade Perky, som fann denna mönstring nästan näsvis.

Indianen böjde ödmjukt sitt hufvud, men den blick af hat och trots han sände dem, bådade intet godt.

Kaptenen gick uppåt vägen som ledde till härberget.

Värden som antagligen sett honom komma, hade ställt sig i dörren, och smålog emot honom.

»Välkommen, välkommen, herr kapten», ropade värden emot honom, »himlen vare lofvad att Ni nu åter är här med lifvet och lyckligt undslippit tigrar och ormar för hvilka Ni säkert varit utsatt.

»Ja, och indianernas dolkar icke att förglömma», tillade kaptenen leende.

»Huru, har Ni då varit utsatt för någon fara?» frågade värden med synbart deltagande.

»Åh nej, så får Ni ej tolka mina ord, men det

jäser i landet och mången slipad dolk finnes dold under den vida kappan, så att om jag varit utsatt för faran att blifva nedstucken, så vore det ej så märkvärdigt».

»Inbillning», sade han, »inbillning, mina landsmän äro allt för fega och dumma till att våga resa sig emot de starkare».

Värden gick att hämta någon förfriskning åt sin gäst.

»Ät och drick, herr kapten», sade han återkommande med det begärda, »och bry Er icke om att tänka på uppror, ty förr får denna heliga stad störta samman än dessa hundar, till infödingar, våga visa tänderna».

I detsamma kom Perky med kaptenens bagage.

»Min vän, min förträfflige vän», sade värden, »får jag besvära Er bära Er herres saker upp på hans rum, som ligger en trappa upp. Det är mitt bästa gästrum och endast förbehållet officerarne, dörren står alltid öppen, och fönsterna äro försedda med stålträdsgaller, och sängen är sval och mjuk som om den vore af luft och skyar. Ja, som sagt, bär upp sakerna, min förträfflige vän och kom sedan in och gläd dig vid ett krus kryddvin, en gudadryck, som endast är till för sådana präktiga fyrar, som du och dina gelikar».

Perky kastade en frågande blick på kaptenen.

Denna nickade endast, men Perky förstod honom mycket väl och steg upp för den gamla, rankiga trappan, som svigtade under hans tyngd.

Kaptenen tömde det krus han först beställt, men kände sig det oaktadt lika törstig, om ej törstigare än förut och sade därför till om mer vin och vatten innan han gick till hvila.

»Ni befaller och jag lyder», smålog värden, »jag

känner ingen större ära än att få betjäna den tappra kapten Carlo Lantejas».

Värden sprang efter det begärda, men tog denna gången ingen ginväg till källaren utan gick genom sitt förrådsrum, i hvilket han i farten stötte på en person, som kom honom till mötes.

»Se dig för och spring inte omkull folk», skrek värden högt, men tyst tillade han: »I rummet som ligger här ofvanför, den långa Perky är däruppe, men han går snart ned, så vänta tills kaptenen blifvit ensam».

Personen som tilltalats svarade ej utan smög sig ut som en skugga.

Kaptenen hade ej bemärkt detta eller hört värden tala till någon. Han var så upptagen af sina egna tankar.

Han tänkte på Ines de Barras.

Hvad som försiggick i härberget.

Det härberge i hvilket kaptenen tagit in, hade fordom varit kasern, men hade upphört att vara det, så fort den nya mera tidsenliga byggnaden för samma ändamål blifvit färdig.

Den nya kasernen inrymde utom logementer äfven badrum för soldaterna, så det var till alla delar bättre och rymligare än det gamla, fallfärdiga huset och så tillät tomtens areal att kruthuset, som rymde en anseelig mängd krut, äfven kunde finnas i närheten af den nya kasernen.

Men den gamla byggnaden hade ingalunda öfver-

gifvits af manskapet, tvärtom detta värdshus var af dem lifligt besökt.

Värden förstod sin affär. Han visste hvad soldaterna behöfde när de varma och trötta kommo hem efter en lång fältmanöver.

Värdshuset hade flere gästrum, där officerarne ostörda af öfriga gäster kunde få tömma en bägare medan de spelade »lyr» ett mexikanskt spel, som var mycket omtyckt vid regementena.

Värden betjänade vanligen själf sina kunder.

För sina landsmän hade han alltid en slags majs-eiler riskakor med sås af syltade sniglar kryddade med vanilj, och för engelsmännen fanns alltid en rostbiff så fin, som den någonsin kunde serveras i det gamla England.

Champagne på is, sorbet, vaniljpunsch m. fl. andra goda saker fylde den gamle indianens vinkällare och mången officer hade tumlat berusad från »Drottningen», som de allmänt kallade värdshuset, och lemnade efter sig sina guldstycken på värdens bord.

Kapten Lantejas hade många gånger besökt värdshuset änskönt hans regemente låg mycket långt därifrån.

Han visste att man här var säker finna en god säng samt bästa dricksvaror och att han därpå ut hvilad kunde lämna värdshuset följande morgon, för att aflägga besök hos donna Ines de Barras.

Den person med hvilken värden talat då han skulle betjäna kaptenen, var en indian så brun, at han väckte uppseende. Han tillhörde en stam, som bebodde långt aflägsna trakter.

Det var en så stor skilnad på denna stam af de infödde, att man betraktade dem med stor nyfikenhet då de kommo utom sitt eget område.

Men kaptenen, som eljest var en skarp iakttagare, var så upptagen af egna tankar att han ej lagt märke till denne gubbe, som nu helt ogeneradt slog sig ned bredvid honom.

Detta var något, som ingen officer tillät och värden blef mycket förvånad öfver att kaptenen ingenting sade öfver denna närgångenhet. Han ämnade just tillsäga gubben det opassande i denna handling, då han störtade upp och bugade sig ödmjukt. Endast en blick på den gamle indianen hade varit nog för att åstadkomma denna förändring. Han stälde endast vin och is framför kaptenen.

»Jag tror knappt att Ni någonsin druckit så godt, rent vin, herr kaptен», sade värden med sin vanliga inställsamma ton.

Kaptenen tog flaskan och fylde sitt glas.

»Din sorbet måste vara salthaltig, jag lider af en outsläcklig törst», sade endast kaptenen.

»Nej herre, det är Er ansträngande resa ute i solhettan, som kommer Er att törsta. Dammet sitter i halsen och lungorna, och nu då svettporerna hafva öppnat sig, utströmmar Er lekamens fuktighet, Ni blir tillfölje däraf torr i strupen och behöfver fylla på, ty torr utanpå, men våt invändigt, se där mitt valspråk».

»Du talar som en läkare, men det behöfver du inte, ty utan att du berömt ditt vin hade jag tömt detta glas.

Med dessa ord tömde han glaset till sista droppen, utan att förut, som bruket var, hafva utspändt vinet med vatten.

Värden log.

»Min tro», utropade han, »den tappre kaptenen sviker icke sitt renommé. Den första till att slåss, den första till att eröfra damernas gunst, och den första till att tömma ett glas af mitt bästa vin».

Kaptenen svarade ej, men tog sig med båda händerna om hufvudet.

Han kände en stickande smärta samt tyckte att blodet ville spränga hans tinningar.

»Hvad är det här för vin du gifvit mig», sade han, »det tycks mig som om det vore förgiftat».

»Gift, herre, gift!» ropade värden. »Ni yrar, det är ju drufvan, den rena, sköna drufvan, men Ni blandade det ju icke med vatten och det är mycket starkt».

I detsamma kom Perky ned från rummet och gick genast fram till kaptenen.

»Allt är i ordning, herr kapten», sade han.

Kaptenen tog sig om pannan och sökte samla sina tankar.

»Tack, min vän», sade han, »men sörj nu för dig själf, låt värden gifva dig hvad du behöfver, jag betalar».

Perky smålog af förnöjelse, ty den ärlige karlen var utan pengar, men omåttligt hungrig och törstig.

»När du ätit skall du träffa mig på mitt rum», fortsatte kaptenen med osäker stämma, »jag är trött och går nu till hvila.

Perky följde värden som leende försäkrade honom att han skulle komma att må som en prins på sin kaptens bekostnad.

Därpå tog han honom vänskapligt under armen

II.
INDIANFLICKAN

»Blif du lugnt sittande», hånade värden, »om några minuter
skall elden hafva nått dig».

och förde honom in i ett sidorum, hvarest militärer af lägre rang brukade intaga sina förfriskningar.

Perky slickade sig om munnen, han visste sedan långt tillbaka att »drottningens» kök brukar vara väl försedt.

Han hade ej hunnit ut genom dörren förrän kaptenens hufvud sjönk ned mot bordet, ögonen slöto sig allt hårdare tillsammans och han sof så tungt att ett kanonskott ej kunnat väcka honom.

Den gamle indianen böjde sig ned öfver honom.

»Han sofver», mumlade han, »hm, jag förstår min sak, det är ett starkt sömnmedel jag använt, det behöfdes också, ty karlen är stark som en björn. Jag har nu annat att göra, än att sitta här och lyssna till hans snarkningar».

Och utan att bekymra sig om att den sofvande möjligen kunde vakna, gick han uppför trappan, som ledde till det ofvanför belägna rummet.

Knappt tio minuter senare kom han dock tillbaka, bärande ett mörkt föremål.

Det var kaptenens resväska.

»Den fromme munken fordrar den, och jag får bra betaldt om jag bringar honom den, hvarför skulle jag ej vilja förtjäna pengar».

Och utan att kasta en blick på den sofvande, gick han förbi, öppnade dörren samt gick helt lugnt ut på gården.

Han såg uppåt huset och varseblef ett litet ljus, liknande en stjärna, i kaptenens fönster.

»Allt går bra», mumlade han, »men jag vill hafva ersättning».

Den lilla stjärnan blef allt större och inom några minuter kunde man ej behöfva fundera öfver hvad det betydde.

Det var kaptens rum, som brann, elden slog redan ut genom fönstret.

Indianen gick med raska steg vidare, tills han uppnådde stallet, här gick han in med sitt byte.

Under tiden satt Perky framför ett stort fat stekt kött och förnekade icke sin aptit.

Det ena köttstycket efter det andra försvann, och Perky svor på att detta var det bästa värdshus i hela staden, en artighet, som värden besvarade med att påfylla sin belätne gästs glas.

Perky var ej en man, som lämnade något halfgjordt, han tömde därför det ena glaset efter det andra, på sin kaptens bekostnad.

Äntligen var han dock belåten och torkade sitt tjocka skägg med servietten, som enligt bruk ej fick fattas på någon restaurant.

»Nu till ro», sade han, »kaptenen har väl för länge sedan gått till hvila».

Värden öppnade dörren och tittade försiktigt in i gästrummet, hvarest kaptenen fortfarande satt med hufvudet lutadt mot bordet.

»Herr kaptenen sitter ännu vid sitt vin och vi kunna därför dricka ett glas tillsammans, herr soldat», sade värden med inställsam ton.

Perky kände sig smickrad.

»Herr» soldat var nästan för mycken ära.

»Låt gå», svarade han, »men endast ett glas till, ty man måste vara klar i hjärnan, när man träffar sin kapten».

Värden smålog och hämtade en flaska, hvars propp var försedd med grönt lack.

»Ett godt vin, vid alla gudar», utropade värden, »jag tror ej, att någon har bättre».

Han öppnade buteljen och fylde soldatens glas.

Perky såg förtjust ut.

»Vinet ger godt humör och man kan behöfva hafva det i dessa sorgliga tider, då man ej vet om man är köpt eller såld», sade han.

»Hvad menar herr soldaten?» frågade värden.

»För tusan, min bästa värd, det ser ut som om dina landsmän hade ondt i sinnet».

Indianen for samman och tillkastade soldaten en ängslig, forskande blick.

»Hvad säger du?» sade han hviskande, »skulle mina fördömda landsmän, hm, jag som krisken kallar dem »fördömda» vara så dåraktiga?»

»Man talar om det», svarade Perky i det han tog sig en klunk ur glaset.

»Talar om det», fortfor värden, »talar om det, du menar väl, herr soldat, att det är Ni, som tala om det, men gifve att så ej var».

»Kan väl hända, att vi tala om det, men min kapten är en af de förnuftigaste bland dem alla, och han säger, att inom närmaste tid skall upproret bryta lös, ty», tillade han hviskande, »kaptenen har ofelbara bevis på det».

Den gamle darrade.

Det var tydligt att se, att dessa ord förskräckte honom.

»Herr kaptenen är en mycket försiktig man», sade han, »alltför försiktig, han tager fel, då han tror, att mina landsmän ämna företaga sig något så vanvettigt som att ställa till uppror. De hafva det alltför godt

under det milda, omsorgsfulla beskydd, under hvilket de nu stå, men drick då, herr soldat, hvem bryr sig om framtiden, när man har den nåden att lefva i nutiden».

Han fattade därvid sitt glas, under det Perky tömde sitt i botten.

I detsamma syntes ett svagt eldsken genom fönstret, som vette åt gatan.

Värden hade märkt det, men stod fortfarande lika lugnt framför sin gäst, som nu åter höll på att ordna sig för att gå ut till kaptenen.

Skenet blef allt starkare och flammade likt ett stort bloss, som utsättes för vinden.

Det var elden från rummet ofvanför, som nu hade banat sig väg genom fönstret.

»Den gamle indianen är en säker karl, han har nu utträttat sitt farliga uppdrag», mumlade värden.

»Nåå», sade Perky, »nu måste väl din måltid vara slut, ty nu känner jag mig nöjd, Jag skall nu gå till min kapten, han har måhända väntat mig, jag vill med din tillåtelse gå in till honom och höra hans vidare order för natten. God natt, gamle hedersman, du är den bäste värd i hela Santa Fé, och hade jag något att säga, skulle du genast blifva regementets marketentare, tro mig, det vore en bra födkrok, ser du, vi dricka mycket och betala ärligt. Nej, godnatt med dig nu».

Han skulle resa sig, men benen nekade honom sin tjänst, de voro tunga som bly och liksom fastnaglade vid golfvet.

»Nej, din skälm», ropade han hotande till värden, som betraktade honom med ett gäckande hänleende. »Du har gifvit mig för mycket att dricka, men jag måste dit in».

»Det blifver näppeligen i denna natt, fördömda usling», sade värden, »och hvad värre är, jag fruktar för att du aldrig mer får nytta af dina ben. Kan du se, hur vackert det brinner? Det är elden från din kaptens rum, han skall, så väl som du, blifva stekt så snart elden når Er. Så tänk ej på att få deltaga i det uppror, som verkligen är nära».

Perky utstötte ett vildt vrål och slog händerna mot bordet, men förmådde ej röra sig ur stället.

»Blif du lugnt sittande», hånade värden, »om några minuter skall elden hafva nått Er och Ni skola då blifva stekta som foglar, fast med både näbbar och klor. Jag kan för att förkorta tiden för dig, förtälja om våra planer, ty du är räddningslöst förlorad. — Hör du, hur elden härjar omkring i knutarna, ser du, hur gnistorna flyga omkring liksom de sökte Er! Ha, ha ha, det blir ett spännande ögonblick, när lågorna bryta igenom den tunna brädväggen och värma din rygg!»

»God natt, eller rättare farväl, både du och din kaptan äro allt för väl underrättade om våra planer, för att Ni kan få lefva en endaste timme till. — Farväl!»

Han gick hänemot dörren, som i detsamma öppnades och den gamla, bruna indianen, som bemäktigat sig kaptanens resväska, stod framför honom.

»Nå?» frågade värden.

»Allt är i sin ordning, sakerna är i godt behåll».

Han pekade på Perky, som gjorde förtviflade ansträngningar för att komma upp.

»Åh, en gäst!»

»Ja, en gäst, som är så förtjust öfver att få vistas här inne, att han väntar tills taket störtar ned öfver

honom. Jag låter honom sitta, ty hvar och en har sin smak och sina förnöjelser», svarade värden.

»Hvar är herr kaptenen?»

»Han sofver med hufvudet stödt mot bordet», svarade värden. »Elden har säkert redan nått honom».

»Låt honom brinna, låt dem alla brinna, dessa förbannade folk från främmande länder, död och förbannelse öfver deras nation».

I detsamma öppnades dörren, och en man, i en missionsprästs dräkt, visade sig.

»Fräls kapten Carlo Lantejas», sade han, »ty hans turme är ännu inte inne».

Indianen böjde sig ned till golvet.

»Som Ni befäller, herre, han skall vara i säkerhet innan faran når honom», svarade den bruna indianen.

Och utan att förspilla ett ögonblick störtade han in i sidorummet, där kaptenen satt.

I nästa minut var kaptenen räddad undan lågorna, men han sof ännu lika tungt som förut.

Den främmande, som haft en sådan makt öfver indianen, kastade en likgiltig blick på Perky, som vred sig som en mask för att komma upp.

»Kom nu, min vän», sade han helt lugnt till värden, »kom nu och låt oss gå, låt den långa narren sitta där han sitter, han är en alltför obetydlig person för att man skulle göra sig besvär med att befria honom».

Han vände sig likgiltigt om och gick, följd af värden, som skrattande ropade:

»Förtälj nu för dina kamrater hvad indianen har i sinnet! Tycker du det blir för varmt här, står det vin på bordet därborta, bara några alnar ifrån dig. Du skall icke bry dig om att det är blandadt, ty du kan aldrig komma att sitta fastare i sadeln än du gör!»

Han gick, under det Perky utstötto ett vildt skrik af försökte åter resa sig.

Men förgäfves.

Hans ben voro tunga som blyklumpar och armarna hängde äfven slappa nedåt sidorna.

Han var fullständigt lam.

Giftet hade gjort sin verkan, det hade för en tid hämmat hans styrka och rörlighet. Hans tankar voro däremot fullkomligt klara.

Om man hade bjudit honom all världens skatter för att han skulle resa sig, hade det ändå varit honom omöjligt att röra sig ur stället.

Han förstod att både han och hans herre voro offer för någon skändlig plan och att denna stod i sammanhang med upproret, kunde han också tänka sig.

Man hade fördel af att undanrödja dem.

Indianerna hade ju blifvit plågade i så många år, så att om de, när tillfälle erbjöds dem, hämnades, var ej att undra på.

Han hade sett att man burit bort kaptenen, men hvart och i hvilken afsikt, det visste han icke.

De ämnade inte strax döda honom, så mycket hade han hört, ty ej ett ljud förnams sedan de tre männen aflägsnat sig, och en person, som dödas, utstöter vanligtvis om ej förr, så i sista dödsminuten, ett skrik eller kvidande.

Man ville måhända utpressa en eller annan hemlighet af honom och sedan för alltid göra honom oskadlig.

Hvad honom själf angick, kunde han ej taga fel, han hade redan fått sin dom.

Elden, som fann god näring i det torra virket, hvaraf byggningen till största delen var gjord, skulle inom kort nå honom för att omslingra honom med

sina eldtungor och han var ur stånd att göra en enda rörelse till sin räddning.

Elden skulle fatta i hans hår och skägg utan att han förmådde lyfta handen, hans ögon skulle trängas ur sina hålor, hans blod skulle sjuda i hans ådror, han ryste vid tanken därpå, han skulle blifva lefvande bränd.

Det var en fruktansvärd död. När han tänkte därpå, höll han på att blifva vansinnig.

Han såg mot fönstret, som nu var fullkomligt upplust af lågorna.

Kanhända har någon märkt elden, och kommer mig till hjälp om jag ropar. Man måste höra mig, man måste.

Han öppnade läpparna, men det var honom omöjligt att få fram ett enda ljud.

Strupen var som sammansnörd och brände som eld I sin förvirring hade han icke märkt detta förr.

»O! hvad är detta, kan jag icke en gång ropa för att måhända på detta sätt blifva räddad».

Han försökte igen och inhämtade lungorna fulla med luft, men förgäfves.

Icke ett ljud kom öfver de torra, liksom vissnade läpparna.

Det förskräckliga giftet hade utsträckt sina verkningar öfven till hans tunga.

Den var lam liksom hans armar och ben, han kunde icke en gång ropa på hjälp.

Och nu, han vågade ej se upp, nu kom elden.

Den hade brutit sig in genom den tunna brädväggen och slingrade sig likt en orm omkring det med bamburör klädda taket.

Inom loppet af några minuter skulle elden fatta i

hans kläder. Han tyckte sig redan känna svedan i sin kropp.

Perky tillslöt ögonen, han kände en rysning genom sig.

Han tyckte sig höra röster, han lyssnade med spänd uppmärksamhet.

Verkligen ljud utanför skrik och larm.

Man hade upptäckt elden och kom nu för att hjälpa till att släcka.

»Kanske skall man först tränga hit in och då få se mig. O! jag blir då räddad från min fruktansvärda död», jublade Perky.

Han hörde nu tydligt larmet af sprutorna samt höga, befallande röster.

»Det är garnisonens sprutor och det är raskt folk, som sköter dem. Men, min Gud, om fem minuter har elden fattat i mina kläder».

Han försökte åter utstöta ett skrik, men omöjligt, ej ett ljud kom öfver hans läppar, endast en brännande andedrägt banade sig väg ur hans mun, som nästan var hoptorkad.

Så långt hade giftet verkat.

Eldflammorna kommo honom allt närmare och närmare, hväsande och inhöljande rummet i en tät, kvalmig rök.

Han kände redan en stark hetta och sveda i ansiktet.

Elden hade fattat i gardinen, som gick längs taket som ett draperi.

De brända tygbilarne föll ned öfver hans rygg.

Utanför steg förvirringen med hvart ögonblick.

Sprutorna voro ej i sitt vanliga goda skick och slangarna voro afskurna på flera ställen så att vattnet forsade ut ur dessa stora öppningar.

»Förräderi», ropade soldaterna, som nu kommit till, »det hafva de bruna hundarna gjort, låt därför rucklet brinna tillika med den gamle syndaren till värd, han har länge behöft en omskapning till både kropp och själ».

Perkys ansikte uttryckte den gränslösaste förtviflan vid dessa ord, ty elden hade redan nått honom.

Den grep redan fatt i hans kläder.

Han kände sig förlorad, han visste nu med bestämdhet, att han skulle brännas lefvande.

Förut hade han hoppats på hjälp, men nu var det för sent. Innan någon fick se honom, var han redan död.

Då öppnades plötsligt en liten dörr och en ung flicka störtade in.

Hon såg sig vildt omkring, hennes stora, vackra ögon uttryckte den största rädsla och förtviflan.

»Herre, herre», skrek hon, »hvar är du?»

III Perky igenkände henne strax.

Det var Naäma, som hans herre hade frälst ifrån soldaterna, och för hvars skull han själf utsattes för så stora faror.

»Herre, herre, mina ögons ljus, tala, tala», ropade hon.

»Ah», fortsatte hon, då hon såg Perky, som satt där orörlig som en stenstaty och med antända kläder. Du — du — säg mig hvar din kapten är?»

Perky kunde, som vi veta, icke svara.

»O, oi man har gifvit dig af detta förfärliga gift, du har druckit mycket af det — o — de förskräckliga människorna, hvad de äro onda, de vilja döda kaptenen, — de vilja döda honom, hör du — —!» skrek hon nästan vansinnigt.

I ett språng var hon framme hos Perky, grep ho-

nom om skulderna samt drog med förtviflad styrka bort honom ifrån den brinnande väggen.

Perky tumlade öfver det skröpliga bord, som stod framför honom, hvilket krossades under hans tyngd, och föll handlöst ned på golvet.

Naäma ryckte af honom de brinnande kläderna och drog honom ännu längre bort från elden.

»Kaptenen, hvar är kaptenen?» frågade hon med af ångest skälfvande stämma, »tala, man, tala — hvar är kaptenen?»

Perky såg bedjande på henne, men svarade icke.

»Ack», ropade hon, »du kan icke tala, stackare, du har fått mycket, mycket gift — vänta, vänta!»

Och utan att bry sig om röken, som nu blandad med eld förvandlat rummet till ett eldhaf, störtade hon till ett stort skåp, som tjänade till buffet.

Med darrande händer öppnade han några små dörrar och sökte ifrigt bland buteljer och flaskor. Slutligen ryckte hon till sig en liten flaska, som innehöll några bruna droppar.

Det var saften af en mycket giftig ört, men ett ypperligt motgift till det Perky druckit.

En hvar indian hade vanligtvis detta motgift med sig eller också i sitt hem, ty utan det kunde de ej vara.

Naäma tömde flaskans innehåll i Perkys öppna mun.

Verkan häraf var storartad men på samma gång fruktansvärd.

Med ett genomträngande skri och med af smärta förvidret ansikte sprang han upp från stolen.

Han såg sig förvirrad omkring samt tog sig med båda händerna om hufvudet som för att samla sina tankar.

»Hvar är herr kaptenen, hvar, hvar?» frågade Naäma.

Perky svarade ej strax, han hade synbarligen ej ännu kommit till sig själf.

»Svara, svara, hör du icke, elden sprakar ju omkring oss, hvar är kaptenen?»

»Frälst, frälst, nu kommer jag ihåg det», svarade Perky, »det var medan värden ännu var här inne, som jag såg en af de dina bära honom på sina axlar här förbi fönstret. Jag tror därför ej, att han är här inne.»

»Kom, kom, vi måste bort härifrån, för...»

Hon hann ej tala ut.

Öfver dem hördes ett förfärligt brak.

Det var taket, som föll ned och krossade allt under sig.

Perky fattade instinktmässigt den unga flickan och lyfte upp henne på sina armar, han hade fullständigt återvunnit sina krafter och bruket af sitt förstånd.

»Du har frälst mitt lif, jag skall nu frälsa ditt, jag skall bära dig genom lågorna om jag också skall blifva halfstekt på vägen ut.

Han såg upp emot taket och sprang raskt åt sidan.

Det nedfallande taket ofvanpå tyngde alltför mycket på det, under hvilket de stodo, för att det skulle hålla länge.

Mycket riktigt, med ett väldigt brak samt ett tjockt rökmoln störtade taket till en del ned, alldeles bredvid där de stodo och fylde golfvet med brinnande bjelk-stumpar.

Vägen ut var spärrad.

Naäma utstötte ett gällt skri, och Perky blef nu lika modlös som han nyss hade varit hoppfull.

»För tusan», mumlade han, »vi måste öfver dessa brinnande bjelkar».

Och utan att ett ögonblick betänka sig trängde han modigt in i detta haf af eld och rök.

Han dolde Naåmas ansikte invid sitt bröst samt tillslöt ögonen.

Det rasande elementet satte sig till hårdt motvärn, men Perky ville rädda dens lif, som nyss räddat hans.

Perky skulle icke brännas denna gång.

Med en kraftig spark aflägsnade han en brinnande bjelke, som rullat fram till hans fötter samt befriade den lilla dörren, genom hvilken Naåma kommit från det kolnade virket och försvann ur rummet med den afsvimmade flickan, i samma ögonblick som återstoden af taket med en döfvande skräll föll ned.

Från det nu i det närmaste sammanstörtade huset uppsteg en klar eldpelare och belyste den omkringstående människomassan samt de närliggande byggnaderna, som sågo helt pittoreska ut i denna belysning.

Ej en vindfläkt förnams, huset brann som ett ljus i en lykta och utan att någon gjorde ens ett försök att släcka.

Till följd af denna vindstilla var intet af de öfriga husen hotade, ej ens stallet, som låg närmast.

En bit från brandstället stod en man insvept i en vid jesuitkappa.

Han betraktade elden med synbar tillfredsställelse.

»Åh! ett steg närmare målet, kaptenen har förlorat sin trogna vakt, det blir nu betydligt lättare att angripa och besegra honom», mumlade mannen.

Han tryckte hatten djupare ned och gick fram emot stallbyggningen.

Han gick långsamt in i stallet samt fram till en osadlad häst, som orolig stod i sin spilta och betrak-

stade med sorgsna blickar sin vaktare, som sof på en halfkärffve bredvid honom.

Den inträdande stannade framför den sofvande och tog sig belåtet om hakan, i det han sade:

»I morgon skall du vara märkt, min bäste kapten, din älskade skall vända sig ifrån dig med afsky; själf skall du blifva kastad i ett af de sämsta fängelserna. Naäma skall besöka dig, se'n skola vi göra resten».

Han vände sig ifrån mannen och gick fram till hästen, som ej vände ögonen ifrån sin herre.

Han klappade djuret, under det han hastigt öppnade ränseln, som nu åter var fastgjord vid sadeln, samt nedlade en liten packe papper i ränselns nedersta rum.

»Hvem kan nu säga att kapten Carlo Lantejas ej är en tjuf!»

Han fastsurrade ränseln vid sadeln, sedan han först väl sammansnört den, kastade så en hånfull blick på den sofvande och gick.

Då han kom ut, följde han vägen till missionsbyggnaden, som låg ett stycke därifrån, nu inhöljd i mörker.

Då han nådde fram till missionshuset, blef han hejdad af en person i uniform, som kom inifrån huset.

Det var en militär af rang.

»Åh! är det Ni, min käre lord!» sade han leende, »Ni är punktlig».

»Ja, fromme fader, och Ni har förmodligen varit detsamma?»

»Allt är ombesörjdt!» svarade den tilltalade, »kaptenen skall i morgon stå under lagen, tilltalad för stöld samt sålunda vara en vanärad man, och!» tillade han leende, »donna de Barras blifver därvid tvungen skänka

sin hand till den man, som räddar hennes ära och namn!»

Officeren tryckte hans hand och båda gingo sedan in i missionshuset.

Arresteringen.

Det var långt fram på dagen, då kaptenen vaknade.

Han sprang upp från sitt läger och såg sig förvånad omkring.

»Drömmer jag eller är jag verkligen vaken, hur har jag kommit hit och hvar är Perky?»

Han såg nu sin häst och studsade.

»Hvarför har Perky icke sadlat af hästen; det arma djuret har således stått hela natten med denna tunga packning».

»Perky», ropade han, »Perky kom för tusan, vi hafva sofvit för länge i natt».

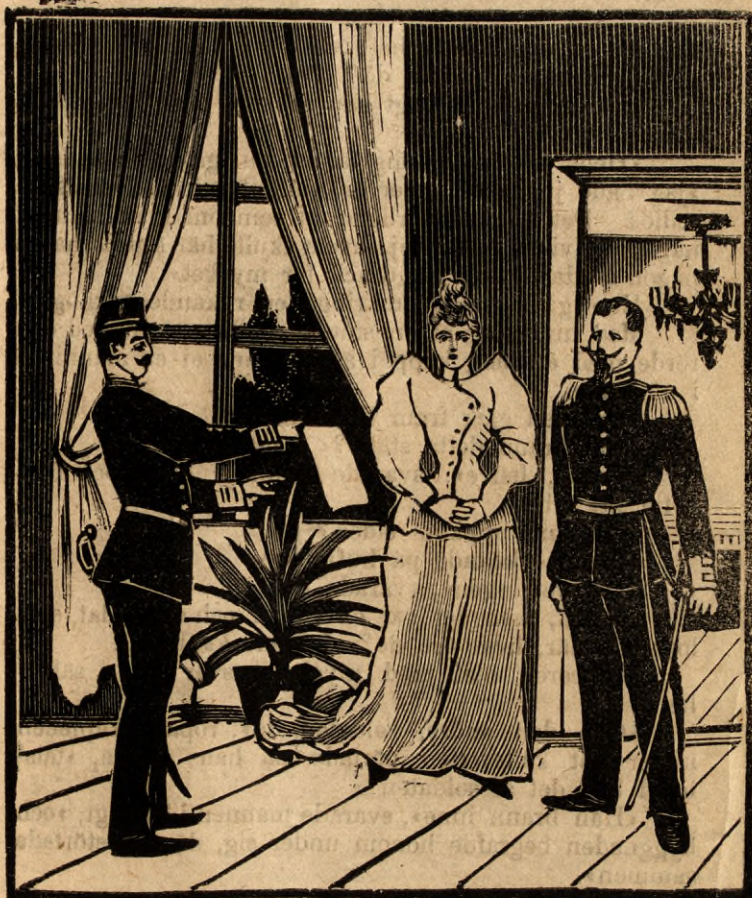
Han tog sig om hufvudet, han tyckte det brände som eld samt kände en stickande smärta bakom öronen.

»Ah, nu kommer jag ihåg!» hviskade han, »det var det fördömda vinet; men jag var ju inne i värds- huset, när jag drack vinet, och nu ligger jag här på en knippa halm i stallet bredvid min häst, för tusan, hvad har händt?»

Han öppnade dörren och gick ut.

»Hvad betyder detta?» ropade han, då han såg den stora rykande askhögen, »värdshuset är nedbrändt; nu förstår jag, man har funnit mig sofvande därinne

INDIANFLICKAN

»I kraft af detta dokument arresterar jag Er, Ni är
stämplad som tjuf».

och bragt mig i säkerhet; det har min vän Perky gjort, men hvar är han då? Perky, Perky!»

Han ropade så högt han orkade, men ingen svarade.

»Hela saken är mig ännu en gåta», sade han, »jag hade ju druckit mer än vanligt och blef ändå så redlös. Det ser sannerligen ut som om man blandat något uti vinet, men nej, hvem skulle här kunna hafva någon nytta af, att jag drack för mycket.»

Han gick rundt omkring den rykande askhögen.

Med undantag af en smutsig indian, som stod och rörde med en lång käpp i askan, fans ej en människa i närheten.

Kaptenen gick fram till indianen.

»När brann detta ställe?» frågade han.

»I natt, herre», svarade mannen lugnt och fortsatte sitt arbete.

»Och hur uppkom elden?»

Mannen skakade på hufvudet.

»Det vet ingen», svarade han.

»Nåväl, men det var en officer och en soldat, som logerade där, hvar äro de?» frågade kaptenen.

»Officeren blef med mycket besvär förd i säkerhet.»

»Och den andre, soldaten, då», ropade kaptenen under det kallsvetten pärlade på hans panna, »tala! hvad blef det af soldaten?»

»Han brann inne», svarade mannen likgiltigt, »och byggnaden begrafde honom under sig, då den störtade samman.»

Kaptenen utstötte ett skrik.

»Perky, Perky, min trofaste vän», ropade han, »skulle du dö en så fruktansvärd död, nej, nej, det är

icke möjligt, du måste hafva observererat elden i tid, och du var stark nog till att bana dig väg ut».

»Den soldat Ni talar om, herre, hade berusat sig med vin, så det var honom en omöjlighet att röra sig ur stället. Både han och värden blefvo lågornas rof, man kunde se dem hur de vred sig i döds kampen tills de försvunno under det nedfallande taket».

Kaptenen for med handen öfver ögonen och borttorkade ett par stora, tunga tårar.

Han visste ej hur det kom sig, han kände sig så olycklig och ensam, det föreföll honom som en stor, öfverhängande fara hotade honom.

Så fort han något återhämtat sig, vände han sig till indianen, i det han sade:

»Du gör mig en stor tjänst, om du försöker att finna denna soldats lik, jag skall rikligen ersätta dig för ditt besvär».

»Och värden, indianen, skall han icke uppsökas, eller är han en sådan hund att han kan ligga där han är, äfven om jag fick syn på honom?» frågade mannen.

Han fästade sina svarta ögon på kaptenen.

»Den förolyckade soldaten var min vän och tillhörde så att säga mig», svarade kaptenen lugnt, »och jag vill därför ej tänka mig att hans lik skall blifva utsatt för att uppätas af rofdjuren eller edra halvilda hundar. Hvad den andre, värden, beträffar, så vidkommer han icke mig, och du begär väl icke, att jag skall betala dig för att du uppfyller dina plikter emot dina egna landsman».

Indianen slog förläget ned ögonen.

»Herr kapten kan befälla öfver mig», sade han med en allt för märkbar förändring i stämman. »I, söner af det stora, mäktiga landet, hafva nu en gång

fått makten och vi vilja med största underdånighet böja oss».

Han lade därvid händerna i kors öfver bröstet och böjde sig djupt ned till jorden.

»Se här», sade kaptenen och höll upp en späckad börs, »denna tillhör dig, då du framdragit den förolyskade ur askan».

Indianen grep pängarna med sin smutsiga hand, men vid den häftiga rörelse han gjorde, gled kappan något åt sidan och kaptenen såg tydligt ett gult silkesnöre, som var lindadt om hans lif.

»Skynda dig, strypare», sade kaptenen lugnt, »gör hvad du kan och jag skall vara nöjd med dig».

Han for förskräckt tillsammans och drog hastigt kappan om sig.

Namnet »strypare» hade ingen god klang och de ville därför dölja det så länge som möjligt.

»Ni misstager Er», sade mannen därför med en trovärdig blick på kaptenen.

»Tig», befalde kaptenen strängt, »jag vet hvad jag har sett, men det angår icke mig hvad du är; gör hvad du lofvat och jag fördubblar belöningen».

Med dessa ord gick han utan att invänta indianens svar.

Mannen såg efter honom.

»Jo, jo, jag angår allt dig mera än du tror, min stolte kaptен», mumlade han, »det är jag, som har äran bringa ditt lif till den heliga gudomen, så snart Naäma lockat dig i våra garn. Jag vet, att hon ej skall misslyckas, ty du är ej den första, hon tjugat med sina blickar och fagra ord».

Han följde kaptenen med ögonen, tills denne försvann i stallet.

»Värden är i säkerhet», skrattade indianen, »och

tusan må söka efter denne främling. Nej, han får ligga, där han ligger och gifve att Mexikos alla djur, som finnas i jorden, kommo och slogo ned sina bopålar i hans lekamen».

Han kastade käppen ifrån sig och gick med raska steg från brandstället.

»Den mäktige, jag måste lyda», mumlade han och gick tvärt öfver gatan, där han försvann bland den labyrint af hus, som stodo på båda sidor.

Brandtomten var åter öde.

I Santa Fé brydde man sig ej så mycket om en nedbrunnen byggning. Ville ägaren bygga upp en ny, stod det honom fritt, ville eller kunde han icke, fick tomten stå orörd ett år, sedan tillhörde den, med möjligen användbara saker, regeringen.

Det var därför förklarligt hvarför förbigående ej skänkte den rykande tomten den minsta uppmärksamhet.

Omkring en timme senare red en officer långsamt genom stadens förnämsta gator och stannade utanför en förtjusande villa, omgifven af en stor, präktig trädgård.

Denna villa tillhörde den sköna och rika donna Ines de Barras, hon hade fått den i arf efter sin fader.

Officeren hoppade ledigt af sin häst och tryckte på den förgyllda knapp, som satt vid porten, om hvars båda sidor stodo höga marmorpelare.

Porten öppnades strax af en liten indianbetjänt i dyrbart livré, som med ett bredt, godmodigt småleende hälsade kaptenen välkommen.

Kaptenen tog honom skämtsamt i örat.

»Alltid samma muntra humör och goda minne, att du kunde känna igen mig, trots mitt bruna ansikte».

»O, herr kaptenen är lätt att känna igen på de vänliga ögonen, herr kaptenen är alltid så god mot oss, stackars indianer, därför har också min nådiga härskarinna, gud välsigna kenne, sagt att...»

Han tystnade tvärt och såg upp emot ett fönster, hvarest en ung dam nu visade sig.

»Nå, hvad har din härskarinna sagt?», envisades kaptenen.

»Icke något, jag har glömt det», svarade gossen undvikande, »nu skall jag anmäla herr kaptenen».

»Tag min häst med», sade kaptenen.

»Hvar är den stora soldaten?», frågade gossen förvånad, »har han blifvit dödad af vilddjuren?»

»Perky är död», svarade kaptenen kort, under det en mörk rodnad öfverfor hans ansikte, »Perky har nu gått till till de hvites gud».

»Jag höll mycket af honom», sade gossen och tog hästen vid bletslet, »men nu måste jag anmäla herr kaptenen», återtog han i en glädtigare ton.

Han ledde hästen till stallet, under det kaptenen långsamt gick uppför den väl sandade gången, som ledde fram till villans marmortrappa.

Det syntes att det ej var första gången, som han gick denna väg.

Han hade ofta varit inbjuden som gäst till donna de Barras fester och hans mångårige vän, öfverste de Lopez, hade presenterat honom för husets unga härskarinna.

Att se denna unga, sköna kvinna utan att älska henne, var en omöjlighet; icke endast hennes skönhet

tillvann henne beundrare utan äfven hennes godhet bidrog därtill.

Det var därför ej underligt om kaptenen med sin ärliga, öppna karaktär, afgudade henne; han var ju ej den enda, som längtade att få kalla henne sin.

Bland de unga officerare, som likaledes för henne blifvit presenterade af öfversten, var lord Harry Milfort en.

Han hade äfven blifvit dödligt förälskad i den strålande Ines de Barras, och han var öfvertygad om, att han skulle blifva föredragen framför den allvarliga, tysta kaptenen, som intet adelsvapen hade att framvisa och inga förfäders bragder att skryta öfver.

Han själf däremot hade båda delarna att bjuda för sig med, och han glömde ej häller att tala därom så ofta han hade tillfälle därtill.

Han fattade därför ett djupt hat till kaptenen, då han hörde, att donna de Barras föredrog denne framför honom själf.

Han ansåg det som en förnärmelse mot sin släkt och lofvade att hämnas till hvad pris som hälst.

Med tillhjälp af sitt namn och sina anor, kända också genom bestickelser, lyckades det honom att få kaptenen sänd söderut för att sondera stämningen hos de infödde; en tjänstgöring, som ej var utan faror synnerligast som man endast tillät honom medtaga en man som ledsagare.

Lyckligtvis var denne man den i allt oförliknelige Perky, men han var dock endast en, och kunde lätt frestas att skydda sig själf och ej bry sig om sin kapten.

Donna de Barras bleknade då hon hörde kaptenens order, hon förstod straxt orsaken och fann snart upphofsmannen.

Det var en afton, rätt sent, då hon erfor att kaptenen skulle ut på denna farliga expedition. Hon lät genast spänna för sin vagn och körde till den högst kommenderande generalen.

I rörande ordalag utmålade hon de faror för hvilka kapten utan tvifvel skulle blifva utsatt, samt utvecklade att den unge löjtnant Harry Milfort fick order, att ofördröjligen skynda efter kaptenen med ett kompani utsökt manskap.

Donna de Barras mottog ur generalens egen hand denna order, och presenterade lorden den, följande dag då han infann sig för att förnya sitt frieri.

»Jag är viss på min bästa lord», sade hon småleende, »att denna befallning från generalen är Er välkommen. Ni får på samma gång tillfälle att visa Er som en trogen vän och kamrat».

Lorden stod som fallen från skyarne. Befallningen var kort och lydde på ofördröjligen afmarsch — och i det han ursinnigt kramade papperet, hälsade han kyligt och aflägsnade sig från den alltjämt leende damen.

Vi veta sedan föregående hur han utförde denna befallning.

Uppfylld af svartsjuka och hat, som han var, sökte han ständigt hålla sig så långt ifrån kaptenen som möjligt och när Lan till sist icke kunde undandraga sig längre, veta vi att han ej skydde några medel, att uppretta kaptenen, för att sedan blifva utmanad. Han visste att han i så fall hade första skottet och var således säker om seger.

Men vi veta också att han, tvärtom, blef den förlorande parten.

Pater Anselmos nedriga påhitt att kaptenen var tjuf, kom löjtnanten väl till pass. Han påskyndade

därför hemfärden, så att han blott en halftimme senare än kapten drog in genom stadsporten.

Så stodo sakerna då kapten Carlo Lantejas begaf sig till donna Ines de Barras.

Kapten hade uppnått marmortrappan, som förde upp till en förtjusande veranda. Han stod just nu på det öfversta trappsteget och en berusande doft kom honom till mötes.

För första gången kände han sig blyg, blodet steg honom åt hufvudet och han tyckte att det präkfulla golfvet af mosaik och marmor, svängde rundt för hans ögon.

Han, en af härens tappraste män, visade en sådan leghet endast vid tanken på mötet med en ung dam.

Han hade endast gått några steg framåt golfvet förrän han hörde lätta steg utanför.

Han lyssnade, hvad han väl kände denna gång, lätt och sväfvande som en elfvas.

Hastigt öppnades en dörr och donna de Barras, i all sin strålände fägring, stod framför honom.

Hon var förtrollande.

Det ijsa håret föll i rika locka ned öfver hennes skuldror, och hennes ögon strålade af glädje och innerlighet då hon såg kaptenen stå oskadad framför sig.

»Välkommen tillbaka, kapten Lantejas», sade hon och räckte honom båda sina händer dem han vördnadsfullt tryckte. »Gud vare lofvad, att Ni nu oskadad kommit hem från Er säkert på faror rika resa; jag — det vill säga vi», rättade hon sig förlägen, »har varit mycket ängsliga för Er».

Kaptenen kysste hennes händer.

»Resan har nog varit rik på faror och äfventyr, men hur skulle något ondt kunna hända mig, när så

många vänner följt mig med tankarne, men hade jag vetat att Ni donna Ines någon gång tänkt på mig, då...

Han tystnade och betraktade henne kärleksfullt.

Den unga flickan svarade ej, men ett tjuft småleende för öfver hennes läppar.

»Och nu när Ni vändt tillbaka vill Ni uppsöka mig, för att befria mig ifrån min onödiga fruktan, icke sant», sade hon.

Dessa ord voro så naiva och så betecknande för den unga flickans öppna karaktär, att de ej kunde missförstås.

»Ja, jag uppsökte först Er, donna de Barras, för att få vara den första som berättade Er att jag lefver samt för att få tacka Er för Ert vänliga deltagande för mig».

»Stig in, kaptén», sade hon artigt, »och berätta mig något om Edra reseäfventyr, om stämningen hos de infödda, om de vackra damer Ni sammanträffat med, ja, med ett ord, berätta om allt, som kan intressera en nyfiken flicka».

Hon drog honom med sig in i villans stora praktsal i hvilken hon brukade hafva sina små soaréer.

»Se så», sade hon plötsligt, »förtälj nu, jag är idel öra».

Kaptenen tog plats en bit ifrån henne och talade om sin resa, ständigt sökande göra farorna så obetydliga som möjligt.

Den unga damen hörde på med stor uppmärksamhet.

»Nå än damerna», frågade hon och kastade en förstulen blick på honom, »äro de mycket vackra?»

»Jag såg ej mycket på dem, ty min mesta tid uppehåll jag mig bland missionsmedlemmarne. Missio-

närerna önskade åtskilliga upplysningar angående förhållandena i landets inre, och jag ansåg det som min plikt, att meddela dem så mycket jag kände i den saken».

»Utan att beröfva de stackars människorna sin frihet, vore det önskligt att de blefve omvända och afsade sig sin ohyggliga, blodiga tro», sade hon allvarligt.

»Ja, och efter hvad jag hört, arbetar missions-sällskapetets öfverhufvud, den fromme pater Anselmo, med mycken ifver och kraft på detta resultat. Han lär redan omvänt omkring tusende vildar, och beger sig ofta ut på långa, farliga resor för att tjäna sin Gud».

»Det är vackert gjordt», sade den unga damen, »denne pater Anselmo måste vara en hedersman. Det var visst han, som uppehöll gudstjänsten på, numera afidne, lord de la Zancas gods».

»Ja, jag vill minnas att han gjorde det».

»Så skall också de kristna vinna seger öfver hedningarne. Pater Anselmo skall helt säkert ej låta sig afskräckas af något, för den goda sakens befrämjande».

De hade suttit och samspråkat omkring två timmar utan att kaptenen vågat bekänna sin kärlek till den unga flickan.

Dagen var långt framskriden, då kaptenen reste sig för att gå.

Han hade talat om allt som händt honom under hans bortovaro. Hon hade gråtit när han talat om Perkys död.

Han hade dock ej vågat tala med henne om det, som mest af allt skulle hafva lättat hans hjärta.

Hon var ju af hög adlig börd, han däremot af borgerlig härkomst.

Hon var i sig själf mycket rik och dessutom arfvinge till en åttondel af den kolossala förmögenheten, som alla talade om. Han däremot fattig utan släktingar att ärfva, och endast sin kaptenslön att lefva af, och det var ej mycket.

Att han själf var en af arfvingarne till samma skatt som hon, hade han ej en aflägsen aning om.

Han hade aldrig granskat sitt släktregister, och kände sig lika nöjd öfver med hvem han var släkt, endast det var hederliga och aktningvärda människor.

Hans fader bodde i Mexiko, hvarest han ägde ett af dessa väldiga, gamla stenhussom i krig tjänstgjordt som fästningar.

Huset liknade också en gammal borg, omgifvet som det var med ringmurar och sumpiga grafvar; skyhöga berg och nästan ofruktbar, stenig jord samt några gräsmattor, hjälpte ej synnerligt mycket till att försköna platsen.

Detta var allt hvad kaptenen hade att vänta i arf och det var ej mycket lofvande för honom, att närma sig den rika, af alla eftersträfvade donna de Barras.

Nej, nej, han skulle endast blifva utkastad i den händelse han vågade tillstå sin kärlek.

Att hon aktade och värderade honom visste han mycket väl, det måste alla göra som kom i närmare beröring med honom, och lärde känna hans öppna, ärliga karaktär, men om hon älskade honom visste han ej, och inte vågade han fråga henne om hon ville blifva hans maka, för att med honom dela hans fattigdom.

Han anställde dessa betraktelser medan han stod

framför henne, med kinderna blossande och hjärtat färdigt att sprängas.

Han insåg att han vändt tillbaka för tidigt. Hon hade ej ännu med bestämdhet fattat något beslut angående sitt tycke, han insåg det mycket väl.

Han tänkte på den unge lorden, som också älskade henne, var det väl möjligt att hon den glada, bortskämda flickan skulle älska honom, kaptenen, framför denna rika, högättade lord, och att den unge mannen ej skulle sky några medel att vinna henne, därom var kaptenen säker.

Kaptenen hade läst hot och svartsjuka i hans blick och förstod således hvad han hade att vänta

Den unge mannen hade hänfullt anmärkt att den sköna donna de Barras förälskat sig i kaptenens granna uniform, ty hon visste att det var hans hela förmögenhet, men bakom denna uniform klappade ett ärligt trofast hjärta.

Nu stod han här, ensam med henne, men kunde ej få ett ord till förklaring öfver sina läppar.

Han hade insett den stora skillnad dem emellan och det var honom omöjligt att tänka sig en så stor lycka som att få kalla henne sin brud.

Om hon ändå hade varit fattig.

Nej det var bättre att han besteg sin häst och red fram till sin öfverste för att anmäla sig till tjänsten, alltid skulle det finnas bruk för kraftiga armar, och han visste att ingen skulle neka honom tjänstgöring.

Då hon såg honom ämnat gå, bleknade hon, utan att själf veta hvarför.

»Allaredan herr kapten, och jag som hoppats hafva den äran att få er till kavaljer på min promenad sedan solen gått ned?»

Som vi veta valde den förnåma världen aftonen till sina promenader, då dagen för dem var alldeles för brännande het.

»Ar det ej obetänksamt», sade hon knappt hörbart, »hvad skall man säga, Ni, den beundrade, förnåma donna Ines de Barras, jag en fattig officer, som ej eger så mycket som ett klingande namn en gång».

»Hvad skall man säga», upprepade hon, »man kan väl ej säga annat än att Ines de Barras promenerade med en ärlig och tapper man vid sin sida».

Hon såg därvid på honom vänligt, ja nästan ömt och rakte honom handen.

»Ines, älskade Ines!» utropade han, »törs Carlo Lantejas tala till Er hvad hans hjärta bjuder, törs han anförtro Er en hemlighet, som han ej är i stånd att ensam bära?»

»Ja», svarade hon, »endast kapten Lantejos har rätt därtill».

Kaptenen föll på knä.

»Ines», stammade han, »jag älskar Er, jag vågar säga det nu då Ni gifvit mig tillåtelse därtill; Ni kan befälla mig att gå, hur kan jag också hoppas att Ni skulle besvara min kärlek, men Ni kan också...»

Han tystnade och såg henne ängsligt in i ögonen.

»Men jag kan också säga, Carlo jag älskar dig och kan aldrig tillhöra någon annan».

Kaptenen sprang upp och slöt den unga flickan i sina armar.

»Nu», hviskade han, »nu först vet jag huru skönt lifvet är, Ines, min älskade, välsignade Ines».

Och deras läppar möttes i en brinnande, beseglade kyss.

»Hvad jag är stolt öfver dig», sade hon innerligt,

»jag är älskad af den tappreste officern i hela armén
hvad jag är stolt öfver dig!»

Hon drog honom intill sig och betraktade honom
så noga, som om hon velat för evigt inprenta hans
drag i sitt minne.

Kaptenen slöt henne ånyo i sina armar.

»Intet skall skilja oss åt», sade han, »jag skall
göra mig värdig din kärlek»,

Ett håntullt skratt, besvarade honom, kaptenen
vände sig hastig om, och den unga damen utstötte ett
skrik af rädsla och vrede.

I dörren stod en officer och bakom honom två
soldater.

Officern var ingen annan än Harry Milfort.

»Oförskämde», ropade kaptenen, som nu gaf sin
vrede fritt lopp, »hur vågar ni intränga oanmäld i en
dams våning...»

»Och afbryta en öm tête à tête», afbrört lorden med
ett leende, »ja min bästa kaptен det vågar jag mycket
godt, då jag kommer på embetets vägnar».

»Gå, gå fördömda narr», ropade kaptenen, »eller
jag kastar dig utför trappan!»

Den unge mannen drog föraktligt på axlarne samt
framtog ett stort dokument ur sin bröstficka.

»Kaptен Carlo Lantejos», sade han med isande
köld, »i kraft af detta dokument, arresterar jag Er,
Ni är stämplad som tjuf».

Detta var för mycket,

Ett kraftigt slag i ansiktet, var svaret på dessa
ord.

Löjtnanten tumlade några steg baklänges i ar-
marne på sina soldater, och den unga flickan sjönk
halft medvetlös ned på en stol.

»Tjuf», skrek kaptenen, »vågar du kalla mig tjuf».

Löjtnanten torkande blodet, af sitt ansikte, som nu var likblekt med undantag af den högra kinden där slaget träffat, och vände sig till soldaterna.

»Soldater», kommenderade han, »arrestera denne man».

Soldaterna tog några steg emot kapten, hvilken dragit blankt.

»Ett steg till och ni äro dödens», sade han.

»Grip honom», ropade lorden.

Men kaptenen som var känd för sin styrka och sin ordhållsamhet höll dem med sina blickar på afstånd.

Donna Ines som emellertid kommit till sans reste sig långsamt,

»Lord Milfort», sade hon stolt, »med hvad rätt tränger Ni in i min bostad, och med hvad rätt vågar Ni rikta en så skändlig beskyllning emot min tillkommande gemål, kapten Lantejos?»

Hon såg på honom med förakt, men han stod lugn och uthärdade hennes blickar.

»Donna de Barras», sade han och bockade sig artigt. »Jag skulle aldrig vågat beträda en dams bostad i ett ögonblick som detta, såvida jag ej hade min bestämda order att lyda. Och till förklaring, hvarför jag kallar er blifvande gemål, tjuf, så vill jag berätta Er att han stulit en rätt anseelig summa pengar!»

Den stolta damen bleknade, samt fäste på kaptenen en forskande blick.

»Tjuf», skrek kaptenen utom sig af vrede, hvem törs rikta en så nedrig beskyllning mot mig».

»Jag», svarade en lugn och bestäd stämma, och Pater Anselmo visade sig, med ett ansikte så obevekligt, som om det varit huggit i marmor.

»Pater Anselmo», sade kaptenen förvånad,

INDIANFLICKAN

»Gå, eljest låter jag mitt folk kasta Er utför trappan».

»Han själf», svarade munken, »jag har varit tvungen att företaga denna långa, besvärliga resa för att anmoda Eder återlemna, hvad ej tillhör Er».

»Men ha Ni då alla blifvit galna, hvad har jag tagit och hvar är det?» frågade kaptenen.

»Ni har den sista natten, Ni gästade oss, medtagit en större summa pänningar, som förvarades i missionens kassa», svarade munken lugnt.

«Är Ni förryckt, hvad skulle jag med Edra pänningar?»

Munken ryckte försmädligt på axlarna.

»Att man är öfverbevisad om, att Ni är tjuften, framgår af arresteringsorden; behagar Ni höra den?»

Han tog papperet ur lordens hand och läste med hög och stadig stämma upp anklagelsen, som var undertecknad med domarens namn.

»Hvad säger Ni nu?» frågade patern. »Detta kan ej missförstås».

»Jag säger att det är en nedrig lögn alltigenom», sade kaptenen likblek af raseri, »och endast hopspunnen för att bringa mig i förlägenhet; bevisa att det är sant, något, som allt kommer att blifva temligen svårt, och jag skall tillgifva Eder den tjänstifver Ni lagt i dagen».

Munken smålog.

»Ni fordrar bevis, nå välan», svarade han.

»För tusan, är det kanske för mycket begärdt?»

»Ingalunda, hvar är den häst, Ni red på, då Ni besökte oss?»

»I stallet», svarade kaptenen lugnad.

»Och den har samma packning som då?»

»Ja visst».

»Med Er tillåtelse hämta vi Er resväska hit upp»,

sade munken och gjorde ett tecken åt en af soldaterna att hämta den.

Soldaten aflägsnade sig, men en tredje soldat, som örut ej varit synlig, intog hastigt hans plats.

Kapten, som märkt detta, sade småleende:

»Man skulle nästan kunna tro, att denna fördömda komedi vore allvar».

Ingen svarade, endast ett vidrigt leende for öfver de sammansvurnas läppar, då den unga flickan gick fram till kaptenen och lade sin arm om hans hals, i det hon sade:

»Jag förstår inte, hvarför du ej stöter ned dessa uslingar, som fläcka ditt namn och skända din ära».

»Ines», svarade kaptenen, »jag är soldat och känner min plikt, lorden är i sin fulla rätt om han kan bevisa, att jag är skyldig. Döda dessa uslingar behöfver ej den göra, som har ett lugnt samvete; jag har bättre medel att försvara mig med».

»Du har rätt, Carlo, låt oss med lugn invänta utgången af denna förnärmelse».

Soldaten kom i detsamma med resväskan.

»Är detta herr kaptenens?» frågade munken.

»Ja!»

»Vill Ni undersöka om låset har varit öppnat», fortfor munken.

Kaptenen betraktade låset noga.

»Låset har icke varit öppnadt», sade han efter en pinsam paus.

»Var så god och öppna det då», sade patern.

Kaptenen åtlöd, i det han småleende frågade:

»Är det i denna jag gömt det stulna, så må Ni bättre än jag finna det».

Hän gick åt sidan, för att lämna plats åt de två männen.

»Var så god och undersök den», sade han och mätte dem med en utmanande blick.

Patern var ej sen att efterkomma denna uppmaning. Han böjde sig ned och uttömde innehållet på golfvet.

Där fanns inga pänningar.

»Nu», sade kaptenen med darrande läppar, »nu kommer turen till mig».

»Ännu icke», hånade munken, »ännu icke, Ni har väl som alla andra gäntlemän ett hemligt gömställe i Er resväska».

Kaptenen blef synbarligen förvirrad, men återhämtade sig strax.

»Mycket riktigt fins där ett hemligt gömställe, men det har ingen annan än jag rätt att undersöka».

»Men Ni måste dock för denna gång gå ifrån Edra principer», sade munken lugnt, »synnerligast som Ni är säker på att Ni ej begått den ifrågavarande stölden; Ni har ju således ej något att frukta».

»Det gör jag håller icke, men i detta rum förvarar jag mina helt privata papper och bref, och jag anser det därför onödigt att låta Er genomsöka detta hemliga gömställe».

»Det är en ogiltig förklaring, och endast ett matt försök att slippa ifrån denna smutsiga sak», sade lorden med öfverlägsen ton.

Kaptenen bevärdigade honom ej ett svar, men sände honom en förkrossande blick.

»Jag är öfvertygad», sade nu donna Ines, »att min tillkommandes föregående är så fläckfritt, att han ej skulle behöfva uppvisa sina privata bref, men eftersom Ni, mina herrar, ej genera Er för att fordra något sådant, hoppas jag, att han ej skall neka till Er skändliga begäran. Var säker», tillade hon i hotande ton,

»att kapten Carlo Lantejas nog skall veta att hämnas denna förödmjukelse».

»Donna de Barras kan vara öfvertygad om, att en hederlig mans privata papper skola blifva respekterade», sade lorden, »men endast en hederlig mans», tillade han med stark tonvikt på de sista orden.

Den unga flickan svarade ej på denna oförskämda anmärkning, utan vände sig till kaptenen, som stod orörlig med sammanbitna tänder och stirrande stelt framför sig.

»Carlo», sade hon nästan bedjande, »låt dessa fridstörare undersöka din resväskas alla hemliga gömmor, vi hafva ju intet att frukta».

Kaptenen drog henne intill sig.

»Ines», sade han, »det är för din skull jag ej vill det. Kommer du ihåg det lilla brefvet, du en gång skref till mig, det enda du skrifvit till mig, jag har gömt det där och jag skulle ej vilja att dessa oskyldiga, för mig så kära rader, utsattes för dessa mäns oförskämda, närgångna blickar».

»Vår tid kommer också», svarade hon tröstande, »och de skola väl respektera brefhemligheter».

»Under alla omständigheter skall detta bref blifva respekteradt», sade patern artigt, »men rättvisan skall hafva sin gång, och jag skulle taga mig mycket nära om jag lät arrestera Er, herr kapten, utan grund. Finnes ej pänningarne i denna väska, som nu undersökes i så många vittnens närvaro, är Ni naturligtvis fri, och jag skall vara den förste, som skall gratulera Er, samt skaffa Er all tänkbar uppriktelse».

»Nåväl på detta vilkor öppnar jag det lilla osynliga gömstället», svarade kaptenen och framtog en liten nyckel ur sin bröstficka.

»Vill Ni först öfverbevisa Er om», sade munken vänligt, »att äfven detta lås är orördt?»

»Hvarför?» frågade kaptenen.

»Därför att man sedan skulle kunna påstå, att någon öppnat låset och lagt ned pänningarne, för att störta Eder», sade munken.

»Omöjligt», svarade kaptenen, »detta lås är så olikt alla andra, att det ej kan öppnas med någon annan nyckel än denna, som jag ständigt bär på mig».

Ett djefvulskt leende lekte på munkens ansikte, då han såg den anklagade böja sig ned för att öppna låset.

Kaptenen hade låst upp samt reste sig, i det han med säker stämma sade:

»Var så god, undersök den mycket noga».

Patern gick fram och undersökte rummet.

Hastigt drog han fram en liten papperspacke.

Man såg strax att det var banknoter.

»Nå, vill Ni ännu neka till stölden, kaptен», sade han och höll pängarne högt öfver sitt hufvud.

Den unga damen utstötte ett hjärtskärande skri och stirrade på kaptenen, som stod där blekare än en död och med ögonen nästan utträngande ur sina hålor.

»Det är ett skändligt bedrägeri», sade han slutligen, »någon har lagt dessa pänningar i min väska för att af en eller annan orsak bemäktiga sig min person. Jag har ej haft den ringaste vetskap om dessa pängar».

»Undanflykter», sade munken vårdslöst, »Ni sade ju nyss, att låsen ej varit öppnade och dessutom ej kunde öppnas af någon annan än Er själf».

Kaptenen svarade ej.

Han stod som tillintetgjord, hans tankar förvirra-

des och det var med knapp nöd han kunde hålla sig upprätt, hela hans kropp darrade af sinnesrörelse.

Han kunde ej dölja för sig sjelf att det var en mycket farlig sak för honom och att han skulle få mycket svårt att bevisa sin oskuld.

Munken undersökte pängarne.

»Ja», sade han, »det är samma banknoter, jag känner igen dem på numren synnerligast som jag har dem antecknade, och bär dem på mig».

»Det är de samma», sade han halfhögt. »Himlen bevare mig från att göra någon en sådan beskyllning utan grund. Se själf», sade han och vände sig till den unga flickan.

En enda blick var nog för att öfverbevisa henne om, att munken hade rätt.

»Nu», sade patern, »är mitt pinsamma uppdrag slut. Hvad som vidare skall företagas, må bäst den ädle lorden veta».

Han bockade sig för den unge mannen, som gaf soldaterna en vink att närma sig.

De gingo fram till kaptenen och stälde sig en vid hvar sida om honom.

»Kapten», sade lorden med en befallande stämma, »Er sabel».

»Min sabel», eftersade kaptenen frånvarande, »hvarför?»

»En arrestant får ej bära vapen», sade lorden, »och från detta ögonblick är Ni min fånge».

Kaptenen såg på den unga flickan, som nu satt orörlig och stirrade på den smala pappersremsan, hon fått af munken, och som återgaf numren på banknoterna.

Hon var så tankfull, att hon ej märkte hans blick,

eller också ville hon ej såra honom ytterligare med att se på honom.

Kaptenen suckade djupt och spände af sig sin sabel.

»Lord Milfort», sade han med hes stämma, »jag öfverlämnar nu min värja, som jag städse burit med ära, men», tillade han med en ljungande blick, »när jag nästa gång emottager den, skall den genomborra Ert hjärta».

Han kastade sabeln för lordens fötter och vände sig till Ines.

»Donna de Barras», sade han med fast stämma, »jag gifver Er Ert ord tillbaka, Ni kan ej vara en tjufs brud, men när jag vänder fläckfri tillbaka, vill då den stolta, sköna Ines de Barras blifva min inför Gud och menniskor?»

»Ja, kaptен Lantejas», svarade hon med rörd stämma, »gör man Er orätt, om hvilket jag är öfvertygad, så skall jag aldrig tillhöra någon annan, mitt hjärta tillhör Er, och min högaktning har Ni, tills dessa herrar bevisat att de hafva rätt».

Han räckte henne handen, men hon drog sig skyggt tillbaka.

Kaptenen tryckte händerna hårdt mot sin brännheta panna och vände sig hastigt om.

Han ansåg hennes vägran att räcka honom handen som ett tydligt tecken på, att hon tviflade på honom.

Två stora tårar fördunklade hans ögon men han låtsade om intet utan vände sig till lorden, som nu låtit en soldat upptaga hans värja.

»Jag är nu till Er tjänst», sade han, »gif Edra soldater befallning att bortföra mig».

Ines hörde hans ord, som en blix var hon framme

hos honom, slingrade sina armar om hans hals samt tryckte en giödande kyss på hans läppar.

»Jag tror på din oskuld, Carlo, och jag skall bedja den gode Guden hjälpa oss», sade hon, smekande honom.

»Tack Ines, tack», sade kaptenen utom sig af glädje, »jag svär heligt, att min oskuld skall blifva bevisad».

Han tryckte henne innerligt intill sig samt vände sig därefter till soldaterna.

»Marsch», kommenderade han, »nu till mitt fängelse».

Med högburet hufvud gick han ut från detta hus, till hvilket han för några timmar sedan kom så glad och förhoppningsfull. Föga anade han då, hvad som nu händt.

Ines gick fram till fönstret och såg honom gå ut genom trädgården.

Han vände sig om, kastade en slängkyss upp till henne samt smålog uppmuntrande.

»Han är oskyldig», sade hon för sig själf, »en brottsling kan ej hafva en så oförskräckt och öppen blick».

»Han är oskyldig», sade en stämma bakom henne.

Hon vände sig hastigt om och såg munken, som med ett hånleende pekade på resväskan, som han ännu höll i handen.

»Bevisen äro här».

Hon svarade ej, utan pekade befallande på dörren.

»Åh, således min sköna, Ni visar mig på dörren, det behöfver Ni ej, ty jag är ej angelägen att blifva vittne till Er djupa sorg. Ni skall ej så oförblommeradt lägga Er hårda sinne i dagen. Betänk att jag

är bättre att hafva till vän än till fiende, ty vet, endast jag kan rädda kaptenen».

»Gå», sade hon, »gå, giftige orm, det är Ni som är upphofsmannen till denna skamliga, väl uttänkta plan. Jag har nu tillräckligt bevis därför. Gå, eljest låter jag mitt folk kasta Er utför trappan».

Det blixtrade till i munkens ögon vid dessa ord.

Han klappade två gånger i händerna och såg mot dörren.

Två män trädde in och gick fram till munken under det de ödmjukt böjde sig mot golvet.

»Tag denna väska och följ mig», befalde han.

De två männen betraktade Ines, forskande som om de önskade att ej glömma hennes drag och togo sedan väskan emellan sig.

Med en artig böjning på hufvudet lämnade munken, tillika med sina följeslagare, salen.

Ines märkte det ej, så försjunken var hon i egna tankar,

Då hon en stund senare såg upp, var hon ensam.

Hon sjönk gråtande ned på knä, och aldrig har en bön varit innerligare än den, hon uppsände till Gud om ljus i detta förfärliga mörker, som inhöljde hennes själ.

Perkys äfventyr.

Såsom vi veta, lyckades det Perky att oskadad komma ut med den afsvimmade flickan ur det lilla huset, i samma ögonblick som det störtade samman.

Han sprang med sin lätta börda så fort han kunde och stannade först vid den nära intill liggande floden.

Här nedlade han varsamt den unga flickan på det mjuka gräset.

Stället, han valdt, var fullkomligt upplyst af elden från den brinnande byggnaden, så en hvar, som passerade, kunde mycket väl se dem.

»Icke här, icke här», hviskade flickan och slog upp ögonen, »här är du i allt för stor fara; Naäma vet så mycket, om de få se dig, skola de döda dig. — Vi måste därför söka ett gömställe».

»Men kaptenen?» frågade Perky, »kaptenen?»

»Du sade ju själf, att han blifvit räddad», ropade hon och grep honom häftigt i armen, under det att hennes ansikte förvreds af en gränslös ångest.

»Ja visst, ja visst, han blef räddad, nu kommer jag ihåg det, en af dina landsmän buro honom förbi fönstret».

»Är du riktigt säker på att det var han?» frågade hon.

»Ja, det är jag, ehuru jag finner det mycket besynnerligt, då värden svurit att låta oss bägge dö, därför att vi visste för mycket om upproret».

»Men hvarför befalde kaptenen dig ej att följa sig?»

»Hån sof», mumlade Perky, »sof som om han varit berusad».

Naäma drog djupt efter andan.

Hennes ögon sköto blixtar, hennes näsborrar vidgade sig som på en lejoninna, när hon vädrar någon fara.

— »Jag måste veta hvar han är», mumlade hon,

»han sväfvar säkert i fara, men Naäma skall frälsa honom!»

»Göm dig här så länge», tillade hon högt, »rör dig ej ur stället; får man se dig, skall du ej länge tillhöra de lefvande. Jag skall komma till dig, så snart jag fått veta, hvad det blifvit af kaptenen».

Och innan Perky hunnit framkomma med någon invändning, var hon försvunnen i mörkret.

»Men för tusan, de skulle väl ej redan hafva börjat röra på sig», mumlade Perky, »då blir ej en man af garnisonen kvar. Stackars min kapten, skall han blifva utsatt för fara, då jag ej är närvarande och måhända skulle kunna afvärja den. Men jag skall hafva reda på honom, om det också skall kosta mitt lif».

Han gick några steg framåt men stannade tvärt.

Hans öfvade öga upptäckte snart två personer, som närmade sig platsen, där han stod.

Efter dessa kommo omkring tjugu man.

Perky sprang hastigt några steg åt sidan, fram till en båt, som var upphalad på land med kölen i vädret, och kröp, vig som en katt, under denna.

De båda männen hade nu framkommit till platsen och stannade intill båten.

»Såå, det tillgick på det viset, men hvad skola vi nu göra?» frågade den ena.

»Tålmod, talmod, min vän, vi måste vänta tills befallningen utgår från Kalix, det är nämligen endast de, som låta vänta på sig, de hålla väl för mycket af de hitkommenderade trupperna», hänlog den andre.

Perky kunde med nöd återhålla ett utrop af vrede.

Han hade på rösten igenkänt värden från det nedbrunna huset.

»Men officern, som jag räddade undan lågorna, hvarför fingo vi ej genast tillsuöra hans strupe?»

»Aj, aj, det är en af de så kallade stryparne med i spelet», tänkte Perky, »vi hafva således fiender af flere karaktärer».

»En gifven befallning måste åtlydas», svarade den, som först talat, du vet alltför väl, att en strypare icke har rättighet att spörja om grunderna till någon order».

Den andre svarade icke.

»Nå», fortsatte den förste, »är du säker på att den fördömde soldaten, hans följeslagare, blef där du satt honom?»

»Ja», log värden, »jag såg med egna ögon huset störta samman öfver honom».

»Godt, och Naäma?»

»Ja, här börjar hemligheten med den befallning vi fått, nämligen att ej skada kaptenen, det är en stor och viktig hemlighet. Så vidt jag vet är kaptenen, utan att själf veta det, arfvinge till en stor förmögenhet, och det är denna, som man anser sig hafva bättre bruk för, än hvad han skulle kunna hafva. Det är därför tydligt, att kaptenen får lefva tills han gifvit nödiga upplysningar, men sedan tillhör han »stryparne».

Perky, som lyssnat med spänd uppmärksamhet, hade hört hvarje ord.

»Det begynner dagas för mig», mumlade Perky, »fortsätt, gamle vän».

»Och det är därför Naäma följer honom i hälarne?» anmärkte den andre.

»Naäma är vårt yppersta lockbete», sade värden, »hon släpper aldrig det för henne utpekade offret och jag vill våga mitt hufvud på, att hon lockar den

vackra kaptenen in i våra silkeskläden, om han också vore omgifven af alla sina soldater».

»Vi hafva ju ännu ej fått veta hans dödsdag», svarade den andre.

»Kaptenen skall vara död den tjugufemte juli, mera vet jag ej».

»Och vår belöning?» frågade den andre.

»Vet jag håller icke, men den blir ej så obetydlig, kom ihåg, att ledaren af denna sak tillika är öfverhufvudet för det förenade missionssällskapet i Vera Cruz.

Det var nära att Perky uppgifvit ett rop.

»Pater Anselmo», hviskade han, »nu förstår jag hvarför denne man gjorde ett så dåligt intryck på kaptenen».

»Som sådan», forsatte värden, »har han hand om mycket, mycket pengar och kan fylla sina fickor om det roar honom, ty det fins pengar nog att taga af». Han tystnade plötsligt och lyssnade.

Perky hade gjort en ofrivillig rörelse.

»Hvad var det, det förefaller mig som om vi ej voro ensamma här».

De andra personerna, som på afstånd åhört samtalet, gingo nu närmare, äfven de lyssnade.

»Det var en krokodil, som vältrat sig i floden», anmärkte en af männen.

»Kanhända», svarade värden, »ehuru det är sällsynt att de våga sig så nära; men hvad det nu än var, är det bäst vi sätta öfver floden för att fortsätta vår resa. Munken är ej att leka med, och hvad beräkningar han har, angår icke oss, vi få våra pengar och därmed jämnt».

»Du talar som en karl», sade en af dem, »och är

alltför förnuftig för att man ej skulle rätta sig efter hvad du säger».

»Ni kan alltid lita på mig, om jag också någon gång, för att förtjäna pengar, förnekar min tro och sällar mig till dessa kristna hundar, så är jag ändock lika trogen min lära som någon af Er; jag batar alla dessa hvita, som tro på den korsfäste Guden. Vi skola därför, när signalen är gifven, korsfästa dessa förtryckare på våra portar och dörrar».

Ett bifallande mummel hördes.

»Och nu åstad», fortsatte värden, »här ligger en båt, tillräckligt stor för att rymma oss alla».

Han slog på båten, under hvilken Perky låg, samt lyssnade med spänd uppmärksamhet.

»Men», invände en af männen, »vi kunna icke bringa den tillbaka».

»Än sedan», skrattade värden, som, tydligt att förstå, stod i spetsen för bandet, hvem vill vägra oss, barn af Allhä, någon tjänst, ändamålet helgar medlen. Om en månad skola vi hafva allt färdigt, och själfva vara på vår bestämmelseort. Antingen den nu tillhör en troende eller en kristen, så taga vi den. Alla man taga hastigt i och vända båten, sedan hala vi den ned i floden».

Perky hörde hvart ord och insåg, att hans lif svälvade i stor fara.

Att det var ett band af de så mycket omtalade »stryparne», förstod han mycket väl, och han visste att i händelse han blef upptäckt, vore han dödens. Visserligen litade han på sin ovanliga styrka, men de voro för många om honom.

Han skulle emellertid försvara sig till det yttersta.

Han grep tag i de två klykor, som tjäna till att

hålla årorna, när man ror, och höll sig fast med all sin kraft intill dem, medan han samtidigt höll båten nedtryckt mot jorden.

Båten blef på så sätt mycket tyngre att lyfta.

De sex man, som skulle vända båten, fick den ej ur stället.

»Flere man må hugga i», kommanderade värden, »den sitter naturligtvis fast i dyn, men den måste ge med sig. Friska tag bara!»

En fem eller sex man till gingo nu fram till båten.

Männen höggo nu i allt hvad de orkade, så att båten kom i en försvarlig vaggning.

»Nu kommer den», anmärkte värden, som åsåg arbetet.

Trots sin öfvernaturliga styrka förstod Perky att det skulle vara honom omöjligt att i längden motstå männens förenade ansträngningar.

Han beredde sig därför på en snabb flykt.

Planen var snart lagd.

Så snart båten blef vänd på köl, skulle han springa upp som en lössläppt stålfjäder, samt slå till marken den närmast stående och sedan fly in till staden, där garnisonen genast skulle vara honom behjälplig att gripa och oskadliggöra dessa odjur i människohamn.

Han hade dessutom hört för mycket för att låta dessa män undkomma.

Det hade nog varit bättre att förfölja dem utan att de vetat något därom, för att om möjligt taga reda på hvad det var för en ny förbrytelse de hade i görningen; men det såg ut att blifva en omöjlighet, ty efter allt att döma, var värden en envis man, som ville att hans vija skulle vara den gällande, han hade

INDIANFLICKAN

»Fördömda »strypare» vill du mörda mig ».

nu föresatt sig att båten skulle användas och han afstod säkert ej därifrån.

»Nå», tänkte Perky, »låt dem bara komma, de skola få veta af att de sammanträffat med Perky».

Han släppte taget, och båten vältrade om med sådan fart att sex man kommo under den och ett par tumlade åt sidan.

Hastigt som en blixtn sprang Perky upp och fattade tag i de två män, som ämnade spärra vägen för honom och slungade dem ifrån sig med sådan våldsamhet, att den ena for ett godt stycke ned i floden och den andra blef liggande i den täta vassen.

Ett skrik af öfverraskning och raseri besvarade denna raska handling och de andra männen ämnade nu förfölja honom, då de sågo att han tog vägen inåt staden.

»Grip honom och tag hans lif», skrek värden, »denna usling har hört allt, om han undkommer, äro vi förlorade, han måste hafva hört allt». Han sprang fram och åter och rasade som en vansinnig.

Och för att gifva sina ord större vikt rusade han emot den höga kämpan och grep fast i hans bälte, i det han samtidigt riktade en dolkstöt mot hans bröst.

Perky skadades dock ej, ty han bar ett tjockt läderpansar, en försiktighet, som han vidtagit för att skydda sig mot alla dessa farliga djur, som hotade en hvar, som företog en längre resa inåt landet.

Dolken stötte därför emot och gick af.

Perky fattade sin motståndare i strupen och slet honom lös ifrån sig, alldeles som elefanten gör, när tigern är nog oförsiktig att klänga upp på dennes rygg och komma för nära snabeln.

»Fördömda »strypare» vill du mörda mig!» ropade Perky, och hans motståndare flög i detsamma

som en afskjuten kula genom luften och hamnade vid sidan af de båda männen vid stranden.

»Plats!» skrek därefter kämpeu, »plats eller jag dödar eder alla!»

Perky hade beräknat att denna hotelse skulle vara nog, men han kände i så fall ej dessa män.

Som edsvurne medlemmar af detta fruktade förbund voro de uthålliga motståndare.

De visste att de voro utan förskoning hemfallna åt döden, därest de blefvo förrådada, de stredo därför så länge de förmådde röra sig.

De insågo nu att Perky hade varit vittne till deras samtal, han måste därför oskadliggöras.

När därför Perky väntade, att de skulle bereda väg för honom, hade han misstagit sig.

Tvärtom, utan att gifva ett ljud ifrån sig, störtade de kvarvarande männen sig öfver honom.

Man bestämde sig nu för att döda honom.

Nu började en fruktansvärd kamp på lif och död, som endast afbröts, då männen aflöste hvarandra för att samla nya krafter till nästa anfall.

Perky däremot hade ingen hvila, han måste oafbrutet kämpa mot de två partiër, som skiftesvis anföllo honom.

Han hade redan erhållit en häftig stöt af en blykula, som förorsakade honom stor smärta.

Han kunde ej dölja för sig själf att han var i stor fara, som alltmer ökades i stället för att aftaga.

Han kände till sin förskräckelse sina krafter aftaga och detta var ej mer än han väntat vid en sådan strid, utan tid att hämta andan vid de täta anfallen.

Han hade flere gånger försökt att fly, men då han blixtnabbt vändt sig om, hade han för hvarje gång mött det hvilande partiet, som nu med förnyade

krafter anföllo honom; han måste således uppgifva hoppet att komma undan, innan antingen han eller hans motståndare voro fullständigt besegrade.

»Min stackars herre, du mister visst nu din trofaste vän», mumlade han.

Det var som om denna tanke stärkt hans krafter, ty han kastade sig med fördubblad kraft emot sina motståndare, som hittills under tystnad stridit, men nu under ett förfärligt vrål tumlade om hvarandra.

Det märktes att kämpen denna gång tog i på allvar.

Hade han haft sina vapen på sig, skulle han redt sig för dem, men nu var han vapenlös, tack vare värdshusvärden, som i all vänlighet föreslagit honom att aflägga den tunga packningen.

Det öronslitande skriket afmattade för ett ögonblick deras krafter.

Det var med dessa vilda människor som med tigrarne, då de se en falla döende til marken, stå de alla för ett ögonblick tillintetgjorda. Men de voro också på ett annat sätt lik vilddjuret, de blefvo mer försiktiga och angrepo ej, förrän de sågo sin motståndare blotta sig.

Perky hade således ej någon fördel af att han visat dem prof på sin styrka, de drogo sig visserligen tillbaka, utom räckhåll, men stannade ändå kvar på platsen, färdiga till anfall så snart Perky ej skulle vara på sin post.

»Jag är förlorad», tänkte Perky, »räddningslöst förlorad!»

Hastigt kom han att tänka på Naäma, han hade ju räddat henne strax efter det hon kommit honom till hjälp. Om hon därför kom just nu, skulle det måhända göra ändring i saken.

Han hade visserligen af männens samtal hört att hon tillhörde en blodig sekt, men det hade ju uppstått en djup vänskap mellan dem, då de båda befunno sig i dödsfara, att Perky ej tviflade på, att om Näama tids nog kom, hon skulle göra allt för att rädda honom.

Han sökte därför att genomtränga mörkret, för att få syn på henne; men nej, han såg endast de långa, täta skuggorna efter ormbunkarne och de höga, bredbladiga palmerna, som kastades hän öfver slätten.

Den unga flickan kom ej.

Perky vågade ännu ett förtvifadt anfall för att bryta sig igenom; hans händer blödde, hans ansikte bar djupa sår, hela hans kropp skälfdes af öfveranstängning, men han måste göra ett sista försök att komma undan.

Han vände sig därför hastigt om och sprang fram.

Det lyckades honom att få de två närmaste männen med ett kraftigt slag kastade till jorden.

I detsamma kände han en häftig smärta i nacken, ett snöre kastades omkring hans hals, det svartnade för hans ögon, han sträckte armarne mekaniskt ifrån sig; han ville skrika, men kunde ej gifva ett ljud ifrån sig utan sjönk medvetlös ned på marken.

Som en flock ulfvar kastade sig männen öfver honom.

En hade redan satt sitt knä på hans bröst för att bättre komma åt att fastare snöra till silkessnodden, som kastats om hans hals, då en befallande stämma sade:

»Fred för den kristna hunden, hans timme är inte kommen ännu».

I skuggan, ett stycke ifrån, stod en hög man med hatten neddragen öfver ögonen.

En inskription i guld lyste från hans bälte.

Denne man var pater Anselmo.

Hans befallning var för dessa män helig, och Perky var räddad, åtminstone för denna gång.

Snöret blef ögonblickligen löst från hans hals, så att han åter kunde få luft.

Men Perky var ännu utan medvetande.

Han visste således ej, att han blef bunden till händer och fötter, en kaffe lagd i hans mun samt kastad ned i botten af båten, som skjutits ut i vattnet.

Värden, hvares namn var Abdon, hade nu hunnit återhämta sig så mycket, att han kunde taga plats vid rodret, de öfriga skötte årorna och båten ilade blixtsnabbt hän öfver det mörka vattnet.

Patern såg efter dem, därpå böjde han sig likgiltigt ned öfver de döda männen, smålog samt vände åter tillbaka till männen, i det han triumferande sade:

»Om jag vore lika säker att komma till himlen som jag är på att tillintetgöra denna kapten, vore det väl».

Han vände sig om och såg nu båten som en svart punkt, hvilken allt mer och mer aflägsnade sig.

»Jag förstår inte hur denna dumma karl undsluppit elden», mumlade han, »nä, det är mig likgiltigt, han är nu i goda händer, en vink af mig och han är dödens».

Och utan att bekymra sig om liken, hvilka nu lämnades som rofdjurens byte, gick han med snabba steg inåt staden och försvann inom missionsbyggnadens port.

Båten, som bortförde Perky, ilade snabbt utför floden.

Strömmen var på sina ställen så stark, att mannen kunde lägga upp årorna, och båten sköt som en pil framåt, af sin egen fart.

Den enda, som ej fick hvila, var Abdon, han satt vid rodret, uppmärksam och allvarlig, och man såg genast att det hvarken var första gången han skötte denna syssla, eller att han var villrådig om, hvilken väg han skulle taga.

Då och då kastade han en hatfull blick på Perky, som, ännu bunden till händer och fötter, låg medvetlös i botten på båten.

Månen upplyste floden och kastade sina strålar på krokodilerna som vältrade sig i dyn invid vassen, som likt ett sädesfält sträckte sig längs stranden.

Ju längre de kommo ned åt floden, ju flere krokodiler upptäckte de, man kunde höra deras plaskande i vattnet då de tumlade om med hvarandra.

Ensomoftast törnade de emot båten och stucko då upp sina hufvuden ofvan vattenbrynet liksom för att se efter hvad det var som hindrade dem i deras väg.

Männen i båten brydde sig ej det minsta härom utan rodde vidare, väl vetande att krokodilen är ett allt för dumt djur för att förstå att vältra båten, ehuru de voro i stånd därtill.

De sutto tysta, ej ett ord växlades dem emellan. Enformigheten afbröts endast med, att någon af männen då och då med åran slog den krokodil öfver hufvudet, som med alltför stor näsvishet efterforskade båtens innehåll.

Stränderna på båda sidor om floden voro förtjusande.

Mörka, tätta skogar af palmer, cypresser och kastannier stodo som en ram omkring den glittrande, månbelysta floden.

Männen i båten brydde sig ej det minsta om det natursköna landskapet. De fäste all sin uppmärksamhet vid rodden, samt spejade ut i mörkret som om de väntade något.

Det de efter allt att döma väntat att upptäcka, lät ej länge vänta på sig.

Ett stort, svart föremål spärrade dem vägen.

Det var ett kolossalt skepp, som på samma gång tjänade till fyr- och observations skepp.

Här var inloppet till staden. Alla fartyg som kommo utifrån skulle passera det nämnda observations skeppet, för att undersökas huruvida ombord fanns smuggelgoods, hvilket vanligtvis var fallet, eller ej.

The Doator låg där som en trogen hund. Ingen kunde komma förbi utan att blifva sedda, och åtlöd de icke befallningen att lägga ankar, fanns godt om skjutvapen om bord, som gjorde dem mer förstådda.

Ehuru väl att båten var öppen, utan däck eller synlig last, träffade männen ändå sina förberedelser.

Perky blef fullständigt skyld med kläder, männen hade aftagit sina rockar och sutto nu barärmade liknande fiskare, och båten gled hurtigt fram öfver det spegelklara vattnet, men saktade farten så snart den kommit i skeppets omedelbara närhet.

Med en rask manöver svängdes båten så att den sköt fram till fartygets långsida.

På däck syntes en uniformerad man.

»Hvilka äro Ni? Hvarifrån kommer Ni och hvart skall Ni? Hvad har Ni för last?» ropade mannen mot dem, på god engelska.

»Vi äro fiskare från Santa Fé och ämna oss ut för att fånga makrill», svarade Abdon.

»Makrill», eftersade mannen, »det är en mycket olämplig tid att fånga denna fisk på! Jag tror ej ett

ord af hvad Ni säger. Gör fast Er båt vid fallreps-trappan och hin anamma Er med både hull och hår om Ni ljugit för mig».

»Kom själf och se», sade Abdon, »vi hafva ej annat ombord än att det tål granskas. Kom därför ned».

»Det är just hvad jag ämnar», svarade mannen. »Hålla någon, räck mig Er hand, stegen är bra brant».

Abdon smålog tillfreds.

Af mannens sväfvande stämna då han talade, förstod han straxt att den gode mannen druckit flera glas grogg än han tålt.

»Well», svarade en stämna förut och en hand sökte hjälpsamt honom då han mer tunlade än gick nedför fallreps-trappan.

Då han väl kommit ned i båten reste alla sig upp och aftog hattarne.

»Det kan jag godt lida», ropade kaptenen, »respekt för hrr officerare. Bra gossar, jag tror fan ta mig att Ni inte ha annat än Ert fördömda fiskegarn», numlade han oredigt i det han satte foten på garnet, under hvilket Perky låg.

»Lyft på rasket så att jag kan få se hvad som finns under fiskegarnet», fortsatte han i myndig ton.

Abdon skyndade sig att rycka undan kläder och garn och pekade på några bräder, som blefvo synliga:

»Här ser kapten själf, icke annat än dessa bräder!»

Han teg och betraktade kaptenen med oroliga blickar.

»Fördöme honom, om han äfven skulle vilja se under bräderna», tänkte Abdon. »Då är det omöjligt

att längre dölja Perky, vi blifva då tagna i förhör och få ganska svårt att klara saken.

Lyckligtvis för honom, var kaptenen på godt humör och till följe däraf ej så noga som eljest.

»Det må jag säga», sade kaptenen skämtsamt, »fattigare last kan ingen hafva, far hin i våld och fånga makrill så många Ni kan, när Ni kommer tillbaka kan Ni gerna hyfva ett par ombord till mig, ty jag kan godt lida dem».

Han vände sig om och kraflade sig åter upp på däck.

»Far i frid», skrattade han, väl uppkommen ombord på sitt skepp.

Abdon lät sig ej säga detta mer än en gång.

Genom bullret och den rörelse, hvori båten blifvit försatt då den lade till vid skeppet, vaknade Perky npp ur sin dvala, i samma ögonblick som man befriade honom från bräderna. Men båten som hastigt lösgjorts, gled nu fram öfver floden och försvann i mörkret.

Perky reste sig upp och såg sig förvånad omkring, mer kunde ej, då båten var mycket djup, upptäcka annat än dess svarta sidor omkring sig, samt den blå natthimlen öfver sig.

Hans tankar voro så förvirrade att han ej kunde fatta hvar han var eller hvad som passerat.

Först då Abdon, som sett att han var vid sans, böjde sitt ansikte ned öfver honom, började det klarna för hans minne.

Mer och mer kom han ihåg hvad som händt från den stund han gömde sig under båten tills dess han förlorade medvetandet.

Den våldsamma smärta han kände i hufvudet för-

klarade lätt hvarför han förlorat sansen, därtill kom att han kände sig vara bunden till händer och fötter.

Han hade nu klart för sig att han var öfvermannad samt befann sig i »stryparnes» våld.

Han kände tillika en brännande törst som allt mer och mer tilltog.

Han sände Abdon en bedjande blick, men antingen nu han förstod det eller ej, nog af han vände sig lugnt till sina kamrater och förklarade dem att någon lämplig plats snart skulle angöras.

»Och han där?» sporde en och pekade på Perky. »Han skall naturligtvis följa med oss, den helige munken har sagt, fred för denne man, men ej frihet för honom, och så länge det ordet ej är uttaladt, så behålla vi honom».

»Men resan är lång och besvärlig», invände en annan.

Vi följa floden ett stycke in i den riktning vi nu ro, men sedan taga vi af till höger, där är godt om lämpliga förvaringsplatser, hvaraf vi kunna välja en för den dödsdömde hunden, här på botten af båten», svarade Abdon hånfullt.

Perky hade hört hvarje ord och visste således att han var i säkerhet den närmaste tiden, men han ryste vid tanken på att nödgas vara i dessa uslingars våld, synnerligast som han trodde sig vara till stor nytta för kapteuen om han vore hos denne.

Båten minskade betydligt sin fart.

Det var som om något föremål hindrade båten att komma fram.

Det var en biflod som här utmynnade med sådant fall att vågorna slog högt i luften och bildade en rätt ansenlig mur af skum.

Man kunde godt se det i denna klara månbelys-

ning. Böljorna tornade sig upp emot hvarandra och liknade kämpar, som pröfvade sina krafter ute på den grinsvarta floden.

Det var farligt att lägga till här, och mångfaldiga vrakstumpar vittnade om, att här var det floden, som vanligtvis var den segrande.

Våra resande visste detta, och som genom en tyst öfverenskommelse fattade de årorna under det Abdon, med rodret tvang båten in i en annan riktning, midt emellan två höga vattenpelare, eller snarare sagdt bränningar, som insvepte två höga, ensamt stående klippspetsar i sitt hvita skum.

Männen drogo raskt in årorna och nådde snart den fradgebegjutna bränningen.

Ett ögonblick såg det ut som om den lilla farkosten skulle uppslukas, men hurtigt ilade den igenom det farliga hindret samt borrhade sin staf djupt in i den täta vassen, som pryda alla dessa flodbrädder.

Utän att ännu hafva växlat ett ord, hoppade männen i land samt fastgjorde båten vid en sten, som låg skyld under saf och vattenväxter.

Det var en omöjlighet för den oinvidde att uppdaga denna bergsklint, lika väl som det aldrig skulle falla någon in att våga försöket att landstiga mellan dessa farliga bränningar.

Perky hörde männen oupphörligt gå af och an på stranden, liksom de sökte något, eller väntade någon. Det var redan morgon då fyra män kommo ombord. De upplyfte Perky samt släpade honom i land och lät honom sedan blifva liggande dold i den höga, ogenomträngliga vassen.

Perky klargjorde för dem, så godt han kunde, att han ville blifva kvitt den kväfvande kafvel som lagts i hans mun och sedan en af männen rådfrågat Abdon,

var han så mänsklig att han befriade Perky från denna plåga.

Det var den första lättnaden, och den var minsann ej ringa.

»Kamrat», sade Perky och vände sig till mannen som visat honom denna välvilja, »du kan vara glad att du var den som befriade mig från att blifva kväfd, jag skall ej visa mig otacksam emot dig vid det tillfälle då jag kommer att döda hela detta fördömda band af nidingar».

»Det nöjet kommer du aldrig att upplefva», svarade Abdon, som nu infunnit sig och hört Perkys ord. »Vi hafva visserligen ej ännu fått befallningen att kasta silkesnöret om din hals, men när denna befallning väl kommer skall vi ej töfva med att utföra den; du ser således att du för sent tänkt på att hämnas».

»Det skulle vara en orättvisa emot dig fördömda hund och förrädare», svarade Perky, »men jag är temligen säker på att Er förman, den värdige jesuiten skall skona mitt lif».

»Ni vet då hvad jag kan åstadkomma, ty jag vet en hel mängd småting, som ni inte alls äro angelägna att någon utom Er sekt skall hafva reda på».

Dessa ord uppfyllde hela »bandet» med en synbar oro.

De visste att äfven deras landsmän hatade och förföljde dem för deras läras skull, och det kunde därför lätt hända att de en vacker dag voro förrådda samt ställda inför rätta.

»Hör man på bara, vår kristne vän har hemlighet, men var lugn, vi hafva medel att tvinga dem ur dig, hur stort omak du än gör dig för att få behålla dem för dig själf», hånade Abdon.

Han kastade därvid en vild, hatfull blick på

Perky samt aflägsnade sig därpå tillika med de andra sänor som på två man, som voro kommenderade till att vakta Perky.

Det var en löjlig försiktighet, eftersom både armar och ben ännu voro lika säkert bundna på fången.

Omkring en timme senare kom hela truppen tillbaka, och Abdon gaf genast signal till uppbrott, efter att, på Perkys enträgna böner, gifvit honom en tår vatten ur den smutsiga floden.

Därefter löstes hans ben, och han kunde åter röra sig fram och åter, ehuru han kände svåra smärtor efter de hårt tilldragna snörena. Armarna däremot förblefvo bundna.

De gode männen hade allt för stor respekt för hans armstyrka, för att de onödigtvis skulle utsätta sig för en så fruktansvärd motståndare, trots han var vapenlös.

De måste ej hafva mycken tillit till sig själftva, ty de hade nu försett sig med pistoler och andra vapen, så hade de blifvit instämda till en domstol, är det alldeles säkert att de, utan ransakning blifvit dömda, så fullständigt liknade de ett rövvarband.

Perky insåg mycket väl i hur stor fara han sväf-vade, men han kunde ej göra något för sin räddning.

»Marsch», kommenderade Abdon, som, tydligt att se, intog en öfverordnad rang i sällskapet, »till arbete».

Perky fick en vänskaplig knuff i ryggen, samt ett slag af ett tjockt bamburör öfver nacken.

Han gick nu framåt eskorterad af fyra män, alla beväpnade intill tänderna.

Ikke ett ord växlades mellan hans följeslagare, och när Perky någon gång vågade »yttra ett ord, fick han

det vänskapliga rådet att tåga, såvida han ej ville känna en dolkspets mellan sina reben.

För att slippa detta teg han, och gick nu tyst emellan sina ohygglige väktare.

»Jag är förlorad», tänkte han, »kunde jag blott få mina armar fria».

Han försökte att spränga banden, men han uppgaf ett dämpadt skrik, de hvassa, smala bastbanden skuro i stället allt tätare in i köttet.

De båda männen, som gingo efter logo, samt slog till honom med bamburöret.

»Vi förstå bättre än så, att binda våra fångar, men gif dig till tåls, min vän», hånade mannen, »du hinner tids nog att komma lös för att offras åt Gud-
domen; befallningen, hoppas jag, skall snart gifvas, och har du varit hos oss ett måneskifte, har vi sedan rätt att göra med dig hvad vi vilja».

Det var långt ifrån någon behaglig underrättelse för den stackars Perky, som ej ansåg någon möjlighet att blifva räddad, såvida de ej gingo rätt i armarna på någon patrull, som hela året om voro, med korta mellanrum, utsända för att upprätthålla ordningen.

Perky skulle då blifva befriad, och hela »bandet» blef hängdt i närmaste träd.

Men det såg ut, som att hans bödlar tänkte det samma, ty de undveko med största försiktighet alla gångbara, jämna vägar, och banade sig i det stället fram igenom de tätaste mäst obebodda trakter.

Slutligen efter fjorton dagars jämn marsch, kommo de till en flod, vid hvilken de gjorde halt.

Perky hade emellertid blifvit befriad från sina band, han hade så aftagit i styrka att de ansågo sig ej behöfva frukta honom, eller oroa sig för att han skulle spela dem det fula sprattet och fly.

Till gengäld för att man befriat honom från hans bojar, hade han berättat Abdon att befälet för en trupp af garnisonen hade reda på deras hufvudtömpel och att man bara inväntade ett tillfälle, då de voro samlade så mangrant som möjligt, för att öfverrumpla och tillfångataga dem,

De enda som visste af det var han och kaptenen, hade han vid ett annat tillfälle förtäljt, och hvad tjänade det till att trupper utsändes, då hvarken han, Perky, eller kaptenen hunnit inrapportera sin upptäckt innan de blefvo tillfångatagna af »stryparne», det fanns ju ingen som nu kunde visa vägen.

Abdon hade gnuggat händerna af förtjusning, och hade till lön, för denna nppriktighet, gifvit Perky tillåtelse att tills vidare gå fritt omkring, och utan några som hälst bojar.

Att ej ett ord af hela historien var sannt, har nog läsaren redan förstått.

Men Perky vann på denna berättelse.

Hans bojar löstes, och han själf kom i tillfälle att återhämta sina förlorade krafter.

Inom sig önskade han att han snart skulle få återupptaga striden med dem, men han fortsatte att spela sin roll så naturligt, att till slut Abdon började betrakta honom med förakt.

»Dessa stackars uslingar», sade han högt, så att Perky mycket väl hörde det, »de tåla intet, de äro som vass för vinden, de äro vindfläktar, som förgå utan att aldrig mer vända åter».

Perky sände honom en ömkelig blick, full af smärta och fruktan.

Abdon log, han var öfvertygad att Perkys kraft nu var bruten.

Stönande kastade sig Perky ned på marken, och

INDIANFLICKAN

Han grep henne i håret samt drog henne baklänges fram
till sig

måste bäras i båten, som de haft skyld på ett endast för dem bekant ställe.

Det var knappt att han kunne tåla båtens rörelser, och flere af männen föreslogo att de skulle kasta honom öfver bord och låta honom uppslukas af krokodilerna.

»Nej», utropade energiskt en af männen, »vi skola offra honom åt gudomen.

Perky ryste, han hade vid ett samtal emellan männen hört, att de ämnade bränna honom på bål.

Han var öfvertygad om, att detta skulle gillas af de öfriga halfvilda, fantastiska människorna.

Han måste därför till hvad pris som hälst fly, men hur detta skulle låta sig göra, därom hade han ännu ej den aflägsnaste aning.

De bevakade honom mycket noga, ehuru väl ej fullt så strängt som förr, de litade allt för mycket på hans föregifna svaghet.

Af de samtal, som höllos, när de trodde, att han sof, framgick att de ämnade begå ett nytt skurkstreck emot kapten Lantejas.

Det var också angående denna fördömda arfsak, som denna komplott rörde sig.

Det var en, som skulle mördas, men hvem det var kunde han aldrig få fullt klart för sig; men han hörde dem säga, att de skulle möta offret ute på floden.

Planen måste vara lagd i förväg, offret, så syntes det, skulle lockas att taga denna väg och så, utan vetenskap därom, möta sin mördare på vägen.

Och när väl detta mord var begånget, skulle man ej töfva med att göra sig af med honom.

Alla dessa förfärliga tankar korsade hvarandra,

när han till hälften låg och till hälften satt i båten, som följde med strömmen.

Solen brände som glödande kol och frampressade blodet ur hans näsa och mun, där han låg utan det allra minsta skydd.

Rundt om var dödstyst.

Till och med krokodilerna hade begifvit sig in vid vassen för att söka någon skugga.

Icke en vindfläkt förnams.

Inemot aftonen förändrade båten kurs.

Det visade sig en viss feberaktig brådska ombord och Perky lade märke till, att Abdon flere gånger satte en kikare för ögat och spejade oroligt nedåt floden.

»Om det kom en kanonbåt dem till mötes», önskade Perky i sitt fromma sinne, »så skulle jag göra mig det utsägliga nöjet att kasta hvarenda en af dessa skurkar ombord till dem.

Men Perky tog fel.

Det Abdon såg efter var en liten, vacker segelbåt, som nu i denna vindstilla satte ut flera par åror i sjön.

»Der ha vi den», utropade Abdon och gnuggade belåtet händerna. »Patern är en duktig karl och räknar ej fel på en timme; i morgon hafva vi den tjugonde juni».

Perky måste antagligen lagt sitt intresse för saken alltför mycket i dagen, ty Abdon befaide en af männen att lägga en kaffe i munnen på honom samt att binda hans händer bak på ryggen.

»Hvad som nu skall försiggå angår dig icke», sade Abdon, »du kanske kunde komma på den vanvettiga idén att vilja inblanda dig i våra affärer, men ser du, det ingår ej i våra planer, och därför får du vara så

god och ursäktade att jag föredrager att göra dig oskadlig, innan det kanhända blir för sent», hånade han.

»Senare», tillade han med en vild blick, »skall du få tillåtelse att sjunga och skrika så mycket du vill, så snart du är invigd åt bålet.

Perky måste spela sin roll till slut och lät sig därför bindas.

De två männen lade honom därpå åter ned på botten af båten och öfverhöljde honom med vass. De hade nu rott in i vassen, där de voro fullkomligt dolda.

»Här skola vi vänta till natten kommer, »då komma vi med», mumlade Abdon.

Männen nickade till tecken på att de voro eniga med honom, och snart lågo alla männen utsträckta i båten, medan den lilla segelbåten hurtigt ilade förbi på knappt hundra stegs afstånd.

Det var tydligt, att de sökte en säker ankarplats för natten.

Kort därpå hördes ett svagt rassel; det var seglaren, som sänkte ankar intill där roddbåten låg förtöjd.

»Såå, så nära», jublade Abdon, »om en timme sofva alla ombord — då komma vi, kamrater».

Perky hade hört och förstått allt, han slet rasande i sina band.

Man skulle öfverrumpla seglaren och antagligen mördla besättningen.

Och af några ord, som han kunde uppsnappa, förnam han, att det var landsmän till honom, som man ville mördra.

Men hur mycket han än ryckte i sina bojor och utsatte sig för gränslösa smärtor, så höllo ändå banden och han var lika hjälplös som när han börjat.

Han var fången, och det värsta af allt var att de talade om sina planer så oförblommeradt, att han med säkerhet visste att de ej skulle låta honom undkomma.

På floden.

Vi vilja gå ombord på den lilla seglaren, som lagt sig i lä, i händelse det på natten skulle börja blåsa.

Besättningen hade strukit segel och ansåg sig nu ha gjort allt till skydd för natten.

Båten var bygd som en skonert, men mycket smäckrare, så att man genast såg att den var afsedd till lustjakt, stor nog som den var att rymma en bekväm salong, men för liten för att motstå en rasande storm.

Som den nu låg, till hälften dold bland vassen, liknade den ett féslott, som var afsedt till hem för hafsnymferna, ty såväl master som vanter skinrade i tusentals kulörta ljus, som svajade fram och åter i de stötvis kommande brisar, som nu gånge sig tillkänna.

Relingen var också försedd med lantärna och skenet från alla dessa ljus skar krokodilerna, som nyfiket närmat sig, i ögonen.

Men fram till båten, som låg omkring två hundra steg därifrån, kunde skenet ej, där rådde ett ogenomträngligt mörker.

Männen i båten kunde tydligt se illuminationen från skonerten samt höra en kraftig stämma sjunga en sjömansång.

Det var en högre man, som på detta sätt fördref tiden, under det han stoppade och tände en svartglänsande kritpipa.

Han satt ungefär midskepps, på en rörstol och nickade vänligt till de fem, likaledes sjömän tillhörande skonerten, som tagit plats i en ring framför honom.

De voro alla lika klädda.

Hvita benkläder och blå blusar af mycket fint ylle, om lifvet hade de ett rödt sidenskärp, hvare var fäst en dolk. Detta vapen saknades ej hos någon af männen, det syntes tydligt att skonerten kunde försvara sig om det gälde.

På de hvita hattarne syntes ett blått band, hvarpå stod med stora bokstäfver: Leon.

Samma namn bar också den vackra skonerten, som ägdes af donna Carmen de la Zanca.

Hon hade nu något så när öfvervunnit sorgen efter förlusten af sitt enda barn, och ämnade fördrifva tiden med resor. Denna gång hade hon visserligen ett viktigt mål för sin resa, ty hon ville vara i närheten af Mexiko vid denna tid. Orsaken, som så mycket omtalades, var den, att hon, som vi veta, var en af arfvingarne.

Domaren i Vera Cruz hade gifvit henne detta råd.

»Det skulle dessutom», sade han, »vara nyttigt för hennes hälsa».

Hon lät sig slutligen öfvertalas.

Vägen var både lång och besvärlig, men hon hade troget folk och ett utmärkt tålamod.

Hennes förmögenhet var så kolossalt stor, att hon ej behöfde förneka sig något.

Hon besökte under vägen en af sina aflägsnaste egendomar, hon uppehöll sig där endast några dagar samt beslöt att företaga resan uppåt floden, som utmynnade här.

Den lilla lustjakten »Leon» låg här, hennes afidne man hade föredragit detta landställe framför de många andra de ägde, han seglade gärna och lät därför bygga denna skonert, på hvilken han ofta företog rätt långa resor.

Denna lilla lustjakt låg ständigt klar till afsegling med en besättning af sex man.

Hon gick därför ombord med sitt bagage, hästar och vagn inberäknadt.

Följande dag lättade de ankar och begåfvo sig af på denna besvärliga segeltur, de hade strömmen emot sig, men den var behaglig på samma gång, ty man kunde ej tänka sig något naturskönare, också var luften härute på floden jämn och nästan kylig.

En hade ännu ett annat skäl för sin resa, hon ville nämligen besöka sin gemåls graf.

Han låg begrafven långt in i landet, under två väldiga amerikanska ekar, och öfver hans stoft hade rests en präktig minnesvård.

Han hade i lifstiden varit en framstående vetenskapsman samt en aktad och af alla omtyckt människa.

Han var en ifrig forskare, men en afton hade han uraktlåtigt sin vanliga och väl behöfliga försiktighet och obehäpnad begifvit sig för långt in i landet. Följden blef den, att han aldrig återvände till sitt hem, en tiger hade öfverfallit och släpat honom med sig.

Då han ej kom tillbaka, anade man oråd och utsände folk för att få visshet i denna hämska sak, och mycket riktigt, omkring trehundra steg ifrån stranden återfann man hans skelett.

Hans vänner och tjänare begrafde honom där, och vände sedan åter, för att meddela donna Carmen den förskräckliga händelsen.

Hvarje år företog den stackars kvinnan den långa besvärliga resan till sin mans graf, hon ville ej hålla denna gång försumma denna sin skyldighet.

Skonerten låg denna gång på samma ställe som den legat, då lord de la Zanca mistade lifvet.

För att hedra sin mans minne hade donna Car-

men låtit illuminera skonerten från däckets upp till toppen, och den modiga, plikttrogna kvinnan gjorde sina förberedelser till att, trots mörkret och de faror, som hotade, landstiga och besöka sin mans graf redan denna natt.

Det kunde ej vara någon fara, ty tigern så väl som de andra rofdjuren fruktade och flydde elden, en brinnande fackla är nog för att hålla dessa djur på behörigt afstånd. Och hon kunde därför vara säker, när hon med sex beväpnade och med facklor försedda män gick ett par hundra steg ifrån floden.

Och om något anfall gjordes, hvad så?

Hade hon ej på samma sätt förlorat make och barn, kunde lifvet hafva något lockande för henne, då hon mistat det käraste hon ägde här på jorden.

Sorgen hade gifvit henne denna brinnande lust att utmana och söka trotsa faran, för att om hon dukade under, ej gifva ifrån sig ett enda klagoljud.

Det var således afgjort, hon skulle redan denna natt besöka sin gemåls graf.

Den lilla roddtåten låg fortfarande på sin plats, men man kunde mycket väl förstå, att det var på skonerten den väntat.

Donna Carmen hade uttalat sitt bestämda beslut att inträffa just denna afton, vid sin mans graf.

Abdon hade därför rätt, då han påstod, att munken var en man, som hade reda på sig och kunde räkna utmärkt.

Han hade emottagit befallningen att stanna på denna plats för att invänta skonerten.

Det skulle ej dröja länge, innan allt var klart.

Donna de la Zanca stod inne i den praktfulla hytten färdig att gå i land.

Hon hade förändrat sig mycket, sedan vi sist sågo henne.

Väl var hon ännu mycket vacker, men hennes drag voro liksom förklarade, en följd af all den bittra sorg hon genomgått.

Det var som om man läste döden i hennes ögon.

»Min älskade», hviskade hon, »det är sista gången jag besöker din graf, ty jag känner allt för väl att innan detta år är gånget, skola vi hafva funnit hvarandra alla tre».

Hon suckade djupt och öppnade hyttörren.

Sjömannen hade slutat sin sång och rökt ut sin pipa; hans kamrater reste sig och ämnade gå, då de i detsamma sågo sin bleka härskarinna närma sig dem.

»Donna Carmen», hviskade de.

Och hattarne flögo af som på ett gifvet kommando.

Mannen, som satt på rörstolen, steg hastigt upp och hälsade vördnadsfullt.

»Nå, mina trogna vänner», sade hon och gick fram på däck, »hafven I nu lust och mod att följa mig till Er herres graf?»

»Som Ni befaller, härskarinna», svarade männen.

»Godt», sade hon, »hämta Edra vapen samt tändblossen och sedan i väg, ej skonande något vilddjur».

Männen bockade sig och försvunno i rummet nedanför, för att bevärma sig.

Endast en af männen hade stannat kvar på däck och stod nu framför henne, med hatten i hand.

»Förlåt, härskarinna», sade han undergifvet, »men hvarför utsätta sig för den mängd af faror, som här hota oss. Det vimlar af vilddjur och det är dock en

hvars plikt att söka undgå och ej söka döden, då man har att välja».

Hon endast smålog.

»Är Pietro Bresto rädd?» frågade hon slutligen.

Hade det ej varit en sådan belysning utan dagsljus, skulle hon hafva sett en mörk rodnad uppstiga på hans kinder.!

»Icke för mig själf», svarade han innerligt, »där till är jag för modig och för ensam i världen, utan för Er, donna de la Zanca. Ni utsättes för en mycket stor fara, som kunde undvikas, om Ni uppehöll Er här ombord tills natten vore öfver. Besök grafven i morgon i stället, kanske behöfver den någon tillsyn, ett år är lång tid».

»Jag tror, att hvad Ni säger är sant, Pietro, men Ni känner ej den mäktiga driffjäder, som drager mig till detta ställe. Och nu», sade hon och pekade utåt floden, »ser här ut att vara någon fara, det är ju så tyst och stilla, en i mitt tycke passande natt för ett sådant besök. Se hur klart månen lyser, och stjärnorna, likna de ej fullkomligt englaögon, som kärleksfullt betrakta oss. Tro mig, min vän, i detta ögonblick är här lugnt öfverallt.

I detsamma hördes tydligt ett stöj och väsen upp till dem.

Det kom från vassen.

»Hörde Ni?» frågade sjömannen i hviskande ton.

»En krokodil måhända», svarade hon lugnt.

»Nej, det är ingen krokodil», sade han och blef allt mer och mer uppmärksam, »detta ljud tager jag ej fel på, det är en åra, som berör vattnet, här fins människor i närheten».

»Så hafva vi så mycket mindre att frukta», sade

hon, »ty vet, människan hjälper människan i kampen mot vilda djur».

Hur de än ansträngde sig att lyssa, hördes dock ej ett ljud. Allt var dödstyst, endast vassen gaf ifrån sig ett rasslande ljud, när vinden svepte igenom den.

Kort därefter kommo äfven de öfriga upp på däck, beväpnade med karbiner och pistoler samt bärande hvar sitt bloss i handen.

Pietro Bresto satte hatten på hufvudet.

»Nå väl, härskarinna, Ni skall få se, att Ni har modiga män omkring Er; tillåt mig blo't att beväpna mig».

Han tog en yxa samt satte två pistoler i bältet; därpå tände han ett bloss, och gaf befallning om att skjuta ut landgången.

Han gick först i land, så donna Carmen och sedan de öfriga.

»Litet längre fram», kommenderade hon, »jag har låtit anlägga en gångstig fram till grafven».

Ingen störde dem, endast någon gång hördes ett gällt läte från något krypdjur. Männen skakade af sina bloss, så att gnistorna foro ned öfver platsen, där de gingo fram.

Sten och gräs hade nog till en del ödelagt vägen, men den var ändå lätt att finna, och det lilla sällskapet uppnådde snart det stora, hvita marmormonumentet, under hvilket lorden hvilade.

Ingen hade under vägen dit stört dem; skogarnes härskare hade ännu ej gått ut på jagt.

Framkommen till platsen sjönk donna Carmen ned på knä och sammanknäppte sina händer, under det mannen bildat en halfcirkel omkring henne.

Det var en underlig syn att se denna bleka, sköna kvinna knäböja här uti vilda skogen, omgifven af de

sex männen med facklor i händerna och hufvudena andaktsfullt blottade.

Öfver allt var tyst och stilla, endast deras jämna, regelbundna andedrag tillkännagaf, att det var lefvande varelser och ej en grupp skulpterade figurer, som uppstälts omkring grafvården.

Hvad den bleka kvinnan bad, hörde ingen, utom den, med hvilken hon talade, men då hon långsamt reste sig upp och kysste marmorblocket, kunde man väl se hvilket stort behof hon haft af att besöka detta för henne så kära ställe.

Hennes ögon strålade och öfver hela hennes väsen låg något lugnt och tillfredsstäldt, med ett ord, hon hade genomgått en synbar förändring till såväl kropp som själ.

Hon vände sig emot männen.

»Det anar mig», sade hon högtidligt, »att det är sista gången, jag nu beder vid min mans graf, ty jag känner liksom en aning att jag ej har långt kvar att lefva; det är som om en röst hviskade till mig: kom, men stämman ljuder så matt, att jag är säker på att den tillhör en annan värld. Mina vänner», tillade hon vekt, »lofva mig att, så vidt det låter sig göra, jag då får hvila vid min älskade makes sida. Vet, att Ni då uppfyller min enda, innerligaste önskan».

Männen sågo spörjande och med allvarliga blickar på hvarandra.

Det var en underlig bön, synnerligast som den syntes dem vara bygd på en bestämd visshet, de kände sig ej väl till mods efter hennes ord.

»Jaga bort dessa dystra tankar», sade Pietro i tröstande ton, »Ni är ännu ung och kan således glädja Er åt lifvet. Men det oakadt, så lofva vi heligt, att såvida vi själfva äro bland de lefvande, vi skola upp-

fylla Eder önskan, hur aflägsen platsen för Er död än må vara detta ställe, och hur svårt det än skulle blifva att utföra vårt värf».

»Tack», sade hon rörd, »jag visste nog, att Ni ej skulle neka mig denna sista tjänst».

Hon räckte hvar och en handen, kastade en sista blick på grafven, samt vände sedan om samma väg som de kommit.

Pietro gick äfven nu i spetsen, svängande sin fackla fram och åter.

Plötsligt stannade han och höjde handen varnande.

Ett tecken, som på förhand var öfverenskommet dem emellan.

Alla stannade och lyssnade, men de hörde ej annat än vågens skvalp mot stranden och då och då ett hväsande läte, som tydligen kom från någon orm i närheten.

»Hvad nu?» frågade männen i dämpad ton.

Pietro Bresto pekade utåt floden och böjde sig framåt för att möjligen få syn på något.

Snart hördes verkligen ett främmande ljud.

Det var som om någon färdades med båt igenom vassen och rodde ytterst försiktigt.

»Det är en båt», hviskade Pietro, »jag har alltså rätt i hvad jag har tänkt mig».

Han kastade sig rak lång ned på marken och lyssnade med spänd uppmärksamhet.

»Det är en båt», sade han och reste sig hastigt upp, »ljudet kommer från floden».

»Så hafva vi intet att frukta», sade donna Carmen, »förmodligen är det några stackars fiskare, som närmat sig för att betrakta vår farkost».

Denna förklaring var mycket antaglig.

»Det är säkert så», sade Pietro, »det färdas många

fiskarbåtar på floden under natten för att ordna garnet till följande dag, så att, om Nj befaller kunna vi be- gifva oss ombord».

Hon nickade och sällskapet fortsatte vägen.

Kort därefter uppnådde de floden; allt var som när de lämnade skonerten, landgången låg på sin plats och på däckets kunde ej upptäckas en människa.

Pietro stannade på landgången och såg sig för- vånad omkring.

Han hade varit alldeles öfvertygad att få se en båt, men där fans ingen.

Han böjde sig ned och såg forskande under land- gången vid båda sidor, men han upptäckte intet.

»Jag förstår inte», mumlade han, »men jag ser ingen båt».

»Vi hafva alla tagit fel, min vän», sade donna Carmen, i det hon gick upp på däckets, »vid nattetid få alla ljud en helt annan klang än de hafva på da- gen, så man är alltid benägen att tillskrifva dem en annan orsak än den verkliga. Vi trodde det var en båt, men att det ej var det se vi nu».

Pietro tog en pistol i vardera handen och gjorde en rond på lustjakten.

Han visste, att det här, så väl som annorstädes, fans godt om flodröfvare, och det kunde ju lätt hända att det varit några sådana, som smugit sig ombord, och han förargade sig öfver att han ej varit så för- siktig att han låtit en man stanna kvar på skeppet som vakt, medan han och de öfriga gingo i land.

Han såg emellertid ingen obehörig och stack där- för ned pistolerna i bältet igen.

Donna Carmen stod ännu kvar på däckets och blickade ut öfver den mörka floden.

Hon vände sig slutligen om för att gå ned i sin hytt.

»Önskar donna de la Zanca att vi segla vidare i natt?» frågade Pietro, »det blåser litet så vi kunna alltid förtjäna något på att ej ligga stilla».

»Gör som du vill, Pietro, det stör mig inte om vi segla, ty jag sofver icke ändå».

I detsamma hördes åter ett buller tätt intill dem.

»För tusan!» utropade Pietro, »vore jag icke kristen, skulle jag verkligen tro, att det spökade här».

Denna gång hade hon själf hört det och sade:

»Här är människor i närheten, och som det synes, i dödsfara, måhända döende! Hörde Ni det besynnerliga ljudet, Pietro?»

Étt våldsamt plaskande i vattnet afbröt hennes ord och ett ljud, som när två trästycken sammanslås, hördes.

Pietro slog sig förargad för pannan.

»Dumhetar, att ej tänka på det, nu känner jag igen detta ljud, det är krokodilerna, som slipa tänderna mot hvarandra och sedan utspruta dyn genom näsborrarna; där ha vi det ohyggliga rasslet».

Han såg ut öfver relingen och pekade på ett stort odjur, som till hälften låg begrafvet i dyn invid stranden, och som höll hufvudet höjdt öfver vattenbrynet, och stirrade ofbrutet upp emot ljusen från fartyget.

Med ett våldsamt plaskande försvann det och slog käkarne så hårdt tillsammans, som om det varit två träklossar.

Donna Carmen ryste.

»Det är skönt att veta sig vara i säkerhet för dessa odjur», sade hon.

Hon drog sin lätta kappa tätare omkring sig, hon kände liksom en frossbrytning genomila sig, nickade

vänligt åt männen och gick sedan ned för den lilla mahognytrappan, som förde till hennes hytt.

Klockan visade på tolf, då hon trädde inför dörren, hon ämnade sätta sig i den stol, hennes gemål alltid brukade använda, då han var nere i denna hytt, men hon for förfärad tillbaka mot dörren.

Stolen var redan upptagen.

En mörk person satt i stolen och betraktade henne med ondskefulla ögon.

Då han såg att hon närmade sig dörren, sprang han upp som en blix.

Han grep henne i håret samt drog henne baklänges fram till sig.

Den olyckliga ville skrika, men kunde icke. Utan att hon märkt hvem som gjort det, hade ett fint silkes-snöre blifvit lagdt om hennes hals och så hårdt tilldraget, att hon tumlade baklänges i golfvet och förlorade medvetandet.

Den person, som suttit på stolen, smög sig nu fram så ljudlöst att det var omöjligt att höra det, och böjde sig ned öfver den unga damen och lyssnade.

Hon låg orörlig med vidt uppspärrade ögon och krampaktigt knutna händer.

Hon andades ej mer.

Donna Carmen de la Zanca var död.

»Allha mottag ditt offer, dina söner svära dig förnyad trohet», mumlade mannen och böjde sig tre gånger mot golfvet.

Dessa ord blefvo eftersagda af tvänne andra personer, som voro närvarande i hytten, men som vid donna Carmens inträde legat gömda under den stora matta, som om dagen tjänade till skydd mot solen på däckbet men om natten blef nedtagen i hytten, för

INDIANFLICKAN

»Hjälp», skrek han med all kraft, »man mördar nerei
hytten!

att ej blifva bemängd med de tusentals insekter, som sväfvade i luften.

Förmanen, som vi redan känna, var ingen annan än Abdon.

Han bockade sig åter ned öfver liket samt tog en kedja från hennes hals.

Vid denna kedja hängde en liten medaljong, som omslöt bilden af ett barn.

De andra männen togo ett resschatull som stod i ett hörn.

»Nu framåt», hviskade Abdon, »vi hafva nu utfört vår gärning som trogne män; nu kommer turen till den andra».

Hans afskyvärda ansikte lyste af djefvulsk glädje, när han sade dessa ord.

Uslingen glade sig åt att få se sin tappre, öfvermannade fiende vrida sig i lågorna på bålet.

De två männen bockade sig och försvunno ljudlöst som ormar genom hyttfönstret.

En liten stege af hampa var fastgjord vid detta och nådde ned till en båt, som låg nedanför.

Akterstäfven hade väl omkring en femton fots höjd från vattenytan, och de tre männen passerade stegen på en gång.

Ingen af dem hade nämligen lust att vara i hytten, i den händelse någon af besättningen skulle fatta misstankar öfver att ej höra ett ljud från rummet och öppna dörren för att blifva öfvertygade.

Det vore detsamma som att redan vara hängd, ty länge skulle det ej töfva, innan den dristige blef det.

Fega af naturen som alla förbrytare äro, gingo de så tätt efter hvarandra som möjligt, ingen ville vara sist.

Stegen var af ny hampa så de behöfde ej frukta

att den ej skulle bära dem, den skulle ej hafva gifvit efter för dubbla vikten.

Plötsligt stannade Pietro, just som de voro i begrepp att svinga sig ned i båten och just hade gripit tag i det smäckra, starka tågvirket.

Han kunde ej återhålla ett skrik.

Just som han höjde foten för att sätta den på båten, gled den pilsnabbt undan.

Han hörde ett skrik och såg två män kastas handlöst ned i floden, där de genast omringades af de ohyggliga krokodilerna, som drogo dem in emellan vassen, trots människans förtviflade motstånd. De stridde ju för sitt lif och sparade ej på krafterna.

»Soldaten! den fördömda soldaten!» sade han med skälfvande stämma; vi måste tillbaka; med knifven i hand skola vi bana oss väg öfver däcket för att uppnå landgången och så...»

Han fullbordade icke sin mening, utan såg uppåt hyttfönstret, hvarifrån de kommit.

Han for förfärad samman.

Han hade också orsak att vara förskräckt, ty från det ännu öppna fönstret såg en man ned på dem.

Denne man var blek och såg hotande ut, i handen höll han en laddad pistol, hvars mynning var riktad mot Abdons hufvud.

»Stanna där Ni är», sade mannen med isande lugn, om några ögonblick låter jag Er afhämtas i Er egen båt, sedan få vi göra upp med hvarandra.

Abdon kastade en hopplös blick omkring sig, han kände blodet stelna i ådrorna.

Öfver hans hufvud den hotande pistolen; under hans fötter en här af krokodiler, som blott väntade på det ögonblick, han skulle släppa sitt tag och störta ned till dem.

Det var minsann ej någon afundsvärd ställning. Vi vilja förtälja hur denna förändring inträdt.

Medan Abdon tillika med de öfriga männen rott båten fram till skonerten, hade Perky, som fortfarande låg bunden, dragit nytta af såväl tiden som bullret, som uppstod medan männen äntrade sig upp på den lilla lustjakten, och gnidit snörena om sina händer emot de brädor, som lågo i båtens botten.

Bastet, med hvilket Perky var bunden, var omöjligt att slita af, men på det sätt, han gick till väga, var det lätt att blifva fri, ty brast väl en tråd i bandet, var det en småsak att få af de öfriga.

Perky hade därför, ostörd som han var, väl använt sin tid. Det dröjde ej länge, innan han hade händerna fria.

Det var detsamma som lifvet och friheten.

Hans första tanke var att ropa på hjälp, samt kasta männen öfverbord, men vid närmare eftertanke insåg han, att det var en dumbhet; han litade ej mycket på sina krafter ännu. Hans händer voro uppsvällda och mycket ömma efter den förskräckliga ansträngningen.

Han blef därför liggande orörlig i samma ställning som förut och såg nu att båten placerades akter om skonerten.

Då han såg en af männen klättra uppåt skeppet som en katt och göra fast stegen vid hyttfönstret, förstod han strax meningen, men att plötsligt inskrida, som han ämnade göra, omöjliggjordes därigenom, att två af männen satte sig på honom, den ene på hans bröst och den andre på hans ben; de höllo honom på detta sätt nedpressad så hårdt som om han suttit i ett skrufstäd.

„O!“, tänkte Perky, „hvad jag var dum, som ej

gjorde mig af med dessa uslingar genast jag blef fri, nu är det för sent».

Abdon betraktade honom med ett af hån och ond-ska förvridet ansikte, innan han klättrade upp.

»Går detta som vi tänkt», hviskade han till Perky, »skall du redan i denna natt brännas, sedan vi först invigt dig».

»Invigningen» bestod uti att bödlarne före afrättningen beröfvade offren synen.

»Det kan hända du tager fel», tänkte Perky ry-sande.

Omkring en halftimme förgick, utan att något anmärkningsvärdt inträffade.

Han hörde skonertens besättning följa sin här-skarinna i land, samt under det hon med stor försik-tighet, så att ej männen skulle märka det, vändt an-siktet i motsatt riktning, kunde han se, då de alla vände tillbaka.

Skrika kunde han icke, på grund af kafflen, han hade i munnen, men varna ville han i alla fall.

Han rörde därför på sig, så att bräderna, som lågo lösa i båten, skrapade emot denna, och åstadkom det buller, som Pietro Bresto tillskref krokodilerna.

Men detta hade så när kostat honom lifvet, ty den man, som satt på hans bröst satte spetsen af sin dolk emot hans hals och hotade att stöta kraftigare till, i den händelse Perky med en enda rörelse ämnade varna.

Perky blef genast lugn; den kalla stålspetsen smär-tade honom i halsen och uslingen fortsatte att hålla den kvar i det lilla sår, den frambragt.

Soldaten anade, hvad som försiggick i hytten, då det olyckliga offret beträdde den, och när han senare såg de tre mördarne svinga sig ned, för att nå sin egen båt, hyste han inga tvifvel mer.

I samma ögonblick togs dolken från hans hals, och de båda männen reste sig upp för att bereda plats åt de andre.

»Nu», tänkte Perky, »nu är min tid kommen!»

Två fruktansvärda kast, ett med den ena armen och ett med benen, slungade de båda männen, som vaktat honom, ut i floden, och med ett raskt och kraftigt tag i årorna, lät han båten svänga in längs skonertens styrbordssida.

»Hjälp!» skrek han med all kraft, »man mördar nere i hytten!»

Pietro Bresto, som hört ropet, störtade ned.

Det första han såg, då han öppnade dörren, var den olyckliga donna Carmen, som låg utsträckt på golfvet med vidt uppspärade ögon samt ett fint, gult silkesnöre hårdt tilldraget om halsen; det nästa var det öppna fönstret.

Allt spänna sin pistol och störta bort till det, var tanke och handling i samma ögonblick.

Som vi veta kom han just lagom.

De tre bofvarne voro fångna utan kedjor eller band, och säkrare i förvar än om de varit i ett fängelse, ty härifrån ville de inte rymma.

Hvart de än sågo, väntade döden dem.

Perky hade under tiden anträt upp på däck, efter att hafva kastat ännu en af männen hufvudstupa ut i vattnet, denne ville nämligen hindra honom från att lämna båten, och stod nu framför den förfärade besättningen liksom framtrollad ur floden.

»Till båten folk!» ropade han, »stryparne, strypanel!»

Så snart de hörde detta fruktade namn uttalas, grepo de sina vapen, som de lagt ifrån sig, och rusade nodåt hytten.

»Nej, nej!» ropade Perky, »inte dit, till styrbords-
sidan! — Båten, båten!»

Och under det han tog en karbin från den ho-
nom närmast stående, sprang han fram till relingen,
sigade och gaf eld.

Ett hjärtskärande skri och ett plaskande i vattnet
vitnade om, att han träffat.

»Fortsätt», ropade han, »ingen må undkomma,
fyra på bara!»

Manskapet lydde honom blindt, och fyra skott
hördes ånyo och en man tumlade åter ned i floden.

Roddbåten gled samtidigt in mellan vassen.

»För tusan, de undkomma!» ropade jätten, »fyra
på bara, alla måste de nu dö, vi skola ej gifva tappt».

Manskapet gaf ånyo eld i den riktning båten ta-
git, och ett helt eldhaf uppstod, men båten var redan
ur synhåll inne i vassen.

Emellertid stod Pietro ännu kvar vid hyttfönstret
med sin pistol i handen.

Då han var öfvertygad om, att det var en omöj-
lighet för dem att undkomma, sprang han hastigt hän
till hyttörren.

»För jullen ned och lägg till akter om skouer-
ten!» befalde han.

Två af besättningen utförde befallningen, under
det Perky och de öfriga vidmakthöllo elden emot
vassen.

Pietro hörde, att jullen redan var satt i vattnet
och gaf befallning att några af besättningen skulle ro
fram till de tre männen.

Så snart detta var gjordt, ropade han med befal-
lande stämma:

»Ned i jullen eller jag skär af stegen, Ni faller

INDIANFLICKAN

ILLUSTRERAD HISTORISK

ROMAN

AF

E. F.

ANDRA DELEN.

***

STOCKHOLM,
REVUENS FÖRLAG.

INDIANFLICKAN

INSTRUMENTALMUSIK

HÖRAN

E. F.

ANDRA DELEN

STOCKHOLM,
J. W. HOLMS BOKTRYCKERI,
1895.

Fängelse och dom.

Den plats, dit man släpat kapten Lantejas, var en ohygglig vistelseort.

Det var ett af dessa gräsliga fängelsehålur, som regeringen under skenet af humanitet inrättat för de svarta slafvarne och för infödingarne, då dessa vågade knysta mot den barbariska behandling, som de hvita egendomsbesittarne och snikna ämbetsmännen i civilisationens namn utöfvade.

Det var underjordiska, fuktiga kallare, fyllda af giftiga, feberalstrande gaser och fulla af all slags orenlighet. Om dagen rådde här en kväljande hetta, som om natten aflöstes af en fuktig kyla.

Här kunde negerslafven få jämra sig och förbanna sina tyranner, utan att han hördes af andra än de råa, halfrusige karlar, som satts att bevaka honom och som med piskan sökte tysta hans kvidan, då den blef den bödelsmässige väktaren för stark.

Det var icke vanligt, att man förde de hvita in i dylika fängelser, men tack vare jesuitens inflytande hade man beredt kaptenen ett sådant öde.

Väl protesterade denne mot ett sådant förfaringsätt, men patern svarade med en axelryckning. En förbrytare hade ingen rätt att bestämma hvad han ville ha för ett fängelse, han finge vara belåten med

det, som erbjöds honom. Han var inte värd ett bättre öde.

Kaptenen kände vid dessa ord blodet rusa åt hufvudet, och hans första ingifvelse var att tukta den förmätnen men han betvang sig.

Det behöfdes det största lugn och mycken besinning för att komma ur denna farliga sak, som han råkat ut för till följd af någon hemlig och hämdgirig fiendes åtgöranden.

Allt var så väl planlagdt, att han icke behöfde tvifla på att fiendens uppfinningsförmåga sporrades af en bottenlös hätskhet.

Man hade gömt pängarne i hans bagage, men hvem hade gjort det och hur var det möjligt att man kunnat öppna låset till det lilla lönrummet, till hvilket endast han själf hade nyckel?

Lagen var obeveklig gent emot stöld. I regeln hängde man utan vidare förbrytare, men var denne officer, så var straffet ändock värre. Han skulle äfven äreskändas och gå gatlopp mellan soldaterna.

Blef han öfverbevisad och ej lyckades tillbakavisa anklagelsen, skulle han bli behandlad på det sättet.

Och då vore Ines för alltid förlorad för honom.

Han var så inne i dessa tankar, att han icke märkte, hurusom den stora, järnbeslagna dörren öppnades. Han uppmärksammade ej heller att uppsyningsmännen i rå ton befalde honom att draga af sig stöflarne, ty det tillåtes ingen förbrytare att ha skodonen på i regeringens utmärkta fängelser.

Vid förnyad tillsägelse gick kaptenen längre in i det stinkande rummet, men fångvaktaren grep honom våldsamt i kragen och ryckte honom tillbaka med ännu en förnyelse af befallningen.

Kaptenen såg ett ögonblick på honom. Han höjde

därpå banden och gaf honom ett slag emellan ögonen, så att mannen tumlade baklänges ned på det smutsiga golvet.

»Bojor!» ropade han. »Han skall, vid alla helgon, få på sig de tyngsta vi äga!»

Därmed sprang han emot kaptenen och lyfte en tung nyckelknippa.

Jesuiten visade sig i detsamma.

»Denna fånge», sade han, »skall ha det bästa fängelset och behandlas efter sitt stånd, tills saken blifvit utredd. En försummelse härutinnan», tillade han, »medför ett ögonblickligt afsked».

Fångvaktaren såg öfverraskad på den talande.

»Med en tjuf...» vågade han invända.

Han pekade i det samma på arresteringsordern

»Lyd!» sade jesuiten. »Jag befaller».

Fångvaktaren mumlade något om förnäma tjufvar och undantag från regeln.

Han öppnade emellertid dörren till ett sidorum, som var alldeles beckmörkt invid själfva ingången.

»Det är det bästa och luftigaste fängelserum vi ha», sade han. »Var så god och stig in, hr kaptent!»

Trots sin ytterst härdade natur ryste vår hjälte vid sitt inträde i detta unkna rum, hvars golf, om man kunde kalla den tilltrampade lerbottnen så, var belagd med halfrutten, stinkande halm.

Började man på det viset med honom, hur skulle man då sluta?

Han hade knappt kommit in förr än den tunga dörren stängdes bakom honom.

Han var fången, öfverlämnad åt rättvisans blinda slump.

Det enda ljus, som inträngde i cellen, kom från

ett hål i taket. Det primitiva fönstret var ungefär en aln i diameter.

Under dagen föllo härigenom solstrålarne nästan lodrätt ned och kommo den ruttna halmen att ånga och här instörtade vid regnväder massor af vatten. Ingenting täckte detta hål, så nattkylan obehindradt kunde aflösa dagens hetta.

Och det skulle vara det bästa fängelse, regeringen låtit i nåder inrätta till förvaring af sina vilsekomna undersåtar!

Till fångvaktaren hade verkligen sagt sanningen.

Det fans många andra fängelsehålur, som voro ännu sämre belägna så att vatten från tillstötande vattendrag sipprade in genom de bristfälliga väggarna och hotade att dränka fången, om han sökte hvila på det snuskiga golvet.

Det var i dylika hålur man förvarade rymda nengerslafvar, mellan det man piskade sönder dem.

Det var i dylika fångropar fruktansvärda epidemier uppstodo och spridde sig vida omkring.

Men i regeln behöfde dylika fångar ingen rauskning. De voro på förhand lifdömda, och fångelset var endast till för att skärpa deras straff. Också föredrogo många en frivillig död framför vistelsen i dessa s. k. fångelser.

Det var ej nog med stanken och eländet i groparne. Giftiga spindlar orsakade med sina bitt ohyggliga smärtor och frätande sår. Hungriga råttor fråssade på de lefvandes kött, om de utmattade af trötthet hängåfvo sig åt hvilat.

Många andra ohyggligheter att förtiga.

Kaptenen stegade ut sin cells storlek. Den var precis åtta fot i kvadrat och höjden tycktes vara något öfver sex.

INDIANFLICKAN

»Ar det s̄b̄da f̄br en officer i hans majest̄ts arm̄e?»

Den halfruttna halmen var den enda bekvämligheten. Det fanns inte ett bord, inte en stol eller en brits.

Han begrundade sin ställning och det var honom klart, att han sväfvade i en stor fara. Måhända skulle han icke kunna reda sig ur densamma.

Han ansåg sig också kunna lätt utgissa hvem hans hemliga fiende vore.

Det kunde icke vara någon annan än hans rival, löjtnant Milfort. Af svartsjuka mot honom, kapten Lantejas, hade han låtit förleda sig till detta skurk-streck, som han beräknade skola gynna hans planer med afseende på Ines de Barras.

Men hvem hade biträdt honom vid utförandet af denna djäfvulska plan?

Patern kunde det knappast vara. Denne fromme man hade ju en synbar glädje, då han fick sina pengar tillbaka, och han kunde för öfrigt icke ha någon fördel af saken.

Kaptenen ansträngde förgäfvets sin hjärna för att reda ut detta virrvarr. Han genomgick hela raden af bekanta och vänner, men visste sig vara älskad af dem alla. Ingen hade heller något intresse af att skada hans anseende och heder.

Det förblef honom därför en fruktansvärd gåta.

Ett var dock alldeles tydligt. Man hade funnit stulna pengar i det hemliga rummet i hans koffert, hvartill endast han själf hade nyckeln.

Hela natten gick han i genomisande köld och grubblade öfver denna dunkla sak, som alltjämt var lika dunkel. Han såg ingen utväg att bevisa sin oskuld.

Han uppgaf emellertid icke hoppet. Ines skulle nog göra allt för att få ljus i saken och han hade

dessutom andra pålitliga vänner, som kunde lägga in tungt vägande ord till hans förmån, när det så kräfdes.

Ines skulle nog veta söka upp dem och skaffa sig deras bistånd.

På så sätt skulle han nog bli frikänd, och då skulle han räknas vid med sin nedrige och fege fiende som det egnar och anstår en tapper krigare.

Då morgonen kom, bragte honom fångvaktaren en kruka halfskämtd vatten och en bit dåligt groft majsbröd, hvars krälände inbyggare vittnade om att fångkosten var fullt i stil med fångelset i öfrigt.

Fången stötte det med vämjelse ifrån sig, i det han till öfverbringaren sade:

»Är det föda för en officer i hans majestäts armé?»

»Det är hvad hvarje förbrytare blir trakterad med», svarade den tillfrågade med ett belåtet hångrin. »Annat kan inte fås här.»

»Inte ens för pengar», genmälde fångvaktaren, ehuru han annars inte hade något emot att förtjäna något på fångarnes bekostnad.

Kaptenen pekade på dörren.

»Gå!»

Fångvaktaren lydde knotande. Fångens hållning var så bestämd och hans befallning så eftertrycklig, att han ej vågade, som han ville, ytterligare håna honom.

Han slog dörren i lås och kort efter ljödo hans steg mer och mer i fjärran.

Kaptenen började ånyo sin enformiga marsch fram och tillbaka i cellen.

»Man skall väl snart ha mig i ransakning», mumlade han. »Jag hoppas då kunna bevisa min oskuld. Perky ...»

Men han erinrade sig nu, att denne låg förkolnad under ruinerna af det nedbrunna huset.

Han var alltså i verkligheten alldeles ensam och lätt att döma.

Det enda man saknade var vittnen, ty ingen kunde intyga, att han begått en förbrytelse, som han inte gjort sig skyldig till.

Hans nej skulle i så fall vara lika godt som de andres ja, och domstolen skulle tvifvelsutän komma till samma resultat.

Modet, som nära nog svikit honom, återvände nu på nytt, hans ögon blixtrade och hans hållning blef åter stolt och hotfull.

Han märkte knappast den fruktansvärda stinkande hetta, som med solens högre ställning utvecklade sig i det ohyggliga rummet.

Fängelsets alla gräsligheter framstod nu på en gång för honom.

Kaptenen studsade och drog djupt efter andan.

Van att fördraga de från träskan kommande tjocka, giftiga ångorna, var han icke främmande för det slagets stank. Men vid träskan kunde man dock i allmänhet undgå gaserna genom att på längre eller kortare tider aflägsna sig från de stankspridande platserna. Här var det emellertid icke möjligt att undgå. Han måste stanna midt ibland dem.

»Usch!» sade han för sig själf. »Denna stank är outhärdlig. Den kommer bestämdt att till slut göra mig vansinnig».

Han plågades med den tilltagande hettan af en brännande törst och tog sig en djup klunk af det halfskämnda vattnet. Det smakade emellertid allt för motbjudande för att han skulle kunna bekväma sig att dricka mera därpå.

»Jag får nog friskt vatten, då jag en gång väl kommer under ransakning», tänkte han och fortsatte sin marsch.

Klockan var endast tre.

Det dröjde alltså endast tre timmar, innan det skulle börja skymma på.

Det var därför icke antagligt, att man i dag skulle kalla honom i förhör, och det gjorde honom ängslig till mods. Den tanken började få insteg hos honom, att man diktat upp hela historien för att rödja honom ur vägen.

Man skulle då alltid kunna utsprida någon historia om hans försvinnande. Under tiden utförde man sin plan.

»Men för tusan!» utropade han. »Jag tänker inte låta mig nöjas därmed».

Han gick till dörren och dunkade därpå tre slag med en järnkloss, som var fastsatt i väggen med en kedjestump.

Kort därpå öppnades dörren och fångvaktaren visade sig.

»Hvad är det fråga om?» snörflade denne och glodde med sina stora ögon på kaptenen. »Hvad vill Ni nu igen?»

Kaptenen såg genast att den råe karlen hade varit och fått ett rus.

»Jag önskar att bli förd inför krigsrätten!» sade han. »Det är emot lag och förordning att man inte börjar ransakningen med mig».

Den andre såg på honom med ett ondskefullt leende.

»Ja», hånlog han till svar. »Det är sannerligen inte för trefligt att få tillbringa ett par månader eller så omkring i mitt hotell, fastän gästrummen äro fullt

passande för gästerna. Men att Ni kan vara ledsen redan nu, det var starkt. Det har jag aldrig upplefvat förut».

»Håll mun!» utropade kaptenen. »Jag fordrar att genast bli förd inför stadens guvernör eller också inför generalen. Förstår Ni?»

»Fordrar!» återtog fångvaktaren. »En fånge, och därtill en, som är häktad för stöld, har inte att »fordra» någonting här, inte en gång lugn och ro. Och Ni kommer därför att stanna här, tills jag får order att öppna dörren och släppa ut Er».

Kaptenen stod mållös af öfverraskning. En sådan behandling hade han icke väntat sig.

Fångvaktaren stängde igen dörren och raglade med ett hånleende kors och tvärs mellan stenhögarne.

Kvällen kom med samma obehag som förut, och ingenting kan så nedsätta en människas krafter, så väl lekamliga som andliga, som kölden. Det är som vore den en dödens förpost.

Kaptenen svepte sin plaid omkring sig och lade sig i ett hörn af rummet på en plats, där halmen förekom honom vara torrast.

Han somnade, men hvilken sömn!

Orolig, fylld af vilda feberdrömmar. Än förekom det honom som om han suttit i ett brinnande hus, än att han var hos Ines och tryckte henne i sina armar, än att han jagade åstad på sin häst, förföljd af blodtörstiga, tjutande fiender, och än åter att han var hos Ines, som kärligt leende kysste och smekte hans glödande kinder.

Men då han så igen vaknade, kände han endast nattkyllan och såg genom takgluggen en nattsvart himmel med sin prakt af otaliga glänsande stjärnor.

Han försökte ånyo att somna in, men det lät sig icke så lätt göra.

Myriader af i stanken alstrade insekter, spindlar och andra giftiga krypdyr kommo fram, somliga ned genom hålet i taket, och anfölle honom. Han måste använda pläden för att skydda ansikte och händer mot deras bett, hvilka skulle förorsakat svullnader, sår och bölder.

Sålunda gick resten af natten i en ständig strid med dessa plågoandar och de fortsatte sin täflan om honom, tills solen äntligen höjde sig, då de åter försvunno, somliga för att nu i sin ordning bli rof för de otaliga skarorna af kvittrande insektsätare, som med morgonen började sin lifliga jagt.

På så sätt gingo åtta dagar, långa som lika många månader. Kaptenen hade nära nog förlorat både mod och hopp. Hans hufvud brände som eld. Benen ville knappast mera bära honom. Han förtärde numera med begärlighet den ohyggliga kost och det skämda vatten man dagligen bringade honom till föda.

Äntligen på den nionde dagen öppnades dörren tidigt på morgonen.

Fångvaktaren, åtföljd af två soldater och en officer, trädde in i cellen.

Officeren var en ung man vid ett af de värfvade regementena. Hvarje tum hos honom røjde gentlemannen.

Han betraktade kaptenen med en blandning af välvilja och medlidande och förde militäriskt handen upp till mösskanten.

»Hr kaptent!» sade han. »Jag har order att genast föra Er till den saumlade krigsrätten.»

»Äntligen!»

Den stackars utpinade fången, som numera knappt kunde igenkännas, strök sig med handen öfver pannan liksom om han ville draga sig någonting till minnes och samla sina tankar för den förestående ransakningen.

»Gudskelof!» tillade han därpå. »Jag är färdig, min herre. Uppriktigt sagdt, så är jag trött på detta ohyggliga ställe, i all synnerhet som jag, som Ni förstår, är alldeles oskyldig till det nesliga brott, hvarför man beskyller mig».

Officeren svarade icke, men gaf honom en blick, som mycket väl kunde betyda: jag har inte rätt att tro någonting.

Fångvaktaren gick åt sidan och lät patrullen gå med fången emellan sig.

»Han har det alldeles för bra, den hunden!» mumlade han. »Här är alldeles för snyggt, men det skola vi nog göra ändring i, tills han kommer tillbaka igen?»

Han knackade i väggen med sin nyckelknippa och strax kom en af trasor och smuts öfverhöljd person fram mellan krokarna i gången.

Det var en af dessa frigifna fångar, som användes i ett slags slaftjänst vid häktet.

»Herre!» sade han och stannade, ödmjukt lyftande på den trasa, som betäckte hans hufvud.

»Gör rent här i rummet!» befalde fångvaktaren. »Tag ut den här halmen och lägg in annan i stället. Du kan taga af den stack, som ligger nere vid träsket».

Slafven ryste vid befallningen och såg förundradt frågande på den andre.

»Men, herre», invände han. »Den är rutten som dyn i kärret och dessutom full af giftiga paddor och ormar».

»Gör som jag befäller bara!» röt den bofaktige fångvaktaren. »Den här fången är morsk och elak. Men han skall min själ bli tam. Kan du tänka dig, han har slagit omkull mig en gång, den lymmeln!»

Slafven gapade. Hvad han hörde, väckte rent af hans bestörtning.

Den, som kunde slå omkull en sådan stark karl som fångvaktaren, måste vara en person med muskler af järn och stål — en riktig jätte.

»Jag skall hämta halmen!» sade han. »Men om nu en orm skulle följa med?»

»Du kan ju peta bort dem, du träffar, med bara fingrarne», sade fångvaktaren med ett illvilligt hänleende.

»Då skulle de kunna bita mig, herre!»

»Nå, så låt dem vara då, om det följer någon med», sade fångvaktaren. »Ormar röra ju i regeln ingen, som inte förut retat dem, som du nog vet.»

Slafven nickade.

»Ja så, det skall vara på det viset», tänkte han.

Därmed slog honom fångvaktaren på axeln och gick för ett se om några andra fångar, som han hade under sin uppsikt.

Den stora sal, hvori krigsrätten sammanträdde, var till trängsel fylld af folk, som ryktet om den lika skandalösa som dess bättre sällsynta saken hade samlat. En kapten, tilltalad för simpel stöld af pengar, var något för stadens skvallerkäringar. Och saken var så mycket intressantare, som den anklagade nog

var skyldig. Åtminstone talade man om, att det fans oomkullkastliga bevis emot honom.

En betydlig del af garnisonens officerare var också närvarande. De ville med egna ögon och öron öfvertyga sig om, att de haft en tjuf till kamrat.

Befälhafvande generalen fungerade som ordförande i krigsrätten, som dessutom bestod af en brigadgeneral, en öfverste, två kaptener, två löjtnanter, en fänrik och två underofficerare jämte den lagfarne ledamoten.

Med undantag af fänriken, lord Milfort, voro de alla hedersmän, som gjort sig förtjänta af beundran och hela världens aktning.

Bakom ordförandens stol stod målsegaren, den bestulne pater Anselmo, och i andra änden af salen, nära intill den anklagades plats, satt en djupt beslöjad dam, kaptenens trolofvade, donna Ines de Barras.

Då rättens ledamöter intagit sina platser befallde ordföranden, att den tilltalade skulle föras in.

Han kom kort därpå emellan två soldater med stolt uppburet hufvud och med öppen blick, lika modig och oförskräckt som då han i spetsen för sitt kompani störtade in i stridens faror.

Alla kände honom och visste, att han var en hedersman, men nu var det här fråga om, att han skulle begått en så vanärande handling, att om han öfverbevisades, den skulle utplåna hans namn ur hvarje hjärta.

Donna Ines kände sitt hjärta svälla af stolthet och glädje. Endast den, som vore fullkomligt oskyldig, kunde så frimodigt framträda inför tribunalet.

Fången stannade midt för ordföranden och gjorde militärisk honnör.

Den gamle hvithårige generalen betraktade honom med en blick, hvori deltagande blandades med sträng-

het. Därpå befalde han med en handrörelse soldaterna att stiga åt sidan.

»Kapten Carlo Lantejas», började han, »vet Ni, hvarför Ni nu står här inför domstol och för hvilken förbrytelse, Ni är angifven och tilltalad?»

»Ja, hr general!»

»Erkänner Ni Er skyldig?»

Det ryckte till i den anklagade. Redan det, att man till honom stälde en sådan fråga, visade att man tviflade på hans oskuld och heder. Hans kinder, som förut varit blossande röda af rörelse, blefvo med ens alldeles krithvita, och det var nästan efter en öfvermänsklig ansträngning, han fick fram följande ord:

»Är det verkligen någon här, som kan tilltro mig om att ha begått en så lumpen handling?»

Generalen gjorde en axelryckning.

»Kapten», sade han, »jag frågar i egenskap af ransakningsdomare, och jag kan icke undgå att rikta denna fråga till Er för att ge Er tillfälle att försvara Er emot den framkastade beskyllningen — jag medger, en nedrig beskyllning. Svara mig alltså, erkänner Ni, att Ni från pater Anselmo stulit medel, tillhörande missionskassan?»

»Nej», utropade fången med blixtrande ögon och knutna händer. »Nej, och tusen gånger nej!»

Generalen betraktade honom skarpt och fortsatte:

»Huru ha då dessa pengar, precis de samma, kommit in i och hittats i Ert bagage, till och med i ett hemligt, stängdt rum, hvartill endast Ni själf hade nyckel?»

»Någon har på något sätt utan min vetskap stuc-
kit dit dem», svarade arrestanten.

Generalen studsade och rynkade pannan.

Det var en egendomlig, synbarligen alldeles obefogad anklagelse.

»Och hvem skulle ha varit nog nedrig härtill?», fortfor generalen. »Jag visste inte, att kaptenen kunde ha någon anledning till att befara något slikt».

»Men jag har det i alla fall», svarade fången. »Jag vet en, som skulle kunna vara nog nedrig härtill».

Han fäste sina ögon på den unge lorden, som satt vid generalens vänstra sida.

Denne log.

»Kaptan Lantejas menar utan tvifvel mig», sade han och vände sig till hälften mot generalen. »Nåja, hvarför inte! En person, som gjort sig skyldig till en sådan förbrytelse, har bitit hufvudet af all skam».

Ett uttryck af vild harm afspeglades vid dessa ord i fångens ansikte. Det blef askgrått, ögonen sköto blixtar och hade inte skranket varit mellan honom och hans hutlösa antagonist, så hade han gripit tag i denna och slagit honom till jorden.

Donna de Barras, som hittills lugnt åhört förhandlingarne, reste sig vid dessa ord och närmade sig skranket.

Vakten sökte hindra henne, men en blick från rättens ordförande gaf henne fritt tillträde.

»Donna de Barras», sade han. »Det är emot lagen att någon af åhörarne närmar sig domarne eller den anklagade».

»Jag vet det, hr general», svarade hon, »men min trolofvade, kaptan Lantejas, den förmente tjuften hos pater Anselmo, bör inte stå utan försvar gent emot en sådan karl som den där».

Hon pekade på lord Milfort, som synbarligen blef

mycket förlägen vid denna hennes högst oväntade inblandning i ransakningen.

»Lord Milfort här», sade hon vidare och vände sig härvid till krigsrättens öfriga medlemmar, »har all anledning att hata kapten Lantejas. Han var nämligen samtidigt med denne en ifrig friare hos mig, ja, jag kan upplysa om, att han en gång utverkade en befallning, som för en tid aflägsnade hans rival från mig. Jag såg däri beviset på en jämmerlig, feg karaktär. En sådan person som lord Milfort blir inte ens värdig att lösa denna de Barras skoband en gång. Hon fasar redan vid att höra hans röst, och hon skyn-dar sig bort för att inte inandas luften i hans närhet. Jag påstår, att kapten Lantejas har rätt, när han antyder, att det fins en, som skulle kunna vara nedrig nog att begagna ett medel sådant som det nu åsyftade för att för alltid befria sig från en rival. Ja, jag går ännu längre, jag påstår, att han på förhand ordnat saken i samband med någon eller några.»

»Tack Ines, älskade Ines!» utropade kaptenen med ofantlig värme och slöt henne intill sig, innan någon kunde hindra det. »Till och med om man beröfvar mig ära och rang, skall jag dock icke varda ärelös i dina ögon!»

»Nej aldrig!» svarade hon. »Aldrig.»

»Inte håller, om man *bevisar*, att den anklagade verkligen råkar vara tjuften?» frågade en lugn, skärande röst bakom generalen.

»Hvad säger Ni, pater Anselmo?» frågade generalen häftigt. »Åtager Ni Er verkligen att bevisa, att kaptenen där har föröfvat stölden?»

»Jag skulle ha beslutit öfverlämna saken endast åt de ärade domarens godtyckel» utbrast jesuiten. »Utan bevis kunde han ju inte fällas, och då nu den

ädle lorden blir beskyld att tillsammans med andra ha begått ett öfverlagdt brott för att störta en annan i fördärfvet, då anser jag mig skyldig att bringa allt som är möjligt i dagen».

Dessa ord framsades i en fullkomligt lugn ton med ett uttryck af medlidande. De hade också en fruktansvärd verkan såväl på krigsrättens ledamöter som i synnerhet på fången och donna Ines.

Åhörarne gäfvo sin öfverraskning tillkänna genom tillrop och skrän.

Lorden gaf donna Ines en skrytsam blick och satte sig makligt tillbaka i stolen medan hans läppar darrade af raseri öfver den modiga kvinnans uttalande.

Han läste därtill hån i mångas ansikten, då hans misslyckade frieri blef omnämndt.

Men allt detta skulle bli hämnadt, lysande hämnadt till och med.

Generalen trunnade med fingrarne i bordet, liksom en man, som blifvit utsatt för en stor förargelse. Det var alldeles tydligt, att han inte hade något emot den tappre kaptensens frikännande.

»Nå, så kom med Edra vittnen då, ärevördige pater», ropade han. »Men det skall ske fort, ty man skall inte fördröja ransakningar af denna art».

Patern vände sig med en bugning mot ordföranden och vinkade därpå.

Och nu trängde sig genom åskådarehopen två, som missionärer klädda män, båda iförda långa svarta kappor och bredskyggiga hattar.

De stannade framför skranket, hälsade ödmjukt och korsade händerna öfver bröstet.

»Var god och fråga dessa fromma bröder från missionssällskapet om hvad de ha med egna ögon sett,

hr general», sade patern. »Ni skall då nog få full anledning att förklara kapten Lantejas saker till stöld».

Generalen betraktade dem med en skarp och genomborrande blick.

Det var alldeles tydligt att de båda vittnenas utseende icke behagade honom. Ehuru de voro klädda i missionssällskapets presterliga drägt, liknade de emellertid långt mer ett par verkliga stråtröfvare än ett par förkunnare af kristendomen.

De sågo dolska och ohyggliga ut. Deras ögon tycktes lysa af skadeglädje och ondska.

»Äro de här två figurerna Era vittnen, pater Anselmo?» frågade han. »De se då snarare ut som ett par vagabonder än som folk, på hvars vittnesmål man kan lita».

Patern rynkade pannan.

»Det beror ju inte på utseendet, hr general», svarade han ödmjukt. »Herren väljer sina tjänare inte efter skinnet utan efter hjärtat, och just dessa två män ha i hög grad gjort sig förtjänta af aktning och vördnad för en ren och fläckfri vandel. De äro dessutom båda ögonvittnen till förbrytelsen.

Församlingen blef alldeles dödostyst vid dessa ord. Allas ögon vände sig mot fången, som blifvit blek och nästan förvirrad stirrade framför sig.

Hvad skulle dessa två karlar vittna om, och hvad hade de männe sett?

Han vände sitt bleka ansikte emot dem och såg dem styft in i ögonen.

»Berätta nu, hvad I veten», sade generalen långsamt och med en blick af medlidande på kaptänen, hvars plötsliga blekhet föreföll honom egendomlig.

»Ja, låt dem komma fram med sina lögner», mumlade fången. »Tror man dem, är jag förlorad».

•Det tror jag med», sade lorden med ett bredt hånleende och lutade sig tillbaka i stolen.

Det ena af vittnena betygade nu, hurusom en natt, då han haft vakt i missionsbyggnaden, sett en beväpnad person, i hvilken han fullkomligt igenkände kaptenen, mot morgonsidan kommo smygande in på pater Anselmos privatrum, som var beläget i byggnadens högra flygel, och närma sig det stora skåp, hvarest förvarades sällskapet's papper och pänningar.

Idå han genast iusåg, att han hade en tjuf framför sig, men inte kände sig nog stark att ensam öfvermanna honom, hade han tillkallat sin kamrat som just kom för att aflösa honom. Båda sågo nu, huru tjufven öppnade skåpet, hvars nycklar voro isittande, och uttog en packe sedlar, som han raskt stoppade innanför sin uniformsrock, under det han halfhögt sade för sig själf:

•Donna de Barras skall inte ha en tiggare till man!»

Lampan, som hängde i taket och som alltid brann om nätterna, belyste fullkomligt hans ansiktsdrag och klädedrägt, och de igenkände ögonblickligen kaptän Lantejas, som i sällskap med sin kalfaktor hade besökt missionsanstalten flere gånger.

De tryckte sig tätt intill ett stort bokskåp, som nästan dolde hela bakväggen, och läto honom passera.

Lampan hade ännu en gång belyst hans ansikte, då han gick förbi dem. Han hade en uppspäänd pistol i handen för att vid förefallande behof bana sig väg.

Då han kom utanför steg han strax till häst, som kalfaktorn under tiden vaktat. Därefter begåfvo sig båda i galopp från stället.

Vittnet tystnade och sänkte blicken mot golfvet. Kaptänen var ohyggligt blek. Han darrade i hela

INDIANFLICKAN

»Det är han, som den där natten stäl pänningarne».

kroppen, och det var endast närvaron af de omgifvande soldaterna, som kunde hindra honom att rusa fram, kasta sig öfver det falska vittnet och slå honom sönder och samman.

Det andra vittnet hade samma utsago; äfven han hade tydligt sett tjufvens ansikte.

Nu inträdde ett ögonblicks allmän tysnad, som endast stördes af en kvinnas gråt.

Det var donna Ines, hos hvilken numera tvifvel börjat uppstå.

»Kunnen I bekräfta de af Eder nyss aflagda vittnesmålen med Er salighets ed?» frågade krigsrättens ordförande vittnena.

»Ja, hr general, det kunna vi.»

»Och Ni känner igen den person, som stal pänngarne?» förtfor han.

»Ja, hr general!»

»Nå, säg mig då, om han finnes här vid rätten närvarande?»

»Ja, hr general!»

»Peka ut honom för mig!»

De båda vittnena vände sig raskt om mot fången och sträckte händerna mot honom.

»Det är han», sade båda på en gång. »Det är han, som den där natten stal pänningarne.»

Kaptenen utstötte ett skri af ilska.

Ingen försvarade honom. Alla betraktade honom med afsky blandad med medlidande.

»Hr general!» började han. »Jag svär vid den evige guden, att dessa båda vittnen äro falska. De äro köpta för att undergräfvat min lycka och beröfvat mig min heder. Jag svär det vid min själs salighet!»

Den olycklige såg sig vildt omkring och höjde sina ögon långsamt mot höjden.

»Gån eden!» befalde generalen vittnena. »Jag erinrar Er om dess betydelse och vikt, och gören I denne man emot, så må den helige gudens dom drabba Eder!»

De båda skurkarne lade handen på bibeln och aflade den förestafvade eden.

»De ha båda svurit falskt!» utropade fången. »Det är en oerhörd lögn från början till slut. »Det måste höras andra vittnen».

Svetten lackade från hans panna. Hela hans person bar uttrycket af den djupaste förtviflan och harm. Han stod här vanmäktig och kunde ej tänka en redig tanke. Han hade ju annars blott behöft åberopa den antydde kalfaktorn. Inte ens de höga militärerna tänkte därpå.

»Herr kapten! Två vittnen är nog — flere behöfver rätten ej», svarade krigsrättens ordförande. »Och är domstoten nöjd därmed, så får Ni väl också vara det».

Dessa ord sades i en ton af isande köld och med en orubblig hårdhet.

»Du fordrar mer bevisning, min son!» sade paterne selfvelsefullt. »Olycklige, vill du då, att ännu flere skola bekräfta ditt brott. Vet du ej, förtappade, att det tredje vittnet står här; äfven jag såg dig stjäla den åt herrens verk invigda summan. Jag var också närvarande bakom det stora förhänget af silfver, ehuru ingen visste därom. Jag var rädd för ditt mordvapen, därför gick jag ej fram, men jag såg dig stoppa pängarna innanför uniformen — så sannt mig gud hjälpe till lif och själ!»

Han lade två fingrar på krusifixet, som han bar i en kedja på bröstet.

Dessa ord i en ansedd prestmans mün voro nog för att fälla honom.

Alla sågo nu i honom den förhärdade och förstockade förbrytaren och från alla håll möttes han af hånfulla och föraktliga blickar.

Den olycklige stod där blek som en döende och med djupt nedsänkt hufvud.

»Gud har öfvergifvit mig!», hviskade han. »Jag är förlorad!»

Han vände sig mot Ines och utsträckte handen emot henne, men hon drog sig rysande tillbaka, som om hon hade burit fruktan för honom.

»Ines», mumlade han, »Ines, tror äfven du på denna väfnad af lögn och förtal?»

Hon såg förvirradt på honom.

»Därpå störtade hon hufvudstupa ut ur rättssalen. Hon kunde ej längre återhålla sin gråt.

Hon var nu öfvertygad. Den man hon skänkt sin kärlek och som varit hennes stolthet, stod där öfverbevisad att vara en simpel tjuf.

Lorden såg efter henne. Ett skadeglåd leende krusade hans läppar.

»Nu gäller det oss båda!» sade han därpå för sig själf. »Lösen är kärlek eller lifvet!»

Fången såg henne springa sin väg och han befarade nu, att hon för alltid vore förlorad för honom. Han stod där nu ensam och öfvergifven. Af henne hade han dock väntat hjälpen.

Ett bittert och smärtsamt uttryck for öfver hans ansikte. Det föreföll honom otroligt, att hon kunnat sätta tro till dessa menedares utsägo. Det hade han icke väntat.

Nu kunde det vara honom likgiltigt, huru det

gick med frihet och heder. Han hade med henne förlorat hälften af sig själf.

Krigsrätten, som var sammansatt som en jury, sammanträdde nu enskildt i det angränsande rummet, medan fången för en stund affördes från rätten.

Efter en halftimmes rådpläging vände domstolens ledamöter tillbaka till sina platser och fången infördes ånyo för rätten.

Det närskade en andlös tystnad i den stora salen, då generalen omsider reste sig och allvarligt började:

»Kapten Carlo Lantejas, den samlade krigsrätten har efter mogen öfverläggning mot ditt nekande, på grund af förebragt bevisning funnit skäligt förklara dig saker till stöld och har på grund därpå dömt dig förlustig äran och att utstrykas ur arméns rullor. Gatloppet, som de flesta medlemmar röstade för skola tillämpas i hela vidden af sin stränghet, förvandlas i stället till spöslitning inför regementets profoss. För af förre kaptenen Lantejas till fångelse igen».

Det svartnade för fångens ögon, då han hörde denna fruktansvärda dom. Han märkte knappast, att soldaterna ryckte honom med sig, och han hörde icke de hånande tillrop, som utslungades mot honom af de församlade åhörarne.

Krossad, förtviflad vacklade han mot utgången.

»Allt är förlorat, allt, allt!» suckade han. »Min gud, min gud, stå mig bi!»

»Mod, allt är vunnet!» hviskade en röst till honom. »Mod bara! Mod!»

Han studsade och såg sig förvånad omkring.

Men han såg endast en ung man af blek, nästan sjukligt blek hudfärg. Denne gick just förbi honom med sänkt hufvud.

Då han kommit några steg förbi, vände han sig om och log emot honom.

Det låg en värld af salighet och hopp i detta leende, tyckte fången.

Han andades djupt.

»Jag vill hoppas», sade han tröstad till sig själf, »att denne man är sänd af gud till min räddning».

Utan motstånd lät han föra sig tillbaka till sitt ohyggliga fängelse med dess giftiga halmbädd och kväfvande hetta.

Räddning.

Fångvaktaren mötlog honom vid ingången till fängelset med ett ondskefullt hångrin.

Af fångens sorgsna och om nedslagenhet talande min förstod han genast, att domen gått honom emot och att han alltså hade en vanlig dömd förbrytare framför sig.

Det ville med andra ord säga, att han hade ett nytt offer, öfver hvilket han kunde utveckla all den nedrighet och all den ondskan, hvaraf han i så rikt mått kommit i besittning.

»Du kan inte göra dig en föreställning om, min vän», sade han, »hvad det gläder mig oändligt att få återse dig! Jag är alldeles hänryckt öfver att få ha dig under min vård de tjugufyra timmar, som förflyta, innan man utför domen. Ujdå! Vi skola ha riktigt treffligt tillsammans, det kan du lita på, min vän. Hahaha! Var oändligt välkommen tillbaka, gamle hedersvän!»

Kaptenen hörde inte ett ord.

Han grubblade på den unge bleke mannen, som hade tillhviskat honom de besynnerliga tröstande orden.

Han var honom så bekant, men hvarifrån?

Detta barnafromma ansikte, detta leende hade han sett förut, men hvar?

Han genomgick i tankarne alla unge män, som han kände, men han kunde ej bland dem återfinna denne okände unge man.

»Ah!» mumlade han halfhögt. »Nu tror jag, att jag vet, hvar jag sett honom! Jag vill minnas, att det var en gång hos *henne!*»

Han suckade djupt.

Ja, det var hos henne, som han en gång hade sett den unge bleke mannen, men han erinrade sig nu icke vid hvilket tillfälle.

»Det är därifrån han känner mig!» tänkte han. »Han vet alltså, att jag icke är en förbrytare.»

Fångvaktarens råa stämma ryckte honom emellertid ur hans funderingar.

»Nåå», sade han. »Alltså ärans förlust och tre knack i skallen! Jaha, så skall det vara! Så bör det gå med hvarenda tjufaktig kanalje. Hade det varit jag, som varit domare, skulle du, min fina vän, allt fått vara så god och löpa gatlopp genom hela regementet, det kan du lita på.»

Fången bevärdigade honom ej med svar.

Hans tankar voro alitför upptagna af den unge främlingen för att det minsta bry sig om den plumpa tölpens utgjtelser.

»Nå, kommer du in någon gång!» röt han, förargad öfver den andres nästan isande iugn. »Jag är sannerligen alldeles för god att spilla ord på dig, din ärkebof. Och jag ångrar nästan, att jag låtit lägga in

ny halm åt dig i sinkabirum, men ser du, det är också därför, att du en gång haft äran att vara officer i vår annars hederliga armé. — Så! Marsch in med dig!

Fången gaf honom en lång blick, hvars hotande uttryck kom skurken att rygga tillbaka ett par steg.

»Där har jag en god vän framdeles», mumlade han, i det han ryckte upp dörren helt och hållet. »Men vi skola hoppas, att kamraterna i halmen därinne inte skola vara overksamma».

Ett afskyvärdt grin förvred i detsamma hans vederstyggliga ansikte.

Han hade också observerat, att det rörde sig i halmen längst borta i ett mörkt hörn.

»Jo jo», fortsatte han sin monolog, »det blir visst flere om sofplatsen i natt, men hvad rör det mig!»

Därmed slog han dörren i lås, så att det skrälde vida omkring.

Kaptenen var åter ensam i sitt ohyggliga fängelse, hvars fador han pröfvat.

»Mod! Allt är vunnet!» sade han och slog sig för pannan. »Så sade han, den bleke unge mannen. Men hur är det möjligt att kunna vinna, då man är beröfvad heder och ära gent emot hela världen och äfven gent emot *henne!*»

Han suckade djupt.

■ Af hennes rörelse, af den omiskänneliga afsky, som afspeglat sig i hennes ansikte hade han tydligt förstått hennes tankar.

Han kunde ej taga fel.

Det var alldeles tydligt, att hon tviflat på hans oskuld. Om det nu också varit endast ett enda ögonblick, så var det dock ett ögonblick för mycket.

Hon hade öfvergifvit honom i hans mest förtvif-

lade ställning, utan ett medlidandets leende, utan ett tröstens ord.

Var det icke bevis nog?

En fasansfull ångest och en djup modlöshet grep honom.

Det kunde ju så vara, att han en gång fuge tillfälle att bevisa sin oskuld, men det skulle dock icke kunna ske förr än han fått aftjäna det ådömda straffet, och det vore för sent.

Han kände människorna och visste alltför väl att en vanärande dom alltid lämnar en fläck efter sig, huru mycket än oskulden efteråt bevisas. Man är alltid så benägen att resonnera, det ingen rök finnes utan eld.

Sådana äro nu en gång människorna.

Och domstolarne kunna väl ådöma straff, men ge full upprättelse för en orättvisa kunna de ej.

Den oskyldigt dömda får gå med hvad han fått. Hans domare ha ej mer med honom att beställa. De ha åsatt honom vanärens märke på för dem goda grunder. De ha ingen anledning att utplåna sina stämplat. Det blir världens sak, om hon kan och — v. II.

Kaptenen kände detta.

Skulle han räddas undan vanäran, så måste det ske, innan straffet ginge i verkställighet. Sedan kunde det vara ungefär detsamma.

Vid pass en hel timme stod han orörlig på samma ställe, ett byte för den våldsammaste sinnesrörelse.

Han lade knappt märke till den odrägliga hettan eller de unkna dunster, som uppstego ur den ruttnade halmen, som den människovänliga fångvaktaren hade låtit hämta från en hög nere vid floden.

Han tänkte endast och allenast på henne, domen

och på sig själf. Det föreföll honom som om han varit utsatt för olyckor, hvart hans tanke än vände sig.

»Nej, nej!» suckade han. »Jag är förlorad — ja ohjälpligt förlorad!»

Ett sakta prassel i halmen kom honom plötsligt att rikta uppmärksamheten mot det hörn i cellen, hvarifrån ljudet kom.

Han såg halmen röra sig och hörde likaledes ett fortgående prassel, liksom om ett djur sökte arbeta sig fram ur halmen.

»En kamrat», sade han sorgmodigt till sig själf, »men ändå inte en olycksbroder!»

Han närmade sig stället, men tog förskräckt ett steg tillbaka och rusade därefter undan, så långt den lilla cellen tillät.

Nog var det en kamrat, men en fasansfull sådan.

Han hade sett ett underligt litet hufvud med ett par hvassa, glänsande ögon. Och då han spejade närmare efter, hade han upptäckt den alnslånga kroppen af en i Mexiko vanlig mycket farlig ormart.

Kaptenen kände landets egendomligheter för väl för att kunna taga miste om hvad han fått för en kamrat. När hans raseri vaknade skulle han bereda sig till anfall, och kaptenen saknade ju här hvarje möjlighet till försvar. Den minsta rörelse hos honom skulle framkalla ormens raseri och då hade han att bereda sig på döden.

Fången stannade också orörligt på sin plats, men utstötte några rop, som ditkallade fångvaktaren.

»Hvad gapar du efter? frågade han. »Är du ledsen? Vill du ha sällskap, din tjufstryker?»

»Öppna dörren genast!» sade fången. »Det är en orm i halmen».

Ett hänskratt fick han till svar.

»Det var ju roligt för dig», hade fångvaktaren.
 »Då har du, hedersknyffel, alltid någonting att syssetsätta dig med. Men jag råder dig att inte leka för vårdslöst med kamraten. Rör du honom inte, så bryr han sig inte om dig, men skulle han bli missnöjd med dig, så skyll dig själf... Stå bara still, så är det inte farligt!... Adjö med dig nu! Stör mig inte mer. God natt!»

Fången hörde honom därmed gå sin väg.

Fast kaptén Lantejas ansågs vara arméns tappreste man, som bestått i mången het dust, så kände han inför denna nya fiende blodet isas i kroppen.

Hjälp utifrån var sålunda icke att hoppas. Själaf var han vapenlös mot detta farliga djur.

Djuret, som under fångvaktarens tal riktat sin uppmärksamhet mot dörren, vände nu åter sina stikkande ögon mot fången. Denne rörde sig icke ur fläcken, utan stod med ryggen stödd mot muren, orörlig som en bildstod.

Sålunda förlöpte tio minuter.

Då visade odjuret en plötslig förändring.

Det rörde sig icke mer, utan lade ned hufvudet mot halmen och började stirra mot en annan punkt.

Fången följda riktningen af detta stirrande.

Han blef ännu mera förskräckt vid hvad han nu observerade.

Han hade icke blott med en fiende att göra — det var paret, hane och hona.

Den senare närmade sig snabbt till den förra, som nu återtog sin föregående hållning och fäste ögonen på fången, hvilka badade i ångestsvett.

Honan intog samma ställning som hanen och riktade, äfven hon, sina hvassa ögon på den olycklige.

Kapten Lantejas kände allt för väl till dessa fienders stridssätt och visste hvad som skulle komma. Så länge han icke rörde sig, skulle de nog lämna honom i fred, men när mörkret fölle på, skulle denna vapenhvila upphöra. De skulle då närma sig honom dels af nyfikenhet dels för att tillfredsställa sitt behof att bitas.

Det kunde nu vara högst två timmar kvar af dagen.

En timma gick i denna fångens fruktansvärda spänning oerhördt fort.

Han var nära att genom själsspänningen och kanske ännu mer genom inandningen af cellens osunda dunster förlora medvetandet och därmed äfven själfbehärsningen. Och glede endast hans fot mot den hala halmen, så vore han förlorad.

Han försökte ännu ett par gånger att ropa på hjälp, men ingen hörde honom. Endast då och då hörde han ett skrik, som antagligen kom från någon lika olycklig fånge, som han själf.

Så började solstrålarne antaga denna rödgula färgton som beteckna, att solen håller på att sjunka ned bakom horisonten.

Så vidt han kunde bedöma, var det nu en femton à tjugu minuter kvar af dagen.

Därpå skulle mörkret plötsligt falla på, och därefter . . . ?

En rysning genomfor hans kropp och hans ögon, som hela tiden varit stadigt fästade på ormarne, förlorade liksom hela sin kraft.

Solstrålarne föllo allt mera snedt in genom gluggen i taket.

Odjuret, som hittills varit lika orörliga som fån-

gän, begynte ånyo slingra saint röra hufvudena fram och tillbaka med en förfärande hastighet.

De syntes tydligt, att de ledsnat på att vänta längre. De ville se sig omkring i rummet, och väntade bara på mörkret, som skulle förgöra den magnetiska kraft, som utströmmar från ett par mänskliga ögon.

Fången kände både sin styrka och sin svaghet. Mörkret var för honom detsamma som undergång.

Inom tio à tolf minuter skulle saken vara afgjord.

Fången såg upp mot hålet i taket. Det var som om han för alltid hade velat taga af det välsignade ljuset.

Då började hans hjärta våldsamt klappa.

Det föreföll honom som om två smala band sänktes ned till honom. De nådde allt närmare till halmen. Till sist lågo de ända ned på golfvet.

Han trodde att han drömde, men ormarnes våldsamma piskande i halmen visade honom snart, att han var vaken.

Det var verkligen en smäcker repstege med steg af tvinnadt silke, som hängde ned i cellen.

Det gälde nu bara att nå den, så skulle han vara räddad från döden och kanske äfven från vanäran.

Men det var ingalunda lätt att göra det enda lilla steg, som skilde honom från den räddande stegen.

Det tycktes nästan som om ormarnes annat detta. De satte upp nosarne i vädret och beredde sig synbarligen att störta fram.

»Jag skall vara stungen till döds, innan jag lyft min fot», tänkte fången. »Det är redan för sent!»

Men i detsamma förmörkades öppningen i taket

plötsligt af en mänsklig kropp, som raskt klättrade ned för stegen.

Det var en af Mexikos urstam. Den nakna, röda foten vittnade därom.

I samma ögonblick som foten vidrörde halmen några få fot från ormarne, foro dessa genast emot densamma, men därpå lika snabbt tillbaka, som om de fått en elektrisk stöt.

Hväsande rullade de ihop sig i det mörka hörnet, under det de uppspärade sina afskyvärda gap och blixtnabbt rullade sina hufvuden åt alla sidor.

Den person, som stod därnere i fängelset, vände sig nu mot fången.

Det var en ung flicka, utomordentligt vacker och med ögon, som strålade af glädje.

»Räddad!» hviskade hon. »Ingen död! Intet skändligt straff!»

»Naäma!» utbrast kaptenen och fattade kraftigt hennes hand. »Gud välsigne dig!»

Hon lade sin hand på hans mun.

»Tyst!» hviskade hon med en ängslig blick på dörren. »Tyst, tyst! Det är fiender öfver allt. Sådana finnas också utanför.»

Hon pekade på repstegen, som var så godt som osynlig till följd af det fortfarande täta mörkret.

»Stig upp nu bara, sennor», sade hon lågmäldt. »Jag kommer genast.»

»Se först om din fot!» genmälde kaptenen. »Ormarne ha ju bitit dig.»

Den unga indianskan skakade leende sitt vackra hufvud.

»Nej! Visst intel» svarade hon i hviskande ton. »De våga sig inte på mig. Som du vet, känner vår stam till de skogens vildörter, som göra ormens gift

oskadligt, och jag har just ingnidit mina fötter med saften af sådana örter. Odjuren skulle hållre krypa in i en brinnande eld än de skulle röra mig. Låt dem bara vara Ni. I morgon skola de döda den, som ville låta dem bringa dig om lifvet. Åh! det är fullt rättvist. De skola slingra sig ur halmen och om hans ben snabbare än blixten, och han kommer att dö utan hjälp. Så straffar vår Store Okände den som gör illa mot hans barn».

Hon talade med en verklig glöd.

Därpå sköt hon honom fram till stegen, upp efter hvilken han gick så fort det var honom möjligt.

Då han väl var uppe på taket följde hon efter samma väg.

Repstegen som fasthölls af två stålhakar, blef därpå upphalad och sammanrullad. Den unga flickan gaf honom nu ett tecken att han skulle följa henne, men utan att göra det allra ringaste buller

Kaptenen gaf sitt svar genom en nick och gick efter henne utefter hela den långa byggnadens tak, där muren försvann bland den nära förbiflytande floodens höga säf och vass.

Hon lade sig ner på taket och tittade noga efter, om någon obehörig möjligtvis kunde vara inom synhåll.

Kaptenen följde hennes exempel och det var nästan en omöjlighet att upptäcka dessa två personer på det flata taket. Den stora lykta, som stod vid ändan af muren, var ännu icke tänd. Den skulle annars ha belyst de två hufvudena, som stirrade ut och sökte genomtränga det vid flodbädden rådande dunklet.

»Här finns ingen!» hviskade indianskan. »Följ nu bara med mig!»

Hon rullade åter ut repstegen och lät den falla ner öfver muren. Därpå fastgjorde hon de båda harkarne i takets yttersta rand.

»Nu!» utropade hon. »Nu bort till frihet och räddning!»

Sakta gled hon själf ned och kaptenen lät icke vnta på sig. Han följde genast exemplet.

Indianskan uppgaf, då båda hurnit märken, ett skallande skratt.

»Nu kunna de komma», sade hon för sig själf, »om de vilja hämta honom. Jag har nu räddat den jag har kär».

Därpå grep hon kaptenens hand och sade med bestämd röst:

»Följ mig nu, kapten! Vägen går till friheten! Allt är i förväg iordningställt!»

»Du snälla, ädla flicka!» utbrast den räddade och tryckte henne ömt intill sig. »Hur skall jag någonsin kunna löna dig därför att du räddat mig, främlingen, din stams fiende från vanära!»

Hon svarade ej, men såg på honom med en lång, varm och forskande blick.

Det låg en värld af lidelse, ömhet och glädje i denna enda blick.

»Det är bara återbetalning därför att du åt mig räddade ära och lif», svarade hon till sist långsamt och dröjande. »Det var jag som stod i skuld hos dig. Och vår stam betalar alltid sina skulder af hvad slag de vara må».

»Jag skall göra alit för att få klarhet i denna skändliga historia», sade han mera för sig själf. »Och då jag åter står ren och klar, utan misstänke längre och upprättan inför världen, då skall du aldrig komma att lämna oss».

INDIANFLICKAN

De hoppade därpå in genom den sålunda erhållna öppningen.

Hon såg frågande på honom.

»Ja, ja», tillade han. »Vi båda skola alltid komma att hålla dig kär».

Hade han i detta ögonblick kunnat lägga märke till den unga flickans ansiktsuttryck, skulle han fasat inför den förändring det i en hast undergått.

Ögonen sköto blixtar, näsborrarna utvidgade sig nästan onaturligt och munnen sammandrogs hårdt. Hon liknade en retad tiger, som bereder sig till angrepp.

Den oförsiktige! Han hade sagt: vi båda!

Ingen kunde gärna misstaga sig om betydelsen af detta uttryck. Och indianflickan gjorde det ej heller.

Han tänkte alltså ännu på den blekfärgade unga flickan, som ett enda ögonblick kunnat tvifla på hans heder och glömma sin kärlek!

Naäma kände sig svartsjuk, ursinnigt svartsjuk. Hon hade nu erfarit allt. Hon hade utan att bli sedd öfververarit rättsförhandlingen och hade då sett den hvita damen med fasa draga sig tillbaka, då skenet fullständigt var emot honom.

Och detta, om också blott ett ögonblicks tvifvel om den älskades oskuld kunde indianskan ej fördraga.

Men han älskade henne alltså ännu . . .

Om det varit hon, skulle hon ha klängt sig fast vid honom, där han stod inför domstolen. Hon skulle inte en sekund ha tviflat om hans fullkomliga oskuld. Hon skulle ha följt honom till fängelset, och då han väl lidit sitt ådömda straff, skulle hon skrikit till alla:

»Han är oskyldig, ty han älskar mig!»

Men hon, den hvita kvinnan, hon hade vändt honom ryggen i farans stund. Hon blygdes vid att älska honom.

Vore det kärlek? Det vore snarare förakt.

Och nu, ehuru han visste detta, nu, då han omöjligt kunde ha glömt, att den stolta, vackra sennoran liksom afvärjande hade sträckt ut handen mot honom, då han anropade hennes kärlek, nu talade han om, att de *båda* skulle älska henne, indianflickan.

Aldrig, aldrig!

Förr skulle hon döda dem båda! Stackars Naäma!

Hon stod så några ögonblick, ett byte för den mäst gnagande smärta. Plötsligt rätade hon stolt upp sitt hufvud.

»Han kommer *aldrig* att älska mig!» sade hon för sig själf. »Jag är ung, jag är vacker, det fins eld i mitt bröst, en eld, som förbränner allt motstånd. Den där bleka, kalla kvinna måste förlora i kampen mot skogarnes glödande dotter».

»Kom, kom», sade hon högt och slingrade sig ur hans famntag, hvori hon ännu befann sig. »Kom, vägen är lång och farorna växa med hvarje timme. Jag har sört för allting. Förtro Er till mig! Jag skall föra dig till frihet och räddning».

Kaptenen kastade en lång blick öfver den stora staden, som liknade ett haf af ljus och färgade lampor. Därpå följde han långsamt efter sin räddarinna, där han gick ned emot floden, hvars lätta vågor med ett stilla brus rullade hän emot de säfbevuxna stränderna.

Hon gick helt och hållet in bland de höga växterna utefter en smal jordbank, som nästan doldes af de på sidorna växande plantorna.

Då och då hördes ett doft plaskande, det var alligatorerna, som hört dem komma, och som nu bytte om plats för att vara närmare, ifall något skulle hända.

Vid änden af den smala jordbanken låg en liten båt fastgjord vid en påle.

Indianskan löste båten.

»Kom nu», sade hon smekande. »Vi skola begifva oss öfver floden. I vattnet synas inga spår. Och sedan fara vi långt, långt bort. Ingen skall kunna finna oss».

Kaptenen skyndade sig att följa henne och tog plats på en af tofterna samt grep tag i ena åran.

»Nej», sade hon med ett leende. »Du får inte anstränga dig. Jag skall ro alldeles ensam».

Hon tog åran ifrån honom och sköt ut båten från landningsstället.

Nattluften susade om dem båda, där de gled fram i den lätta båten. Hon styrde färden i sned riktning öfver floden.

Kaptenen slöt ögonen. Han var dödstrött.

Själsspänningen under ransakningen och de fruktansvärda timmarne med de båda ormarne hade alldeles uttömt hans krafter. Dessutom hade den usla kosten bidragit att alldeles nedsätta hans krafter och den eländiga cellen hade ej på flere dygn kunnat bjuda honom en ordentlig ostörd hvila.

Nu tog naturen ut sin rätt.

Snart nickade han och innan han visste ordet af hade han i full sömn glidit ned från toften ned i båten.

Då båten ute i själfva den strida strömmen råkade i gungning, bidrog detta endast att ännu mera invagga honom i sömn.

Han drömde, drömde om henne, med hufvudet mot indianskans nakna fötter.

Den unga flickan böjde sig ned öfver honom!

Ett skimmer af utsäglich lycka för öfver det vackra

färgade ansiktet. Hon bockade sig ned och tryckte en brännande kyss på hans läppar.

»Du Store Okände, som bor bortom stjärnorna», sade hon. »Välsigne och bevarare honom!»

Så lät hon årorna hvila och lät båten drifva för strömmen ner, där hon nedböjd smekte den sofvande.

Hon kände i detta nu en utsäglig lycka, men på samma gång ett svärmod, hvars grund hon icke ville göra sig reda för. Hon glömde alldeles sin svartsjuka.

Han, den enda hon hade kär, var ju hos henne. Hon skulle rädda honom eller själf gå under med honom. Ingen verldslig makt skulle mer kunna skilja dem åt.

På rätt spår.

Kort efter det kapten Lantejas for tillbaka till sitt fängelse, hade också donna Inez återvändt till sin bostad.

Hennes unge svarte tjänare mötte henne med ett glädjeskri.

»Jag vara så orolig», sade han med tårar i ögonen, »att onda människor vilja göra donna illa. Det blifva mycket dåligt för stackars jag, mycket dåligt».

Hans härskarinna svarade icke. Hennes sinne var alltför mycket i uppror för, att hon skulle förmå gifva akt på den lille tjänarens uppriktiga deltagande i hennes sorg.

Gossen såg bedröfvad på henne.

Stackare, han hade trott, att hans deltagande skulle vara henne mera värdt. Men det var nu en

gång så med medlemmarne af hans ras, att de ej betraktades som mänskliga vederlikar.

Hon pekade emellertid på dörren, att han skulle stänga den.

Negern nickade. Han gick och stängde och med detsamma var donnans hus förvandlat till en liten fästning.

»Jag mottager ingen i dag, hör du det!» sade hon därpå vänligt till honom och lät handen fara öfver hans ramsvarta hår. »Ingen enda, hör du, hvem det vara mål!»

»Donna kunna vara lugn!» sade han med en min, som utvisade att han skulle göra allt hvad på honom ankomme för att hindra en hvar att intränga. »Jag blifva döf, om klocka ringa. Men jag skola se noga ändå, hvem som komma.»

»På hvad sätt då?»

Negern drog munnen till ett grin, som skulle föreställa ett belåtet leende.

»Jag hafva ett titthål», sade han nästan triumferande.

»Ett titthål?»

»Ja, och när donna icke mera vara vred, jag visa det för donna.»

»Jag är inte vred — jag är bara ledsen. Visa mig du ditt titthål, kanske kan det bli oss till nytta.»

Gossen lopp bort till dörren och pekade på ett litet rundt hål, som han borrar i väggen tätt intill dörrkarmen, en god fot från golfvet.

»Donna titta här! Jag kunna härifrån se om de komma.»

»Hvilka menar du egentligen, och hvarför har du borrar detta hål?» sporde Ines och fäste sig vid gossens ifver.

Han blinkade klippskt med ögonen.

»Åh donna!» mumlade han med ett listigt leende, »de inte kunna öfverraska oss».

»Hvilka, hvilka?» frågade hon ifrigt, då hon var öfvertygad om, att hennes lilla trogne tjänare hade alldeles särskildt afsikt med det där titthålet.

»Karlarna, karlarna, donna veta!» utropade han.

»Hvilka karlar, säg?» frågade hon i högsta grad nyfiken. »Tala om allting! Den minsta obetydlighet är kanhända af den allra största betydelse för mig. Antag till exempel att jag skulle sväfvä i en stor fara».

Negerpojkenes ansikte undergick en plötslig och högst märkbar förändring.

De annars blida och barnsliga dragen blefvo allvarliga. Han bet hårdt ihop läpparne, och hans röst ljud djup och manlig, då han efter litet betänkande sade:

»De må akta sig, om de tänka göra donna illa. Så länge jag lefva. Ah, de komma inte väl ifrån försöket!»

Han rätade stolt ut sin lilla figur, och lade handen på den lilla dolken, som han hade hängande i lifbältet.

Donna de Barras betraktade honom med förundran.

»Tack för din trohet!» sade hon. »Jag skall inte glömma den, men du har ännu inte sagt mig hvilka du menar».

»Donna», hviskade gossen och steg upp från sitt titthål. »Jag säga Er det. Hvarje afton komma två, som stanna utanför trädgårdsgrindarne och titta in i trädgården. De se dolska och elaka ut, ehuru jag ej böra säga så om landsmän till hälften. I går afton

vara här och gå flere slag omkring byggnaden, som om de vilja blifva bekant med den mycket noga. Jag hela tiden se dem genom mitt titthål, och då jag längre kunna följa dem därifrån, jag klättra upp på altanen och bekika dem. De försvinna till slut i mörkret».

Gossen närmade sig åter hålet och uppmärksamt tittade ut.

Donna Ines grubblade förgäfves öfver hvilka dessa personer kunna vara och hvilken afsikt de hade.

Hon hade hört talas om att flere af hennes bekanta blifvit mördade, liksom också, att bland de svarta i Mexiko förekommit tecken till uppror. Kanske det var därför man utspionerade hennes bostad för att vid lämpligt tillfälle smyga sig in och mörda henne, som man hade gjort med så många förut, utan att brottföröfvarne blifvit röjda.

Då ryktes hon plötsligt ur det djupa grubbleri, hvori hon försjunkit, genom ett dämpadt tillrop af negergossen.

»Donna se! Se!» hviskade han. »Där komma de Det vara samma karlar som alla de andra gångerna. Jag tydligt känna igen deras ansikten».

»Får jag se!» utropade hon och lade sig på knä framför titthålet.

Hon observerade två personer som stodo alldeles invid de höga järngrindarne vid ingången till trädgården.

De voro båda iklädda missionssällskapets egenomliga, halft kyrkliga drägter och vände sina ansikten, som beskuggades af de breda hattarne, mot husets fönster.

Ines kunde endast med största möda återhålla ett utrop af öfverraskning.

Hon hade genast igenkänt de båda främlingarne därute.

Det var ju alldeles samma personer, som med ed betygat att de sett kaptenen den där uppgifna natten stjäla pengar ur missionssällskapets kassa.

»Titta nu en gång till riktigt på dem!» sade hon till negergossen. »Du tar väl icke fel? är du säker på, att dessa personer äro de samma, som du förut sett smyga omkring här».

»Jag vara säker därpå, donna!» svarade gossen efter att ha tittat ut. »Men de nu vara annorlunda klädda än de annars bruka».

»Det ser ut, som om de antogo att jag är borta», sade hon därpå. »De måtte väl inse, att man kan upptäcka dem».

»Åh nej, donna!» svarade negergossen med ett listigt leende. »Man vet i hela staden, att donna en gång för alla hafva befallt för att bespara besökande besväret, att då flaggan på huset icke vara uppe, icke heller någon vara hemma, och hvarje gång jag på afstånd sett dem komma, har jag skyndat mig att stryka flaggan, innan de inte märkt henne. Därför ha också kommit till den öfvertygelsen, att donna vara ute, och det hafva gjort dem djärfva. Den här gången donna verkligen icke taga emot — därför komma de».

Ines betraktade den lilla diplomaten med ett belåtet leende.

Det såg ut som om hon lyckats fått en medhjälpare, som det hvarken tröt godt förstånd eller tillgifvenhet.

En egendomlig tanke for i detsamma genom hennes hjärna.

Dessa två män stodo tvifvelsutän i nära förbin-

delse med den senare tidens händelser. De hade tvifvelsutän godt reda på gången af det hela.

Hon ärnade just ånyo fråga negergossen, då den stora klockan vid trädgårdsgrinden ljöd.

»De ringa», sade hon. »Gå och öppna för dem. De veta ju i alla fall på förhand, att jag nu inte är hemma».

»Om donna vilja följa mitt råd, så blefve grinden icke öppnad», svarade han. »De hafva redan sett, att flagg vara nere och måste alltså antaga donna vara borta. Men om de veta detta, så veta de ju också, att man inte skall öppna för dem. Vi vilja se, hvad de då vilja taga sig till».

»Vid Gud, du min raska gosse, du har rätt!»
hviskade hon. »Vi skola förhålla oss alldeles lugna och stilla».

Klockan ljöd nu för andra gången.

Samma tystnad.

Kort därpå ringde det ovanligt hårdt för tredje gången.

De två personerna bakom dörren förhöll sig emellertid alltjämt stilla.

Mörkret hade emellertid fallit på och hela staden var insvept i nattligt dunkel.

Det oakadt kunde man från negergossens titthål följa de båda vagabondernas alla rörelser vid trädgårdsgrinden.

Med ens hördes ett gnällande ljud, och negergossen hoppade upp som en fjäder.

»Vid Jesus», utropade han, »de hafva öppnat trädgårdsgrindarne!»

Donna Ines lade emellertid handen på hans mun.

»Tyst, tyst, hör du!» hviskade hon. »De komma».

Gossen drog sin dolk ur skidan och stälde sig vid sidan af sin härskarinna.

»Må de komma!» sade han mellan sina sëmmanbitna tänder. »Jag träffar dem långt innan de hinna se mig!»

»Nej, nej! Lugn framför allt!» hviskade donna Ines. »Vi måste veta, hvad dessa människor ha för afsikter».

Gossen var van att lyda och stack därför åter in dolken i slidan.

Ines såg dem komma allt närmare och närma sig den dörr bakom hvilken hon befann sig.

De gingo med långsamma afmätta och högtidliga steg, som kolportörer bruka, förmodligen för att ge sitt uppträdande en mera presterlig prägel.

Det var alldeles klart, att de önskade komma in. Donna de Barras öfvertygade sig om, att nyckeln satt i på insidan och förblef därför lugnt liggande på knä vid titthålet.

De hade nu hunnit fram till hufvudtrappan och stannade.

»Se efter om det är samma personer!» sade Ines till negergossen.

Han såg ut.

»Ack, ack! donna!» hviskade han förfärad och sprang vig som en katt ett långt stycke tillbaka. »Donna, donna! Låt oss fly! Dessa människor vara illasinnade och onda. Det är »stryparne». Jag såg tydligt vapnet under den enes kapp!»

»Är du galen!» hviskade Ines och kände hur hon bleknade. »Jag har sett dessa båda karlar en gång förut i dag och måste, hur lömska och ohyggliga de än se ut, antaga, att de äro kristna och missionsbröder, isynnerhet som de inför rätten presente-

rades såsom sådana af föreståndaren för missionskollegiet».

»Det icke vara sannt, det icke vara sannt! sade negergossen ifrigt. »De tro icke på de hvites gud. Nu då de äro mig nära, känner jag igen dem. De äro strypare från trakten af Santa Fé och voro en gång i tjänst hos en mysket förnäm dam».

»Donna de la Zanca?»

»Ja, hos donna de la Zanca!» svarade gossen. »Hvarför jag icke veta. De göra många mord där i trakten, och jag vara olycklig nog att se dem döda en kvinna. De hitta mig gömd bland buskar och sätta efter mig som tigrar, men jag flyga som en pil genom gräset, tills jag hafva hittat ett hål, där jag vara gömd i två dygn. De söka ständigt döda mig».

Ines åhörde denna korta berättelse med spänd uppmärksamhet.

Att de båda missionärerna tillhörde den farliga stryparsekten bland de infödda och förrymda slafvarne kastade ett egendomligt ljus öfver paterns värdighet och åtgöranden. Det ledde hennes tankar därpå, om ej med kaptenens arrestering och dom stode i sammanhang någon stor förfärlig förbrytelse.

Men i hvilket sammanhang stode väl denne olycklige officer med densamma och i hvad förhållande stode väl dessa båda »strypare» till till saken?

Donna Ines de Barras hade ett utomordentligt skarpt och klart förstånd.

Hon insåg att hon här vore på ett spår, som måhända skulle leda till fullständigt uppdagande af kaptenens oskuld, och hon tackade gud innerligt, att han låtit henne få detta på sin lott.

Hon kunde därför icke dela negergossens fasa för de båda ohyggliga missionärerna.

Men hon önskade däremot få klart för sig hvar för de komme till hennes bostad och hvad de ärnade företaga sig därstädes.

»Kom», sade hon till negergossen. »Följ med mig. Dessa båda karlar ha någoting ondt i sinnet. Vi måste veta, hvad de ännu taga sig till. Kom bara — vi skola gömma oss!»

Gossen darrade.

»De ha goda ögon», sade han. »De skola snart taga reda på ess».

»Är du rädd?» sporde hon leende.

Den lille negern såg på henne med en blick full af hängifvenhet.

»Jag icke vara rädd för min del, men för kära donna», svarade han med darrande röst.

Ines strök med handen öfver hans svarta hår.

»Tack, tack!» sade hon. »Säg mig emellertid först, om man kan öppna fönstret utifrån».

»Ja».

»De skola synbarligen göra det, om dörren icke öppnas för dem, då de ringa», återtog hon.

Och härutinnan gissade hon fullkomligt rätt. I detsamma ljudet det gälla klingandet från den lilla silfverklockan, som var fäst vid dörren.

»Du ser!» hviskade hon. »De äro mycket försiktiga, de vilja göra sig noga underrättade om huruvida någon är hemma eller inte».

Så gick ungefär en minut. Så ljudet klockan för andra gången något hårdare.

»Kom nu!» hviskade donna de Barras. »Nu skola vi göra oss osynliga».

Det var en lätt sak att smyga förbi fönstret, som satt vid sidan af dörren. De bockade sig endast ned en smula och medan de främmande ringde tredje

gången, så att det genljöd i hela byggnaden, skyndade sig donna de Barras och hennes tjänare sig förbi och nådde det mörka kabinett, som låg vid sidan af hennes boudoir, just i samma ögonblick, som ett lätt buller lät sig förnimmas ifrån förstugan.

De båda »stryparne» hade aflyft fönstret utifrån, hvilket på grund af konstruktionen var en ytterst lätt sak. De hoppade därpå in genom den sålunda erhållna öppningen, fullkomligt osynliga tack vare mörkret.

Kabinettet, hvori donna Ines och hennes trogne betjänt befunno sig, var alldeles beckmörkt. Alla fönster voro nämligen tillstängda med luckor, och man skulle ha ögon som en råtta för att kunna se de båda människorna.

Den unga damen var ej det minsta rädd. Hon var öfvertygad om, att hon funnit ett viktigt spår genom hvilket hon möjligen skulle kunna upptäcka alla dessa hemliga fiender, som en tid varit i rörelse. Hon beslöt att icke vika ett enda steg tillbaka, utan söka komma till botten af intrigerna.

Ensam som hon var i den stora staden, hade hon vant sig att trotsa faran, och man måste ovilkorligen känna sig förvånad, då man såg denna mängd af revolverar och pistoler, som prydde väggarne i hennes sängkammare och som hon visste handtera med en för kvinnor åtminstone ovanlig säkerhet.

Att öppna dörren till boudoiren och nedtaga ett par revolverar från väggen, räcka den ena åt negergossen och med den andra själf intaga en skjutfärdig ställning, det var blott ett ögonblicks verk.

»Var inte rädd barn!» hviskade hon. »Men skjut inte förr än jag ger signal».

»Jag inte förstå mig på att använda en sådan här

»pjäs!» genmälte gossen. »Jag föredrager att bruka dolken».

»Nå, som du behagar, men inte en enda rörelse utan min tillåtelse».

Hon fattade honom i armen och befalde honom vara alldeles orörligt stilla.

Försiktigt smygande steg läto nu höra sig i det angränsande rummet.

De kommo närmare och närmare i riktning mot det mörka kabinettet, hvori de båda husets invånare voro.

»Det ser verkligen ut, som om man skulle vilja åt mig till lifvet», mumlade den unga damen. »Man söker synbarligen efter vägen till min sängkammare».

En svag luftström drog i detsamma igenom rummet.

Det var dörren till detsamma som öppnades.

Stegen hördes ännu några gånger alldeles invid dem, tills de plötsligen alldeles tystnade.

»För tusan», sade slutligen en röst på ett brutet språk. »Här är ju alldeles becksvart. Det ser ut som om den sköna damen inte skulle önska att man tittar i hennes kort».

»Sådant är det alltid i förnåma hus», svarade en annan röst med hes strupton. »Men vi skola nog snart göra ljust i dessa nästen, så att man skall tjuta af smärta högt öfver våra jubelrop. Dagen närmar sig, broder, då våra stamförvandter skola afkasta slaf-oket och då man i land och rike skall få se saker, som skall komma de vackra utländska mödrarna att gråta».

»Ja visst!» svarade den första. »Dagen närmar sig till storm. Där norrifrån spörjes redan, att striden

är i gång. De svarta ha där fått hjälp af en del hvita».

»Men», tillade han därpå efter en paus, »låt oss nu inte förhåla tiden med prat. Skaffa ljus, så att vi kunna se, hvar vi äro».

Donna de Barras och hennes betjänt tryckte sig tätare in under de tunga sidenportiererna, som dolde alkoven i rummets bakgrund.

För att komma in i boudoaren måste man gå förbi denna alkov på endast tio stegs afstånd.

I detsamma tändes en tändsticka och tände därmed en liten lampa.

Ljuset var visserligen svagt, men tillräckligt starkt för att vägleda de båda »stryparne» till sängkammaren.

Dörren stod öppen. Donna Ines hade glömt stänga den, då hon hämtade revolverarne.

»Jag förstår mig icke på diplomatiska finesser», sade den ene, »men det tycks mig vara en stor dumhet att skona henne till en bestämd dag».

»Vår ledare är vis och klok», svarade den andre, »och oss tillkommer endast att lyda. Låt oss skynda! Tiden lider och innan man anar det, kan hon komma hem. Tag du papperen, så mäter jag under tiden upp fönstrets höjd från marken».

»Du har rätt, vi förlora tid», svarade kamraten. Han höll lampan högt upp.

»Kom!»

Då de trodde sig ensamma, försvann den presterliga värdigheten alldeles. De liknade nu tvärtom ett par banditer, hvilket de ju också voro, eftersom de icke voro främmande för förbrytelse af hvarjehanda slag.

Vigt, lätt och smygande på tå närmade de sig sängkammaren.

INDIANFLICKAN

Han slungade därpå knifven med all sin kraft.

Sidenportieron rörde sig till följd af lufttrycket, då de gingo förbi, och Ines höjde instinktmässigt revolvern för att skicka en del af dess laddning i den förste, som var nyfiken nog att draga den till sides. Negergossen kramade dolken fast i handen. Han brann af stridslust. Ögonen lyste och han kunde knappt styra sin otålighet.

Men bofvarne gingo förbi och försvunno i sängkammaren utan att ha en aning om hvad portieren dolde.

Ines tvekade om hvad hon skulle göra.

Det hade varit en lätt sak för henne att smyga fram och skjuta ned dem båda, medan de ännu ingenting anade, men en annan tanke höll henne tillbaka.

En inre röst sade henne, att den olycklige kapten Lantejas öde stode i förbindelse med det värf dessa skurkar utförde, och hon beslöt sig för den skull för att endast afvakta utgången af deras besök.

Hon höll negergossen tillbaka, då hon märkte, att han var på väg att smyga sig förbi henne för att se hvad som var å färde, och lyssnade därpå med spänd uppmärksamhet.

Ett svagt, kyligt drag förvissade henne om, att man öppnat fönstret, och det knäppande, som en nyckel ger ifrån sig i ett lås, underrättade henne om, att man undersökte hennes stora schatull, hvori hon hade sina pengar och papper.

»Det är nog bara inbrottstjuftvar af det vanliga slaget», tänkte hon förargadt. »Jag hade väntat mig något helt annat».

Hon ändrade dock tvärt åsigt, då hon hörde den ene af skurkarne säga:

»Skada, att man inte får röra sådana rara sedlar

och dessa högar af guldmynt. De gamla gula dokumenten ha vi ingen nytta af.

»Så är befallningen», svarade den andre. »Det angår oss ju förresten inte, hvartill han önskar de där dokumenten».

»Jaså!» tänkte donna de Barras. »Det ligger alltså något helt annat under det här!»

»Färdigt!» sade mannen, som var sysselsatt med schatullet. »Hur går det med ditt arbete där borta?»

»Också färdigt!» svarade han. »Allt är i behörig ordning».

Ines hörde hur man åter stängde låset.

Därpå blef allt tyst igen.

Hon hade redan sin plan färdig.

Den var ganska enkel. Hon skulle följa efter dem, då de gingo och låta häkta dem af första patrull hon stötte på.

Man skulle nog plocka fram sanningen ur dem, därom hyste man intet tvifvel.

Hon stod därför stilla och väntade på, att de skulle komma tillbaka.

Men ingen kom, och hon observerade nu till sin förvåning att ljuset från lampan icke längre syntes.

Hon väntade ännu i tio minuter och gick därpå fram ur sitt gömsle.

Negergossen följde efter med revolvern i vänstra handen och dolken i den högra.

Båda stannade de vid ingången till sängkammaren och lyssnade, men allt var fullkomligt dödstyst därinne.

Man kunde tydligt höra väggurets regelbundna pickande, men annars ingenting. Fönstret, genom hvilket det allra ringaste buller skulle hörts, var alltså åter stängdt.

Det var emellertid alldeles nödvändigt att använda den allra största försiktighet och de blefvo därför stående i samma afvaktande ställning i ännu dryga tio minuter.

»Besynnerligt!» mumlade donna de Barras. »Kom nu», tillade hon till negergossen. »Vi skola inte vara rädda af oss».

Hon steg raskt öfver tröskeln till den lilla sängkammaren och stod där med höjd revolver och häftigt bultande hjärta.

»Är det någon här?» frågade hon.

Intet svar hördes.

»Ännu en gång frågar jag: är det någon här», sade hon. »Jag vill bara underrätta om, att jag har en åttapipig revolver i min hand och min betjänt har en likadan. Vid minsta misstänkta ljud eller rörelse ger jag eld mot den plats, där det misstänkta förekommer».

Men ingen svarade på denna hotelse.

»Tänd ljus», befalde hon sin betjänt.

Negergossen tog ett par steg framåt till vänster, där han fann en liten själfständande lampa, som stod på donna Ines nattduksbord.

Ögonblicket därpå tändes äfven den stora kronan, och man kunde förvissa sig om, att sängkammaren var alldeles tom.

De båda banditerna voro alldeles som bortblåsta utan ett de kunde veta huru.

Fönstret var stängdt på insidan som förut, och de innevarande hade ej hört skurkarne gå samma väg tillbaka.

Donna de Barras såg på negergossen.

»Begriper du det här?» sade hon. »Rummet har

bara en ingång. Genom fönstret ha de inte gått ut, eftersom fönsterhakarne ligga på som förut».

»De hafva nog ändå gått samma väg tillbaka», sade gossen. »Dessa »strypare» äro så kvicka och fyndiga. När de utfört hvad de velat, äro de försiktigare än någon annan människa i världen».

Donna de Barras öppnade schatullet och drog ut en låda. Det fattades inte ett enda guldmünt eller en sedel, men däremot voro de papper, som rörde hennes födelse och släktförhållanden, bortstulna.

»Ah», mumlade han, »nu börjar jag få ljus i mörkret. Han vill beröfva mig medlen att vid behof legitimera mig!»

»Gå du», sade hon därefter till negergossen», »gå du bara. Håll dörrarna stängda och släpp inte in någon. Jag mår inte bra och tänker gå till hvila».

Gossen var van att i allt utan motsägelse lyda sin härskarinna.

Utän att säga ett ord bugade han sig djupt för sin matmoder, lade ifrån sig revolvern på bordet och gick, kramande sin dolk emellan fingrarne.

Han gick till dörren, som förde ut till den stora marmortrappan.

Han undersökte den. Den var stängd som vanligt. Nyckeln satt fortfarande i på insidan. Fönstret var likaledes på sin plats. Det var endast ett litet hål i det ena hörnet, alldeles som om man kastat in en sten därigenom.

Gossen slog sig för pannan.

Han kunde inte göra klart för sig, huru de två »stryparne» kunnat komma ut, ty att de ej voro kvar i huset, därom var han alldeles öfvertygad.

■ Han intog därpå sin vanliga plats vid sidan om

dörren på en bekväm dyna och tittade allt emellanåt ut genom hålet.

Men han kunde ingenting se. Utanför lyste den stora staden af ljus och lyktor, och bullret af de många promenerande, som begagnade nattens svala timmar för att hämta frisk luft, trängde in till honom.

Detta buller försvagades emellertid allt mer. Ljuskenet blef också allt mattare. Till sist blef allting tyst och mörkt. Och hans unga hufvud sjönk ned mot bröstet.

Han hade somnat, men han sof med den blottade dolken i högra handen. Han sof så lugnt och tryggt att han icke hörde, hur en man gick i förstugan, närmade sig dörren, öppnade den och försvann ned i trädgården.

Ljuset från en gatulykta föll i hans ansikte.

Det var samme unge bleke man, som hade tillsagt kapten Lantejas att allt vore vunnet.

Den unge mannen gick raskt ned igenom trädgården, öppnade grinden och steg ut på gatan.

Utkommen tog han riktningen fram emot missionsbyggningen, under det han noga såg sig omkring åt alla sidor.

Emellertid passerade en annan scen i donna de Barras våning, medan negergossen ännu sof på sin post.

Två karlar, de samma som kort förut hade inträngt i huset, visade sig i den dörr, som ledde in till förstugan, där gossen sof.

De kommo smygande som kattor. Det var omöjligt, att höra deras steg mot marmormosaiken.

De stannade bredvid den sofvande gossen och böjde sig ned öfver honom.

»Ja, du har rätt, kamrat», sade den ene af dem.

»Du har ett öga skarpt som örnens. Det är samma lilla pys, som vi en gång förföljde i två dygn. Låt oss betala honom för den jagten med det samma».

Han stack handen i barmen och framtog de bekanta stryppningsredskapen, under det kamraten med handen gjorde en rörelse i luften för att bibehålla den sofvande i samma tillstånd.

Han som hade mordredskapen i handen, tog ett steg tillbaka och stälde sig i position. Men kamraten häjdade honom.

»Låt oss inte begå några dumheter, kamrat!» sade han. »Pojkens död skulle röja oss. Låt honom lefva tills det en gång blir bättre tillfälle. Han kan ju i alla fall inte undgå oss».

Den andre lät armen sjunka.

»Men han har kanske känt igen oss», invände han.

»Omöjligt», svarade den andre hviskande. »Här råder ju fullständigt mörker och han lämnade icke alkoven, då han stod bakom portieren tillika med sin matmoder.

»Dessutom», tillade han, »ha vi inte fått någon befallning och du vet, att vi äro pliktiga till obetingad lydnad. Vi få icke handla på egen hand».

»Nå, så låt oss komma i väg», sade den andre bofven. »Man väntar dessutom på oss där nere. Se nyckeln sitter i invändigt. Vi öppna bara dörren och gå obekanta och oupptäckta vår väg».

Den andre nickade bifall och vred om nyckeln

Båda smógo sig försiktigt ut just som negergossen, som sof mycket oroligt, slog upp ögonen.

»Åh!» ropade han och sprang fram till den öppna dörren.

»Kom! Raskt!» sade den ene. »Pojken är vaken och kan ännu ropa på hjälp».

»Stanna, hvem där?» ljöd hans röst. »Stanna strax!»

»Fort, fort!» sade skurken ånyo. »Vi få inte låta se oss!»

De rusade i väg mot trädgårdsgrinden.

Negern sprang efter dem utför trappan med dolken i handen.

»Häjda dem, häjda dem!» skrek han med sin genomträngande gälla röst. »Det var ett par »strypare»!

De båda banditerna hörde det och ökade farten.

»Jaså, Ni inte vilja», skrek gossen, »så tag då den här med Er!»

Han böjde sin smidiga kropp bakåt, vaggade dolken några gånger fram och tillbaka i handen. Han slungade därpå knifven med all sin kraft.

Den ene af skurkarne utstötte ett skri. Den lilla spetsiga dolken hade träffat honom och borrar sig in i hans vänstra axel.

»Han vara träffad! Mycket godt!» jublade gossen och störtade fram som en blix.

I samma ögonblick, som han upphann dem, vände sig den icke sårade om, grep honom om lifvet, lyfte honom högt i luften och kastade honom så våldsamt mot marken, att den modige lille negern blef liggande medvetslös.

»Kom nu bara», sade han därpå till kamraten. »Såret hindrar dig väl inte att fortsätta vägen.

»Såret är nog litet, men det gör förfärligt ondt
Tag ut dolken, är du hygglig».

Dolken satt nämligen ännu kvar i skuldran, som den nästan genomborrat.

Kamraten drog ut densamma och öppnade därpå den tunga trädgårdsgrinden.

»Så där ja! Nu äro vi lyckligt och väl ut igen»,
hviskade han därpå. »Kom nu bara! Skynda dig!
Man har hört den satans lilla gaphalsen. Det är en
patrull, som kommer. Skynda dig! Stöd dig på mig!»

Den sårade lydde tillsägelsen. Hans kamrat stängde
trädgårdsgrinden och båda lämnade därpå platsen med
långsamma och högtidliga steg, i samma ögonblick,
som en patrull, anförd af en officer, stannade utanför
grinden.

»Ursäkta!» sade officeren och gick fram till de
båda missionärerna. »Har Ni hört något rop?»

»Ja, sennor», svarade den icke sårade. »Vi hörde
ett rop och sågo två personer, som förföljde två an-
dra. De togo riktning nedåt floden till».

»Afdelning helt om marsch!» kommenderade offi-
ceren. »Språngmarsch! Tack mina herrar!»

Och patrullen satte sig i rörelse åt floden till.

»Så där ja! Låt oss nu bara komma i väg med
vårt byte».

Han kände under kläderna på bröstet, där han
han gömt de stulna papperen och grep sin sårade kam-
rat stadigt i ena armen.

Han vacklade nämligen och såret blödde ganska
betydligt.

»Kom fort, fortare, innan du alldeles faller! I
missionsbyggnaden få vi ansa om såret».

Den andre nickade och båda försvunno i en bred,
tätt bebyggd gata, hvilken ledde till missionsbyggnaden.

Den obekante.

Den unge man, som vi sågo gå ut ifrån donna de Barras bostad, fortsatte emellertid sin marsch fram- emot missionsbyggnaden, hvars väldiga stenvmur nu framträdde ur det kaos af större och mindre hus, som omgaf densamma.

Vid hvarje steg såg han sig omkring åt alla sidor, alldeles som en person, som tror sig vara förföljd, eller som om han hade sökt efter någon, och det var först, då han var mycket nära missionsbyggnaden, som han stannade och djupt drog andan, synbarligen trött efter den raska marschen.

Ett drag af förargelse afspeglade sig i hans ansikte, då han tydligen icke hade sett den eller dem han sökte, och de vackra dragen blefvo nästan hårda och stränga, då han för sig själf mumlade:

»Det tycks som om allt skulle sammansvärja sig emot mig. Man kommer i hemlighet och man försvinner på samma sätt! Gud, gud, visa mig bara en enda klart lysande ledstjärna!»

Han såg sig tillbaka.

Till vänster hade han den stora staden och till höger slingrade floden sina gulgröna böljor. Midt för honom låg den stora missionsbyggnaden, bakom hvars väggar fromme män kämpade mot hedendom och vantro.

Det var alldeles tydligt, att den unge mannen väntade på någon, men att han tillika ej önskade att bli sedd, ty han sprang genast bakom ett jättestort kastanjeträd, då en patrull marscherade förbi med

långsamma, släpande steg, som bevisade att manskapet var uttröttadt

Han stod stilla några minuter, till stegen af patrullen inte mera hördes.

Därpå gick han åter fram och närmade sig missionsbyggnaden, som låg insvept i fullständigt mörker.

Dess inbyggare voro antagligen ute, ty med undantag af ett litet fönster på nedra botten, från hvilket ett svagt ljus lyste ut öfver gatan eller rättare vägen, voro alla de andra mörka och täckta med starka solida luckor.

Detta var ett försiktighetsmått, som man måst vidtaga för några år sedan, då pöbeln blifvit upphetsad och försökt storma byggnaden samt hotat att anställa en formlig massacker på de fromma missionärerna. Sedan den tiden hade man försett fönstren med luckor, som kunde motstå äfven mycket våldsamma angrepp.

Den unge mannen gick rundt om byggnaden och hastade tillbaka till ingången af den samma för att passa på, hvem som gick och kom.

Han hade kanske stått ungefär en halftimme i skuggan af ett tätt buskage, då han hörde steg närma sig ingången den sandade gången uppåt.

»Det måste vara det!» sade han för sig själf.
»Fast nog hade de bort vara här för länge sedan».

Han tryckte sig tätare in bland bladverket, som var synnerligen tätt åt alla sidor, så att det höljde honom i fullständigt dunkel. Han såg ut genom en öppning mellan kvistarne.

Der kommo mycket riktigt två karlar genom gårdsingången. Den unge mannen kände genast igen dem trots afståndet.

Det var samma personer, hvilka donna Ines hade

betraktat genom det lilla hålet i väggen och som trängt in i hennes boning.

De gingo långsamt och den ene stönade oupphörligt. Man kunde tydligt se, att han blifvit sårad. Han stödde sig på sin kamrat och jämrade sig vid hvar- enda steg.

Den unge mannen såg det tydligt från sitt göm- ställe.

»Han är antingen sjuk eller sårad», tänkte han. »Månne patrullen funnit deras uppförande märkvär- digt och velat gripa dem».

De båda karlarna hade nu nått fram midt för där han var gömd, och stannade nu.

»Jag orkar inte längre», stönade den sjuke. »O, en sådan satans ungel»

»Mod, kamrat», genmålde den andre. »Om inte dolken var förgiftad, så är det ingen fara. Ett par steg till bara, och vi träffa vårt öfverhufvud. Han är, som du vet, mannen att dämpa alla smärtor».

»Jag skall försöka», svarade han och vacklade fram några steg. »Och jag skall betala igen det där kastet, om jag får krafter därtill».

Kamraten lät som stödjade sig mot muren, medan han själf fattade i dörrklappen och slog tre dofva slag på därmed.

Den främmande bakom buskaget tog ett steg framåt och var nu så nära de båda banditerna, att kan kun- nat nå dem på två steg.

Kort därefter hördes tassande steg innanför och en nyckel blef insatt i låset.

»Det är pateren i egen person», hviskade den, som knackat på. »Var glad, kamrat, han är en mästare i att läka sår».

Främlingen bakom buskaget böjde sig framåt och

upptog en liten stenflisa samt tog därpå ett litet steg åt sidan, så att han nästan kom i jämbredd med snårets yttergrenar.

Om de båda skurkarne vändt sig om, skulle de svårligen kunnat undgå att se honom.

Men de voro allt för upptagna af annat. Den ene bekymrade sig icke om annat än sina plågor och den andre höll sig beredd att hjälpa den sjuke kamraten in, så snart dörren öppnades.

Detta skedde också omedelbart därefter och en vänlig röst sporde högt:

»Är det Ni, bröder?»

»Ja, ärevärdige fader», svarade den ene. »Tillåt oss komma in, min kamrat är sårad!»

»Sårad?» återtog rösten i dörren. »Guds död! Har Ert uppdrag misslyckats?»

»Det är utfördt till punkt och pricka!» svarade mannen. »Denna lilla olycka hände först senare, då allt redan var färdigt.»

»Nå, det tycker jag om», svarade rösten lugnad. »Kom nu bara! Jag skall snart förbinda såret, under det Ni aflägger rapport om expeditionen.»

Den sårade vacklade in, stödd af sin kamrat. Ingen märkte, att en liten stenflisa med stor händighet blef inslungad framför dörren, så att det var omöjligt att genast stänga den.

»För fan!» fortfor rösten. »Det måtte ha kommit något emot dörren. Tag bort det.»

I detsamma tumlade den sårade pladask i golvet.

»Låt mig först bära bort honom», sade kamraten.

»Vi ha haft en liten sammanstötning med en patrull. Ifall den koramer på oss, så...»

»Bort, bort!» hviskade rösten, »Hvarför sade Ni inte det strax? Låt dörren stå ett ögonblick. Det

kommer ingen så länge. Hugg tag bara, så skall jag hjälpa dig».

Den unge mannen hörde inifrån ljudet af steg, som fjärmade sig.

I nästa ögonblick smög han in genom den öppna dörren och dolde sig i mörkret bakom densamma.

Han stod alldeles orörlig och hörde, hur de två männen långsamt buro den sårade längre bort i det stora byggnadskomplexet.

»Jag är förlorad, om man upptäcker mig!» mumlade han. »Men jag måste stanna här. Jag måste utransaka den mörka, ohyggliga hemlighet, som ligger omkring det hela».

Han stod ännu ett ögonblick, men vågade sig därefter fram.

Midt framför honom låg ett litet tarfligt möbleradt rum, hvartill dörren stod öppen.

Det var föreståndarens, pater Anselmos privatrum.

Ehuru den frommeatern endast behöfde säga ett halft ord för att få en bostad som en furste, önskade han dock hällre förblifva i sin tarfliga ensamhet.

En fältsäng, ett bord och en stol — se där hela bohaget. Enklare kunde det gerna inte vara.

En liten hänglampa spred ett dämpadt ljus öfver det lilla rummet, och satt öfver bordet, som var öfverfyldt med åtskilliga burkar och papper.

Den unge mannen steg raskt in och närmade sig bordet.

Hans ögon hade fallit på en uppslagen sida i en liten bok, som låg ofvanpå ett fullskrifvet papper.

Det föreföll honom nämligen, som om han, trots afståndet, hade läst ett namn, som han mer än väl kände till.

Utän att tänka på att man kunde komma och

öfverraska honom, böjde han sig ned och läste. Men knappt hade han genomläst hälften af den skrifna sidan, förr än han förvirrad lyfte upp hufvudet och vildt kramade handen mot bröstet.

»Min gud», stönade han. »Hvad är väl detta?»

Han böjde sig åter ned öfver boken och läste vidare.

»Min aning har bekräftat sig!» mumlade han. »Gode gud, tackad vare du, som lät mig se denna fruktansvärda fara! Gif mig nu också krafter att afvärja den!»

I detsamma hördes ljud af steg.

Snabb som tanken slet han bladet ur boken, släckte lampan och smög ljudlöst ut genom dörren och den ännu öppna porten.

Utan att försumma ett ögonblick snarare sprang än gick han samma väg tillbaka, som han hade kommit och stannade först, då han befann sig på mer än tusen stegs afstånd från missionsbyggnaden.

Han drog djupt efter andan och såg sig tillbaka.

»Nu, pater Anselmo», sade han, »nu börjar kampen mellan oss — en strid på lif och död och hvori du skall förlora, så sant mig gud hjälpe!»

»Leta, leta!» hördes i detsamma en röst långt bort. »Jag är bestulen!»

»Det är han! Han saknar nu sitt fullskrifna blad!» mumlade den unge mannen. »Jag, leta du bara, pater Anselmo. Jag tror knappt, att du skall hitta någon ting».

Utan att länge dröja fortsatte han lugn sin väg nedemot vaktstugan vid floden.

Orsaken till det utrop, som trängt fram till honom, var lätt att förstå.

Då pater Anselmo hade förbundit den sårade ban-

diten och med hans kamrat vände tillbaka till sitt rum för att afhöra hans rapport, samt för att stänga porten, så stod denna på vidaste gafvel.

Stryparen stängde, sedan han hittat på och borttagit stenflisan, som kilats fast mellan dörren och karmen. Därefter gick han efter sin mästare in i dennes rum. Patern gnuggade belåtet händerna öfver det lyckade experimentet.

»Ge mig nu dokumenten», sade han, »och låt mig sedan höra, hur din duktiga kamrat blef sårad».

Banditen räckte honom de stulna papperen och började sin redogörelse, då patern ilsket begynte svära och rusade upp.

Han hade upptäckt, att man rifvit ut ett blad ur hans bok.

»Hvem har varit här?» skrek han, »hvem? hvem?»
Den andre betraktade honom förvånad.

»Ingen, herre! Ingen!» sade han till sist.

»Ingen», vrålade patern, som i detta ögonblick alldeles förlorat sitt vanliga iskalla lugn. »Ingen, säger du, fördömda hund! Och jag säger dig, att man bestulit mig, att man rifvit ut ett blad af omätligt värde ur denna bok, ett blad, som är i stånd att föra oss allesammans i bödelns klor, om vi inte kunna återskaffa oss det».

Han hade verkligen alla orsaker att beteckna detta blad såsom sådant.

Det utrifna bladet var nämligen det, hvarpå han med matematisk noggrannhet hade uppskrifvit sina offers namn och deras förutbestämda dödsdag.

Det var på sätt och vis nyckeln till millionerna. Den andre skurken blef nu lika förfärad som patern själf.

Han kunde tydligt se, att man rifvit bort bladet.

INDIANFLICKAN

»En så'n där en!» sade kaptenen och satte klacken på djuret.

Det satt ännu kvar en liten ren papperslapp i ena hörnet.

»Vi äro halft om halft förråd», återtog pater och torkade svetten ur pannan. »Här är ingen tid att förlora. Om bara lyckan är oss bevågen, kan snart allting vara bra igen».

»Nu förstår jag», fortfor han och svepte in sig i sin stora kappa, »hvarför porten inte kunde stängas. Man hade i förväg kastat in en sten och den person, som gjort det, måste ha varit dold bakom buskaget, då Ni kommo. Inte illa uträknadt! Det visar, att min fiende har tankarne med sig, men vi skola bli ännu klipskare», tillade han med ett grymt leende. »Inte sant, min vän?»

Skurken bugade sig.

»Jo, vi skola bli ändå klipskare!» genmälde han.

»Kom», befalde pater därefter. »Låt oss söka! Tag en liten lykta med. Hvarje väsen, vore det så bara en fluga, lämnar spår efter sig. Gräset är vått af ångan, som stiger upp ur jorden. Vi skola med lätthet finna tjufvarnes fotspår».

Den andre tände en lykta och närmade sig porten.

Pater följde efter med sänkt hufvud och krampaktigt knutna händer. Det var första gången man lyckats öfverlista honom.

Då de kommo ut, började de genast omsorgsfullt genomleta de allra närmaste omgifningarna.

»Ja», hviskade pater och höll lyktan under snåret, »här har den bofven stått. Här fins det märken efter hans fötter».

Han lät ljust falla öfver ett hårdt nedsatt steg i gräset.

Det var verkligen märke efter en fot, men en mycket liten, fint bildad fot.

»Åh, se bara en gång här!», utbrast pateren. »Här ha vi redan ett mycket viktigt vittnesbörd!»
 Stryparen böjde sig fram och betraktade noga det lilla fjätet.

»En mycket liten fot! Som af ett barn eller af en kvinna!» sade han.

Pateren hade också böjt sig ned under buskarne och undersökte fjätet mycket noga.

»Ja», sade han slutligen, »du har rätt. Den fot, som trampat här, tillhör antingen ett barn eller också en kvinna».

Han reste sig tankfull upp.

Hade det varit ett karlfjät, skulle han ha förstätt det, men nu?

Nu var det inte någon vanlig stöld, utan en väl öfverlagd och djarft utförd plan i något alldeles gifvet syfte.

Han kunde ej dölja för sig själf, att saken var mycket allvarlig.

Det hade ej varit någon vanlig tjuf, ty på bordet hade hans väl späckade börs legat, men den hade tjuften lämnat orörd.

Man hade synbarligen blott velat komma åt bladet i anteckningsboken, det farliga bladet, och man hade kanske icke en gång observerat pängarne.

Hade man då kommit på det klara med hans plan? Hade verkligen någon kunnat intränga i hans mörka fasansfulla hemlighet? Och hvem kunde väl denne någon vara?

Han hade återvunnit herraväldet öfver sig själf och genomgick strax i tankarne alla sina fiender, men fotspåret passade ej till någon af dem alla.

Den enda, som skulle kunna ha något intresse af

att närma sig honom, vore donna de Barras, men hon kunde det inte vara.

Hon var i detta ögonblick offer för en obeskriflig förskräckelse, åtminstone efter hvad han kunnat förstå af den sammansvurnes berättelse och hade antagligen förvandlat sitt hus till en liten nästan ointaglig fästning, hvori hon nog stannade, tills hon nästa dag skulle berätta om det nattliga besöket för sina vänner och bekanta.

»Du är säker på, att donna Ines icke lämnade huset före dig?» frågade patern.

»Ja, herre!» svarade skurken. »Hon höll sig gömd, då vi gingo».

»Och betjänten? Negern?»

»Han blef liggande sanslös i trädgården», svarade stryparen. »Dessutom, herre, är det där spåret trampadt af en hvit».

Patern slog sig för pannan. Det var så att man kunde mista förståndet.

»Leta!» ropade han högt och störtade hastigt bort för att fortsätta undersökningen på vägen utanför missionsbyggnaden.

Det var detta rop, som den unge okände hade hört, då han stannade för att lyssna.

Som vi veta, kom det honom att påskynda sina steg ned emot floden.

Patern och hans följeslagare gingo långsamt framåt. Den senare höll lyktan.

Intrycket af den lilla, sirliga foten var mycket tydligt i jorden och alltså lätt att följa.

»Vi skola finna vår tjuf!» mumlade patern belåtet. »Och då skola vi nog få veta åtskilligt».

På detta sätt, men mycket långsamt, nådde de ned till vaktstugan, där spåren plötsligen slutade.

Stryparen släckte lyktan på sin förmans befallning, ochatern närmade sig vaktposten, en helt ung portugis, som lugnt stoppade sin pipa, medan hans gevär låg beskedligt lutadt mot en hög torrt gräs.

Då han hörde steg närma sig, ropade han an de kommande.

»Mexikos välgång», svaradeatern.

Dessa ord utgjorde verkligen lösen för natten och tillfredsstälde posten fullkomligt.

Då han emellertid icke kunde veta, huruvida den ankommande var en inspekterande officer från kommanderande generalen, stoppade han in pipan i en liten på bröstet hängande läderpung och fattade hastigt sitt gevär.

»God afton eller rättare god morgon, min son!» börjadeatern salvelsefullt och gick fram till posten.

Denne såg nu strax af kostymen, att den kommande var en fredens man.

»God morgon, vördade pater», svarade han och tog åter fram sin kära pipa. »Ni är rasande tidigt på beuen i dag!»

»Vi missionärer känna just inte till, hvad hvila har att betyda!» svaradeatern med en djup suck. »I synnerhet när det gäller försvaret och utbredandet af den allena saliggörande tron. Vi måste till guds ära lämna vårt hviloläger och försaka vår sömn.»

»Vill Ni tala med vaktbefälhafvaren?» frågade honom vaktposten lugnt.

»Nej inte, ifall du, min son, kan gifva oss de behöfliga upplysningar, vi önska.»

»Det beror ju på!»

»Säg mig», återtogatern. »Har du, medan du gått här på post, observerat någon kvinna?»

»Ett kvinfolk!» svarade soldaten skrattande och

strök sig med välbehag öfver skägget. »Hvad tusan skulle det angå Er, om jag får vara så näsvis?»

»Hm! Mer än du tror! Denna kvinna är en af våra varmhjärtade missionssystrar, som af blind ifver för sin tro, störtar sig i onödiga faror».

»Och hvad skulle det nu angå mig?» frågade soldaten kallt.

»Vi ha följt denna kvinnas spår hit», svarade pater. »De finnas i jorden ännu tio steg härifrån och vi måste antaga, att hon kommit hit och ännu är kvar här».

Soldatern kastade en forskande blick på paterns följeslagare, som hade kommit närmare och skrattade högt.

»Hör nu, gamle man», inföll soldaten. »Jag känner till de där historierna. Det är naturligtvis någon liten skönhöt, som Ni vill ha fatt i, men för det första har jag hvarken hört eller sett någon, och för det andra skulle jag naturligtvis inte tala om, ifall någon sötnos hade varit här. Kärleksäfventyr behålla vi soldater för oss själfva. Det rör hvarken munkar eller prester».

Med dessa ord vände han dem ryggen och började åter sin ensamma promenad fram och tillbaka inom det honom anvisade vaktområdet.

Patern bet sig i läppen.

»Man skulle nästan kunna tro, att posten blifvit mutad af henne!» mumlade han.

»Hon har vändt om!» anmärkte stryparen. »Titta här, herre!» Här har jag funnit andra spår, som gå åt alldeles motsatt håll».

Han pekade ned mot marken.

Som det var nästan alldeles fullkomligt ljusst, såg

patern genast spåret af precis samma fot i den fuktiga jorden.

»Ja, vid himlen!» hviskade han. »Du har rätt, kamrat! Hon tycks ha vändt om, förmodligen skrämmd af vaktposten. Fort, fort! Låt oss följa efter! Jag måste, jag skall ovilkorligen ha fatt i denna hemlighetsfulla människa.»

Han gick raskt tillbaka och följde därefter spåren i sällskap med stallbrodern.

Vid pass tio minuter senare kom en ung man plötsligt fram ur de täta busksnår, som omgäfvade vaktbyggnaden, och närmade sig vaktposten.

Det var tämligen synbart, att han någon stund uppehållit sig i busksnåret, ty på hans kläder sutto ännu afrifna blad och kvistar och kostymen var äfven i öfrigt en smula i oordning.

»Hallå, min vän!» sade han och stälde sig i vaktpostens väg. »Skulle jag möjligen kunna få tala med vaktbefälhafvande officeren?»

Posten gjorde instinktmässigt gifakt.

Främlingen liknade nämligen i allra minsta detalj en fullständig gentleman.

Hans kläder voro af allra utsöktaste tyg och af modernaste snitt och slötc sig utomordentligt väl till hans spänsliga lilla kropp. Hvad ansiktet beträffade, var det synnerligen fint till både bildning och färg — ja, man kunde utan risk att bli motsagd, kalla det för skönt.

Soldaten mönstrade honom från topp till tå.

»Det vete gudarne», tänkte han, »hvad det där är

för en tuppsyckling. Den tycks min själ inte ha vi-
stats för mycket i solen — han har ju en hy så fin
och skön som om han lifvet igenom hade varit i en
barnkammare».

»Nå, min vän, blir det något af?» frågade den
främmande litet otåligt.

»Är det i tjänstesaker?» frågade soldaten en smula
tveksamt.

»Ja, det är det — på sätt och vis», svarade främ-
lingen.

Soldaten dröjde likväl.

Den gode befälhafvaren för vaktkommenderingen
låg antagligen i sin sköna sömn och brukade då i all-
mänhet mottaga en hvar, som råkade störa honom,
med en betydlig portion ovett.

»Kan Ni inte vänta tills aflösningen kommer?»
frågade posten.

»Nej, det är just det jag inte kan — saken är
af största vigt».

»Hm!» brummade soldaten. »Och det är i tjän-
steärenden?»

»Ja!»

Soldaten gick några steg fram emot vakthuset för
att taga i strängen till en liten klocka, hvars klang
genast skulle ryckt officeren ur sömnen, då i detsamma
ett fönster öppnades, och ett hufvud visade sig.

Det var den vakthafvande officeren.

»Nå, hvad nytt, Alfonso?» frågade han. »Hvad
är det där för en herre?»

»Han önskar tala med Er, hr kapten!» svarade
posten och gjorde gifakt. »Ska' vara mycket viktigt,
sennor. Tjänstesaker, säger han, sennor!»

Officeren betraktade främlingen nyfiskt. Denne
slog likgiltigt af några torra grässtrån med sin käpp.

Officeren på vakten var en af dessa gamla sällsynta knektar, som först se och därefter handla.

Den främmandes utseende behagade honom.

»Var så god, min bästa vän!» sade officeren.

»Passera posten. Jag väntar Er!»

»Får passera!» repeterade posten och gjorde ånyo gifakt. »Min herre, kaptenen väntar Er!»

Den främmande lyfte på hatten och gick förbi den bistre krigaren genom gevärskoppler och fram till till den dörr, som förde in i vakthafvande officerens expeditjonsrum.

»Förmodligen en ny tocken där frivolontär vid regementet!» tänkte posten och såg efter honom. »Förtusan, skulle det bli krig med de svarte eller en expedition mot indianerna, så är en tocken där en inte värd så mycket som en sardin en gång».

Den unge mannen blef i dörren mottagen af vaktbefälhafvande officeren, en gammal kapten, som mycket gemytligt bad honom stiga in.

Främlingen bockade sig artigt och lämnade genast sitt visitkort. Kaptenen hade knapt sett det namn, som stod därpå, förr än han bugade sig ännu djupare än då han mötte den unge mannen i dörren.

»Öfverbefälhafvarens nevö! Oändligt välkommen!» utropade han. »Välkommen, välkommen. Ni kommer från det älskade hemlandet! Välkommen, välkommen!»

»Ja, hr kapten!» svarade främlingen. »Min farbror, arméns öfverbefälhafvare här i landet, ville ovilkorligen att jag skulle ha anställning vid det här regementet.»

»Och nu kommer Ni till mig för att anhålla om anställning bland mina pojkar! Inte sant?» sade kap-

tenen och log öfverlycklig, så att hans kraftiga tänder lyste, samt gnuggade belåtet händerna.

Han kastade en blick på denne unge mans spåda men välformade kropp och var belåten.

»Ja, hr kapten«, svarade främliogen. »Min onkel, generalen, sade till mig att kapten... kapten... ja, hur var namnet?»

»De Granado!« ifylde kaptenen smickrad.

»Alldeles ja! Att kapten de Granado var den tappreste officeren i hela mexikanska armén«, fortfor den unge mannen. »Jag skulle ovilkorligen presentera mig hos honom ju förr dess bättre för att om möjligt bli antagen till volontär vid hans kompani.»

»Om möjligt! Om möjligt!« utropade kaptenen än mera smickrad. »För tusan, min käre grefve! Jag skulle inte kunna göra plats vid kompaniet för en släkting till vår värderade general! Kapten de Granado skulle visa från sig och sitt kompani en sådan heder! Hur skulle Ni ens kunna tänka något sådant. Nej, min unge vän! Redan i dag skall Ni ha Er underofficersfullmakt och i kväll skola vi festa, Er till ära. Ja, lita på det!»

Den gode kaptenen gnuggade ånyo belåtet händerna.

»För tusan!« utropade han. »Vårt regemente blir på så sätt det allra finaste i hela armen!»

»Hvad menar Ni, hr kapten de Granado?« sade den främmande, som icke kunde annat än småskratte åt den gamle krigarens synbara glädje öfver att få anställa en ny ungdom.

»Hvad jag menar? För tusan unge vän! Det kommer sålunda att räkna två blifvande grander af Spanien bland sina underofficerar!»

»Ja, visst för fan! Ni, min unge vän, och lord Milfort, vet jag.

Främlingen gjorde en ofrivillig rörelse och tog ett steg tillbaka.

»Nå, hur är det?» återtog kaptenen. »Jag tror Ni studsar, då jag för Er nämner lord Milfort, engelsmannen».

»Ingalunda», svarade den tilltalade. »Jag blef bara rädd för det där lilla obehagliga djuret, som kryper där borta».

»Jaså, den där», utropade kaptен de Granado och pekade på ett litet spindelliknande kräk, som krälade sig fram på golvet.

»En så'n där en!» sade kaptenen skrattande och satte klacken på djuret. »Tocket där äro vi så vana vid i fält att de inte bekymra oss, fast gud ska' veta att de inte äro att leka med! — Så där ja. Nu bits inte den mer».

Främlingen log.

Han skulle antagligen bra gärna velat på samma lättvindliga sätt tillintetgöra sina fiender — ifall han hade några.

I detsamma anmälde posten lord Milford.

Främlingen bockade sig och ville gå.

»Nej, vänta! Vänta ett ögonblick!» ropade kaptenen. »Ni bör göra bekaptskap med Er blifvande kamrat, regementets don Juan».

»Jag skulle nog gerna vilja det», sade den unge mannen, »men min tid är så knapp. Alltid hinna vi lära känna hvarandra!»

»Nå, som Ni behagar», sade kaptenen och räckte honom vördnadsfullt handen. »Au revoir, au revoir!»

Främlingen gick och hade knappt kommit bakom

knuten, förr än lord Milfort gick förbi vaktposten, in i vaktbyggnaden.

Den unge främlingen tog vägen ned mot fängelsebyggnaden, utanför hvilken fångvaktaren stod, bolmande på sin pipa.

Främlingen gick rakt på fångvaktaren och upptog ur sin ficka en handling.

»Är arrestanten Carlo de Lantejas under Er uppsikt?» frågade han.

»Ja, min herre!» svarade fångvaktaren höfligt. Den unge mannens hållning och uppträdande imponerade på honom.

»Godt! Du kan ju läsa?»

»Ja bevars!»

Han ljög den gången, den gode mannen, men han skulle inte varit betjänad med att erkänna sin okunnighet.

»Nå godt», fortfor den unge mannen i befallande ton. »För mig då genast till honom. Som Ni ser af denna handling har jag blifvit utsedd att vara hans biträde inför rätten och fordrar därför att få ett samtal med honom. Hans sak är ännu inte förlorad».

»Inte?» mumlade skurken. »Det tror jag ändå, att den kommer att bli».

Han tänkte på ormarne.

»Kom, min herre! Den här vägen».

Den främmande följde honom rysande och så stannade de slutligen framför den ohyggliga cell, hvori den tappra kaptenen blifvit inhyst.

»Jo, här ha vi tjuften!» hänskrattade fångvaktaren. »Jag skall strax öppna för Er».

Han vred om nyckeln och öppnade dörren.

Den främmande tänkte följa honom, men tog ofrivilligt några steg tillbaka.

Stanken från det fuktiga, dunstuppylda hålet var till den grad gräslig, att han nästan med ens förlorade medvetandet.

»Oerhördt!» utropade han harmset. »Har du verkligen gifvit honom ett så ohyggligt fängelsehål att förvar i!»

Fångvaktaren svarade icke, utan utstötte samtidigt ett tjut af ilska.

»Utflugen! Rymd!» skrek han och steg in i den stinkande cellen. »Spårlöst försvunnen!»

Främlingen utstötte ett rop af glädje.

»Talar du sanning!» ropade han. »Herren vare i så fall lofvad!»

»Ja, för satan och hela hans anhang!» fortfor fångvaktaren. »Ja, man har hjälpt honom ut ur det här trefliga rummet, innan domen blef bragt till verkställighet. Åh, om jag bara kunnat drömma om något sådant, så skulle jag min själ ha kedjat fast honom vid muren med våra allra tyngsta bojor.

Den ondskefulla karlen sprang midt in i rummet och såg upp genom hålet i taket.

»Kunde jag inte ha räknat ut det!» skrek han. »Man har gått upp på taket och hjälpt honom den vägen ut.»

Han stampade förbittradt i den ruttna halmen, som låg utströdd på det tilltrampade lergolfvet.

»Fort, fort!» skrek han. »Vi måste underrätta vakten om, att förbrytaren lyckats rymma ur fängelset. Låt oss leta öfver allt, han måste återskaffas, han skall hit igen. Ah, hvad det skall bli skönt att få betala honom för det slag han gaf, då jag satte in honom.»

Han skulle just själf begifva sig i väg, för att börja förföljandet, men tvärstannade med foten lyft i

vädret och ansiktet förvridet af en alltför väl talande fasa.

Han hade upptäckt ett långsträckt, mörkt föremål, som sköt uppåt hans högra ben.

Djurets — ty det var ett sådant — trekantiga hufvud rörde sig blixtnabbt åt alla håll och ögonen glänste af raseri.

Det såg ut som om odjuret sökte efter ett särskildt ställe på benet.

Det var också mycket riktigt fallet.

Ormen sökte efter ett ställe, som var blottadt, och han hade snart funnit ett tätt ofvanför där strumpan slutade och där knäbyxan ännu inte tagit vid. Fångvaktaren var nämligen icke synnerligen noggrann i sin klädsel.

Fångvaktaren stod stilla och orörlig som en bronsstaty. Läpparne skälvde på honom och han gapade med vidöppen mun utan att kunna få fram ett ljud. Sent omsider kunde han emellertid få luft.

»Ormen!» skrek han. »Ormen, ser Ni inte ormen, hjälp, hjälp! Jag är förlorad.

Ropet hördes, men ingen kom till hans hjälp. Prämlingen var alltför mycket upptagen af sin glädje öfver fångens flykt, och fångvaktarens ädla biträde, den frigifne, som själf praktiserat in odjuren, hade allt för mycket kännedom om deras natur för att det kunde falla honom in att träda emellan och söka befria fångvaktaren från de farliga fienderna.

»Hjälp, hjälp! För guds skull hjälp!» skränade fångvaktaren. »Den bits, den bits! Ö, Jesus, där är en till!»

De voro som bekant två stycken.

Då den frigifne hade infört dem med den half-ruttna halmen, hade de varit däsiga och oskadliga,

som dylika djur merendels äro, då solen bränner som hetast.

Nu ringlade sig den andre som en blixt uppför den olyckliges andra ben.

Den utförde alldeles samma manövrar som kamraten för att till sist bitas invid själfva knäet.

Fångvaktaren grep i förtviflan fatt i dem för att slita dem ifrån sig, men utstötte ögonblicket därpå ett gällt, utdraget skri.

Odjuren hade gifvit honom ett andra bett.

Det var det samma som döden.

Han märkte redan verkningarna af det förfärliga ormgiftet.

Det var som om hans blod brände, som om hans tinningar blifvit snuddade af glödande järn. Hans ögon trängde sig till hälften ut ur sina hålor och munnen öppnade sig gång efter annan till vilda oartikulerade skrik. Händerna grepo ännu en gång krampaktigt tag i de båda ormarne liksom för att slita dem bort, men i detsamma tumlade han hufvudstupa omkull i den ruttna halmen, där han med fradgande mun och i förfärliga krampryckningar slog omkring med armarne och utstötte de ohyggligaste vrålanden.

Främlingen åsåg med förfäran den hemska kampen och vände sig till den frigifne.

»Men så hjälp honom då!» sade han.

Den tilltalade ryckte på axlarna.

»Hvad skulle det tjäna till?» sade han. »Här är ingen hjälp möjlig. Om fem minuter är han död. Och för resten — hvad tusan skulle han därinne att göra!» tillade han med ett hänskratt. »Han visste ju mer än väl att de där bestarne funnos i halmen. Han hade ju själf bestämdt dem såsom rumskamrater åt kaptenen.

Främlingen ryckte till.

»Guds dom!» utropade han. »Den, som gräver en grop åt andra, faller ofta själf i den! Och jag har ingen lust att beklaga honom».

Han såg ånyo in i rummet, där den olycklige fortfor att vrida sig i den fruktansvärda kampen, under det skummet forsade öfver hans läppar och andedräkten allt mer öfvergick i tunga, hessa rosslingar.

Ändtligen låg han stilla.

De ur sina hålor utträngda ögonen stirrade kalla och glanslösa, munnen slöts i en vild krampbrytning, åtföljd af ett ohyggligt, knastrande ljud, som om hvarje tand blifvit krossad. Rosslingarna upphörde. Efter ett par svaga ryckningar var han död.

»Se så där ja!» sade den frigifne. »Nu är det jag, som är herre på täppan här».

Händelsen hade alldeles för mycket lagt beslag på de båda närvarandes uppmärksamhet för att de skulle kunnat ge akt på att porten blifvit öppnad och att en man kommit gående fram till cellen, där de befunno sig.

Den ankommande stannade bakom den frigifne och frågade honom i barsk ton:

»Hvad försiggår här? Hvarför står dörren till cellen öppen så där?»

Den unge främlingen studsade vid ljudet af denna röst och han vände sig långsamt mot den talande.

»Lord Milfort förmodar jag?» sade han och tog af sig hatten.

Det var verkligen den unge fänriken, som kom för att glädja sig åt sin rivals öde.

»Jo-o — jo-o», stammade han och gaf främlingen en blick af djup förvåning. »Så är det! Men, med har jag den äran? Hvem är Ni själf?»

INDIANFLICKAN

»Donna!» utropade negergossen förvånad.

»En nevö till generalbefälhafvaren», svarade han lugnt. »Jag är don Marco de Castillo».

Fänriken betraktade honom med stigande förvåning och tog sig för pannan.

Han hade sett denne blifvande grand förr, men hvar? Hvar?

Han föreföll honom så synnerligen bekant.

»Ni liknar!» stammade han. »Ni är...»

»Nå, låt höra!» sade främlingen leende.

»Ah! Det är ju naturligtvis en omöjlighet, men det var en förvånansvärd likhet», svarade officeren.

»Känner Ni donna Ines de Barras?»

»Nej!»

»Ni liknar henne som två bär likna hvarandra!» svarade han. »Och Ni är mig därför dubbelt välkommen».

De räckte hvarandra händerna.

Främlingen gjorde en djup bugning.

»Jag vill hoppas, att vi skola bli goda vänner och kamrater», sade han. »Jag har nämligen ansökt om att bli upptagen i regementet».

»Bravo!» utropade den andre. »Bravo! Vi skola följas åt till kommenderande officeren. — Men var god ursäkt! Ett ögonblick! Tjänsten går framför allt».

Han förde handen till mössan och gick bort emot fängelset.

»Hvad har händt? Säg! Hvar är fången? Och hvarför ligger den där karlen där?»

Han utsträckte sin behandskade hand och pekade på den aflidne fångvaktaren.

»Jo», svarade den frigifne och darrade. »Fången har rymt och fångvaktaren har blifvit ihjälsliten af ormar, som han själf låtit placera i cellen».

Officeren utstötte ett skri af ilska.

»Hvad för något? Rymd! Undkommen!» utropade han. »Guds död! Och i stället för att träffa snabba anstalter för rymlingens eftersättande och infångande, låter man tiden gå för ett kika på den där ynkryggen och två ormar. Stäng dörren till cellen och gör allarm med fängelseklockån, så att man får klart för sig att en fånge gifvit sig i väg. — Jag skall under tiden kommendera ut en afdelning soldater att börja förföljandet».

Han gick raskt nedåt gången, men stannade plötsligt.

»Min käre don Marco», sade han och vände sig till den främmande. »Det gör mig ondt att tjänsteåligganden för närvarande hindra mig att njuta af Ert angenäma sällskap. Men Ni inser säkert, att man måste göra allt för att full rättvisa må skipas, och den rymde fången är en af de allra farligaste förbrytare. Han är tjuf och bedragare. När jagten är slut och Carlo de Lantejas åter inom lås och bom, skola vi fortsätta samtalet vid ett godt glas vin».

Han betraktade honom forskande, då han nämnde fångens namn, men främlingen förändrade ej en min.

»Lycka till!» svarade han. »Låtom oss hoppas att det skall lyckas Er att fånga denna farliga person».

Officieren log. Svaret föll honom synnerligen väl i smaken.

»Nå, adjö, min käre don Marco; och — au revoir!» sade han. »Förlåt min brådska, men här är ingen tid att förlora».

Han räckte honom handen och gick raskt nedåt porten.

Främlingen såg efter honom med en blick, hvare det mest lifliga hat afspeglade sig.

»Ja, leta du, usling!» mumlade han. »Jag skall varna honom och, om gud det tillstädjer, rädda honom».

Han kastade till den frigifne, som fortfarande stod kvar och såg på liket efter hans fasliga förman en fylld börs och aflägnade sig hastigt.

Striden börjar på allvar.

Den unge främlingen gick ej som den unge officeren ned mot vaktposteringen.

Han tog i stället helt plötsligt af till höger och följde en smal stig, som utmed den långsträckta fängelsebyggnaden förde ned åt floden till.

Hans kinder glödde och hans ben darrade under honom, då han hastigt smög förbi en vaktpost, som just då vände ryggen till.

»Räddad! Undkommen!» mumlade han. »Men hvart? Det är endast några dagar till den 16 maj och till den dagen är hans död besluten om jag icke kan rädda honom dessförinnan. Allt är numera fullt klart för mig. Det där lilla bladet, som jag utref ur den ärevördige paterns bok har upplyst mig om hela planen. De olyckliga arfvingarne äro alla invigda åt döden. O! hvilken djäfvulsk plan! Hvilken hitills oanad skändlighet! Och i spetsen för detta står en andans man! Men gud kan förvisso icke tillåta att hans heliga namn så släpas i smutsen af dessa uslingar, han kan icke tillåta så mycken synd, utan skall nog ingifva mig kraft att försvara dem alla! Hjälp han mig!»

Han stannade och såg sig nästan vildt omkring. Rundt omkring sig hade han en yppig natur med

doftande och de amerikanska tropikernas rika mångfald af skiftande växtformer — en natur så slösande praktfull som den kunde finnas på få ställen på jorden. Och likväl var den platsen för så mycken skräck ej minst från en mängd odjur i människohamn.

Han såg ned utöfver den breda floden, som majestätiskt vältrade sina böljor förbi. Han gick dit ned liksom hade han fått en plötslig ingifvelse eller som om han drifvits af en oviss aning.

»Han håller sig kanske dold bland säfven!» sade han till sig själf. »Jag skall uppsöka honom, innan de andra hinna hit».

Han gick fortare nedåt och stannade först, då han fick öga på repstegen, som rymlingen hade lämnat kvar på muren.

»Ah!» utropade han. »Han har flyktat den här vägen — då måste han ännu befinna sig i närheten. O, så oförståndigt att låta den där stegen vara kvar! Den skall ju ovilkorligen leda förföljarne på spåren!»

I detsamma ryckte han ned stegen, hopvecklade den och dolde den i den höga vassen.

»Här är hans spår», mumlade den unge mannen därpå och bockade sig ned mot jorden. »Alldeles riktigt. Han har gått ut till den lilla bryggan och antagligen funnit en båt. Himlen vare prisad! Han har säkert kommit öfver floden och gifvit sig längre inåt landet, ja kanske uppåt Texas».

Han höll handen för ögonen och spejade utöfver den breda floden, men ingen båt var synlig.

»Så mycket bättre!» fortfor han. »Han har ett bra försprång och skall nog förstå att sätta sig i säkerhet».

»Nej, nej!» mumlade han plötsligt såsom fallen i en djup ångest och tog sig för pannan. »Kanske

faran börjar nu först på allvar! Öfver allt är det resning. Indianerna sammangadda sig mot inkräkterne, de svarta slafvarne skaka sina fjättrar och den gemensamma fienden är de hvite. Hvad skulle det hjälpa att undkomma till sydstaterna; äfven där skall hatet mot de hvite mota honom lika intensivt som här. Ar han alltså undkommen patern och hans anhang, så återstår striden med de inhemska mördarne, de förfärliga stryparne! Och de äro kanske ännu svårare att undgå».

Han funderade ett ögonblick med handen för ögonen. Därefter utbrast han med en mycket energisk åtbörd:

»Det är sannerligen ingen tid att förlora! Jag måste söka reda på hans spår för att om möjligt kunna följa honom och vara honom till hjälp med råd och dåd. Han är själf som lejonet — han skall försvara sig och mig med. Men fyra ögon se mer än två, och två sinnen kunna utgrunda mer än ett».

Han vände därmed tillbaka och begaf sig långs efter floden till en liten gränd, som mynnade ut mot stranden.

Den unge mannen låtsades inte se alla de förvånade ögon som fästes på honom af grändens fattiga bebyggare, utan gick raskt framåt.

Han vek in på andra litet trafikerade gator.

En knapp halftimme senare stod han vid donna de Barras' palats och gick in genom en liten trädgårdsport, hvartill han hade nyckel.

Innan han besteg den lilla oansenliga baktrappan, som i dylika bostadshus i regeln användes af endast tjänstefolket, vände han sig om och såg sig omkring åt alla håll. Men hvart han såg, var det tyst och stilla.

Han kunde därför tryggt lita på att ingen sett honom. Förresten sof den förnäma världen vid den tiden, och de andra brydde han sig inte om. De kände honom ej.

Han gick därpå hastigt uppför trappan, öppnade en liten, för ett ovant öga osynlig dörr och försvann in i huset.

Vi lemnade negergossen där han låg sanslös efter det häftiga slaget.

Detta hade träffat honom i hufvudet och hade varit så våldsamt att han genast förlorade medvetandet och först efter ett par timmar kom till sans igen.

Han reste sig upp och sökte taga sig fram till huset.

»Det vara de samma, ja, det vara så!» mumlade han. »Men huru sådant hafva kunnat gå, jag inte förstå! De hafva gömt sig midt för näsan för oss, de bofvar! Men det jag vara tvungen berätta donna — Burr! Jag vara mycket ond!»

Så fick han se blodspåret vid grinden och utbrast gladt:

»Jag dock hafva träffat skurk! Vara mycket bra! Bara han dö däraf».

Han skulle därefter underrätta sin härskarinna, om hvad som skett, men detta var lättare sagt än gjordt. Det gjorde oerhördt ondt i hufvudet.

Då han väl hunnit upp för trappan och skulle passera genom förstugan svimmade han ånyo och föll omkull på golfvet.

Han kom emellertid en stund senare till sans igen. Solen stod då högt på himlen.

»Åh!» sade han till sig. »Jag minnas allt nu. Vara mycket elaka människa. — Nu vilja taga kallt vatten på mitt hufvud och sedan berätta donna, hvad som hafva skett. Hon blifva mycket uppmärksam!»

Han raglade som en drucken bort till en präktig marmorbassäng, som stod vid ändan af den långa verandan och höll sitt hufvud under strålen från den porlande fontänen, hvilken kom från en borrhunn af flere hundra fots djup.

Donna de Barras hade nedlagt en betydlig summa på denna fontän.

Det friska vattnet verkade vederkvickande. Den brännande svedan i hufvudet försvann och gossen kunde åter tänka klart och redigt som vanligt.

Han skulle just oanmäld eller rättare opåkallad gå till härskarinnan, då en liten klocka ljud.

»Donna ringa!» ropade han. »Jag nu få tillfälle att berätta henne allt».

Snabb som en ekorre skyndade han sig genom flere rum och stannade till slut vid sin matmors boudoar.

Han knackade på såsom han van och steg därpå in i rummet.

Donna de Barras låg på en divan med schagg-öfverdrag. Hon var insvept i en kappkofta af siden.

Hon såg mycket ansträngd och upphetsad ut.

»Vi skola resa», sade hon. »Förstår du — vi skola resa långt bort! Ingen får veta om det».

»Ja, donna, jag förstå, men ...»

»Gör allt i ordning för en hastig afresa och se till att vi få goda vapen med oss!»

»Ja, donna, men ...»

»Nå, är du kanske rädd, min raske gosse? Eller hvad menar du med ditt men?»

Gossen rätade ut sig, och i detsamma uppgaf hans matmoder ett anskri.

»Min gud», utropade hon, »hvem har misshandlat dig på det viset?»

Den raska gossens bakhufvud såg förfärligt ut.

Det företedde ett ohyggligt gapande sår, hvarur blodet framsipprade.

Han berättade nu omständligt på sitt afbrutna sätt hvad som händt intill det ögonblick, då han förlorade medvetandet.

»Stackars min trogne gosse!» sade hon ömt. »Din matmoder skall nog ersätta dig för all din trohet, när tiden en gång kommer, men innan den dagen kommer får jag nog kanske mer än en gång taga din hängifvenhet och trohet i anspråk».

Negergossen fäste sina klara ögon på henne.

»Donna kunna vara lugn», sade han strax. »Jag alltid vara trogen som guld».

»Jag vet det, jag vet det!» utbrast hon. »Och jag vet också, att du har ett ovanligt godt förstånd. Vill du hjälpa mig att rädda en olycklig?»

»Ja, donna! Jag vilja det!»

»Nå kommer du ihåg kapten de Lantejas?»

»O! Komma ihåg honom mycket väl, den snälle, gode kaptenen!»

»Nå väl! Stryparne vilja beröfva honom lifvet. Vill du hjälpa mig att rädda honom?»

»Stryparne?» hviskade negern. »Stryparne, donna, stryparne vara mycket mäktiga».

»Jag vet det, men Gud, ser du, Gud är ändå mycket mäktigare».

»Ja, jag skall inte vara rädd för dem», utropade negergossen, »Jag hatar dem».

»Godt, så hör då!»

Och den vackra donnan invigde nu sin nye svarte bundsförvandt i en plan, som flera gånger kom honom att göra de allra betänksammaste miner.

Denna plan var ytterst full af farligheter, och den unge negern väntade sig synbarligen i mycket hjälp af en bundsförvandt, som var kvinna.

Då hon emellertid utvecklade den med stort lugn och förestälde honom att utgången uteslutande berodde på deras gemensamma mod, fyndighet och raskhet, blef han till sist gripen af en nästan vanvettig glädje.

»Ja, donna», utbrast han. »Vi skola segra — det skola vil! Vi skola tillintetgöra dessa elaka människor. Och jag få också tillfälle att hämnas min far och mina vänner! Donna kunna tryggt lita på mig — jag inte vara rädd, inte det minsta! Nej, Nej!»

I detsamma klingade klockan vid trädgårdsporten.

»Nu», sade donna de Barras till sin svarte tjä-nare, »nu börjar striden. Jag anar, att vi få besök af vår farligaste fiende. Öppna, jag är hemma!»

»Donna vara lugn! Jag vara listig som en orml! Nu börjar striden! Godt!»

Och utan att vänta närmare befallning med af seende på hur han skulle bära sig åt ilade han i väg till trädgårdsporten.

Donna de Barras svepte kamkoftan tätare omkring sig.

»Kom bara», sade hon. »Jag är förberedd».

Negern sprang hastigt ned till porten och öppnade för två personer, hvaraf den ene var den ärevördige pater Anselmo, som blef mycket förvånad öfver att se gossen frisk och leende som alltid.

Den andre var lorden, som drifven af en obe-
stämd aning, genast hade begifvit sig till donna de
Barras bostad, sedan han först i största hast gifvit en
afdelning soldater order att hålla sig färdiga till
marsch.

Dessa båda personer kommo dels af fruktan dels
af nyfikenhet.

Patern var allvarsamt rädd för att den person,
som hade rifvit det färliga bladet ur hans bok, var
sänd af donna de Barras, och lorden fruktade för att
den okände likaledes vore sänd af henne, eller möjli-
gen rent af vore denna dam i egen person, med hvil-
ken den främmande hade haft en påfallande likhet.

De kommo därför båda för att skaffa sig visshet.
Var det verkligen denna unga dam, skulle man strax
kunna se det af hennes något matta ansiktsuttryck.
Var det inte hon så hade man med en hemlig ytterst
farlig fiende att göra.

De två värdiga stallbröderna hade meddelat hvar-
andra sina tankar och funderingar och hade å ömse
sidor inte sett att saken fått ett mycket hotande ut-
seende dels genom utrifvande af bladet, dels genom
kaptenens flykt.

De hade därför icke velat förlora en minut, då
det gälde att öfverlista motståndaren.

»Är donna de Barras hemma?» frågade patern
och gick raskt mot ingången.

»Ja, herr prest!»

»Tager hon emot», frågade han vidare.

»Ja, jag tror det».

»Du är en liten skälm, min gosse», sade patern
med låtsad välvilja.

»Hvarför det, herr prest!»

»Din matmoder har förbjudit dig att omtala, att

hon tidigt i morgse var ute på en liten promenad, inte sant? Hvad?»

»Donna?» återtog gossen förvånad. »Donna icke hafva varit ute. O! herr prest! Donna ha varit mycket rädd att dåliga människor vilja stjäla hennes pengar, men de icke kunna öppna hennes gömmor».

Och negergossen lade vid detta yttrande in en så påfallande ängslan i sin röst, att man icke kunde betvifla, att han, hvad honom åtminstone beträffade, talade sanning.

»Har din matmoder nyligen haft besök af en ung man, en nevö till generalöfverbefälhafvaren?» frågade nu den andre.

»Donna blifva mycket ond, om man frågade henne om det», sade negern och gick hastigt vidare. »Hon var en mycket förnäm, god dam, som icke mottaga besök af någon».

»Tyst, tyst, din lilla hetlefrade slyngell!» afbröt honom löjtnanten. »Det är ju ingen som förnärmar din matmoder».

»Ni skulle heller inte försöka på med det», svarade negern. »Om det så ock vore don lorden själf, så skulle jag mörda Er, när Ni låg i Er sötaste sömn».

Den tilltalade rynkade ögonbrynen.

»Tag din tunga i akt, förbannade svarta hund!» utropade han. »Kom ihåg att jag kan låta hämta och piska dig när jag behagar».

»Det Ni icke göra», hänlog gossen. »Det Ni inte våga! Ni vara allt för rädd för donna».

Han hade i detsamma hunnit fram till dörren och öppnade den, just som en liten fin klocka i detsamma lät höra sitt pinglande.

»Donna kallar! Jag strax komma tillbaka».

»Om du talar om ett ord af hvad vi sagt får du med oss att göra», sade patern.

Negern svarade inte, utan ilade i väg för att få veta hvad hans matmoder ville.

De båda sammansvurne voro ensamma.

»Denna donna de Barras är nog inte så from som hon ser ut att vara», började patern. »Se bara, min ärade vän, det hänga både dolkar och pistoler på väggarna. Det är en fullständig arsenal».

»Ja, donna de Barras är ung, vacker och älskvärd», genmålde den tilltalade tämligen kort, »och det är för så vidt jag kan förstå, fullkomligt riktigt af henne att ha förråd af vapen, för den händelse bruk af sådana skulle vara af nöden. Män, som kunna och vilja använda dem, är det väl knapp någon brist på».

»Visserligen inte, till och med om dessa män bära en korf som orden i knapphål», svarade patern torrt och med ett af dessa ondskefulla leenden, som voro honom egna.

Den unge mannen bet ihop tänderna af ilska, men teg.

»Ja, jag påminner Er endast om denna nya prydning», fortfor patern i samma hånfulla ton. »Jag skulle för min del kalla det en oförlätlig dumhet om en försmådd älskare skulle byta om mening och ett tu tre slå sig till riddare för och försvara den dam, som visat honom på dörren».

»Er pater!» svarade den andre häftigt. »Om inte munkkåpan skyddade, så skulle jag besvarat en slik oförskämdhet med en värjstöt».

Patern såg lugnt på honom med en blick, som ljungade af förakt.

»Min käre vän!» sade han. »Komme det till

strid mellan oss båda, så skulle pater Anselmo glömma, att han är en andans man och bli hvad han ej i tiden varit».

»Jag har icke den äran att vara inne i studiet af människolifvet», hånade den andre, »och det skulle tvifvelsutan plåga mig till döds, om jag någonsin blefve tvungen att gå igenom hvarenda kringstrykande tiggarmunks tidigare öden, och för öfrigt», tillade han och rätade stolt på sig, »bör hr patern komma ihåg af hvad släkt jag härstammar. Det är nog litet annat det än Edert stamträd, som väl på sin höjd kan uppvisa några fattiga byskolmästare».

Patern svarade icke, utan böjde endast på hufvudet, men hade den unge officeren noga observerat honom, så skulle han bäfvat tillbaka för det uttryck af vild harm, som afspeglade sig i hans pergamentsfärgade ansigte.

Nu hade lorden i sin allierade fått en lika hatfull som farlig fiende.

Jesuiten var emellertid alldeles för slug för att på minsta vis låta något sådant framskymta.

Tvärtom ljöd hans röst ödmjuk och bedjande, då han några ögonblick senare sade:

»Förlåt mig, min vän, men gallan kommer så lätt i svallning. Mitt sinne är i dag i fruktansvärdt uppror. Det allra minsta motstånd irriterar mig och jag kunde inte tänka mig, att en man som Ni ett enda ögonblick kunde förgäta hur nedrigt donna de Barras behandlat Er. Jag söker sätta vapen i händerna på Er för att krossa henne, men Ni stöter dem tillbaka».

»Var lugn, pater!» svarade den tilltalade. »Jag glömmmer aldrig en förolämpning».

I detsamma stack negergossen ut sitt ulliga hufvud genom dörren.

»Jag hafva underrättat donna om Ert besök. Hon vilja mottaga Er, så snart hon hafva slutat sina skjutöfningar».

»Skjutöfningar?» utropade officeren. »Syssetsätter sig donna de Barras med målskjutning?»

»Hon aldrig träffa fel», försäkrade negergossen med en klipsk blinkning. »För ögonblicket öfvar hon sig med att skjuta på små sländor som svärma omkring blommorna i trädgården».

»Och hon träffar dem?» frågade den unge mannen i en mycket hänfull ton.

»Åh! Kulan är knappt stor som en liten ärt!» skrattade gossen. »Hon hafva gjort sju skott och kulan alla gånger hafva gått igenom det lilla djur».

»Det där tyder på att hon mycket väl skulle kunna passera för en karl», mumlade officeren. »Nå, det är det jag snart skall förvissa mig om».

I detsamma smäll ett skott och donna de Barras visade sig i en förtjusande morgontoalett och med en revolver i ena handen.

Hon såg så frisk och leende ut, att de båda männen ovilkorligen studsade.

Det var nästan en omöjlighet att förutsätta, att en kvinna som dagen förut varit offer för en så häftig sinnesrörelse och som kanske senare tillbragt en del af natten, ja, kanhända själfva morgonen med att söka öfverlista sina motståndare kunde se så blomstrande ut.

»Förlåt mig, att jag låtit Er vänta, mina herrar!» sade hon. »Men jag försummar aldrig mina skjutöfningar och jag var just midt uppe i dem, då Ert besök blef mig anmaldt».

Herrarne gjorde en bugning.

»Jag har verkligen kommit tämligen långt i mål-skjutning», sade hon i en ytterst skämtsam ton. »Jag bommar ytterst sälan».

»Tag till exempel den här!» fortfor hon och framtog ur klädningsfickan en liten guldslant. »Tag den mellan högra handens tumme och pekfinger, min ärade lord! Gå sedan sexton steg tillbaka och håll upp handen och jag slår vad om tio tusen piaster att jag skall skjuta bort den mellan fingrarne på Er utan att Ni behöfver frukta det allra ringaste».

»Ja, men så tag den då!» utropade hon otåligt. »Försök bara en gång! Ni skall få se så lustigt det ser ut när kulan rycker slanten ur dess läge och Ni ser tomrummet mellan fingrarne».

Den unge mannen drog sig tillbaka. Han ville synbarligen ej vara med på experimentet.

»Det är ett opassande skämt, donna de Barras!» sade han. »Antag att Ni skjuter fel och träffar!...»

»... Er», sade hon skrattande. »Ja, jag kunde just tro, att Ni var rädd!»

Han blef blossande röd ända upp öfver tinnin-garna.

»Rädd!» mumlade han. »Rädd!»

»Ja visst!» sade han hänskrattande. »Och jag finner det för öfrigt ganska naturligt. Ni har aldrig sett prof på min skjutfärdighet såsom kapten de Lan-tejas. Ah! Han lät mig många gånger roa mig med att skjuta bort en slant mellan fingrarne på honom. Nå, det förstås, kaptenen var också min läromästare, och hade också själf roligt af att se mig skjuta. Hvil-ken utmärkt skytt var han inte själf!» tillade hon långsamt. »Tänk Er, mina herrar, han kunde sätta ett mynt mellan hvar och en af mina finrar och sköt

INDIANFLICKAN

»Donna de Barras!» utropade negern belåtet.

bort hvart enda mynt utan att någonsin snudda vid huden, — ja, det var en modig man».

Lorden hade blifvit lärftsblek af harm. Hans läppar skälfdes och han tillade till slut:

»Ja, visserligen, men en simpel tjuf!»

Donna de Barras förändrade icke en min.

»Om Ni hade sagt, min herre, den tid jag älskade honom», sade hon lugnt, »så hade jag skjutit Er som jag skjuter de små sländor, som svärma därute i trädgården. Men nu förlåter jag Er. Jag älskar inte mer kaptenen, han är död för mig».

Hon fäste i detsamma sina sköna ögon på den unge mannen, som kände blodet brusa genom ådrorna vid denna magnetiska blick.

»Hvilken kvinna! Hvilken bedårande kvinna!» mumlade han för sig själf. »Hon gör mig alldeles vansinnig!»

Han satte slanten mellan sina fingrar och gick sexton steg tillbaka.

»Bravo!» sade den unga damen skrattande. »Se, det kan jag tycka om! Lyft armen litet högre bara! Så där! Passa nu på bara, så skall Ni få se! Stilla! Ett — tu — tre!»

Skottet small och slanten flög bort från sin plats mellan fingrarna.

Donna de Barras skrattade.

»Inte sant! Det var bra träffadt!» jublade hon.

»Min käre lord, äfven Ni är en modig man!»

»För tusan», sade jesuiten för sig själf, »hon fångar honom som en fisk i sina nät».

Den unge officeren kastade sig som en grip öfver slanten och stoppade den på sig.

»Den där behåller jag!» utropade han. »Jag skall

bära den som ett minne af, att donna de Barras räknat mig bland sina tappra».

»Ja, mindre bör Ni inte ha!» sade hon med ett älskligt leende. »Tänk om jag hade skjutit mistel!»

»Men, mina herrar», återtog hon därpå och lämnade revolvern till negern, som stod där stel som en bildstod och visade sina bländhvita tänder. »Ni har visst annat att tala om än skjutöfningar. Hur kan jag vara Er till tjänst, mina herrar?»

Den unge officeren fortfor att stirra på henne. Han kunde inte slita sina ögon ifrån denna förtrollande syn.

»Vi komma, min vän och jag», sade jesuiten ödmjukt, »för att tala om för Er, att kapten Lantejas rymt ur fängelset, antagligen för att bestjåla mig ännu en gång, om han kommer åt. Jag vet, att detta meddelande skall bereda Er glädje, då Ni, trots allt hvad Ni än bedyrar, alltjämt älskar honom lika högt som för».

Han fäste på henne, under det han talade, sina hvassa, genomborrande ögon på henne. Icke den allra minsta muskelrörelse skulle undgå hans skarpa öga.

Men denna gång hade han funnit en motståndare, som ej så lätt lät sig genomskådas.

»Rymt?» utropade hon och tog ett steg tillbaka, »men, min gud, mina herrar, »jag vill väl hoppas, att Ni inte tror, att jag har gömt honom. Jag ber Er vara mig behjälpliga att genomleta hvarenda vrå. Ni misstager Er alldeles, om Ni tror, att jag fortfarande älskar denne man. Donna Ines de Barras kan inte älska en tjuf».

Hon sade detta sista ord med gnistrande ögon och glödande kinder, så att till och med jesuiten kände

sig öfvertygad om, att han verkligen tagit fel, då han pekade hän på hennes kärlek till kaptenen.

Han log därför omärkligt, ty han visste nu, att hans nedriga lögn om stölden blifvit trodd.

»Rymlingen är icke hos Er, donna de Barras», sade han. »Han har tagit öfver floden och befinner sig antagligen på flygt mot Nordamerika».

»Men hvarför kommer Ni då till mig, mina her- rar?» sade hon. »Var det endast för att sätta skräck i mig?»

»Emedan vi hoppas, att Ni ej skall undandra Er att meddela myndigheterna underrättelse om honom, ifall han verkligen skulle vara fräck nog att upp- lysa Er om sin framtida vistelseort», genmålde jesuiten.

Den unga damen tog den unge officerens hand.

»Inte sant!» sade hon smeksamt till honom. »Ni skall beskydda mig mot denna människa; Ni skall för- svara mig, ifall denna trolösa skulle få lust att träda in i mitt hus».

»Jag skall bringa honom hit igen antingen död eller lefvande», utropade den unge officeren. »Redan innan timmen gått till ända, är jag i teten för en af- delning soldater. Vi skola gå öfver floden. Hvarje fläck skall bli genomsnokad och den gode kaptenen skall sannerligen besitta ormens list och antilopens snabbhet för att komma undan».

Ines svarade icke. Hon kände blodet strömma mot hjärtat, då hon hörde dessa ord, men hon kuf- vade sin rörelse med en våldsamt ansträngning.

Hon tog inte ögonen ifrån honom och behöll hans hand i sin.

»Och jag skulle önska, att detta värf lyckades Er», sade hon efter ett ögonblicks paus. »Lika innerligt som jag en gång älskade kaptenen, lika mycket för-

aktar jag honom nu. Den eländige, som trodde att han skulle vinna min hand genom att skaffa sig förmögenhet genom stöld!

Hon släppte hans hand och strök sitt alnslånga blonda hår ifrån axeln, där det fallit ned i oordnade lockar.

Denna rörelse undgick hvarken officeren eller jesuiten.

Hade den unge man, som kallat sig Marco de Castillo, verkligen varit samma person som donna de Barras — hur i all världen skulle han väl burit sig åt att dölja denna rika hårmassa?

Den unge man, som antagligen rifvit bladet ur boken och som senare aflagt ett besök nere i fängelset hade haft kortklippt hår.

Det kunde alltså inte vara hon.

Patern var nu en gång för alla inte den, som gick ytligt tillväga vid sina undersökningar.

Han observerade nu för första gången den unga damens fötter och fann dem oerhört stora för att tillhöra en dam af finaste klassen.

Fotspåren utanför missionsbyggnaden passade endast till en liten fin fot.

Alltså gick inte häller detta ihop. Den listige jesuiten måste tillstå, att saken med hvarje ögonblick blef allt mera intrasslad.

»Min käre vän», sade därför patern, »då vi nu af donna de Barras mottagit det löftet, att hon skall underrätta oss om den förrymde brottslingens vistelseort, ifall hon händelsevis får reda därpå, så är afsikten med vårt besök färdig. Vill därför Ni som jag, så taga vi afsked och låta damen få den hvila, hvaraf hon utan tvifvel är i behof».

Donna Ines kunde ej underlåta att uppgifva ett utrop vid dessa ord.

»Hvila, hvilken hvila? Hvarför skulle jag hvila?» frågade hon ifrigt.

»Ah, min nådiga«, svarade pater, med ett torrt leende, »mig lurar man inte. Jag behåller min mening för mig själf, om också andra roa sig med att byta om sin».

Han kastade en sidoblick på den unge officeren, som tycktes vilja äta upp den unga vackra damen med ögonen.

»Jag behöfver visst inte någon hvila, hr pater«, svarade donna Ines bestämd, »och Er artiga uppmärksamhet är dess värre alldeles förspild, men å andra sidan måste jag i alla fall utbedja mig tillåtelse att få rekommendera mig. Jag måste nämligen draga mig tillbaka för att rusta mig för en segeltur som jag och några unga damer ärna företaga på floden och som vi förut aftalat. Man har på den senaste tiden sett en hel del alligatorer och det skulle vara roligt, om man kunde komma i tillfälle att döda några stycken. Jag är mycket road af den sortens idrott».

De båda herrarne bockade sig och togo afsked. Den unge officeren var upp öfver öronen betagen af en berusande kärlek till den fagra ungmön. Han brann af begär att fånga sin flyktade rival. Jesuiten var vid dåligt humör. Han var öfvertygad om, att han trots all sin fiffighet icke kommit och knappt hålles skulle komma ett steg närmare än han kommit.

»Vi äro båda förda bakom ljuset«, sade han till sin följeslagare, då de kommit utanför. »Denna lilla kvinna är vår allra farligaste motståndare närmast efter kaptenen.

»Hon är en ängel!» svarade den unge förälskade officeren. »Jag skall fånga kapten Lantejas och få hennes hand i belöning».

»Ni är lika förblindad som alla förälskade», svarade jesuiten hånfullt. »Hon älskar Carlo Lantejas högre, än någonsin, men lyckligtvis har jag medel att krossa dem båda två, och det skall ske det svär jag!»

De tilltalade svarade icke, men skyndade sig omedelbart till kasernen, där en afdelning soldater allredan var uppställd för att öfvertagas af honom och utföra hans närmare befallningar.

En timme senare var truppen på väg.

Två stora pråmar lägo vid floden i beredskap att föra manskapet öfver. Kort därefter var detta inskepadt och de klumpiga fartygen släpade sig fram öfver det smutsiga vattnet med kursen på den midt emot liggande kusten.

Den unge officeren ilade emot sin stora bedrift.

Patern återvände till missionsbyggnaden, där han hade en mycket lång hemlig öfverläggning med den oskadde af de båda stryparne.

Då denna synbarligen viktiga öfverläggning var slut, sågs stryparen lämna missionsbyggnaden och styra sina steg rakt ned emot floden.

En man, som var klädd som en fiskare, erbjöd honom en båt, ifall han ville bli forslad öfver till flodens motsatta sida, och kort därefter följde denne ohygglige person tätt i hälarne på den unge officeren, hvars tunga farkoster endast med största möda kunna manövreras fram genom den strida strömmen, som upprördes genom en stark sydlig vind.

»Han måste bort, han som alla andra!» mumlade patern och tittade genom en kikare efter den bortgående stryparen.

»Pängarne skola tillhöra mig! O! Guld! Guld!
För dess skull vore jag i stånd att slå ihjäl hvarenda
människa på jorden».

Han tog plats vid sitt skrifbord och började åter
säkerligen för tjugonde gången att leta igenom alla
sina papper och böcker för att finna det ödesdigra,
felande bladet ur anteckningsboken.

Förgäfves! Han fann det inte.

De båda männen hade knappt lämnat donna Ines
de Barras, förrän hon i feberaktig brådska skyndade
tillbaka till sin boudoar, åtföljd af sin svarta betjänt-
gosse.

»Fort nu, hör du!» sade hon vänligt till honom.
»Gör allt i ordning för en afresa. Det är inte en enda
minut att förlora vidare».

Den lille ynglingen svarade icke, men gaf sig
ögonblickligen i väg och kom efter en halftimme till-
baka för att för sin härskarinna omtala att allt var i
ordning.

Han blef emellertid förvånad stående. I stället
för att träffa donna de Barras såg han framför sig en
ung, elegant klädd man stående framför spegeln för
att ordna några kort afklippta hårstrån, som hade be-
nägenhet att glida väl långt fram under den sirliga
lilla hatten.

Den unge mannen vände just ryggen åt negern,
som fann den främmandes närvaro ganska egendom-
lig och som inte kunde förstå, huru denne kunde ha
kemmit in i våningen.

»Ursäkta min herre!» sade han. »Men hvem är Ni och hur har Ni kommit hit in?»

Den obekante vände sig om och negern utstötte ett skri af öfverraskning.

Han hade igenkänt sin älskade härskarinna i denna förklädnad.

»Donna!» utbrast negergossen. »Ni . . . Jag trodde . . .»

»Tyst nu bara!» sade hon leende. »Har du spänt för vagnen också?»

»Ja, donna!»

»Godt! Bär ned denna kappsäck och sätt dig med det samma på kuskbocken. Jag skall själf stänga alla dörrar och lås.»

Negergossen kastade ännu en gång en förundrad blick på sin förklädde härskarinna. Därpå tog han med ett raskt grepp kappäcken och skyndade sig i väg.

Ines kastade en blick omkring sig, en lång, innerlig blick, liksom om han hade i aningarna känt, att hon för längre tid, kanske för alltid, tog afsked af dessa sina fredliga omgifningar.

Därpå föll hon på knä och bad en varm, innerlig bön om hjälp och räddning från honom, som allena styr och råder.

Hon visste, att det endast vore några få dagar kvar till den 10 maj och den 10 maj var med ett hemligt tecken utmärkt på det utrifna bladet, som innehöll alla de lifdömda offrens namn.

Det var antägligen märkt på det sättet, emedan det var han, som stod i tur och ordning.

»Ja, jag känner det», sade han till sist. »Gud skall gifva mig seger. Han skall hjälpa och bistå mig. Jag går i hans namn och fruktat ingenting.»

Hon reste sig upp och gick genom de vackra rummen, hvilkas trefna ro och frid hon nu stod i begrepp att utbyta mot ett vidtfarande, kringflackande, farligt reselifs alla besvärligheter och omak. Hon stängde omsorgsfullt hvarje dörr efter sig och steg kort därpå upp i vagnen, som höll utanför dörren.

Negergossen satt på kuskbocken, stel och orörlig med silkestömmarne i handen.

De små goda bergsbygdshästarne trampade af otålighet att komma i väg.

På gifvet tecken af donna de Barras, som tryckte sig in i ena hörnet af vagnen och drog för sidengardinerna, sattes vagnen i rörelse.

Vagnen styrde den nyanlagda vägen längs efter floden. Den hade inom en halftimme nått utanför befästningarna och försvann därefter i en stor skog af mahognyträd, som utbredd sig utmed den södra flodstranden.

Då de hunnit fram till den bro, som på denna väg förde öfver floden, stannade åkdonet.

Donna de Barras steg ur och såg omkring. Därpå sade hon till sin unge trotjänare:

»Kör ännu ungefär fyra mil upp åt floden till. Det fins en annan bro, som för öfver på en helt annan väg, som leder upp åt landet. Vi måste hinna en liten by innan kvällen. Där lämna vi vagnen efter oss och stiga till häst. Du har väl sadlarne nedpackade i vagnen?»

»Ja, donna!»

»Kalla mig herre! Don Fransesco Urdero heter jag, om någon frågar dig derom.»

»Godt, sennor!»

»Nåväl, så åka vi igen, min raske gosse! Och

gifve nu gud att vi komma tidigt nog för att rädda den stackars kaptén Lantejas.

Negern svarade icke, men blåste mellan tänderna en gäll, hvisslande långdragen signal.

De små snabbfotade hästarne förstodo mycket väl denna signal, klippte med öronen och foro på nytt i väg i en flygande fart.

Gömsället i skogen.

Allteftersom den lilla vagnen rullade fram, antog landskapet en annan karaktär.

Jordgrunden, som dittills var en svart, bördig mylla, afföstes så småningom af en skarp hvit sand. Samtidigt förvandlades äfven vägen från att ha varit bred och tämligen jämn. Den krympte allt mer ihop och liknade till sist en smal gångstig, på hvilken de små hästarne knappast orkade draga vagnen.

Farten minskades därför, och slutligen gingo dragarne endast steg för steg, hur mycket negern än sökte mana på dem att springa.

Där det ej var sand, funnos stora sankmarker, där mängder af sammansnodda vattenväxter funnos och där ormar och andra reptilier oupphörligt visade sig, medan de krälade eller slingrade sig fram mellan växterna för att uppsöka svalkan.

Oerhörda skaror af giftiga insekter svärmade som moln omkring vagnen, och hade ej negern varit försiktig nog att ingnida hästarne med saften ur en bladväxt, så skulle de stackars djuren knappt undgått att bli stungna till döds af dessa små bevingade fiender.

Själ använde han en cigarrett, hvori inspunnets blad af en ört, som vid bränning utvecklar en stinkande lukt, för hvilken insekterna hysa mycken respekt.

Solen brände oerhördt, och det fans inte ett enda skuggande träd på hela vägen. Ur sumptrakten upp stego dessa pestartade dunster, som framkalla gula febern och andra svåra epidemier.

Två timmar hade redan förflutit, sedan de slog in på denna väg enligt donna de Barras befallning och ännu hade de icke nått fram till bron, som ledde öfver flodens smalaste ställe.

Detta berodde på att den unga damen tagit miste om afståndet. Detta var nämligen icke fyra utan godt tolf mil.

Detta upptäckte hon äfven, då det redan var för sent att ändra resplanen. Ja, hon var till och med vid närmare eftertanke helt och hållet belåten med detta sitt misstag. Det var naturligtvis antagligt, ja, så godt som säkert, att kaptenen vid sin flykt begifvit sig så långt bort som möjligt från öfvergångsstället och naturligtvis begifvit sig mot norr, där han om inte annat kunde undkomma sina förföljare, tack vare oroligheter, som utbrutit bland de svarta slafvarne flerstädes och som gått så långt att man i Förenta Staterna med spänning väntade på utbrottet af ett krig. Hade han väl en gång kommit så långt, skulle nog en tapper officer som han göra sig gällande.

Hans väg borde därför gå åt ungefär samma håll som hon nu for, endast något mera nordligt, och hon skulle tyfvelsutan snart kunna finna spår af honom, ja, kanske rent af påträffa honom själf.

Det vore ju inte otroligt, att den stackars flykten rent af sett sig nödsakad att lita sig till de

flockar af förrymda, upproriska slafvar, som lågo flerstädes i skogarne på norra sidan af floden. Bland de svarte hade hans namn också en synnerligen god klang, såsom en human människa, den där alltid behandlat de svarta såsom människor och velat deras bästa.

Och samma namn hade äfven hon om sig.

Hon var som sagdt ingalunda missbelåten med att ha misräknat sig om vägen. Det var på sätt och vis en fördel att bron låg på ett tre gånger så långt afstånd mot hvad hon beräknat.

Om någon hade fallit på den idén att följa efter för att spionera, skulle han ovilkorligen förlora spåret.

Emellertid kom man fram till bron en timme efter middagen efter en synnerligen mödosam färd.

Den unge kusken blef oangenämt öfverraskad, då han fann bron afspärrad af ett kompani svarta soldater anförda af en mulatt. Det såg ut som om detta kompani var ute på en fältmarsch.

Så hade också varit förhållandet, men under marschen hade det svarta kompaniet gjort myteri mot sitt hvita befäl och kårat sig ett eget. Det var meningen att på detta sätt organisera alla upproriska slafvar och börja ett fullständigt uppror.

»Hvarför stannar du?» frågade plötslig donna de Barras med otålighet i rösten och såg ut genom vagnsfönstret.

Hon insåg emellertid genast anledningen och befalde sin kusk att köra vidare.

Van att lyda som han var gaf han sina små springare en ny signal. De båda hästarne satte af i galopp öfver den gamla bron, som var af en respektabel längd, men synnerligen illa vidmakthållen.

De främst posterade vakterna försökte hugga fast

i tyglarna, men kastades handlöst öfver ända ned i floden, medan vagnen som en blixtn förbi.

De på bron varande negrerna vågade ej upprepa experimentet, utan gåfvo med vilda eder sitt missnöje tillkänna med att man vågade sig att trotsa dem.

Då vagnen hunnit fram öfver bron, häjdades den plötsligt.

Ungefär ett dussin negrer hade rusat fram och kastat sig öfver hästarne, så att dessa hvarken kunde komma fram eller tillbaka.

En mulatt med ett ovanligt fint utseende trädde fram till vagnen och ryckte undan sidengardinen.

»Hvem tar sig friheten», tade han, »att trotsa mina befallningar?»

Det var truppens officer. Han betraktade den förklädda damen med en utmanande blick.

»Med hvilken rätt häjdar Ni oss, hr officer?» frågade donna de Barras. »Äro inte vägarne längre till för de vägfärande?»

»Jo, men endast för oss — inte för de hvita».

»Jag trodde väl knappt att det tappra negerkompaniet skulle vara rädd för en ensam fredlig stackars resande!» sade hon med ett ironiskt tonfall.

»Vi äro inte rädda för någon, därtill äro vi alltför många», svarade officeren, »men jag har order att hålla denna bro besatt och inte släppa en enda levande själ öfver densamma. Ni lär väl därför lätt inse, att jag måste på det bestämdaste uppmana Eder att vända om igen och bege Er till den andra änden af bron, där man tvifvelsutan skall öfverlägga om Era vidare öden.

Ines de Barras kunde icke undertrycka ett gapskratt.

»Hr officer!» sade hon och sökte betvinga sig för

att ge sin röst en riktigt lugn klang, »man skulle verkligen tro att upproret redan vore fullt i farten. En fredlig resande, till och med en så liten spenslig person som jag kan injaga sådan skräck hos Er, som göra anspråk på tapperhet, och man har sina funderingar på att försäkra sig om min person. Det var verkligen löjligt, ja, högst löjligt!»

Och under det hon fortfor att skratta, hoppade hon raskt ut ur vagnen och stälde sig vid sidan af den grofbygde, högreste mulatten, som inte kunde återhålla ett utrop af öfverraskning, då han såg hur vacker den lille herrn verkligen var.

»Inte sant?» frågade hon. »En stor tapper officer som Ni är rädd för en liten spenslig herre som jag!»

Officeren fortfor att betrakta henne.

Hon såg verkligen allt för flickaktig ut för att kunna passera för en karl.

»Ja», svarade han höfligt och satte handen till mössan, som satt på sned på hufvudet på honom. »Om Ni vore kvinna, då tror jag att jag blefve rädd för Er, men då Ni nu är en karl, så vill jag behandla Er som en sådan och så skola vi dricka ett glas tillsammans».

Han vinkade på en soldat, som stod lutad mot broräcket, bolmande på en cigarrett.

Denne fick befallning att hämta två bägare af en dryck, som beredes af saften från vissa inhemska träd-safter för att sättas i jäsning.

»Men raska på», tillade officeren. »Den här unge vill göra oss den äran att dricka en skål för vår frihet».

Ines kände hjärtat våldsamt bulta i bröstet, men hon förändrade inte en min.

Endast folk af en oerhördt stark kroppskonstitution kunde dricka en full bägere af denna dryck, som hade samma bedöfvande egenskaper som opium, kanhända i ännu högre grad.

Hon fick emellertid i ett nu den öfvertygelsen, att negerregementena gjort uppror och befriat sig från sina officerare och kårat sig egna. Det kunde alltså väntas allvarliga oroligheter, ty de undertryckta svarta skulle taga en förfärlig hämnd. Därtill vore det nog alldeles visst att åtskilliga indianstammar skulle understödja den.

Detta kompanis afsikt med att hålla bron besatt var var naturligtvis att hindra hvarje meddelande till hufvudstaden, och man skulle knappast draga i betänkande att mörda eller åtminstone fångsla en hvar resande, som kunde lämna en sådan underrättelse.

Negergossen hade hört hvarje ord och han blef lika orolig som hon. Han kände den där dryckens egenskaper och visste, att den bland soldater begagnades mycket och ovanligt stark med en tillsats af rå sockerrörsaft, som ännu mer ökade dess verkningar.

Han förlorade emellertid ej modet, utan lät sina ögon fara granskande åt alla sidor längs jorden.

Han kunde knappt undertrycka ett utrop af förtjusning, då han plösligen upptäckte en liten äggformig frukt på en buske under ett stort träd.

Det var en vildväxande mycket saftig och svalkande frukt, hvars delvis flytande innehåll alldeles upphäfver verkningarna af sprit, med undantag af en smula äckel och hufvudvärk.

Gossen låtsades vattna hästarne och drog sig på så sätt ned mot floden. Vid återgåendet till platsen plockade han oförmärkt med sig några af de små frukterna och stoppade dem i sin ficka.

INDIANFLICKNA

Soldaten återkom med de två påfågarna, och domus

Därpå slog han en volt baklänges och kom godt en sju
fot ut i vassen.

Soldaten återkom med de två bägarne, och donna Ines kände en rysning genom sina lemmar.

Det var två riktigt stora bägare.

»Nå, min unge herre», sade officeren och förde handen till kanten af mösskärmen. »Nu vilja vi dricka för negrernas frihet och alla hvitas undergång!»

Han lekte samtidigt med en lång knif, som hängde i bältet.

Donna de Barras uppfattade genast det hela sås-vm ett mot henne riktadt hot.

»Ehuru skålen inte just kan sägas vara mig behaglig, eftersom jag ju är hvit», svarade hon lugnt, »skulle jag dock icke betänka mig på att dricka den, men jag vill med detsamma hoppas, det Ni inom kort kommer att stå inför en starkare fiende än jag».

Med dessa ord förde hon glaset till sina läppar och tog en stor klunk.

Hon hade sett sin betjänt ge henne ett tecken, hvilket ingaf henne mod.

»Nej, nej! I botten, i botten!» sade officeren skratande. »Jag måste annars tro att Ni inte menar, hvad Ni säger».

Ines kände, hur han lade sin hand på hennes axel och klämde den.

»Oförskämde!» skrek hon och slängde honom resten i ansiktet.

Mulatten upphäufde ett vrålände af ilska och ryckte upp dolken ur bältet.

»Fördömde, hvite hund!» utropade han. »Du skall dö du som alla andra af denna förbannade slägt, alla, alla!»

Och som en tiger störtade nan emot Ines, som tagit ett par steg tillbaka.

»Tag Er till vara!» sade hon lugnt. »Jag dödar vid första steg Ni går emot mig. Jag skyndar säkert». Hon höjde sin revolver och siktade mot pannan på honom.

Officeren studsade och sprang tillbaka som en stål-fjäder.

»Jaså, på det viset!» utropade han med darrande röst. »Man vill mörda mig! Oss! Men — hämnd, hämnd!»

»Och hämnd, hämnd!» svarade de svarta soldaterna och sprungo till stället med olycksbådande miner.

På mindre än en minut voro de resande och deras åkdon omringade på alla sidor af en skara resliga negrer, de flesta så godt som både oklädde och obeväpnade. Vapen svingades i luften på alla håll och förfärliga hämndskrin ljödo i lufteten.

Allt var emellertid endast några få minuters verk.

»Vi äro förlorade», mumlade donna de Barras. »Dessa människor komma att mörda oss!»

Hon höjde revolvern för att sälja sitt lif så dyrt som möjligt, då på en gång en väldig stämma öfver-röstade oväsendet.

»Ned med vapnen! Jacopo befaller det!»

Som genom ett trollslag sänktes alla huggvapen, den hotande kretsen bröts och en jättestor, allvarlig neger i en fantastisk kostym visade sig.

Det syntes att denna person hade ett oerhördt herravälde öfver sina stamförvandter. Han var en före detta slaf, som genom energi och en snabb uppfattning förvärfvat sig en stor fond af de hvites bildning och som insåg, att det först var genom bildning, som negrerna kunde tänka på att vinna en ställning.

Hos den råde soldatesken ingaf därjämte hans mod

och dödsförakt samt hans oerhörda fysiska styrka respekt. »Hvad är det fråga om? Hvilka äro dessa främlingar?» frågade han. »Hvem har gifvit befallning att låta mörda dem?»

Mulatten steg fram och förklarade huru allt gått till.

Han glömdé inte håller den skymf, som tillfogats honom, lika litet som orsaken till densamma, som förföll honom helt obetydlig.

Jacopo rynkade pannan.

»Mina officerare äro för tappra soldater för att angripa sådana fiender», sade han med en blick på donna de Barras, hvars lilla figur tog sig lustig ut vid sidan af den store välvuxne krigaren. »Det skulle varit bättre att man passat på bättre.»

Därpå vände han sig till donna de Barras.

»Ni måste finna Er i att tills vidare stå under vår bevakning, min herre», sade han. »Om få dagar komma att försiggå sådana händelser, att jag icke kan tillåta att någon med ett ord röjer våra planer eller vår rörelse. Vi ha underrättelse från våra bröder där norr öfver, att de nu ärnå göra sig fria — och hvar för skulle våra bröder i Mexiko icke följa exemplet?»

Dessa ord träffade den unga modiga kvinnan som ett åkslag.

»Tillsvidare» kunde vara en kort tid, men det kunde också bli långvarigt.

Den 10 maj vore hans bestämda dödsdag och intill dess vore icke lång tid.

Och dock måste den katastrofen till hvarje pris förhindras.

»Mäktige herre», sade hon, »jag är en fredlig resande, som inte det ringaste blandar mig i de politi-

ska händelserna. Tillåt därför mig och min tjänare att fara vidare».

Mulatten-officeren trädde därpå fram till den stora växte negern och hviskade något till honom.

Jacopo studsade och såg noga på den spenslige lille herrn, samt brast därpå ut i ett gapskrätt.

»Ja, vid Sankt Marco och alla helgon! Du har rätt», utbrast han. »Den här lille herrn är en kvinna — ja då!»

Donna de Barras blef blossande röd.

Hvad hennes landsmän icke skulle uppdagat, det hade negern genast upptäckt.

»Nåväl!» sade hon stolt och rätade på sig, »jag är en kvinna och jag ställer mig under kapten Jacopos beskydd».

Den store negern log ett välvilligt leende. »Hvaraf vet du, att jag är kapten Jacopo?» frågade han.

»Du är så omtalad för din tapperhet och ditt vett. Jag dömer efter blicken i ditt öga och efter hvälfningen på din panna, de stämma väl öfverens med beskifningen på den afrikanske höfdingeättlingen», svarade hon.

Kapten Jacopo såg leende på henne och klappade heme på axeln.

»Sannerligen!» sade han. »Du förstår konsten att smikra. Jag är verkligen den du gissar — och skulle om icke mina förfäder blifvit röfvade från sin hembyg varit härskare öfver en mäktig stam med mycket guld och elffenben. Jag är emellertid en fri man, men jag har tagit mig mina bröders sak an i kampen för riheten. Och det ligger nu i min makt att öfverlämna dig åt dem, d. v. s. åt döden, eller gifva dig friheten, ty för tillfället är du min fånge».

Donna Ines suckade.

»Ge mig tillåtelse att resa min väg vidare», bad hon innerligt. »Jag gifver dig mitt hedersord på, att jag frivilligt skall vända åter för att tacka dig för din godhet».

»Och hvilket namn sätter du i pant för ditt hedersord?»

»Donna Ines de Barras», svarade hon bestämdt.

Kapten Jacopo gjorde en rörelse och förde handen militäriskt till mössan.

»Donna de Barras!» utropade negern belåtet. »Kapten Jacopo hälsar den enda mexikanska dam, som han har aktning för. Ni och Er slägt äro bland våra bröder kända för att vara goda människor som aldrig plågat de svarta, men som alltid hållit sitt ord. Det är nog: Ni skall inte röja hvad Ni hört och sett. Ni får fara vidare. Och skydde Er den heliga jungfrun!»

Han utsträckte händerna mot de färgade soldaterna, som ännu intogo en hotande hållning.

»Hvart ärnar Ni Er?»

»Det vet jag ännu icke bestämdt. Kanske ända till Förenta Staterna».

»Är Ni flykting? Ah, de skurkarna! Ni träffa kanske i skogarne en bekant, som också flyr för ill-sinnade hvita».

Hon ville veta hvem, men han skakade blott å hufvudet. Men hon hade fått den åsikten, att det var den hon sökte.

»Dessa resande», sade därpå kaptenen med hög röst, »få fritt passera hvarje af de våra besatt punkt. Vägen är öppen för dem».

Han gjorde ännu en gång militärisch hälsning, vinkade vänligt med handen och gick därpå omringad

af sitt folk, som med en viss vördnad veko undan för vagnen.

Donna de Barras såg efter honom.

»Så skall en adelsman handla!» mumlade hon. »Stolt, trofast och tapper! En sådan där neger skämmer betydligt ut våra officerare. Han passar till ledare».

Hon tog sig plötsligt för pannan och stödde sig mot negern.

Det var den där giftiga spritdrycken som nu på en gång började göra verkan. Hittills hade själsspänningen hållit henne uppe; nu när den icke längre fans, tog naturen ut sin rätt.

Negergossen räckte henne nu en af de unga, gröna melonartade frukter han plockat och sade:

»Donna bara äta detta! Då allt vara bra igen snart!»

Tropikertrakterna äro i allmänhet motsatsernas land. De ha vid sidan af de förfärligaste naturliga gifter deras verksammaste motgifter.

Så i detta fall.

Donna de Barras njöt af den syrliga, något fräna frukten och kände genast en betydande lindring.

Den fullkomliga yrsel, som gripit henne, upphörde och hon var inom några minuter i stånd att handla och tänka fullkomligt redigt.

»Och nu till häst, min trogne vän!» sade hon, lå hon om en stund fullkomligt fattat sig. »Vi äro på rätt spår! Nu gäller det att finna den vi söka».

Negern framtog sadlarna ur vagnen, selade af hästarne och sadlade på. Knappa fem minuter senare sötto de på sina små, eldiga springare, som voro utmärkt väl inridna och lydde minsta drag i tygeln.

Donna de Barras lämnade sin tjänare en revolver.

»Så där ja! Nu äro vi lika bra beväpnade båda!» sade hon. »Få se nu huru långt vi få rida! Styre nu gud allt till det bästa.»

Med detsamma gaf hon med flata handen sin häst ett lätt slag på länden och red raskt framåt på den dåliga vägen som i början slingrade sig fram längs efter den sumpiga floden.

Hon antog nämligen, att flyktingen efter den antydian hon fått, skulle finnas någonstädes norrut med hänsikt att komma öfver till Nordamerika. Detta var också mycket naturligt, enär han där lättare skulle vara skyddad, tills det vore tid på att upptaga saken igen.

Fråga var emellertid om pateren hade sparat honom och efter honom utsändt sina hejdukar. Med de förbindelser denne skurk hade, funnes det ingen säkerhet, allra helst stryparne, hvilka tycktes stå under hans ledning, voro utbredda bland både indianer, hvaraf det funnos flere stammar i skogarne, och bland de ur släveriet flyktade negrerna, som icke hade sig något angelägnare än att taga hämd på sina hvita plågoandar och därför lydte minsta vink i den vägen.

De redo framåt.

Betjänten följde omedelbart efter sin härskarinna och fäste blicken forskande på hvarje föremål, beredd att hvilket ögonblick det kunde bli nödvändigt, använda revolvern, som han hade i högra handen.

Den trogne ledsagaren hade blifvit en man i samma ögonblick han fått det ärofulla värfvet att deltaga i denna expedition, hvars faror och vedervärdigheter han till fullo visste att uppskatta.

Donna Ines drömde sin kärlek.

Hennes kinderyglödde och hennes ögon glänste afmod och hepp. Hon skulle återgifva honom hans moraliska anseende och rädda hans materiella lif.

Efter en timme nådde de fram till en oerhörd skog, som sträckte sig flere hundra mil norr öfver och var af ett ganska stort djup. Han krökte floden uppåt mot norr, där den hade sina källor i Centralamerikas bergstrakter.

»Passa nu väl på, så att vi inte förlora floden ur sikte», sade hon till sin följeslagare. »Vägen lär väl inte bli god att hålla reda på här i urskogen».

Därmed bar det af i galopp längs en smal gångstig, som krökte sig mellan de jättestora träden och de ogenomträngliga snåren.

Ofvanför slöto väldiga trädkronor sina bladverk till ett ogenomträngligt hvalf, som blott genomsläppte en skum halfdager, så att allt var som i ett mörker. Multnadt löf förtog ljudet af hästhofvarne.

Nu började äfventyret på allvar. Men framåt bar det, alltjämt framåt, djupare och djupare in i skogen.

Rasterna voro icke många och icke håller synnerligen långa.

Ungefär samtidigt med det att de resande börjat fördjupa sig i skogen vandrade en man framåt på den knaggliga, obanade skogsvägen, som ursprungligen tilltrampats af skogens vilda inbyggare, buffeln och vildhästen, jaguaren och räfven eller kanske af vildsvinet. Någon gång hade kanske djäfva jägare

eller landets ursprungliga innehafvare, innan vilda spanjorer slogo det under sig med våldsbragder och sköfving -- indianerna dragit den vägen fram.

Det fans nämligen i denna urskog indianer, som vid olika utvidgningar af floden rest wigwams som lifnärde sig af jagt och fiske.

De förföljdes af de hvita och togo ock på dessa en fruktansvärd hämd, då de emellanåt fingo »blekansigtena» i sitt våld.

Jagten var gifvande.

Här funnos förvildade hästar och nötkreatur. Buffeln ströfvade omkring och fågelvärlden bjöd på en mångfald variationer, nästan så skiftande som den afrikanska urskogens eller de indiska djunglernas.

De vanliga amerikanska rofdjuren funnos här i mängd såsom räfvar och pantrar, vargar och björnarter.

Dessutom funnos här giftiga ödlor och farliga ormar och många voro de, som dukat under för dessa vilddjur. Dessa förökades också i otrolig mängd därigenom att så litet kunde göras för att utrota dem.

Invandrare nedsatte sig ytterst sällan i dessa trakter dels emedan grannskapet var osäkert till följd af indianerna, dels emedan klimatet icke var det bästa och dels därför att afsättning af jordbrukets produkter stötte på stora svårigheter.

Väl hade regeringarne sökt befrämja kolonisation, men det hade aldrig velat taga någon riktig fart.

Och dock dolde dessa urskogar oerhörda rikedomar. Där funnos ädla träslag i rik mångfald, och där blommade de härligaste Floras barn.

Mannen som följde gången på ett afstånd af omkring fem hundra steg från den grumliga floden, var synbarligen förtrogen med hundratals faror, som öfver-

allt lurade och som kunde yppa sig vid hvarje steg, men man såg strax på honom, att han inte hyste den ringaste fruktan. Hans gång var säker, smidig och lätt, hans hållning var rak och hans blick tycktes genomborra hvarenda buske och hvart blad, långt innan hans fot rörde därvid.

Vi veta också, att det var en modig man. Vi minnas honom från berättelsens början, då han dödade odjuret och räddade den lilla utsatte gossen Leon.

Det var den tappre mestisen Costal.

Han gick hastigt framåt med bössan hvilande på högra armen. I andra handen höll han en med guld och ädelstenar inlagd revolver.

Öfver ryggen hängde en spänstig båge af trä med en snodd skinnsträng och fäst däri var en slida af skinn hvarur uppstucko skaften på några pilar.

Det var indianens farliga vapen, dessa pilar doppade i ett verksamt växtgift, hvars ursprung det aldrig lyckats den hvite mannen att utforska. Det blir den utdöende indianska rasens hemlighet liksom så mycket annat af denna folkstams rika kultur, hvilken den civiliserade hvita rasen tillintetgjort.

Costal var alltid fullt rustad att möta en till och med öfverlägsen fiende.

Han fortfor att raskt gå framåt, tills han hunnit fram till en plats, där floden liksom gömde sig i täta oögenmträngliga snår. Där började han springa i samma riktning och bildade denna där en stor båge af nästan en hel mils utsträckning.

Det såg här ut som om en exotisk natur velat visa hvad den kunde åstadkomma i praktväg, ty ett härligare landskap skulle det antagligen varit omöjligt att finna.

Här stodo skyhöga smärta träd af en ljus grönska, liksom de varit uppställda på vakt. Däremellan framskymtade barrträd af mer än en famns genomskärning och mellan dem stodo buskar i den allra härligaste färg- och blomsterprakt.

Ofantliga massor af lysande fåglar flögo omkring och praktfulla fjarilar fladdrade emellan markens otaliga, färgskiftande och underligt formade blomster.

En ljuf, nästan berusande doft spred sig omkring i näjden och kunde försätta sinnet i en poetisk stämning.

Costal såg ut öfver slätten. Den föreföll honom likna en oerhörd matta i ett fantastiskt österländskt mönster.

Hans första intryck var förtjusning. Hvad denna natur dock var skön! Hur härligt var icke detta land, där hans röda stamsläktningar en gång njutit i ostördt lugn en härlig tillvaro i sänja och förnöjsamhet, tills en gång de hvita kommit.

Men han dröjde ej länge i dessa tankar.

Snart irrade hans blick forskande omkring, liksom om han vädrat en fiende. Han späjade om en sådan möjligen skulle kunna finnas i närheten, ty han var som vi veta, jagad äfven han, ett offer för andras guldtörst.

Så tog han några steg framåt för att komma fram till några höga och täta vinrankliksnande buskväxter, kring hvilkas rötter höjde sig ett högt grönt gräs, fylldt med höga bredbladiga örter.

Det var hans afsikt att hvila ut där och invänta aftonens ankomst i deras dunkel. Här skulle ingen kunna upptäcka honom.

Han tog några steg framåt, men stannade plötsligen och kastade sig hastigt ned bland några växter

med långa, breda glänsande blad, under hvilka han var fullkomligt osynlig. Ofvanför höjde sig ett ofantligt mahognyträd.

Han hade nämligen hört ett ljud nere ifrån flodbrädden, just där snåren och säfven voro som tätast. Det hade gjort honom oroligt eller åtminstone uppmärksam.

Det var skriket från en vild and.

Denna skriker sällan oftare än den blir störd i sin måltid af någon starkare, i synnerhet af en människa.

Hvarken för pantern eller vargen gör den i regeln så mycket väsen. Det måtte alltså ha varit en annan fiende, som stört djuret eller för hvilken det af någon anledning gaf sig på flykten med ett klagande tjut.

Det roade Costal att veta hvem denne fiende kunde vara och han lade sig därför framstupa ned på jorden och såg noga till att de stora bladen ordentligt kommo i läge igen, så att de täckte honom. Genom en öppning mellan stammarna kunde han godt hålla utkik.

Snart såg han bladverket röra sig omkring tjugu steg från den plats där han låg.

Rörelsen var allt för egendomlig för att han ej skulle förstå, hvad som närmade sig.

De vilda djuren ha sitt sätt att tränga sig fram genom buskar, antingen försiktigt eller våldsamt. Människan har ett alldeles särskildt.

Hon kan bära sig åt hur hon vill, man får ändå strax intrycket af att det är jordens behärskare som kommer.

Costal hade därför rätt, då han med ytterligare sporrad uppmärksamhet mumlade:

»Det är en människa!»

Det var också en man som visade sig.

Han kom nedifrån gångstigen som ledde ned till floden, där det just fans ett ställe där infödingarne plägade ha sina båtar dolda i det höga sjögräset.

Costal såg strax att det ej var en af indianerna och ej håller någon af de äfventyrare som slagit sig ned där i trakten och som bodde i närheten af floden.

Det var en högre mager man, klädd i gammal, illa medfaren tunika af något ålderdomligt snitt och som om lifvet sammanhölls af ett bredt bälte af bast. Han bar vidare ett par röda byxor af det slag de s. k. cowboys brukade bära. Dessa voro nedanför sammansnörda genom korslagda snören.

Fötterna voro instuckna i ett par gamla skor.

Hela personligheten såg dyster och lömsk ut.

»Åh», tänkte Costal, »jag skulle bestämdt misstaga mig betydligt, och inte den där göken tillhör den utmärkta stryparesekten».

Den andre stannade då han hunnit fram till vägen och han såg sig mönstrande omkring åt alla håll.

Hans svarta, genomborrande, något skefva ögon hvilade för ett ögonblick på bladväxterna, där Costal låg dold under bladen, men han hade synbarligen ingenting märkt. Därpå tittade han uppåt mot det höga mahognyträdet och började därefter klättra upp i ett af de höga smäckra träden, under hvilka Costal en stund först tänkt lägga sig till hvila.

»Han tycks vara mycket angelägen om att inte bli öfverrumplad», tänkte Costal och kröp ännu bättre in bland de breda glänsande bladen.

Stryparen, ty det var verkligen en sådan, hade väl nått ungefär halfva höjden, då han plötsligt

knäppte benen om stammen och satt stilla samt med en markattas hela vighet vred hufvudet åt alla sidor, som om han ännu en gång velat förvissa sig om att ingen fanns i närheten.

Det var Costal klart, att den andre antingen väntade eller fruktade någon tredjes ankomst.

Han satt i samma läge i brännande sol nära nog en half timme, innan han igen plötsligt steg ned på jorden.

Han hade utan tvifvel sett hvad han ville. Ty han satte båda händerna för munnen och utstötte ett läte, som liknande en ugglas nattliga skrik. Han skulle ovilkorligen på ett afstånd ha påstått, att det var en sådan som skrek, om han inte hade sett och hört, hvem det var som gaf ljudet ifrån sig.

Tre gånger efter hvarandra gaf han till dylika tjut. Därpå tog han händerna ifrån munnen och lyssnade med spänd uppmärksamhet.

»Aha!» tänkte Costal. »Han kallar till sammanträde, den kanaljen!»

Den andra gaf därefter ifrån sig liksom en grymtning af belåtenhet, ja, ljudet kunde lämpligast liknas vid ett vildsvins snörflande grymtning. Därpå tog han lugnt plats i det gröna gräset vid trädets fot.

Costal tog fram sin revolver ur bältet. Det sällskap, som här utan tvifvel skulle samlas, kunde godt behöfva en liten påminnelse om sin dödlighet medelst några revolverskott, ifall man skulle upptäcka honom.

Det gick inemot tjugo minuter, hvilken tid figuren mellan träden använde för att göra sig en cigarrett och tända den. Han rullade den af några halfråa tobaksblad, som han antagligen tagit i något närbeläget plantage.

Så hördes ändtligen försiktigt smygande, lätta och tassande fotsteg.

De hördes komma bakom den lyssnande, som låg fullständigt orörlig bakom de stora bladen.

Ett af dessa blad rörde sig plötsligt så våldsamt, att det helt och hållet gled till sides. Det var en af de ankommande, som hade ryckt det åt sidan, då han lyfte på ena foten.

Costal blef alldeles synlig, men männen voro allt för upptagna af sina egna tankar för att i allra minsta mån lägga märke till sina yttre omgifningar.

Det var ett band på sex personer; alltså en fullständig stryparetrupp.

»Nå ändtligen!» sade den först anlända, som suttit i det höga gräset. »Jag trodde att ödet skulle vara emot mig, och att jag förgäfvets gjort mig besvär med att fara öfver floden.»

»Vi komma just från Naäma, vår huldgudiinna!» svarade den förste af männen. »Kan du tänka, det våpet kommer med undanflykter nu! Mätte hin taga henne!»

Mannen vid trädet skrattade högt.

»Det vill säga hon har blifvit kär i sin officer!» sade han med ett vedervärdigt tonfall. »Varen lugna, bröder, hon skall ändå komma att utföra sin plikt.

Hon gör undanflykter — det göra alla kvinnor, och hvarför skulle Naäma vara ett undantag?»

»Och hvad är det du har att säga oss?», frågade en af de ankomne, som syntes vara den allra förnämsta i truppen.

»Det är nya befallningar från vår styrande mästare», svarade han och reste sig upp ur gräset. »I-kommen att få mer att uträta.»

läget plantage

INDIANFLICKAN

Hon böjde sig ned öfver den sofvande och kysste honom.

»Gudinnan skall löna oss därför!» utbrast en indian.
 »Tala, tala, broder!»

»Nåväl!» fortfor den först ankomne, »då I väl för alltid tystat munnen den spanjoren, skolen i begifva eder uppåt bergen i Texas till Nikasionspasset, der en af Missisippiflodens bifloder upprinner. Der skolen i träffa en sjöman. Dagen får icke gå förbi den 20 juli i detta sol-år. I skolen taga hans papper och bevara dem, tills styrande mästaren befaller.»

Männen gjorde tecken till att de hade förstätt och böjde derefter andäktigt på hufvudet.

»Vi skola finna och slå ihjäl honom!» ljöd det från dem som med en röst.

»Men det är nu inte allt,» fortfor den andre. I samma vefva skolen i påträffa den förnåme mestizen Costal, som uppehåller sig på samma ställe. Äfven honom skolen i pryda med silkeshalsduken och bringar hvad han har på sig till styrande mästaren.»

»Vi skola finna och slå ihjäl honom!» ljöd det igen lika enstämmigt ur mördarlaget.

»Det lär väl bli en smula svårt!» tänkte Costal der han låg i deras närhet. »Tack emellertid för den oväntade underrättelsen!»

»Och slutligen, bröder!» sade mannen. »Glömmen icke att snart är den 10 maj och hvad då skall ske.»

»Var lugn, broder,» sade förmannen. »Om inte Naäma tar hans lif, så skola vi göra det.»

»Och I veten, hvar han fins?» frågade han.

»Naäma håller det hemligt, men nästa gång han kommer till oss, skola vi obemärkt följa honom,» svarade förmannen med bestämdhet i röster.

»Godt jag har uträttat mitt ärende!» sade den förste. »Och jag kan nu vända om hem igen. Snart skall blodet flyta i strömmar. Det blir mycket beställa och jag får icke saknas.«

»Du skall väl aldrig komma tillbaka, din skurk,»
mumlade Costal. »Vänta bara, tills dina kamrater har
gått!»

Det dröjde inte länge.

Stryparen framtog en penningpung ur sin tunika
och räckte till stallbröderna.

»Till ordentlig delning er emellan från styrande mäs-
taren,» sade han. »Bönhöre er gudinnan att hon lede
edra fötters fjät och edra ögons blickar! Till bön, bröder.»

Männen uppstälde sig hastigt i en krets och fattade
hvarandras händer.

Derpå började de en vild ringdans. under det de
sjungo en entonig melodi, hvilken stundom hördes gäll
och full af vildsinhet. Men mot slutet, allt eftersom
dansen blef lugnare, blef sången svagare och svagare,
tills den ändtligen alldeles upphörde.

De bugade sig nu tre gånger mot de fyra väder-
strecken, lade den ene efter den andre liksom välsignan-
de sina händer på den utsände broderns panna. Derefter
försvunno de som ormar i det höga gräset och de
omgifvande tätå busksnären.

Stryparen såg tyst efter dem och stod orörlig i öf-
ver tjugo minuter.

»Man kallar mig den snartänkte,» sade han lugnt
för sig själf,» och jag skulle tro, att jag bär mitt namn
med rätta. Dessa raska karlar skulle icke ha kunnat bli
underrättade. om jag icke kunnat läsa i stjärnorna hvar
de voro! Åh, styrande mästaren har anledning att vara
belåten med mig! Ingen lyckas öfverlista mig!»

»Jag dock undantagen!» svarade Costal och reste sig
upp ur sitt gröna gömsle.

Stryparen utstötte ett skrik af ångest öfverraskning,
då han plötsligt såg den högreste majestätiska gestalten
närma sig honom. Det var en farlig fiende, djärf, mo-
dig och stark. Han var der han nu gick fram icke olik
en panter färdig till språng.

»Costal!» utropade han, »du fördömde hund, son af en hvit och en röd! »Dina tassande steg skola ändock inte föra dig till den plats der jag är.»

Och som en pil flög han tvärs öfver vägen och nedåt floden till, der en liten båt, som fört honom öfver låg och gungade bland det ovanligt höga sjögräset.

»Åh,» utropade Costal. »Du skall inte slippa undan!»

Och ännu snabbare störtade han efter ned bland säfven, trotsande giftiga ödlor och paddor, som finnas i mängd liksom också alligatorerna, som blefvo störda i sin dåsiga middagsro.

En människa förföljne en människa och föraktade därför den fara, som de giftiga eller glupska djuren ställde i hennes väg.

Stryparen flög i väg som en pil, följande den bana de stigen, som förde ned till floden, under det Costal bröt sig rakt fram genom buskar och rotväxter förbi en väldig skallerorm.

Man måste till hvarje pris gripa denne farlige strypare, som hade gifvit befallning om hans, Costals egen öd och dertill utsedt bestämd dag och plats för mordet.

Han bekymrade sig därför inte det ringaste om farorna i att störta sig ut på den träskartade stranden bland den höga vassen, bara han lyckades upphinna flykten och afskära vägen för honom.

Det lyckades verkligen också.

Costal hann till anläggningsplatsen före stryparen, gick en båge och kom emot honom.

Stryparen hade inte väntat denna manöver och sprang därför rakt i armarne på sin förföljare.

»Åhå!» utropade Costal. »Nu känner jag igen dig sen gammalt — sen den der natten. Det var du som var i sällkap med en mycket misstänkt person, då negern Jakobo och jag afsade oss all gemenskap med stryparne.»

»Jo, det stämmer nog! Det var jag,» svarade den

andre trotsigt, Costal tycks ha ett godt minne, men det saknar inte vi håller. Vi skola nog komma i håg honom vi finna honom också till slut.»

»Ja, jag hörde just, att du gaf dina kamrater order att mörda mig,» sade Costal lugnt. »Jag hörde både tiden och stället. Men var fullkomligt obekymrad, min käre vän, jag tänker inte att frivilligt bege mig till den platsen.»

»Nå, så mörda vi dig den dagen, hvar du än befinner dig,» svarade stryparen och gaf honom en blick full af ondska och hat. »Ditt namn är redan utmärkt med det blodiga strecket. Du har ifrån denna stund inte en säker plats på hela jorden, dumme Costal. Vi skola vara der du är, hvar du far fram eller lefver, när du slår dig till hvila bland träden, när du sofver bland dina bästa vänner, när du omfamnar din älskling, när du är beväpnad från topp och till tå — öfverallt, öfverallt skola vi vara i din närhet, och på den bestämda dagen skola vi snöra samman din strupe och bringa dig såsom ett offer åt hämdens gudinna.»

Han gapskrattade och syntes glädja sig åt det allvar som utbredd sig öfver mestizens ansigte.

»Icke sant,» fortfor skurken i fnittrande ton. »Det är inte behagligt att ha stryparne till fiender. De finnas öfverallt hvar man minst väntar dem, och de äro allesammans duktiga människor, nästan lika duktiga som jag och titta nu bara !

Han slet sig fri från Costals hand, som fattat honom i axeln med ett säkert grepp.

Derpå slog han en volt baklänges och kom godt en sju fot ut i vassen. Han störtade på hufvudet i vattnet ungefär halfannan aln från en smal spång, som förde ett stycke ut.

Costal utstötte ett förbittradt skri och ryckte upp sin revolver ur bältet, men stryparen var ingenstädes

att se. Han var spårlöst försvunnen i vattnet mellan det höga sjögräset vid stranden.

På måfå brände han af ett revolverskott i den riktning, hvori mannen försvunnit.

«Nå ja!» Vi träffas väl ännu en gång!» mumlade han för sig själf och stoppade derpå åter in revolvern i bältet. »Du kan vara öfvertygad om min gubbe lilla att vi inte gjort upp saken med hvarandra ännu.»

Ett hånfullt skratt svarade honom och han såg nu båten som låg vid änden af den lilla spången med pilens fart glida ned öfver floden, förd liksom af sig själf.

Stryparen sam under vattnet och drog dervid den lätta båten med sig.

Då han ansåg sig vara utom skotthåll, svängde sig skurken upp i båten, grep sig an med den bredladade vrickåran och sköt fart med en förvånande hastighet fram öfver den breda strömmen.

Costal vände lugnt tillbaka och fortsatte derefter sin afbrutna väg framåt.

Denna var emellertid ej den samma som förut. Han började nämligen i stället mer och mer aflägsna sig från flodens närhet och drog sig i stället allt mera in i de mörka skogarnes hemlighetsfulla skrymslen, der han var bevandrad.

Costal hade nämligen stora skäl att vara ytterst försiktig och det af två orsaker.

För det första hade han i en fäjd mellan de hvita och iafödingarne dödat två af regeringens officerare, hvilket ehuru det skedde i öppen strid och af officerarne rättvist förtjent, dock af regeringen betraktades såsom ett brott värre än mord, ty gent emot de hvita egde de färgade, röda såväl som svarta: inga rättigheter. För det andra gjorde Costal i egenskap af ättling i rakt nedstigande led efter mäktiga höfdingar anspråk på att ega och besitta såsom eget rike ett landområde, hvilket regeringen lagt beslag på.

Och detta sista betraktades såsom ett slags riksföräderi, ehuru hans anspråk voro fullt lagliga och han endast gjort framställning om att komma i denna sin rätt.

Man hade emellertid till och med satt ett pris af ett tusen piaster på hans hufvud och förklarar honom fredlös och hans i hufvudstaden befintliga egendom förbruten.

Detta var orsaken hvarför Costal endast sällan vågade sig ned till städerna och att han då alltid kom under förklädnad och i olika gestalter.

Men han var en af dem som skulle deltaga i frihetsstriden. Hade blott de svarta börjat, skulle han snart med sina stamförvandter som visserligen ej voro så måntill antalet, men dess farligare fiender, störta sig i striden. Han väntade blott att Jakobo skulle gifva honom tecknet.

Fastän han hade svurit förtryckarne hat, var han långtifrån af den åsigten, att en hvar af den hvita racen vore skyldig och han var ej oemottaglig för blida känslöstämningar, och om vi följa honom ett stycke på väg skola vi nog bli öfvertygade om det.

Den stig han valt, var tillsrampad, men var i öfrigt oväjad. Det var en af dessa vägar, som bufflarne och vildhästen trampat upp genom de tätaste snåren för att nå fram till floden och der stilla sin törst.

Denna stråtväg slingrade sig i långa bukter genom urskogar och var nästan fullkomligt mörk midt på ljusa dagen. De jättestora trädens kronor voro så till sammanslingrade i hvarandra att de bildade ett enda mörkgrått tak och sidorna af denna hemlighetsfulla stig utgjordes af evigt gröna, nästan ogenomträngliga murar af slingerväxter, hufvudsakligast hagtorns och törnbuskarter.

Ve den olycklige som den retade buffeln eller den lurande puman här mötte! Det var endast plats för den

förres väldiga kropp. Det var omöjligt att komma åt sidorna. Och kom det andra vilddjuret, så var det med ens förbi. Här fanns ingen möjlighet att komma undan.

Men Costal var fullkomligt lugn.

Han kände dessa djurs lefnedsvanor och visste när det plågade marschera stigen fram.

Han gick därför lugnt framåt, tills han hunnit en ljusare fläck, der urskogen blef glesare och stigen förde-lade sig åt alla håll.

Här förändrade han plötsligt riktningen. Han tog af till venster genom en grupp af höga bladväxter och fortfor att gå nästan rakt fram, tills han nådde en stor slätt, bevuxen med egendomliga stora tistlar och andra skarpa växter.

Häriifrån hördes ett obehagligt hväsande och man kunde se ett egendomligt hufvud höja sig för att lika hastigt åter försvinna, då det observerat att det endast var den stackars människan som kom och med sina steg afbröt urskogens stillhet.

Det var en skallerorm.

Costal skänkte ingen uppmärksamhet deråt. Han fortsatte sin marsch fram öfver slätten, alltjämt med revolvern i ordning.

Han hade gått omkring femhundra steg, då han plötsligt bändade sig, stannade och såg sig omkring.

Inte en prick undgick hans uppmärksamhet. Hans skarpa blick genomträngde hvarenda buske, hvarenda af dessa väldiga bladväxter med deras stora blad. Och undersökningen tycktes ha tillfredsställt honom.

Han log godmodigt och gick rakt fram emot en större grupp af träd, som stodo så tätt till sammans, att de bildade en enda ogenomtränglig mur af ungefär två hundra stegs längd.

Denna mur saknade emellertid icke genomgång.

Costal försvann ungefär midt ibland träden och stod nu framför ruinerna af ett gammalt indianskt tempel,

som rasarats redan under den vilda Pizarros tid, men som ännu i sina ruiner vittnade om den höga kultur aztekerna, en indiansk stam, hade intagit,

Väldiga nedstörtade stenblock med konstrika sniderier lågo spridda rundt omkring själfva templet, som höjde sig som en mossbelupen jätte mellan sina evigt gröna omgifningar.

Den med mäktiga pelare prydda portiken hade störtat ihop, men pelargången inåt var ännu temligen oberörd och rymlig nog att man kunde komma fram utan att klättra öfver stenblock som här och der hade fallit ned.

Den takprydnad som en gång funnits, om der nu varit tornliknande eller hur den varit konstruerad, hade fallit ned; endast några skarpa stenskanter stack ännu upp och betecknade dess plats samt stodo såsom vittnen om byggnadens en gång varande storhet.

Byggnaden hade synbarligen på sin tid varit ovanligt praktfull. Detta framgick icke minst af de omsorgsfullt utförda bildhuggerier hvarmed en del nedstörtade stenblock och listverk voro sirade. Antagligen hade en oerhörd mängd af rent guld och ädelstenar smyckat det gudabeläte, till hvilket offer i detta tempel bragts. Men lika antagligt är att dessa dyrbarheter roffats af de rofigiriga spanjorerna hvilka här, under sken af religionens utbredande sköflade, skändade och brände. Säkert är ju, att från dessa röfvertåg till dessa då för tiden lyckliga indianstammarna oerhörda skatter öfverfördes till Europa.

En högtidlig, nästan tryckande tystnad var utbredd öfver stället. Icke ens en svag susning rörde de skyhöga mahognyträdens kronor eller afbröt tllilheten.

Costal kastade ännu en forskande blick omkring sig och steg derpå in genom den brustna portiken.

Här var allt fullkomligt mörkt. Blott en enda ljustrimma syntes. Den var några få tum bred och föll

ned genom en smal springa i byggnadens tak ned öfver golfvet.

Costal stannade så fort han kom in och tog ur bar-men genast fram ett elddon.

Han hade ingen lust att gå fram öfver det med inblåst löf och torr sand betäckta golfvet. Man kunde icke veta, hvilka farliga djur, som kunde dölja sig deri. Denna del af verlden saknar ingalunda små reptilier och andra kryp, för hvilkas bett man får akta sig.

Men Constal visste att elden är dylika djurs fasa, särskildt ormarne. Äfven om de äro retade till fullt raseri, hvori de föröfrigt lätt bringas, så slingra de vid blotta åsynen af en brinnande tändsticka hväsande undan och söka skydd i mörka vrår. De tyckas veta, att människan och hennes dräng elden äro deras farligaste fiender likasom de äro människans, men också att hennes öfverlägsna storhet förmår att tvinga dem med de våldsammaste medel.

Instinkten är hos dessa djur mycket utvecklad.

Costal hade knappt elldonet i ordning, förr än han i ett hål till venster framtog en käpp, en afbalkad kvist af ett lättantändligt träslag, som nästan vid bara en gnista stod i låga och dervid utvecklar ett ganska intensivt ljus.

Rummet upplystes i alla dess detaljer.

Hans försigtighet visade sig strax ha varit på sin plats.

Ett par skallerormar gledo i detsamma hväsande bort från midten af rummet och bort i ett hörn, der deras små ögon gnistrade af raseri.

Costal gick derefter bort till en dörr af massiv mahogny och syntes midt för ingången och öppnade dem.

»Costal, Costal», ropade i detsamma en klar stämma till mötes. »Kommer du nu med leksakerna, som du lofvat mig?»

Den ankommande log och stängde försigtigt dörren efter sig.

Rummet, som han hade inkommit i, var mycket långt och jämförelsevis bredt.

En lampa af kristall hängde ned från taket och upplyste salen fullständigt.

Dess strålar föllo på en i en fantastisk drägt klädd liten gosse, som sprang emot den ankommande med utsträckta armar.

Det var Léon, den lilla gossen som han en gång hade räddat undan skogens vilda djur, för hvilka gossen blifvit utsatt.

Som en fader hade Costal månader igenom vakat öfver honom. Ofta hade mestizzen med lifsfara skaffat honom föda från byar och städer, der man möjligen kunnat känna igen och fånga honom, och till slut hade han fört den lille till den afsides liggande, till hälften sammanstörtade tempelruinen, midt i hjärtat af de omätliga urskogssträckningar, hvilkas vilda bebyggares tjut och vrålände hvarje natt trängde öronpinande in till dem.

Léon hade funnit sig i detta ständiga flackande hit och dit.

Den lille stackaren, som till på köpet utan att veta det på sistone äfven hade blifvit moderlös, hängde med barnslig hängifvenhet fast vid sin mörkhyade, krigiske beskyddare.

De talade med hvarandra ett språk, som var egenomligt, emedan deri ingingo både europeiska och rent amerikanska språkelement. Costal talade både spanska och engelska, samt inblandade deri en mängd rena indianord och vid denna språkblandning hade den lille vant sig. De förstodo hvarandra väl då de tillsammans njöto en ytterst tarflig måltid, som ofta bestod af endast urskogens frukter. Den lille kunde då underhålla sin kamrat och beskyddare på sin moder och hennes slott, dit han ansåg, att han återvändt och der han en dag skulle träffa henne.

Han skulle då för alltid stanna hos henne och Costal skulle blifva som ett stöd för Léons far. De skulle då alltjämt komma ihåg vistelsen i urskogen och resan genom de vildsträckta vidmarkerna såsom ett obehagligt äfventyr.

Costal å sin sida närde ingen högre önskan än att åter kunna lemna Léon välbehållen i hans föräldrars vård igen. Den lille hade berättat honom på modersmålet, som han i dödsfarans ögonblick hade glömt, och det glädde den trohjärtade mannen att kunna återskänka en förvisso förtviflad mor hennes barn.

Som vi veta, kunde emellertid ett sådant hopp aldrig gå i uppfyllelse.

Donna de la Zanca, Léons mor, sof äfven hon den eviga sömnen vid sin makes sida i den fjerran grafven vid den djupa, strida strömmen i urskogens mörka sköte.

Léon glädde sig åt återseendet och fruktade ytterst litet för resans besvärligheter. Han antog, att han med hvarje dag kom sin en gång lemnade fädernestad närmare, ehuru han var flere hundra mil aflägsen derifrån.

Det var Costals afsigt att föra barnet med sig till någon af Mexikos två största städer, der han hade hopp om att träffa anförvandter eller vänner till den lilles föräldrar.

Föra henne tillbaka till Santa Fé vågade han ej. Han viste nämligen att stryparesekten svårt grasserade i dessa omgifningar och att dem undsluppet offer inte undkom dem mer än en gång.

Alla Amerikas strypare skulle snart ha klart för sig det misslyckade mordet och det skulle inte dröja länge, förr än någon af dem hade utfört det ordentligt.

Det var en regel bland dem, att ett misslyckadt mord förpliktade dem alla att med användande af alla

medel aftvätta den skam som drabbat deras blodiga helgedom.

Léon de la Zanca skulle därför vara förlorad, om man finge veta att han vore i lifvet.

Costal ansåg för den skull nödvändigt att hålla händelsen alldeles tyst. Upprorets tid skulle väl en dag vara öfver, och då skulle och vågade man sig tillbaka igen.

Den gamla tempelruinen hade han bebott ungefär i en månad. Den låg gömd för allas blickar och lemna-de ett utmärkt gömställe för flyktingar.

Ingen kunde gerna tro att den hyste två mänskliga varelser. Redan det ohyggliga hväsandet af ormar vid ingången vittnade ju om, att der funnos en klass inbyggare, som väl näpperligen skulle tillåta andra väsenden inträde i den öfvergifna helgedomen.

Han visste det och hade därför apterat rummet för sig och sin lilla skydsling.

En mjuk bädd beredd af en len, silkesliknande massa, som växte vid rötterna af en del stora träd, tjänade som sängplats. Ett skinn af en väldig panter gjorde tjänst som täcke och några stora blad, sem hopsätts med borst och fylts med fjäder af skjutna fåglar, var kudde.

Nu sof lille Leon lika godt som någonsin der hemma i sin mjuka hängmatta eller i deu lilla sängen, som stod på glasstolar för att hindra en del reptilier att krypa upp till den lille. Ingenting störde hans sömn, inte ens odjurets vrålände, ty han visste, att Costal låg på en bädd af löf och midt för dörren och Costal var panterns öfverman och ormarnas betingare.

Ljuset strömmade in ofvanifrån genom byggnadens tak.

Ett cirkelvidt hål, som förmodligen i framtiden hade varit afsedt att afleda röken vid offrandet insläppte den strålände solen, mild och vänlig sådan hon silade ned genom de skyhöga trädens kronor. Och en af Le'ons

käraste sysselsättningar var att genom löfverket stirra upp emot den klara, blå himmelen och drömma om frihet och lycka derute.

Den lille flyktingen hade det alltså efteromständigheterna godt och det var endast, då hans faderlige vän och beskyddare någon gång blef alltför länge borta och ormarne hväste allt för stark och piskade den solida dörren med sina stjärtar, som han fann det kusligt. Han kröp då under panterhuden och grät sig i sömn.

Men då Costal åter infann sig, sprang gossen jublande fram emot honom och kände sig åter trygg och glad.

Han trodde, att han medhade leksaker, som han hade lofvat, då han nu kom tillbaka från sin vandring ned igenom landet.

Costal hade just varit ute för att skaffa sig under rättelse om sakernas läge.

Han hade af flere som han träffat under vägen hört, att negrerna voro beredda på uppror och att oroligheter redan utbrutit, först inom Mexiko sedan inom Förenta staternas område, der för öfrigt ett stort krig väntades. Över allt lydde lösen: «ned med de hvita!» Och i denna paroll instämde äfven de röda stammarna.

Han å sin sida kunde icke gilla detta sätt att gå till väga.

Han ville nog, äfven han, att de hvita icke skulle så husera som de gjort och att de ursprunglige inbyggarna skulle få sin rätt samt att de svarta skulle frigifvas ur slafveriet. Att denna frigörelse icke kunde ske utan strid, insåg han alltså, men det skulle vara en ärlig strid, skott för skott, slag för slag, men det skulle vara en strid med männen och de beväpnade, icke ett simpelt mördande af kvinnor och barn, som så många yrkade på.

Han kände många hvita som voro goda människor och som alldrig deltagit i människoplågerierna eller der allmänna utplundringen af indianerna, men han ryste för deras öde. Deras hvita budfärg var vittne nog emot dem.

Dessa vilda horder, som så länge närt sitt hat och som hade så många oförrätter att hämnas, skulle icke ransaka med den enskilde. För dem vore hvarje hvit en brottsling.

Derför ryste han också för mångens öde.

«Leksaker!» sade Costal och lyfte upp barnet på sina armar. »Nej, stackars Leon, jag har inga leksaker åt dig! Tvärtom, tiderna äro allt för allvarsamma för att tänka på sådant.»

Barnet såg på honom med en allvarsam min.

»Kommer pantern?» frågade han. »Ah! Jag är visst inte rädd. Du skall ju döda den alldeles som du slog i hjäl det otäcka djuret i skogen, då det såg på mig med sina runda gula ögon.»

»Säg pantrarne!» utropade Costal. «En panter lär väl inte förslå långt.»

Barnet såg frågande på honom.

«Jag förstår dig rakt inte!» sade gossen.

«Ja, det är heller inte behöfligt», svarade den andre. «En gång i tiden kommer du nog att få höras talas derom. Nu måste vi tänka på att gömma dig bättre än någonsin.»

«Vill man mörda mig nu igen?» frågade den lille och slingrade sina armar om hans hals.

Costal teg. Han visste, att man inte skulle visa någon skonsamhet och ett negerband tvifvelsutan skulle genomsöka skogarne för att mörda de olyckliga flyktingar, som hade vågat sig in bland dem.

«Man tänker kanske derpå», sade han till sist, »men jag skall hindra det.»

«Jag är visst inte rädd,» skrattade den lille och smekte hans bruna kind. «Ja, har bedt för dig och mig och jag har kysst korset hvarje gång jag bedt. Jag är visst inte rädd.»

Costas rynkade ögonbrynen.

Han trodde alldeles inte på de kristnas gud, men det

mörka uttrycket i hans ansigte försvann blixtnabbt igen och i det han kysste den lille sade han:

«Tack, Leon lille! Mätte din gud höra dig och för-
må att hjälpa oss!»

»Det går, ty jag har aldrig varit olydig», var barnets
naiva svar. »Och du är ju så god och snäll!»

Gossen smekte hans ansigte ännu en gång och lät
sig derpå sättas på golfvet.

«Men nu måtte Leon vara hungrig!» sade Costal.
«Kom så skola vi äta.»

Han hemtade en del nötter och frukter från ett hörn
i den stora salen, med dolken skalade han en del af dem,
andra krossade han mot stenväggen, så att de saftiga
kärnorna blefvo åtkomliga.

Leon började genast äta. Båda åto för öfrigt den
enkla kosten med god matlust.

«Det blir så mörkt,» sade Leon plösligt. «Är det re-
dan natt, Costal?»

Mestizen råg ut genom hålet i taket. Han upptäck-
te en kolsvart himmel med ett underligt fosforiskt
skimmer.

Nästan i samma ögonblick fyldes rummet af en kväf-
vande, het, svafvelluktande luft, så glödande het som om
den kommit ur kratern på ett elpsprutande berg.

«Jag blir sädd», hviskade gossen oeh hoppade upp.
»Det blir ju så förfärligt mörkt härinne.»

«Det blir oväder», svarade Costal. »Det kommer en
orkan. Men du skall iute vara rädd. Bry dig inte om
de ljungande blixtarne och den dånande åskskrällarne, ty
här är du i fullkomlig säkerhet.»

Han visste visserligen, att detta ingalunda var hän-
delsen, eftersom orkanerna i alla tropiska trakter äro frukt-
ansvärda och lika våldsamma som alptrakternas förfärliga
snöskur, nästan oemotståndlig som världshafvets inbryt-
ande vågor.

Den kommer utan annat föregående varsel än en

INDIANFLICKAN

«Naäma», sade han. »Hur skall jag kunna tacka dig!»

blytung stillhet, en svafvelaktig luft och en tryckande hetta.

Så kunde tillståndet fortfara en timme, kanske flere timmar, men kanske också endast några få minuter, som och denna gång var händelsen. — Derpå brast det löst, förfärligt, ödeläggande allt.

De jättestora träden, hvilkas stammar tjugo män med utsträckta armar icke förmådde famna, bräcktes af som om de vore vanliga tändstickor, och föllo med åskliknande brak ned öfver sina grannar, krossade dem i fallet eller brytande ned deras grenar, samt borrhade sig till slut famnsdjupt ned i jorden.

De vilda djuren, den starke modige buffeln, den snabbfotade vildhåsten, rågeten pantern, vargen, björnen, jättemarne flyktade till sammans in i urskogens tätaste snår eller ut på de öppna slätterna. De följdes åt sida vid sida, de fruktade ej hvarandra i detta ögonblick. Fiendskapen upphörde inför naturens stora uppror. Den blodiga instinkten, den skygga självbevarelse-driften, allt upphörde inför elementens raseri.

Och människan?

Ja, människan sörjde för att hennes bostad var i ordning, att dörren och förstugan voro stängda.

Men ibland hjälpte det föga att murförbanden voro starka att palatsens stenblock inpassade till hvarandra. Orkanen slungade dem ändå isär som fjädrar, bräckte tjocka pelare, splittrade taken och jämnade byggnader med jorden.

Ty orkanen, skydraget är mäktigare än människan, trots all hennes konst och snillrikhet.

«Var inte rädd», sade Costal till gossen med en röst som i den kvafva tunga luften l t, som om den alldeles förlorat sin klang. »Bry dig inte om blixtarne och dånet, inte håller om du hör tusende tjut alldeles utanför dörren. »Var bara lugn och gråt inte. Det är bara en orkan som kommer.»

I detsamma hördes det som en oerhörd suck ur den angifvande skogen. Det var som om ett oerhördt jättebröst hade dragit efter andan och åter andades ut under en öfverväldigande tyngd af smärta. Derpå följde en kort vindpust, som tilltog i styrka, så att jätteträden plötsligt knakade. Så blef allt åter stilla som döden — liksom nyss förut. Luften blef endast ännu hetare, och himlen syntes alldeles becksvart.

Det var som om jorden hade blifvit innesluten i en väldig ram af järn.

Då bröt orkanen lös . . .

Förrådd.

Men låtom oss återvända till vår berättelses hjälte, kapten Carlo de Lantejas.

Vi lemnade honom, då han i den lilla båten gled öfver floden sofvande med hufvudet i indianflickans knä.

»Min», hviskade hon med ett uttryck af outhärlig lycka. »Lofvad vare du, större mäktige ande, lofvad vare du!»

Hon böjde sig ned öfver den sofvande och kysste honom. Båten fick drifva för strömmen.

På detta sätt satt hon öfver en timme, lycklig, omätligt lycklig. Hon hade ju i sin makt föremålet för sin glödande kärlek, för sin brännande lidelse, han var ju i hennes närhet.

Hon var så upptagen i att fråssa på dessa känslor, att hon icke märkte, att det började dagas så småningom, förr än plötsligt ett par heta solstrålar föllo på den sofvande och belyste hans manliga anlete.

»Morgon! Ack! Allaredan!» suckade hon för sig sjelf. »Och ännu har jag honom inte i säkerhet. Hjälp mig, mina fäders gud!»

Hon lyfte varsamt hans hufvud upp ur sitt knä och lade det sakta på en hög torkade blad, som lågo förut i den lilla båten. Derpå grep hon de lätta årorna, tog ett tag med den ena och vände på så sätt båten emot land, hvarefter hon med några raska årtag fick farkosten att som en pil skjuta in mot den mörka stranden.

Strömmen var visserligen stark, men hon var synbarligen väl förfaren i konsten att ro, ty hon bröt strömmens motstånd med lätthet och det dröjde inte länge förr än stäfven släpade mot vattenväxterna som sträckte sig ett godt stycke ut från sjelfva strandbrädden.

Snart var hon inne i den täta vassen, som fullständigt dolde den lilla farkosten.

En vindfäld väldig trästam, bildade här en provisorisk brygga, upp på hvilken Naäma gick och drog båten efter sig, tills hon fått den jämsides med sjelfva stranden med stäfven in i en liten vik.

Hon gjorde fast båten vid en liten späd trädstam och steg derpå försigtigt ned i farkosten.

»Kapten!» utropade hon. »Vakna upp, kapten! Du är räddad! Du är i säkerhet!»

Kaptenen slog upp ögonen och reste sig raskt upp i båten, så att denne så när hade tagit öfverbalansen vid den häftiga rörelsen.

»Hvar är jag? Hvad har då händt?» frågade han och såg förvirrad omkring. »Ack! Det var salt-ormarne!» tillade han med en rysning. »De passade på mig.»

»Du är räddad, kapten!» återtog Naäma. »Kom bara! Stig i land och jag skall bringa dig i säkerhet.»

Kaptenen strök sig öfver pannan. Minnet blef redigare och återspeglade tydligt de senaste händelserna. Allting började stå klart för honom.

»Ja, ja», sade han. »Lifvet är visserligen räddadt, men inte äran, inte hedern!»

Naäma log.

»Din ära vågar ingen angripa, kapten», utropade hon eldigt. »Du är allt för ädel för att någon skulle kunna tvifla om den. Och om någon gjorde det, så skulle jag döda honom, liksom jag slår i hjäl ett giftigt djur.»

Hennes ögon sköto blixtar, hennes läppar darrade, under det hon sade dessa ord.

Kaptenen fattade hennes hand.

»Naäma», sade han. »Hur skall jag kunna tacka dig! Begär af mig hvad du önskar! Jag skall icke neka dig någonting!»

Hon såg på honom med strålände ögon, men fick icke fram ett ord.

»Och hvarthän tänker du föra mig, barn?» fortfor kaptenen. »Kom i håg, att man kommer att förfölja och att jag inte är säker på något ställe.»

»Kom bara!» svarade hon. »Jag skall nog bereda dig en säker fristad.»

Kaptenen kände i sitt bälte. Revolvern var borta. Sabeln hängde ej håller mera vid hans sida. Han var alldeles afväpnad.

Han erinrade sig nu, att han hade måst lemna ifrån sig sina vapen, då domen öfver honom var afkunnad.

Med en djup suck följde han derpå efter Naäma, som hastigt begaf sig uppåt en smal stig, som slingrade sig i många krokur ifrån stranden in i den urskapliknande vildmarken.

Det blef mer och mer svårt med hvarje steg att komma fram, men det hade den fördelen att man undslapp alla dessa gula och gröna bladväxter och småbuskar, som annars äro ett tillhåll för giftiga ödlor och paddor samt spindlar och insekter.

Man kunde se långt förut, om någon fara skulle hota och det var en stor fördel för person ic' e hade några vapen.

Kaptenen hvarken var van att vara alldeles utan vapen och tyckte inte håller om att vara det. Derfor fattade han en afbruten gren af ett mycket hårdt och tungt, järneksliknande träslag, hvilken på grund af sin tyngd, hårdhet och spänstighet blef ett fruktansvärdt vapen i en stark hand.

Flere gånger stannade Naäma och såg ej tillbaka.

Vägen låg så högt, att man med lätthet kunde se öfver den breda floden. Men trots hennes flitiga spanande

upptäckte hon ingenting. Allt var lugnt och stilla. Endast några fiskare satte ut sina nät på motsatta sidan af floden.

Derpå fortsatte de sin väg utan att bry sig om det dofva bölande som då och då hördes ur buskaget. Hon visste att det var buffeln, som nu beredde sig att gå ut på sitt morgonbete.

På så sätt gingo de båda i ungefär en timmes tid, då Naama plötsligt stannade och pekade på en förtätning, der trädens grenar hängde ned mot jorden, der slagit rötter och skjutit nya skott, bildande en naturlig berså.

»Här är det en fristad, kapten», sade hon och log vänligt emot honom. »Då jag hörde ditt öde och på förhand visste, hvilka som voro dina fiender, så uppsökte jag denna plats och rensade den från allsköns ohyra. Stig närmare, kapten.»

Hon gick igenom den täta häcken och stod framför ett litet hus, om man så kan kalla en koja af trädgrenar ned inflätade bladväxter.

»Här kapten!» utropade hon. »Här är vår bostad!»

»Naama», sade kapten Lantejas, »goda, förträffliga önska. Jag skall aldrig glömma dig. Den gode guden skall hoppas jag, nog ge mig tillfälle att belöna dig.»

Hon gaf intet svar, men stötte upp den lilla hyddans dörr, som var sammanflätad af sega bladväxter och fasthålls vid väggen af smidiga vidjor.

»Kom!» sade hon och trädde in.

Kapten de Lantejas följde henne, och gaf till ett utrop beundran, då han kommit in.

Rakt fram reste sig en vägg som en regelbunden fyrkantig sju fot i kvadrat. Den bestod af tämligen grofva stölar som nedslagits så tätt intill hvarandra, att inte ens en ödla skulle kunna arbeta sig fram emellan dem. Vidt på denna vägg var en liten dörr, som ledde in till hans egentliga rum. Detta hade en golfyta af unge-

fär som ett vanligt litet rum i ett europeiskt hus. Längd och bredd voro omkring femton fot.

Belysningen kom liksom i de allra flesta dylika skogs-kojor genom en öppning i taket. Det föll öfver golvet, som var af trampad lera, så tegelartadt och hårdt bearbetad så det var omöjligt för en del reptiler, som annars borrhade sig genom jorden, att kunn komma igenom.

En bädd af mossor och blad fans utefter ena väggen, och ett par björnhudar tjenade såsom täcken för att kunna hålla den ibland ganska skarpa nattkylan ute.

Naäma såg sig omkring med ett belåtet leende och tittade derpå frågande på kaptenen.

»Nå? Inte sant, kapten!» sade hon. »Du finner dig ju här vara i säkerhet?»

Kaptenen suckade.

Han den tappreste bland de tappre måste nu söka skydd i skogen som en stackars flykting och han vågade icke visa sig, ty äfven om hans lif var utan fara, så var det fara nog, då det var hans heder man eftertraktade.

Han satte sig tigande ned på högen af mossan och stödde hufvudet i händerna.

Naäma stod framför honom med hufvudet sänkt och händerna sammanknäppta. Hon kunde icke begripa hvarför han inte glädde sig, då han nu dock vore i säkerhet.

»Kapten!» sade hon med en egendmigt tonfall. »Du sörjer. Ditt lif är dig inte fullkomligt kärt.»

»Jo, Naäma», svarade han. »Jag älskar lifvet såsom den skönaste gåfva af den store skapande allmakten, jag älskar mitt lif högt, men jag får, jag kan inte njuta det förr än jag befriat mig från hvarje skugga af den nedre beskyllning, man framställt mig. Tror du, att lifvet är något värde, om mitt namn är fläckadt?»

»Hvad bryr jag mig om det», utropade Naäma. »Du är räddad — det är mig alldeles tillräckligt!»

Han förstod icke den verkliga innebörden i dessa ord utan fortfor att stirra ned framför sig.

»Vill du uträtta ett ärende åt mig, Naäma?» frågade han slutligen.

»Ja, kapten.»

»Vill du gå till staden för min räkning?»

Naämas bruna hy förmörkades, hennes ögon gnistrade och leendet kring hennes mun blef hårdt och bittert, men hon teg.

»Hör du inte, Naäma? Vill du gå tillbaka till staden för min räkning?» upprepade han sin fråga.

»Ja, kapten,» svarade hon. »Jag går hvart du än befäller mig att gå.»

»Jag befäller inte,» svarade han fattade hennes hand. Jag befäller inte, jag beder dig därom. Du kan måhända hjälpa till att rädda min heder!»

Naäma höjde sitt vackra hufvud.

»På hvilket sätt, kapten? frågade hon med en hetsig min, som klädde henne förträffligt.

»Gå till donna Inez de Barris.» sade han, »berätta för henne mitt öde och bed henne att i all hemlighet söka utforska hvilka mina fiender äro och hvarför man ovilkorligen vill beröfva mig min heder.»

Naäma svarade inte.

Den unga flickan darrade endast häftigt och kunde icke återhålla sina tårar.

De föllo brännande ned på kapten de Lantejas händer.

»Du gråter,» utropade han. »Säg mig, hvar är det för sorg som trycker ditt hjärta?»

»Du tager miste, kapten,» svarade hon stolt och sökte med en våldsamt ansträngning bli herre öfver sina känslor. »Präriens döttrar kunna väl gråta, men de behöfva endast kasta en blick omkring sig för att åter le. Deras hem är fritt — skulle då en sorg kunna bli tung!»

Och hon log emot honom genom tårarne, hvilka hängde såsom blixtrande diamanter i de kolsvarta, långa, mjuka ögonfransarne.

»Du begär, att jag skall återvända till staden,» fortsatte hon, »att bedja den stolta hvita damen om att hjälpa din sak. Ja, det kan kanske bättre jag skulle kunna göra det, men rädda dig ur ett stinkande fångelse, dufva de otäcka krypen framför dina fötter, föra dig öfver den oroliga floden, där aligatorerna hvarje ögonblick lurade på dig som ett byte, *det* kunde hon emellertid inte göra, det kan endast en dotter af prärien, en dotter af det land, i hvite, med våld och orätt tillägnat er och hvars rättmätige egare i förföljen och utplundren.»

Hon var oerhördt vacker under det hon talade på detta sätt. Hon var en kvinna i ordets sanna, stora och höga mening. Hennes ögon blixtrade och hennes läppar svälde och då de öppnade sig, framglänste de jämna, hvita tänderna. Hennes hållning var stolt och själfmedveten som en drottning. Ur hela gestalten utströmmade öfvertygelse och kraft.

»Naäma,» utropade kaptен de Lantejas och reste sig. »Har jag orätt eller är det verkligen du som talar! Har jag inte nog tackat dig, har jag inte lofvat dig, att vi aldrig skola skiljas, att jag evigt skall bli dig tacksam! Är det inte tillräckligt!»

»Nej!»

»Nej?» återtog kaptenen frågande. »Nej? Hvad begär du då egentligen?»

»Din kärlek!...» svarade hon lugnt och fäste sina djupa bruna ögon på honom. »Jag begär, att du skall glömma den bleka liljan från det fjärran landet. Jag begär, att du skall tillhöra mig, mig ensam, att du skall älska allenast mig, tillhöra mig, intill dess döden sluter dina ögon.»

Kaptenen tog förvånad ett steg tillbaka.

»Är du tokig?» utropade han. »Begär du att jag skall bannlysa kärleken till henne ur mitt bröst för att älska dig.»

»Ja.»

»Men, Naäma, betänk då: äfven hon älskar mig!»
Naäma skrattade vildt.

»Älskar hon dig!» skrek hon, »hon som blygdes att se till dig, då du hänades och bespottades, som icke en gång räckte dig handen till afsked. Nej, kapten Lantejas! Hon vet inte hvad kärlek är, hon är lika kall som snön på bergens toppar. Jag skulle ha tryckt dig intill mig och skrikit till dem: han är oskyldig, ty jag älskar honom. Jag skulle med mina naglar ha sönderslitit dem, som vågat rycka dig ur mitt famntag och jag skulle ha sagt: I ären då ena uslingar! kunnen I då icke läsa oskulden på hans panna! Men jag kan. . .»

Hon skrattade åter på samma vilda, hånfulla sätt och utsträckte hotfullt armarne.

»Stackars Naäma,» tänkte kaptenen, »hon älskär mig lidelsefullt.»

»Och nu,» forffor hon med stigande häftighet, »nu då du är räddad, nu vill du trygga dig till henne, nu skall du anropa henne om hjälp, nu har du glömt mig, indianflickan, som med egen lifsfara hjälpte dig ut och räddade dig från fullbordan af en skändlig dom. Nej, kapten Lantejas! Du är lik alla andra hvita, du liknar hela den förbannade släkt af invandrare, som röfvat till sig makten och sölat sig i mina stamförvандters blod.

Du liknar den på håret, du är otacksam som de och kall som isen för andras lidanden och känslor.«

Hon häjdade sig och drog diupt efter andan.

Kaptenen svarade icke, men tog några steg fram emot hyddans dörr.

»Hvarthän?» frågade hon hastigt. »Säg, hvarthän vill du gå?»

»Tillbaka till mitt fängelse!» svarade han lugnt. »Kapten Carlo de Lantejas tigger ingen om nåd och vill inte vara någon tack skyldig. Den tjänst du visade mig, vitnade om mod och var, som jag nu erfar, framsprungen ur din varma kärlek. Jag har bjudit dig en broders tacksamhet för den tjänst du gjort mig. Mer har jag inte att gifva, men jag kan inte uthärda, att du är missnöjd med min tacksamhet. Stanna därför kvar här, båten ligger dernere, jag skall sjelf ro öfver och öfverlemna mig åt rättvisan — och så är jag dig ingen tacksamhet skyldig mer! — Farväl!»

Han gick med fasta steg mot dörren och ryckte häftigt upp densamma.

Naäma störtade efter honom och omfamnade hans knän.

»Nej, stanna, stanna, kapten!» bad hon med en röst som darrade af ångest och rörelse. »Stanna och förlåt mig! O! Hur kan jag vara dåraktig nog att tro, det du skulle kunna älska den halfvilda indianflickan, som endast känner till sina skogar och floder. Förlåt mig! Kärleken har gjort mig blind. Jag är nöjd om jag endast får följa dig såsom hunden följer sin herre. Jag skall aldrig lemna dig. Du får bränna mig, slå mig, ja, döda mig om du vill, om du bara tillåter mig att lefva och andas i din närhet.»

Kaptenen häjdade sig. Han kände ett innerligt medlidande med denna unga flicka som älskade honom med hela sin själs obändighet och hängifvenhet.

»Naämi,» sade han vänligt och reste upp henne. Besinna dig! Fatta dig! Om du vore i mitt ställe, skulle du kunna handla annorlunda än jag? Skulle du vilja offra den kärlek du säger dig hysa för mig för någon annans?»

»O! Hur kan du ens fråga derom, kapten!» mumlade hon.

»Hur kan du då tro, att jag skulle bryta det löfte, jag en gång gifvit denna de Barras?» sade han till henne.

Naämi fattade med båda händerna om sitt hufvud.

»O! Hvad mitt hufvud bränner!» utropade hon. Det är som eld i mitt blod. Jag har varit vansinnig. Kapten förlåt din slafvinna!»

»Icke slafvinna, utan syster! svarade kaptenen och aftorkade tårarne som glänste i hennes ögonfransar. »Inte sant, Naämi, vi skola aldrig skiljas åt?»

»Nej, aldrig, aldrig!»

»Du skall inte visa mig några tecken på undergifvenhet,» sade han till henne. »Jag är icke din herre. — Och, inte sant Naämi, när jag igen kan återvända till lifvet, när min oskuld är bergad, när allt åter är lugnt, då skola vi alla tre »— han lade med flit tonvigt på ordet tre — »lemna detta sköna och växlingsrika land och resa hem till Europa. Tro mig, Naämi, att det också är mycket vackert emellan Spaniens berg och i dess dalar, der väldiga floder slingra sig i många bugter och der ett brokigt folklif skimrar. Solen sjunker der som här bakom gröna skogar. Inte sant, du vill följa oss dit bort öfver det stora, stora hafvet!»

Indianflickan svarade icke. Endast en djup suck trängde sig fram ur hennes bröst.

Han fodrade, att hon skulle lemna sitt sköna hemland för att dagligen bevittna hans kärlek till en annan kvinna. Han hade beröfvat henne hennes hjärta, nu, nu ville han också beröfva henne hennes hem . . .

Kaptenen tystnade.

Han insåg att den tröst det varit hans mening att ingjuta egentligen endast var att ge henne ett nytt sår till de andra.

Hon drog långsamt sin hand ur hans och gick några steg fram i rummet.

Kaptenen böjde sig ner och upptog ett sammanrulladt litet föremål från golvet.

Det var ett torkadt läderartadt blad, betäckt med en mängd mystiska skriftecken.

Hau hade lärt sig betydelsen af dessa tecken.

Han blef också högst öfverraskad då han på bladet såg sitt eget namn jämte beskrifningen på det regemente, vid hvilket han tjenade.

Hur hade det väl kommit i Naåmas ego? Ty det måste vara han som hade förloradt det.

»Naåma!» sade han. Har du förlorat detta sammanrullade blad med skrift på?»

Indianflickan som hittills hade vändt ryggen mot honom, vände sig hastigt om. Hon hade knappt sett bladet i hans hand, förr än hon snappt tog några steg fram emot honom.

»Ja, det är mitt!» sade hon med darrande läppar. »Jag har förlorat bladet.»

Och hon ryckte i detsamma till sig bladet och dolde det invid sin barm.

»Hm!» tänkte kaptenen. »Hon älskar mig så högt, att hon inritat mitt namn på bladet för att ständigt kunna bära det med sig.»

Men den gången misstog han sig.

Bladet var som ni veta, den orden han mottagit ifrån stryparnes öfverhufvud och som innebar det för henne utsedda offrets namn och ställning.

Det var som detta blads fruktansvärda betydelse varit bortglömd under en längre tid.

Och detta var också verkligen fallet.

Naåma hade i högsta grad varit upptagen af sin kärlek. Hon hade endast left och andats för denna märkliga känsla. Hon hade rent af glömt hvar hon var och i hvars tjänst hon skulle arbeta. Hon hade endast tänkt på en lefnad, full af omätlig lycka vid hans sida, och en hade hon för första gången känt kärlekens grymma kval.

Och nu omedelbart efter det han hade erfarit, att han alltjämt lika varmt älskade en annan — nu erinrade

hon sig sitt ohyggliga värf, på hvars utförande hon aflagt en förfärlig ed.

Förr hade hon aldrig glömt att infria dessa sina blodiga löften. Hon hade som en spårhund följt sina offer flere hundra mil, till det lågliga ögonblicket kom. Och många voro redan de offer, hon bragt sin blodtörstiga gudinna. Men honom honom hade hon glömt.

De voro i närheten, de fasanfulla stryparne, det visste hon. De voro öfverallt, i skogarne, på prärien, på det odlade landet och i de stora städerna. Hon behöfde kanske blott gå ut för att finna dem lura alldeles invid kopian der de voro, och om de nu icke voro der så skulle de vara der på den bestämda dagen, och den kunde inte vara synnerligen långt bort.

»Hvilken dag i året är det i dag, kapten?» frågade hon lugnt. »Jag skulle vilja bevara den i minnet därför att ni blifvit räddad.»

Hon stod så lugn framför honom, som om hon aldrig skulle varit så upprörd som hon nyss förut varit.

Han sade henne det.

Hon utstötte ett skrik och tryckte händerna mot bröstet.

Det var ju dagen derpå den 10 och det var den bestämda dödsdagen.

»Hur är det fatt?» utropade kaptenen förvånad. »Är du sjuk, Naäma?»

Han sprang fram till henne och slöt henne i sina armar.

Den olycklige var verkligen mycket nära att segna omkull.

För första gången i sitt blodiga lif kände hon afsky för den gärning, hvilken hon annars betraktat såsom hedersman och medförande af en viss glans af helighet och höghet.

Hon skulle förråda sin älskade, skulle öfverlemna ho-

nom till männen med strypredskapen, dessa odjur i meniskohamn, hvilka icke ens skonade de små barnen.

Det var förfärligt! Hon älskade honom lika hängifvet som förr. Mycket skulle ju kunna ändra. Det stora slafupproret skulle bryta ut i full kraft någon af de närmaste dagarne, alla hvita, män som kvinnor och barn, voro dömda till undergång. Och kunde veta hur det kunde gå. Hon hans hvita älskade kunde möjligen falla för en kula eller för en knif.

Och så? — Så vore han hennes. Han vore skyldig henne det, och som en man af heder och tro skulle han befria sin förbindelse i den vägen.

Det var därför hon utstötte ett skri, då hon erfor sitt barns dödsdrag var så nära förd.

Hon tänkte först att uppenbara allt för honom, visa honom att fly, men så tänkte hon på den fasansfulla gудom, åt hvilken hon en gång vigt sitt lif. Hon tänkte på det straff som väntade henne sjelf, för den händelse hon blefve en förrädare emot gudomen och hennes hjärta drog sig tillsammans af ångest och förtviflan.

Men — ville han, den älskade endast svärja vid den gud, han dyrkade, att öfvergifva och glömma henne, den hvita kvinna han älskade, och egna sig åt henne, präriens dotter, då skulle hon modigt utsätta sig för stryparesektens gräsliga hat och med harm fly bort från dessa farliga, men sköna trakter med dessa underbara skogar och glittrande floder. Ja, hon ville följa honom bort öfver det stora hafvet till det land han kallade sitt fosterland och der framlefvat resten af sina dagar vid hans sida. Men om han vägrade detta, om han styfsint och som det föreföll henne vanvettigt vidblefve sin tro till den hvita damen, då ...

O! Det var en fasansfull tanke!

Hur det än ginge skulle hon aldrig komma att ega honom.

INDIANFLICKAN

»Din hund, utropade Naäma», tviflar[du på min högtidliga ed?

»Är du sjuk upprepade kaptenen då han inte fick något svar.

»Ja», suckade han djupt, »jag är sjuk — här — i hjärtat. O, kaptén, min gud, mitt ögas ljus, min sfäl allra innerligaste tanke — hvad tvingar du mig inte till?»

Kaptenen såg på henne. Han förstod inte hennes dunkla tal.

Hvad menar du, Naämi frågade han.

»O!» stirrade hon, pantern har sin make, den lilla fågeln sin. Par om par är det hela naturen. Endast Naämi är ensam! Hennes väg är en stig full af större och spetsiga stenar, som såra hennes fötter blodiga. Naämi är olycklig, och så olycklig.»

»Kan inte en broders kärlek trösta dig, värma dig Naämi?»

»Nej ropade hon vildt,» nej, nej kaptén. Jag är inte en hund till hvilken man kastar lemningarne från det fulla bordet. Ja är en kvinna, en eldig kvinna, som älskar dig högre än allt i världen.

»Stackars Naämi», mumlade kaptenen. »Om du ändå aldrig hade rådt mig! Jag kan ju inte betala dig för din handling,»

»Hvad här är tryckande varmt,» fortfor hon och spände sina vackert hvälfda näsvingar. »Det är ett oväder i aunalkande. Det skall rasa och bullra, men det är i alla fall endast en svag storm med den bjudande i mitt bröst.»

Kaptenen hade sin arm om hennes lif.

»Naämi,» sade han. »Jag älskar endast två varelser på jorden — Inez och du!»

»Först hon sedan jag!» sade han och skrattade bitert. »Hvarför inte fast jag — och så henne?»

Kaptenen svarade inte.

Han visste intet medel af trista, att häfva och utjämna denna vilda, häftiga och vansinniga lidelse.

Det inträdde att med ensatt några minuters paus,

hvarunder kaptenen gick fram och i rummet med långa hastiga steg.

Han tänkte i detta ögonblick ej på Inez. och icke håller på de mörka hotande moln, som sammandrogo sig öfver den hvita befolkningen.

Hans tankar voro uteslutande hos denna präriens eldiga dottern som led af fruktansvärda kval, endast därför att hon älskade honom.

Hon följde honom med ögonen, under det han gick fram och tillbaka, och ovilkorligen ihop, då han kom att tänka på följande dag hans dödsdag.

Med ett gick hon fram till honom, lade sin hand på hans axel och frågade med darrande röst:

»Kaptan säg mig! Är de hvites gud den ende sanne mäktige guden?»

Kaptenen studsade. En sådan fråga af en fullblod-indian, som i regeln var en fanatiken för din tro, måste ovilkorligen ha en särskild betydelse.

»Ja, Maämi! sade han allvarligt, »han och den ande sanne mäktige guden.»

Och han är mycket mäktig?» frågade hon vidare. »Kan han beskydda hvar och en som beder derom och behöfver jesu hjälp»

»Ja, Naämi!»

»Är han alltså mäktigare än, vår store ande?» frågade hen med en röst som darrade rörelse.

»Menar du stryparns gudinna?» utropade kaptenen förvånad. Hur kan du komma på den tanken..»

»Är han mäktigare?» frågade hon åter ifrigare än förut.

»Ja han kan krossa detta afgudabelete med blixten ur sina ögon,» svarade kaptenen.

«Svår på, att du talar sanning.»

»Jag svår det vid min gud.»

»Då skall jag säga dig någonting, sade hon, »ty jag älskar dig så innerligt, så djupt som endast en halfvild

kvinnan kan älska. Jag skall säga dig det kapten, men jag vill att du skall lofvat mig, att ingen annan får bli din hustru än jag i fall hon, som du älskar skulle dö.»

»Hvad menar du?» utropade kaptenen, som nu började gripas af en obestämd misstanke.

»Ödet låter sig icke utforska,» fortfor hon. »Det kastar sina tärningar i blindo. Man kan aldrig på förhand beräkna kastet. Har du makt öfver lif och död?»

»Nej!»

»Skulle du kunna vara i stånd att kalla din älskades själ tillbaka, då den store guden sagt till henne: kom och följ med!»

»Nej, nej,» utropade kaptenen.

»Och dock frågar du efter, hvad jag menar, när jag säger, att hon skulle kunna dö! O! Vet du, kapten, jag vill inte ge en hand full torrt gräs för din tro.»

Hon fäste sina stora ögon på honom med ett uttryck af medlidande.

Kaptenen studsade.

Han upptäckte på bottnen af denna halfvilda utvecklade själ något, som kom hans högre bildning på skam. Han började förstå henne.

»Nåväl, Naäma, jag förstår dig,» började han. Nåväl! Jag lofvar dig, att ingen annan än du skall blifva min maka, i fall gud skulle i sitt allvisa råd besluta att hädankalla Inez.

Hon utstötte ett skri och kastade lidelsefullt sina armar omkring halsen på honom.

»Hunden tager emot smulorna från ditt bord,» utropade hon, »Jag skall säga dig allt. — Så vet då, kapten Lantejas . . .»

Hon lutade i detsamma sin mun intill hans öra och skulle just säga honom allt . . .

Då ljöd gällt och liksom hänskrattande genom hyddan skränet från en uggla . . . Naäma for förskräckt tillbaka med stirrande ögon, full af fasa och med skälfvande läppar.

»Hvad var det?» frågade kaptenen och grep den tun-
da påk, som han medfört från urskogen.

»Usch! Den otäcka fågel! Hur den skrämde mig,
sade hon och tog några steg fram emot hyddans dörr-
»Tillåt mig, kapten, att jag får gå och schasa bort den.»

Hon fattade tag i dörren och skulle öppna den-
samma.

»Men hvarför det?» sade kaptenen leende. »Inte är
väl den annars modiga Naäma rädd för en sådan der
stackars fågel.»

»Det är en ugglå, och jag hatar ugglorna.» svarade
hon med en egendomlig tonvigt. »De äro ödets fåglar
och varsla lif eller göd. De få icke finnas i närheten af
mig och min unga kärleks lycka.»

Kaptenen kunde inte återhålla ett leende.

Hon var lika barnslig, som hon var lidelsefull och
glödande.

»Nå, så gå då och jaga bort den, efter som du in-
te kan fördraga den!» sade han. Jag skall gå med och
hjälpa dig.»

Han gick i det samma fram emot dörren.

»Nej, kapten,» utropade hon med illa dold ångslan.
»Du får inte lemna denna koja. Dina förföljare äro dig
i hålarne. Din flykt ur fångelset, måste redan för länge,
länge sedan vara upptäckt, och om man nu toge dig,
hvad nöje har jag då af att ha räddat dig ur fången-
skapen?»

Det der kunde hon ha rätt i.

Kojan kunde verkligen ingen hitta på eller ens mär-
ka genom de oerhördt tjocka buskarne och de ofantligt
tjocka mahogny- och färgträden, som omgäfvö densamma
och hvars till jorden nedhängande grenar utgjorde liksom
en rund mur. Endast i fall kojans inbyggare var oför-
sigtig nog att visa sig, kunde han bli observerad.

»Nå, så gå ensam då!» sade han. »Men akta dig
för ormarne. De äro talrika här i snåren och bita

gerna den som stör dem, och se till att du inte råkar ut för de giftiga ödlorna, som krålar här så talrikt.»

»Skulle du gråta, om de beto mig till döds?» frågade hon plötsligt och liksom af en oförutsedd ingifvelse.

»Ja, Naama, då skulle jag verkligen gråta!» svarade han och betraktade henne vänligt.

Hon suckade djupt, öppnade den och gick ut — för att jaga bort den otäcka fågeln, som stört deras samvaro.

Kaptenen kastade sig ned på mossbädden. Han kände sig trött och utmattad till både kropp och själ.

Genom öppningen i taket kunde han se toppen på de sekelgamla träden, som blandade sina grenar med hvarandra, och ofvanför strålade en liten bit blå himmel.

Den förekom honom såsom en bild af friheten.

Friheten! Ack, han var ju fri, men ändock fången . . . Han hunde ej på egen hand reda sig ur allt detta.

Med ens förekom det honom, som om han sett ett ansigte titta ned genom öppningen och lika hastigt försvinna igen, då dess öga mötte hans,

Han sprang ögonblickligen upp och grep åter sin våldiga påk. Han var i en så irriterad sinnesstämning att han vådrade försåt i allting.

»Skulle jag väl vara förrådd?» mumlade han för sig själf. »Skulle hon väl ha förrådt mig!

Han tittade åter upp genom öppningen, men kunde nu icke upptäcka någonting, som uppväckte hans uppmärksamhet.

Allting var fullkomligt lugnt. Knappt ett blad rörde sig, kvistarne hängde stilla ned och den lilla himmelfliken högt uppe var sig lik.

»Ah!» sade han till sig själf, »mitt uttröttade sinne skapar fantom för mig. Jag ser syner, der ingenting finnes. — Jag vill sofva.»

Han kastade påken ifrån sig, lade sig åter ned och somnade inom kort in på mossbädden.

Naäma hade knappast kommit ut ur kojan, innan hon befann sig ansigte mot ansigte med en person af ett dolskt och ruskigt utseende, hvilken med en apas hela smidighet klättrade ned ifrån skogshyddans tak och stälde sig på marken alldeles bredvid henne.

»Du var allt bra nära tili attf skvallra ur skolan nyss!» sade han med ett onskfullt grin. »Hade inte uggeskriet tonat, så hade du röjt hemligheten.»

Indianflickan svarade med ett väl måttadt knytnäfs-slag i ansigtet på frågaren.

»Din hund,» utropade hon, »vägar du tvifla på o-brottsligheten hos min högtidliga ed?»

Mannen tumlade några steg tillbaka och började aftorka blodet, som frustade fram ur hans träffade näsa och mun.

»Jag menade ju ändå intä så illa,» sökte han urskulda sig. »Då jag låg der uppe på taket och tittade ned igenom lufthålet, så föreföll det mig, som om jag sett dig darra i hela kroppen, och så hörde jag dig utfråga honom om hans guds allsmägtighet.»

»Nå, än sedan?»

»Än sedan!» genmälde mannen. »Jo, sedan förekom det mig, som om din barm börjat häfva sig och som om dina ögon begynt blixtra, ja, som om du ville insuga kärlek med hvarje andetag du gjorde . . . Ett enda, af en sådan stund födt oförsigtigt ord, skulle varit nog att beröfva gudinnan hennes bestämda offer. Det var därför jag utstötte ugglelätet för att i tid varna dig.»

»Det var alldeles icke nödvändigt,» svarade hon i kall öfverlägsen ton. »Intet stryparband har en sådan

försätstöfvare som jag. Jag har på två månader bragt gudinnan flere offer än någon af er på två år, och den som tviflar derpå, skall jag mördra med lika kallt blod, som någon af er kan, då han går ut och mördar. — Gå hund!» tillade hon derpå i befallande ton. »För mig till ditt bands ledare så att jag kan få tala med honom och berätta honom, hvilka misstroagna ynkryggar, han har bland sitt folk.»

Karlen bugade sig ofrivilligt. Han framstammade derpå några förvirrade ord till ett slags ursäkt,

Han lade derpå händerna enligt sektens bruk i kors öfver bröstet och sade:

»Följ mig!»

Han gick före och hon följde efter. Vägen gick längs en smal bugtande skogsstig, dold mellan höga träd och nästan ogenomtränglig af lianer.

Naäma följde efter. Hon bar sitt hufvud stolt upprikt som en drottning. Hennes öga blixtrade.

Ingen af de båda sade ett ord. Naäma mumlade emellertid några otydbara ord för sig själf och och vände flera gånger på hufvudet för att se efter den lilla kojans bland mahognyträden. Derinne fans han, som hon älskade öfverallt på jorden, men som hon ändock måste förråda åt mördarne.

Ändtligen stannade de i en fasansfull, vild och egenomlig skogstrakt.

Väldiga, väl hundra fot långa trädstammar lågo som slagna jättar på den steniga marken eller stod i lutande ställning med sina torkade kronor infätade i ännu växande skogsjättars grenverk, på så sätt stödda.

Ofantliga busksnår af hagtornsliknande buskar sträckte sig kors och tvärs öfver platsen och mellan dem ringlade sig skallerormen fram och tillbaka.

Morgonsolen, som nyss brutit fram på en stålblå himmel kastade brännande strålar, som kommo tusentals blommor att öppna sig och sprida en doft, som i

sin rika blandning var rent af berusande och kom den som inandades den samma att känna någonting liknande yrsel.

Inte en vindflägt rörde trädens blad. Luften var tryckande kvaf och liksom dallrade af öfverhettning redan i den tidiga morgonstunden.

På en af de vindfällna jättestammarne sutto fem män. De voro orörliga som bildstoder eller som om de vuxit upp ur den fallne jätten. Deras drägter var af torftigaste slag och slöto sig vårdslöst omkring deras halfnakna, smutsiga kroppar. De voro af olika racer, ingen dock af den oblandade europeiska.

De sutto der som om de väntade någon. Deras halft lystna halft svärmiska ögon späjade åt alla håll och ändrade riktning vid minsta knyst.

Det var en afdelning strypare, som väntade på att bli fulltalig för sin öfverläggning.

Då Naäma och den henne åtföljande mannen ankommit skulle sällskapet vara fulltaligt.

Då de på afstånd hörde de ankommandes steg, riktades alla ögon mot det hållet, men i afsigt rördes ingen ur stället, och om ett ögonblick sågo de inte ens åt de ankommande till.

Då den utskickade späjaren hade nått sällskapet på ungefär femton stegs afstånd gaf han ett tecken åt den unga flickan, att hon skulle stanna. Själf gick han fram emot de andra.

Hon lydde genast.

Med hufvudet framåtböjdt och med armarne korslagda öfver bröstet, stannade hon.

»Här medför jag en skafferska», sade mannen och riktade sig till en af de fem männen, en mestiz, lång och mager och med ett sannskyldigt skurkansigte. »Hon kommer för att mottaga dina befallningar och gifva oss besked om när offrandet kan komma att ega rum.»

Den magra gestalten med bofansigtet rörde sig finte ur fläcken, men en liksom bifallande blinkning med ögonen tillkännagaf, att han hade hört och uppfattat, hvarom det var fråga.

Till sist lyfte han upp hufvudet, lät sina små hvasa och elaka ögon hvila på indianflickan några sekunder och sade derefter med en torr skorrande struption.

»Kom!»

Hon formade sin mun till ett hånfullt leende och gick fram till mannen med stolt hållning och högburet hufvud,

»Du är mycket vacker», sade mestizen, då han några ögonblick betraktadt henne från topp till tå. »Sannerligen — mycket vacker!»

»Detsamma kan man då inte säga om dig.» genmålde hon kallt. »Du är mycket ful.»

Stryparen förändrape icke en min inför detta yttlande som just inte kunde kallas en komplimang.

»Vet du, hvem jag är?» frågade han.

»Du är ledare för denna afdelning.»

»Jag kan alltså befalla öfver dig?»

»Ja, det kan du.»

»Och du vill blindt åtlyda mig?»

»Jag har alltid lydt,» svarade hon med bestämdhet och stolthet i rösten.

»Nåväl! Du döljer en man, hvars lefnadsdagar äro räknade,» fortsatte han, »i morgon är gudinnan beredd att mottaga sitt blodiga offer, och du skall skaffa honom i våra händer. — Förstår du?»

För första gången kände Naäma en isande rysning vid mottagandet af denna befallning, som hon förr alltid mottagit och åtlydt med ögat i brand och med häftigt klappande hjärta. Då hade hon städse känt sig stolt öfver att på sätt och vis råda öfver lif och död. Nu kände hon, hur hennes egen dödsdom fälades, då en annan dömdes till döden.

Hon svarade derfor dröjande:

»Gudinnan befaller, att offret skall närma sig frivilligt!»

»Nå?»

»Och han är sjuk, trött af att oupphörligt bli förföljd, ängslad till döds af ett ohyggligt fångelses alla fador och kval.»

»Nå, då komma vi till honom.» svarade den anförande med genomisande lugn. »Visserligen är det på visst sätt emot föreskrifterna, men gudinnan tål å andra sidan intet uppskof. Domen är fäld. Gudinnan önskar sig ett riktigt högtidsoffer. Och kaptén Carlo de Lantejas är en högst betydelsefull man.»

»Du vet hans namn?» spore indianflickan.

»Ja, som du hör!» svarade mannen med bofansigtet. »Jag är väl underrättad.»

Hon svarade icke.

Hennes kropp darrade från hjässan till fotabjället, hon som med kallt blod hade förrådt så många.

»Morgondagen försvinner med den sjunkande solen,» sade mannen med bofansigtet efter en liten stund. »Du måste alltaå säga till oss, då du vet att ingen är vittne till den heliga handling och vi skola genast komma tillstädes.»

Indianflickan kunde höra sitt eget hjärtas hastiga slag.

»Jag bestämmer icke öfver morgondagen,» sade hon. »Ni kan komma när ni vill, Men om hans gud, då gifvit hans fötter vingar till att andgå sina fiender, den saken kan icke jag ansvara för.»

Då de hörde dessa ord reste sig alla männen hastigt upp.

Ordföranden gick hotande fram emot henne.

»Skafferska,» sade han befallande. »Denne man är öfverlemnad åt dig. Ve dig, ifall han skulle undkomma!»

Den unga flickan blef som förkrossad.

Hon visste att en fasansfull, en pinsam död i lågorna väntade henne, om hon löste den ed hon svurit den blodiga gudomen. Och dock stod hon i begrepp att göra det!

Hennes vilda kärlek till honom väcktes upp igen och med dubbel kraft. Han skulle kunnat kasta sig öfver dessa karlar och utkämpat hvilken strid som hälst. Men eden — denna förfärliga ed!...

»Ve öfver dig», mannen med bofansigtet. »Du står i beråd att bli en förädare. Jag kan se det på dina ögon jag kan läsa det på din panna — Ja, det synes på dina läppar som darra. Skafferska! Du älskar den, du skall bringa gudinnan till affär.

Indianflickan böjde sakt på hufvudet och stirrade sorgset ned framför sig.

»Usla egenkärlek,» började meslizzen åter näd försmädligt skrott. »Jag har själf en gång varit offer derför; Jag bragte en gång gudinnan offer. Jag skälfdde af smärta, då man befallde mig att bränna det. Jag tigger om nåd, men gudinnan läj inte förhöra sig. Då kom jag åter i håg min ed — och bragte gudinnan mitt eget barn, min enda dotter. Han vred sig i dödskampen under min hand, men jag brydde mig inte derom. Ja! hörd hennes rosslade och ämmer, men jag sade ssn ickefaran om hennes hals. Hon måste ge sitt llo åt gudinnan och jag hennes far, var stort öfver min haifdning.»

Ett gäfvvelskt leende öfver hans ansigte, då derpå svepte sin tredje kappē omkring som en top,

Indianflickan stod fortfarande orörlig kvar utan att ändå en min. Hen tänkte på enda att ej rädda hans lif Ty det fans en.

«Jag gissar dina tankar, kvinna», fortsatte ordföranden. »Jag läser i din själ som i en öppen bok. Du söker efter en utväg, efter ett sätt att kunna rädda hans lif att derpå tigga dig till en lön för ditt föraderi.

Hohoho! Du dåraktiga! Vet du då inte en gång, att han älskar en annan och att dessa båda skola glömma dig ja förvisso skratta ut dig, bara han en gång är i säkerhet att du lides döden på bålet såsom ett rättvist straff för ditt föräderi. Du, en ouppfostrad, halfvildflicka — du tror att du kan komma att gå sida vid sida med denne stolte främling, ättlingen af ett folk, som besegrat och beherskar världen genom klockskop och hög utbildning. Du dåre, ja, tiofald dåraktiga, som låter ditt hjärta få ett ord med i laget. Tvinga det att tiga, du vår gudoms älskade dotter! Slit hans bild ut ur ditt hjärta och tänk på hvad som en gång möter hvarje vår gudinnans trogne tillbedjare och tjenare, som icke rubbas i sin tro. Kom i håg de kval som drabba den, som beröfvar henne ett enda af hennes utsedda offer.»

Han talade med stor öfverlägsenhet och med ett förkrossande, nästan hånfullt lugn, som icke kunde undgå att föra verkan på hennes lättörda sinne. Hennes ögon blixtrade, då han talade om denna andra, som var hennes rival, som han älskade och som han svurit en obrottslig kärlek och trohet.

»Hur kan du veta,» sade han till sist,» att han älskar en annan kvinna?

«Jo, derigenom att våra ögon icke äro slagna med blindhet», svarade han. «Vi ha sett henne».

«Hvar, hvar?» utropade hon.

«Här i skogen,» svarade mannen med skurkansigtet.» Hon är ledsagad af en svart tjenare och söker din kapten längs flodbädden för att omfamna honom, gifva honom de ömmaste smeknamn och för att åter förskaffa honom en ostörd frihet.»

Den unga indianflickan blef vid detta meddelande som slagen af åskan. Hon nästan flämtade efter luft.

Hennes pupiller vidgades och hon stirrade som en vansinnig framför sig. Hennes händer knötos krampaktigt och hon pressade naglarne in i köttet.

Svartsjukan hade i ett nu blifvit henne alldeles öfvermäktig. Hon kunde ej beherska sig mer.

«Det kommer aldrig att ske, aldrig, aldrig!» nästan hväste hon fram. «Förr skall han falla död till jorden för min egen hand.»

Truppens ordförande log ett listigt och ondskefullt leende.

«Rätt så, rätt så, barn!» utropade han salvelsefullt. «Nu var du igen sådan du skall vara. Den onda ande som bemäktigat sig dina sinnen, har vikit bort för mina ords makt. Och du skall nu såsom förr tjena den guden du gifvit din ed.»

Han fixerade henne med en skelande sidoblick och fortsatte derpå i samma ton:

»Jag såg henne, den andra. Hvad hon var vacker! Långt, långt vackrare än du. Hvad han måste älska henne! Det skulle ovilkorligen också krossa ditt hjerta att se honom omfamna henne och följa henne bort till frihet och kärlek, långt norrut, utan att ens ha en hälsning till dig, ja, utan att egna dig så mycket som ett vänligt ord! Det skulle göra ände på all din lycka, flicka, och vi, vi skulle icke kunna annat än skratta ut dig.»

Indianflickan höjde sitt vackra hufvud.

«Du skall aldrig komma att skratta åt mig!» utropade hon i vild extas. «Men han skall heller aldrig komma att följa henne. I morgon skall jag öfverlemna honom åt eder enligt gudinnans befallning.»

Hon såg fruktanvärd ut, då hon med patos ställde fram dessa ord.

Det sköna, veka kvinliga hade försvunnit. Hon liknade en tigerhona som retad till raseri och bereder sig till anfallssprånget för att slå ned på och sönderklösa sitt offer.

Mannen med skurkansigtet gaf med en nickning sitt bifall tillkännan och lade såsom till välsignelse sin hand på hennes hufvud.

»Nå! Då inviger jag dig till din gerning», sade han med kall högtidlighet. «Gudinnan skall glädja sig och räkna dig bland sina lydigaste och bästa barn, ty du bringar henne ett stort offer — du bringar henne din kärlek.»

«Jag älskar honom inte mera!» utropade hon patetiskt. «Nej, nej! Jag hatar honom.»

Truppledaren gnuggade förtjust händerna och hans ondskefulla ögon strålade.

»Det är bra», sade han triumferande. «Allt så i morgon, när solen stiger upp på himlen.»

«Ja, när solen stiger fram.»

«Det är bra! — Gå och bered dig för ditt kall. Vi skola då befinna oss på samma ställe. Här är vildt och öde. Ingen skall kunna öfverraska oss här.»

»Och han?» frågade indianflickan med vildt gni-strande ögon.

«O! Jag skulle kunna slita sönder honom!» mum-lade Naäma nästan för sig själf.

»Du får ej beröfva gudinnan något dess offer», sade han med stränghet. «Det förbjude vi dig.»

«Jag skall lyda!» svarade hon med en djup suck. «Men om andra skulle döda henne, det angår mig icke!»

Hon böjde hufvudet liksom till en ödmjuk hälsning, vände sig långsamt om och gick med dröjande steg till-baka samma väg som hon hade kommit.

I detsamma ljud liksom en dof åskskräll öfver hennes hufvud.

De skyhöga trädens kronor böjde sig liksom suckande. Ögonblicket efter var allt lugnt igen.

Emellertid mörknade himlen. Endast en liten molm-flick hade nyss varit synlig vid horisonten, men i ett nu hade den svällt ut och fyllt himlen med kolsvarta, moln.

I det samma hörde hon ett tjut bland träden.

Hon vände sig om och stod öga mot öga med en

ovanligt stor panter, som liksom förskräckt stirrade på henne.

Men han gjorde ingen min af att anfalla utan kastade sig nästa sekund rakt in i snåren. Hon behöfde inte vara rädd. Odjuret hade förkänsla af, att de båda hade att bestå samma fruktansvärda fiende, nämligen den rasande syfonen, för hvilken de sekelgamla mahognyträden voro sköra-som vassrör, och för hvilken människans hela öfverlägsenhet vore förgäfves. Hon var lika vanmäktig som djuret, som vid dylika tillfällen icke hade något angelägnare än att komma i säkerhet.

Naäma inandades tungt den kvafva, tryckande luften och kastade en blick upp emot den svarta himlen.

»Skulle hon verkligen finnas i skogen nu», sade han tiil sig själf, «så behöfver jag sannerligen inte göra mig besvär för hennes skull. Hon skall komma att krossas under tyngden af de nedstörtande träden.»

Då åskan i det samma med ett förfärligt brak rullade fram, skyndade han vidare.

Luften kändes het och brännande som ånga. Den nästan kväfde och luktade starkt svafvel.

Rundt omkring prasslade det i vildmarken. Skogens vilda djur flydde inåt de allra tätaste delarne.

«Om några minuter skall det bryta löst på allvar», mumlade indianflickan. «Nåväl, min fot. Flyg, som om du hade vingar!»

Hon sprang framåt. Allt emellanåt nästan snuddade hon vid något af de flyende djuren. Det gick med vindens snabbhet. Håret fladdrade omkring hennes axlar, den brännande heta luften torkade hennes läppar och gom, men hon fortsatte sitt språng framåt.

Hon var ovanligt skön uuder denna vilda flygt. Sådan skulle man kunnat tänka sig en kvinna Eva, jäktad af oväder eller vilda djur.

Ändtligen nådde hon fram till kajan mellan träden. Hon var nu nära att förlora andan genom den torra luf-

INDIANFLICKAN

Et träd, en urskogens jätte, störtade splittradt omkull

ten och det häftiga springandet. Svetten flöt i strömmar af henne.

I det samma dånade ett mäktigt åkslag, så häftigt att en kanoneld blott skulle utgjordt en svag jämförelse.

Det hade föregåtts af en ljungeld, som upplyste allt, till och med det minsta föremål och hvars hväsande trängde in i hvarje vrå.

Blixt följde på blixt, och åkskrällarne kommo så tätt på hvarandra, att man icke kunde bestämma någon tidsskilnad.

Så bröt orkanen lös

I samma ögonblick ryckte indianflickan upp barkkojans dörr och störtade in.

Kaptenen sprang emot henne och fattade hennes båda händer.

«Himlen vare lofvad», ljöd hans klara stämman igenom det bedöfvande dånnet. «Gud ske lof att du kom, Naäma. Jag stod just i begrepp att i alla faror begifva mig ut för att bringa dig räddning som du gjorde med mig. Jag kände hur det drog sig tillsammans till orkan och jag bäfvade för ditt lif. Nå, gud ske lof, att du nu är välbehållen här igen!»

Han tryckte en kyss på hennes panna.

Naäma tryckte händerna hårdt emot bröstet. Hennes läppar rörde sig utan att frambringa ett ljud.

Han talade ju så hjärtligt till henne! Han visade ju den mest oförställda glädje öfver att hon kommit tillbaka igen!

Och hon! . . .

Hon hade förrådt honom.

I sista ögonblicket

Ungefär två timmar tidigare än detta upptråde passerade, sprängde ett par ryttare fram i gallop på den smala i otaliga krökar gående skogstigar, hvilken som vi förut berättat, löpte längs efter flodbredden på omkring tre till fem hundra stegs afstånd.

Dessa båda ryttare vore donna Inez de Barras och hennes svarte tjenare, som ännu inte fullständigt kunnat öfvervinna rädslan från det första mötet med den upproriska stamförvanteo. Den trogne och förtänksamme ynglingen kände alltför väl till de upproriskes sinnelag för att af de mörka miner och hotande åtbörder han sett ej fyllas af allvarliga farhågor för sin herskarinna.

Han insåg, att här förelåg ett allvarsamt uppror, som en längre tid förberedts, fast liknöjda plantageägare försäkrat, att ingen fara förelåg.

Han visste också, att när den förtryckte, plågade och på sätt misshandlade svarte allt mannen började utkräva hämd på sina bödlar, därvid kanske också eggad af religiös fantism, så skulle förtryckarne och deras stamförvanter vänta sig hvad som helst. Ingenting skulle skonas icke barnet vid modersbrösten. Allt skulle nedgöras.

Han hade gjort sin herskarinna uppmärksam härpå och uppmanat henne att aflägsna sig så raskt som möjligt, innan dessa irreguliära stridsmän ångrade, att de låtit henne undslippa och för den skull satte efter henne för att taga henne till fånga.

Hon endast fördubblade hästens fart, men af en helt

annan anledning och negern log belåtet öfver att hans råd följts, der han följde efter henne.

Skogen blef allt tätare och tätare.

Stora kärrartade utvidgningar af floder hvilka sträckte sig högt upp bland träden, gjorde vägen allt besvärligare för de båda resandena. På sina ställen var också buskaget så tätt att de resande måste stiga af och tillryggalägga vägen till fots.

Allt tycktes visa att man närmade sig platsen i den stora skogen, hvilken sällan beträddes af någon människa.

Donna de Barras sökte med ögonen genomtränga hvarje snår, hvarje buske. Han kunde ju räkna ut att flygtingen icke skulle ha hunnit så synnerligen långt. Han ansåg därför att han skulle finnas der någonstädes i närheten, gömd kanske i någon håla hvarifrån han senare kunde sätta flygten i verkställighet mot norr.

Den unge officerens tal om att sändandet af en afdelning soldater efter honom, hade fyllt henne med förskräckelse. Hon måste till hvarje pris finna honom förr än soldaterna hunnit fram.

Det blad hon ryckt ut ur missionärens bok, lemnade alldeles tillräcklig upplysning.

Det framgick alldeles tydligt af dess innehåll att det hela var en komplott, som gick ut att röja vissa personer ur vägen inom en bestämd tid.

Carls de lantejes var oskyldig, derom var han nu alldeles öfvertygad. Flygten från fängelset var nog ingenting annat än en snara, dit man på något sätt lockat honom, på det att man sedan skulle kunna låta honom försvinna utan det ringaste uppseende.

Den för hans mord bestämda dagen närmade sig. Det var endast några timmar dit.

Den unga flickan kände sitt hjärta bulta af ängslan.

Hon hade en aning om att legda lönmördare vore med i spelet och endast afvaktade den bestämda dagen ör att kasta sig öfver offret och mörda det.

Och änyo gaf han sin lille vackre trafvaren en marning att raska på. Han löpte i full karier fram längs flodstranden,

Den kväfvande hettan tycktes icke genera djuret särdeles mycket.

De stora trädens täta löfhvalf återhöllo också de nästan lodrätt fallande solstrålarne och det var endast någon gång, då de hunno någon öppning i löfverket, som deingo känna denna brännande tropiska hetta, hvilken nästan förtog möjligheten att andas.

Efter några timmars tid gjorde donna de Barras ändligen halt.

Hon steg af och gick upp på en liten kulle, från hvars höjd hon kunde se ett godt stycks hän öfver floden, som vältrade sina i solljuset glittrande vågor med ett slött lugn. Rundt omkring utbredde sig ett härligt landskap.

Hon hade knapt kastat en blick deröfver, förrän hon gaf till ett utrop.

Omkring två till tre hundra alnar från land såg hon två stora prämar ros fram med sakta fart; de voro fullpackade med soldater.

Hon kunde omöjligen taga fel härutinnan.

Dessa soldater voro förvisso den afdelning, som fördes af lord Milfort, och hvars ändamål var att anställa en formlig klappjagt efter den rymde kaptenen, hvilken förmodades uppehålla sig i skogen.

Det var antagligt, ja, till och med högst sannolikt, att de skulle finna honom.

Då de ryckte fram i spridd ordning alldeles som på en skyttelinie skulle de med lätthet och dertill omsorgsfullt kunna genomsöka hela flodstranden samt derpå tränga in i skogen. Af vilddjuren hade de ingenting att frukta, många som de voro till antalet och beväpnade.

Kanhända hade order gifvits, att ifall kapten Lantejas icke frivilligt ville öfverlemnna sig, han skulle skju-

tas — och då skulle ju offrets död se ut som en tillfällighet, som dock på förhand blifvit med största bestämdhet uträknad.

Hon ropade på sin svarta tjenare.

«Kom hit, skall du få se soldaterna. De komma öfver floden.»

Ynglingen band hästarne vid ett träd och ilade upp för kullen.

«Ja, sannerligen!» utropade han. »Der komma de roende!»

Båtarne närmade sig allt mer. Om en knapp kvarts timme skulle de vara framme vid stranden. Efter lika lång tid borde de vara ordnade till förföljandet, som derpå genast kunde börja.

Inez tryckte handen hårdt mot bröstet och höjde sina ögon mot himlen.

«Fins det då icke mera någon räddning!» suckade hon. «Skulle gud verkligen tillåta slika gerningar att ske.»

«Låt oss rida vidare, donna!» sade negern med en viss bestämdhet. »Kanske vi kunna vara nog lyckliga att påträffa herr kaptenen, innan de andra bli färdiga. Vi skola då nog med lätthet hitta ett bra gömställe för någon tid.»

«Ja, ja,» svarade hon och darrade af en obetvinglig ångest. «Låt oss bara komma i väg. Bara hästarne stå ut. De tyckas mig allaredan se utmattade ut.»

Negern vände hufvudet mot gossen och studsade helt förvånad. De båda bästarne sågo verkligen trötta och utmattade ut.

De hängde ned hufvudena och tycktes alldeles inte bry sig om det friska, saftigs gräs, som fanns rundt omkring dem.

«Det lär icke vara någon utmattning», sade han eftertänksamt. «Det vara något helt annat.»

«Må vara, men i väg nu genast!» befalde donna de

Barras.» Vi spränga fram tills de störta. Han måste åtvärnas, och då han inte tycks vara här i närheten, så har han antagligen dragit sig djupare in till obekanta platser i skogen eller också begifvit sig söder ut till något plantage, der han har vänner och bekanta. Kom nu bara!»

«Vi gör emellertid klokare att själfva söka upp skydd,» sade negern och kastade en blick mot himlen. «Vi lära väl i alla fall inte komma långt.»

«Hvarför?»

Han pekade uppåt.

«Se bara» sade han. «Alla blad hänga slappt ned liksom om man hade hängt tyngder i dem. Luften blir med hvarje sekund allt kvafvare och kvafvare — den bränner som eld i halsen. Och titta på floden — se bara!»

Han pekade ned mot vattenytan.

Den hade verkligen i ett nu skiftat utseende.

De annars gulglänsande vågorna hade plötsligt blifvit svartblå. Stora, hvita fläckar visade sig här och der på ytan för att återigen försvinna lika hastigt som de kommit. Plasket mot stranden lät doft, och dock kunde man icke märka någon särskild förändring i det dåsiga, lugna böljandet.

«Hvad är det? Hvad betyder det?» frågade donna de Barras på en förvånad och förskäckt. «Så mörkt och dyster floden i en hast har blifvit.»

«Det betyder,» svarade negern allvarsamt,» en orkan är i annalkande. «Den skall nog lära soldaterna annat än att genast börja leta.»

Det såg verkligen ut, som om han hade rätt.

De båda stora tunga prämarne framdrefvos med ökad fart emot stranden. Vattnet, som droppade från de breda årbladen, såg ut som beckklumpar och föllo med ett blåsvart illabådande skimmer.

«Tag törn der förut», hörde de tydligt någon kom-

mendera i den främste båten och i det samma sköt den som en pil upp mot stranden in i vass och sif.

Luften var nu så märkvärdigt stilla och tryckande att inte ett enda ord gick förloradt.

«Drag upp båda farkosterna på land», befalde en röst, som donna de Barras genast igenkände såsom lorden. «Vi komma att få ett svårt väder, och det kunde hända, att floden i en häst fölle på idén att taga dem med sig om vi inte ordentligt få dem i land och göra dem fast. Upp på land med dem, godt folk! De kunna för öfrigt tjena oss som tak då skyfallet kommer.

Soldaterna kände den fara, som förestod, och hade därför ingenting emot att få begagna de stora rymliga farkosterna till betäckning mot ovädret.

Med förnyade krafter fingo de dem snart på det torra och lade dem i lutande ställning med stöd mot de väldiga träden vid stranden. Dessa träd sågo för öfrigt ut att kunna trotsa en orkan.

«Vi skola vänta här till ovädret är öfver», sade den unge befälhafvaren.» «När det väl är förbi, är det tids nog att börja sökandet. Femtio piaster för den karl, som fångar honom död eller lefvande.»

Med ett hurrarap besvarade soldaterna dessa ord.

Men donna de Barras kände dervid en rysning genomlöpa sin kropp. Det var här alltså en formlig hetsjagt efter en människa, som man svurit död olycka.

Hon begaf sig raskt utför kullen, der hon möjligen skulle kunna bli observerad.

«Framåt!» hviskade hon och steg upp i sadelen. «Framåt!»

Negern var ögonblicket därefter unpe på sin häst och båda reda åter i starkfart framåt.

De behöfde inte mana på stackars djuren. Dessa tyktes fullkomligt förstå farans hela vidd medönnens dragna tillbaka bokstafligen flögo de sökte af egen drift nå skogens tätaste snål.

Det blef en vild tygellös ridt.

Inez hade mycket besvär med att hålla sig kvar i sadeln, medan negern lutade sig fram och slog sina armar om halsen på hästen och sträckte kroppen långs efter dennes endast med knäna hållande sig i sadeln.

»Den skall nog af sig själf leta rätt på en skyddad plats», sade han till sig själf. «Derför anförtror jag mig åt honom.»

Annorlunda tänkte hans härskarinna.

Hon sökte ehuru förgäfves, att hålla sin springare på banad väg.

Den flög emellertid fram på obanad stig, der knotiga trädrötter stodo upp. Flere gånger sökte djuret, göra sig kvitt sin börda.

«Min gud», tänkte han. «Han skall skena med mig tills han störtar. Och hvad skall då ske? . . .

Negerns häst följde troget efter.

Äfven han gjorde samma förtviflade ansträngningar att kasta af sin börda, med dennes hade som vi nämt, klamrat sig säkert fast och satt derpå kvar.

På detta sätt foro de båda ryttarne fram på ryggen af sina skrämde hästar, som voro helt och hållet hvita af löddern.

Under tiden hade himlen blifvit beksvart. Åskan dånade oupphörligt och blixtar fräste utan uppehåll. Åskliknande brak af omkullvräkt trääd hördes rundt omkring dem, och en orkan, om hvars styrka och raseri ingen som ej bevitnat densamme, kan bilda sig ett ens svagt begrepp, for tjutande genom urskogen.

Framför och bakom dem, till höger och vensler, hördes hesa, ängstliga tjut och vrålanden, från de vilda djuren, som flydde. Ja, ett par pantrar följde dem liksom om de sökt skydd i den annars hatade människans närhet.

Att säga ett ord var omöjligt. Hvarje ljud druknade stormens larm och åskans buller, hv/ lka tillsammans

åstadkomma ett brak, som skulle förtagit ljudet af hundra på en gång affyrade kanoner.

Det var som om naturkrafterna för en gång velat visa sin vakt gent emot människorna och andra 2 varelser.

Om man för någon af Amerikas innevånare berättat, att ett par människor under detta oväder foro omkring i urskogen och detta till och med till häst, så skulle han ha skakat på hufvudet och förklarar det som en osanning. Det var det samma som att hvarje ögonblick vara i fara för att krossas af dukutstörtande träd eller att träffas af blixtarne. Och hade man kunnet öfvertyga honom om sanningen skule han påstått, att den människa som företagit sig ett sådant vägstycke antingen rent vansinnig eller besatt med en ond ande, som skulle störta honom i förderfvet. Ty ingen djärfte sig ut då tyfönen rasade.

Negergossen hade nära nog förlorat modet.

Han bad till de hvites gud, och hvilken han fått en ytlig föreställning, om han icke såg någon hjälp, åkallade han de gudar han af sina stamförvandter hört omtalas, men allt förgäfves. Han klamrade sig fastare till sin häst, som rusade i väg efter sin kamrat, obekymrad om vilddjuren eller den upprörda naturen.

Då med ens dånade en förfärlig skräll. Jorden kändes skälftva under de väldiga träden.

Det var som om hela skogen stått i lågor, som om öfverallt strålat ett färgspel i prismats alla brytningar.

Askan hade slagit ned.

Ett träd, en urskogens jätte, där halft annat hundra fot högt, störtade splittradt omkull. Dess alnstjocka grenar sopade in bland dess jättestora grannar med ett åskliknande brak.

Donna de Barras träffades af en dess bättre smal gren och slungades ur sadeln. Negern åter sopades ned af hästryggen och kastades några fot derifrån ned på marken.

Befriade från sin börda galopperade hästarne i väg i

vild fart, under det att de medföljande vilddjuren slagna med skräck, vände om tillbaka under vilda tjut.

Efter denna våldsamma urladning blef det med ens, mol stilla. Inte en vind förnams. Allt var tungt och tryckande, och himlen var om möjligt ännu svartare än förut.

Orkanen hvilade sig ett ögonblick, liksom för att samla krafter, tills den ånyo skulle bryta lös.

Donna de Barras reste sig och vacklade några steg fram.

Derpå kallade hon på sin följeslagare.

Denne svarade henne i jämrande ton.

Vid sitt fall hade han illa slagit sig mot en trärot och kunde, sedan han rest sig, knappt hålla sig på benen.

»Gud tycks vara oss emot, min stackars vän!» sade hon sorgset och hjälpte honom lös ur den hög af grenar och kvistar, hvori han blifvit bokstafligen inflätad. »Hvad skola vi nu taga oss till? Vi äro båda mörbultade och tröttade.»

Den raske gossen stod ett ögonblick försänkt i tankar med båda händer om hufvudet.

»Framåt!» utropade han till sist. »Framåt! Vi måste söka upp något bebodt ställe, ty när tyforen väl är förbi skola vilddjuret komma tillbaka, och ve oss då, Donna, ve oss! De skola genast slita sönder oss och dricka vårt blod. Derför måste vi framåt, framåt.»

Utan att ens vänta på hennes svar rusade han framåt så fort hans slagna kropp det tillät.

Hon följde utan motsägelse efter honom. Hon hade förlorat modet och litade blindt på sin unge följeslagares sunda instinkt.

Negern hade knapt kommit mer än en femtio steg från det splittrade trädet, hvars grenar lågo spridda vidt omkring, förr än han uppgaf ett rop af glädje.

»Vi äro räddade, Donna!» skrek han glädjesträlände. Räddade, räddade!»

Framför honom höjde sig en väldig byggnad af sten. Den var visserligen fallen i ruiner, der den låg midt ibland träden, men den skulle dock erbjuda skydd.

Han såg tydligt murarne genom en rad lågstammiga träd, som sträckte sig en hundra steg framåt.

»Kom, kom», ropade han till sin förvirrade herskarinna. »Skynda, om några få minuter skall orkanen åter bryta ut i sin fulla våldsamhet, och då är kanske all räddning förbi.»

Han ärnade just tränga sig genom en öppning mellan träden, då han plötsligen kände sig fattad om lifvet och fasthållen af ett par kraftiga armar.

»Stryparne», utropade han full af ångslan och ville slita sig lös. »Stryparne! stryparne!»

Den som fattat tag i honom, var visserligen en man, men ingen medlem af denna förfärliga sekt.

Hans förskräckelse förvandlades emellertid ögonblickligen till glädje, då mannen förvånad utropade:

»Du! Donna de Barras tjenare!»

Först nu vågade nämligen gossen vända sina ögon mot främlingen. Trots det rådande mörkret kunde han tydligt se dennes bronsfärfjade hy och utropade gladt:

»Costal! Donna; det är Costal, mestizzen! Den store guden är god — prisad vare han! Vi äro räddade.»

»Vi? Hvilka vi?» frågade Costal, ty det var verkligen han, som vågat sig ut under de få minuter orkanen hvilade, alldenstund han tyckte sig höra ljudet af människoröster.

»Titta der! Du», sade negern och pekade på herskarinnan, som med osäkra steg och sänkt hufvud närmade sig.

»Hvad är det för en herre?» frågade Costal.

»Det är ingen herre! Det är min matmoder, som skall ut och söka reda på hr kaptan Lantejans,» svarade

gossen utan att tänka på att han röjde en hemlighet.

»Donna de Barras!» utropade mestizen. »Vid alla helgon! Men är då alldeles vansinnig vet hon inte, att man är mera säker till lifvet i regn af gevärskulor än i Amerikas urskogar? Sannerligen den kvinnan måtte ha ett oerhördt mod.»

Och utan att bry sig vidare om negern skyndade han fram emot Inez, som i detta ögonblick var nära att falla i vanmakt.

»Donna de Barras», sade han. »Himlen vare lofvad, att den skickar en till mig just nu. Kom! Det är inte en minut att förlora.»

Hon svarade icke.

Med en djup suck tumlade hon medvetslös bakåt och skulde ha fallit, om ej Costal hade fattat henne och med sin kraftiga arm lyft henne upp. Han bar henne rakt emot ingången till byggnaden, hvilken, enligt hvad vi förut berättat, var ett gammalt indiansk tempel.

»Gör eld,» sade han till negern. »Det bor ormar i yttre rummet.»

Den tilltalade ryckte genast till sig en torr gren och tände den i det af åskan splittrade trädet som fattat eld. I nästa ögonblick var den raske gossen tillbaka igen.

»Öppna», befalde honom derpå mestizen.

Öppnandet bestod i att röja undan en mängd framför öppningen hopade grenar, hvilka nästan alldeles spårade tillträdet.

Hållande den torra, sprakande grenen ned emot marken gick negern djärft framåt.

Denna var emellertid detta försigtighetsmått alldeles öfverflödigt.

Under ett väldigt stenblock, som orkanen hade ryckt ur sitt läge i muren och slungat ned genom det sköra och håluppfyllda taket, lågo det yttre rummets båda farliga inbyggare, ett par väldiga skallerormar krossade. Castal behöfde inte mer skrämman dem med eld.

Stjärtarne rörde sig ännu. Hufvudena voro emellertid krossade, och från dem fans alltså icke mer någon fara.

Costal gick med djärfva steg vidare och trädde snart med sin börda in i templets jure rum.

«Léon», sade han. «Här medför jag åt dig din blifvande fostermor.»

Barnet sprang emot honom.

«Mamma, söta mamma!» utropade gossen «Låt mig kyssa dig».

Men han stannade straxt bedröfvad och lät sina till en kär omfamning utsträckta händer liksom tröstlöst falla ned utmed sidorna.

«Det är inte min mamma», sade han med tårar i ögonen.

«Men hon kommer att bli dig i moders ställe», sade Costal. «Hon är en kvinna af de hvita som du».

«Men», invände gossen misstroget, »det är ju en herre och inte någon dam».

«Tyst nu, Léon. Kalla henne för herre då, om du vill», sade Costal allvarligt. «Men hon skall i alla fall bli som en moder för dig, då fasorna komma», tillade han nästan för sig sjelf.

I detsamma for en glänsande stråle fram öfver himlen ögonblickligt fölid af en bedöfvande skräll.

«Nu börjar den andra dusten», sade Costal. «Men vi äro i säkerhet. Denna byggnad är väl tusen år gammal och har trotsat mången orkan».

Inez slog i det samma upp ögonen och såg sig förvånad omkring:

Då hon fick syn på Costal, uppgaf hon ett utrop af glädje.

«Costal, ädle man!» sade hon. «Ni skall hjälpa mig att rädda honom — inte sant!»

«Gud är stor», svarade han lugnt. «Ödets vägar känner endast han».

Dessa ord frapperade henne. Hon hade ej väntat sig denna erinran från det hållet.

Hon kände, att allt låg i Guds hand. Det var med hans tillåtelse elementen rasade.

Han kunde också dämpa stormarne i en stackars människas plågade själ.

«Costal», sade hon, «jag skall berätta er mitt, hans, ert öde».

»Mitt?» genmälde Costal.

«Ja, iust ert», svarade hon. «Hör bara på, hvad jag berättar!»

Och under det att blixten ljungade och skogen knakade under de våldsamma åskknallarne, berättade hon för honom om det utrifna bladets förskräckliga innehåll och offrens dödsdag.

Costal tog Léon vid handen.

«Här är det första räddade offret», sade han. «Det är Léon de la Zanca».

Inez tryckte barnet i sina armar. Hennes ögon fylldes med tårar.

«Jag skall bli dig i en moders ställe», sade hon, «i det hon, som detta namn med rätta tillkommer; fallit offer för dessa uslingar. Och vi skola hoppas till Gud, att åtminstone några af oss som fått dödsmärket skola kunna framträda och framkalla straff öfver förbrytaren».

Den lilla klängde sig fast vid henne.

»Får jag alltid vara hos er, utan jag kommer till baka till min mor?» frågade gossen.

Inez suckade. Hon såg på bladet, der donna Carmens namn redan var försedt med det svarta kors, som betecknade att offret ej mera tillhörde de lefvandes antal.

»Ja», svarade hon allvarligt, »ja, stackars Léon — jag skall aldrig öfvergifva dig.»

Costal kastade en mörk blick framför sig.

Han visste att en blodig tid förestode. Endast Gud kunde hjälpa — sjelf var han maktlös.

Det hade emellertid blifvit natt.

Ovädret fortfor, men dess kraft var ej densamma som nyss.

Blixtarne hade förlorat en god del af sin styrka och åskknallarne voro svågar, men från himlen nedstörtade regnet med oförminskad fart. Det uppsögs dock nästan ögonblickligen af den torra, glödhetta jorden

Fraeremot natten blef allt lugnt igen och mellan molnen tindrade en och annan stjärna.

Morgonen var sval och behaglig.

Väl strålade solen med sin vanliga kraft, men jorden var afkyld och naturen var efter regnet i stånd att för egen del absorbera solhettan till väsentlig del.

Träd och blommor stodo uppfriskade och tycktes liksom njuta. Men inom få timmar skulle återigen för dem böria en kamp för tillvaron. Allt skulle återigen vara lika tort, luften skulle ånyo vara glödhet och kväf-vande.

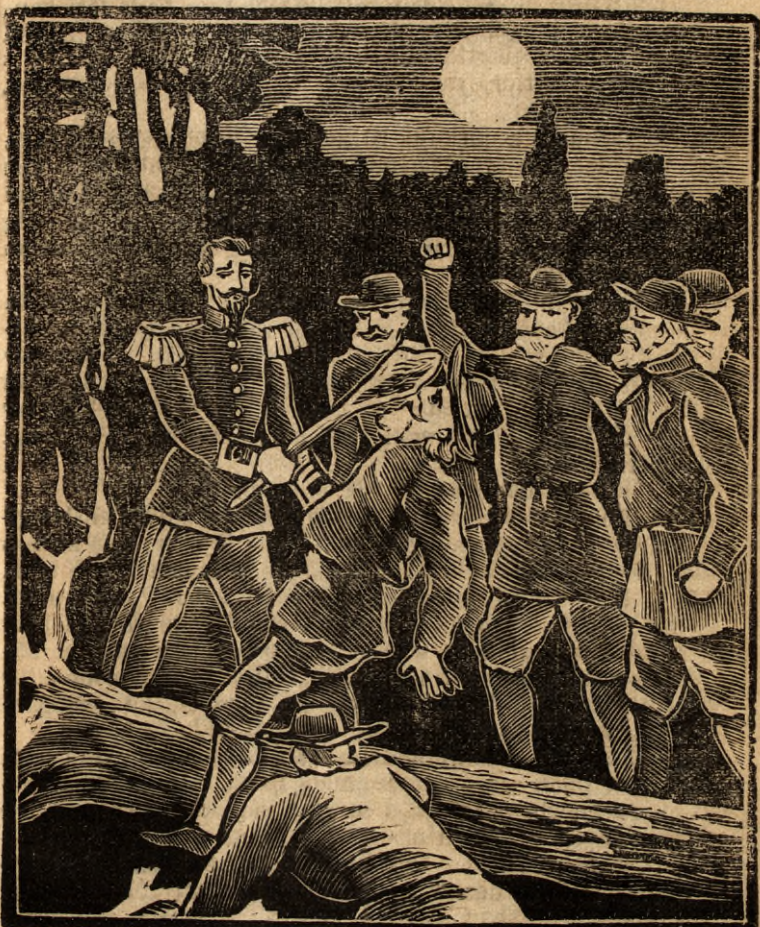
En oerhörd mängd af träd sågs här och der i urskogen kullslagna.

Floden hade gått öfver sina bräddar och dervid medfört fiskar och andra djur högt upp i land. Der kunde man sålunda finna aligatorer, som flämtade i solhettan och som snart skulle vara dömda till en plågsam död.

Hvart man såg, kunde man finna, att förödelsen gått fram genom naturen; men man såg också, att denna jord egde en rik alstringsförmåga, som kunde ersätta hvad orkanen sköflät. Och hvad gjorde för öfrigt stormens framfart i denna mångfald af grenar! Man saknade knapt hvad han slagit sönder.

Stockholm, Ferd. Hammar & C:o tryckeri 1895.

INDIANFLICKAN

Med ett genomträngande skri störtade banditen baklänges för att aldrig mera resa sig.

Rundt omkring den koja, dit Naäma hade fört kaptenen, lågo hoptals splittrade träd och högar af afslitna grenar och blad.

Men kojan själf stod orörd. Den som uppfört den, hade vetat välja sin plats.

Skyddad af tätt intill hvarandra stående träd på alla sidor och bygd af segt och smidigt material kunde den motstå orkanens vilda framfart. Den hade icke lidit det ringaste af ovädret, och den gryende morgonsol, som såg ned genom en öppning i löfhvalvet, fann henne såsom före stormen.

»Var inte rädd, kapten», hade indianflickan sagt, då under orkanens våld, de trenne väggarna i ordets bokstafliga betydelse vajade fram och tillbaka. »Den här kojan kan endast krossas af ett omkullstörtande träd och af dem i närheten är intet så stort, att det räcker fram. Var därför lugn! Denna fristad är fullkomligt säker.»

Kapten Lantejas sof, då morgonen bröt in.

De senaste dagarnes andliga och lekamliga ansträngningar hade fullkomligt uttömt hans krafter, som annars ej skulle svikit. Han kände sig nu svag och liksom sjuk.

Han hade därför vid midnattstiden insomnat, midt under det orkanen varit som störst. De väldiga åskskrällarna förmådde icke väcka honom, och det var nästan som om de fräsande, blåaktiga blixtar, som i tusental korsade det becksvarta firmamentet, skulle djupare n vaggva honom i sömn.

Han sof och drömde om Inez och sin kränkta heder.

Och hon, som han försmådde, hon, som hade räddat honom från det skändliga straffet, hon vakade troget vid hans läger.

Med återhållen andedrägt lyssnade hon till hvarjeullet, som ej härledde sig från stormens tjut eller åskans mullrande. Det kunde ju vara förföljelserna från militärläget, och hon ville skydda honom emot dem för att

— besynnerliga motsägelse: — själf öfverlemnade honom åt döden.

Hennes ögon lemnade honom icke. De stirrade oafbrutet på honom, liksom ville hon för evigt pränta in dessa drag i sin själ. Men på djupet af denna blicks vemodiga och om kärlek talande blick skönjdes dock en annan rörelse, och ibland blixtrade hennes öga hårdt och ondskefullt.. Det var när hennes fantasi visade henne en annan bild och eggade hennes svartsjuka, som låg på djupet af hennes själ och alltjämt vaknade för att bereda henne kval.

Då aflöstes ömheten smärtuttrycket af en min, som skvallrade om hat och hämdkänsla öfver en kränkt kärlek.

Under sådana ögonblick var hela hennes lidelsefulla själ i uppror. Hon skulle kunnat kasta sig öfver honom och kväft honom med egna händer, men lika snabbt vände sig hennes tankar till de ohyggliga männen i skogen, till dessa yrkesmördare, som skulle bli hämnare och utföra den hårda dom, hennes vilda hat hade fält..

Hon var en sann bild af naturbarnet, präriens vilda dotter; — häftig, våldsam och helt uppgående i sin lidelse. Den vulkan, som fans i djupet af hennes själ, hotade oupphörligt att taga sig utbrott i ursinne och våldsamhet.

I en sådan om och om igen skiftande själsstämning satt hon hela natten.

Derute ljungade blixtarne och mullrade åskan — hon såg ej de förra och hörde ej det senare. Hon såg endast och allenast honom och hörde blott hans lugna djupa, regelbundna andetag.

Så upphörde till slut elementens vilda raseri.

Det var som om en suck af lättnad hade utgått från de stora höga kronorna i urskogen, då himlen åter klarnade. Det var som om de hade känt att striden nu vore öfver och att de nu åter som förut kunde glädja sig åt solens sken.

Naäma reste sig och närmade sig kojans dörr.

»Den stora stjärnan skall snart åter visa sig», sade hon till sig själf. »De vänta på mig och på honom, och de skola icke vänta förgäfves. Tårningen är kastad — antingen hans lif eller hans kärlek».

Hon betraktade ännu en gång den sofvande och gick därpå ut.

»Hur friskt är ej allting», sade han, »hur sval är ej luften och dock andas jag så tungt!».

Horizonten begynte rodna — det var beviset för att solen var i antågande.

»Stunden närmar sig», sade hon dystert. »Han måste dö».

I detsamma sköt liksom en guldkrona öfver himlen.

»Solen», sade hon. »Hell dig, gudinna? Jag skall bringa dig ett morgonoffer — antingen honom eller mig . . .»

Hon ryckte hastigt upp dörren till kojan och inträdde med raska steg.

Kaptenen vaknade vid detta buller och sprang hastigt upp samt fattade sin knölpåk.

»Jaså, är det bara du, barn», sade han därpå och ett lugnt leende flög öfver hans ansigte. »Af dig har jag ju ingenting att frukta».

»Nej», svarade hon och vände bort sitt ansigte. »Af mig har du ingenting alls att frukta».

Kaptenen studsade.

Hon hade lagt en så sällsam tonvigt på ordet »mig».

»Af hvem skulle det annars kunna vara, menar du?» frågade han.

»Kaptten», sade hon och steg alldeles intill honom. »Jag besvärjer dig vid din allsmäktige Gud — säg mig sanningen!»

»Nå, hvad menar du, Naäma? sade han. »Du ser så upphetsad ut. Säg mig, hotar mig någon ny fara nu igen?»

»Ville du offra ditt lif för henne som du älskar?»
fortfor hon i dof ton.

»Ja», svarade han.

Indianflickan blef blek som ett lärft och darrade i hela kroppen.

På detta svar var det henne omöjligt att kunna misstaga sig.

»Men så såg mig då, barn», sade han ifrigt, »hvad du menar med dessa dunkla frågor. Är donna de Bar-ras i fara?»

»Det vet jag inte», svarade hon kort. »Det angår mig för resten inte. Jag skulle endast önska få veta, om du ännu älskade henne».

»Det vet du ju!»

»Nu vet jag det, »svarade hon med inbundet, bittert leende, »men det vore mycket bättre, att jag alldeles inte visste det.»

»Hvad menar du?»

»Ingenting, kaptten, ingenting!» genmålde han i en hård, hotande ton. »Jag skulle bara gifva dig ett nytt bevis för, att jag också ännu alltjämt älskar dig lika så högt och kanske vida högre än hon den andra.»

»Fy, flicka!» ropade kaptten de Lanteja. »Håll inne med sådana ord!»

»Du befäller och jag lyder,» sade hon. »Jag är ju i det närmaste att betrakta som din slafvinna, och således har jag ingenting annat att göra än lyda.»

»Naåmal Stackars förvildade hjärta!» utbrast kap-tenen och fattade hennes hand. »Hur skall jag då bära mig åt för att läka det sår jag helt och hållet mot min vilja har tillfogat dig?»

Den unga flickan gaf till ett hänskratt.

»Det skall vara läkt, innan solen ännu gått ned,» sade hon. »Jag har ännu ett enda offer att gifva, och därpå är min kärlek till dig slut.»

»Hvilket offer då?»

»Att ännu en gång rädda ditt lif, kapten,» sade hon lugnt. »Så att du en gång i framtiden kan till sammans med henne tänka på den stackars Naäma.»

»Förklara dig, Naäma!» utropade kaptenen lifligt. »Hvad är det som nu hotar mitt lif?»

»Hör på,» svarade hon, »och du skall ge mig rätt, om jag säger, att döden svärfvar öfver ditt hufvud stundligen.»

Kaptenen fattade instinktsmässigt sin tunga knölpåk, det enda försvarsvapen han hade.

»Medan du sof,» begynte hon i en ton, som i början lät såflig, men som vann i liflighet under det hon talade, »gick jag här utanför för att se, hvad natten hade åstadkommit. Rundt omkring förödelse och tillintetgörelse, omkullstörtade träd och nedbrutna grenar — och knapt hundra steg härifrån dina fiender.»

Kapten vek ett steg tillbaka.

»Talar du sanning?» frågade han ifrigt. »Letar man efter mig här i urskogen?»

»Ja, kapten. Det var de uniformerade, som kommit» sade hon. »Två af dem sulto på en nedstörtad trädstam och talade om dig, jag har, skall du veta, goda öron. Då jag hörde dem nämna ditt namn, smög jag mig ljudlöst närmare — tyst som den lurande pantern, och då hörde jag, att de talade om den här skogskojan och att de hade reda på, att du sof härinne.»

»Jag är förlorad,» utropade flyktingen. »Men med lifvet skola de icke få mig — det är säkert.»

»Lugn, lugn, bara. Stunden är ännu inte kommen,» afbröt hon honom. »De båda soldaterna reste sig för att gå.»

Jag hörde dem säga, att de skulle underrätta sin anförare om hvad de hade upptäckt och sedan komma igen med alla sina kamrater, då dessa väl hunnit samlas.»

»Låt oss komma härifrån,» utropade kaptenen. »Jag låter hellre slita sönder mig af skogens vilda djur än jag öfverlemnar mig till de där för att skändas och vanäras.»

Han tog ett steg emot dörren för att gå ut.

Hon hejdade honom.

»Tillåt mig nu,» inföll hon med isande lugn, «få utse ett nytt gömställe, där du tillsvidare kan vara i säkerhet, intill dess jag hinner föra ditt bud till donna de Barras, derinne i staden.»

»Vill du värkligen göra mig en så stor tjänst!» sade kaptenen strålande glad. »Skulle du verkligen vilja det?»

»Ja,» svarade hon, »ja, det vill jag. Jag skall försöka bringa henne underrättelsen om sin räddning genom mig och jag skall bedja henne gå till de allra högsta myndigheterna för att få din sak undersökt på nytt.

»Tack, ädla flicka! Då vill jag också försöka att rädda mitt lif,» sade han.

Hon såg förvånad på honom. Hon kunde inte förstå att någon kunde lägga så stor betydelse vid bara hedern.

»Nå, kom då, kaptен,» sade han raskt. »Kom, jag skall föra dig till ett annat gömställe, der man inte så lätt finner dig. Men raska på! Soldaterna kunna hvarje ögonblick vara här. Då är det försent! Kom, det är inte ett enda ögonblick att förlora!»

Kaptenen fattade ånyo sin knölpåk, som han hade ställt ifrån sig och vände sig derpå till indianflickan.

Ett egendomligt uttryck i hennes ögon, en blyxt af något obekant kom honom att rysa.

Hon såg, att han misstänkte något.

Hon sänkte blicken mot jorden liksom för att dölja sina ögons språk för honom.

»Flicka!» sade han till sist lugnt, men allvarligt. »Jag ser, att du tänker förråda mig!»

Hon sjönk för ett ögonblick ihop, och darrade häftigt i alla leder.

Denna misstanke hade kommit öfver henne så plötsligt, att hon kände sig träffad deraf.

»Ja, medgif det bara,» fortfor han fortfarande kallt

och lugnt. »Du ärnar förråda mig. När du icke kan få min kärlek, så vill du åtminstone ha mitt lif.»

»Nej», ropade hon. «Nej, nej! Naåma förråder inte den hon älskar. Hon är visserligen olycklig och lidande i kärlekskval, men hon förråder inte den, hon skänkte sin kärlek. Kom, kapten, den stora anden förlåte dig dina misstankar.»

Hon ryckte upp dörren och störtade ut i skogen.

Kaptenen följde efter henne, alltjämt bärande sin tunga knölpåk i handen och med uppmärksamhet seende sig omkring åt alla håll.

Han litade inte på henne. Han kände till indianernas våldsamma och ränkfulla sinnelag, då de en gång, enligt sin egen uppfattning, hade lidit en oförrätt, och hon ansåg nog, att det var en oförrätt, att han ej kunde skänka henne sin kärlek.

Allt var emellertid fullkomligt lugnt derute. Den af ovädret omkullvrakta trädstam, på hvilken de två soldaterna efter hennes uppgifter skulle ha suttit, var tom. Hon aftågsnade sig också allt längre bort från flodstranden, och hon ilade framåt med raska steg, hvilket ju borde vara ett bevis för att hon ej hade i sinnet att förråda honom för att öfverlemna honom till soldaterna, hvilka tvifvelsutän höllo strandsidan och den därtill närliggande trakten besatt.

»Jag har gjort henne orätt med mina misstankar.» tänkte kaptenen. »Hon tyckes endast ha för afsigt att rådda mig. — Stackars flicka! Jag kan godt föreställa mig hennes lidande.»

»Framåt, framåt bara,» sade hon, då han saktade sina steg en smula. »Vi måste framåt! Vi måste skynda oss.»

Hon fäste sina ögon på honom med ett uttryck af ångslan och skygghet, hvilket på nytt väckte till lif alla hans misstankar.

»Nej,» sade han till sist. »Jag går inte steg vidare,»

med mindre du säger mig, hvart du tänker föra mig.»

»Det har jag en gång sagt dig,» genmälde hon. »Jag för dig till ett annat, till ett säkrare gömställe.»

»Till hvilket då?»

»Det ligger en bit härifrån», sade hon. »Det är en gammal tempelruin, där en gång i tiden våra stamförvandter dyrkade den store anden och de andra gudarne, innan blekansigtena en gång plundrade ut landets barn. Templet strålade af guld och ädla stenar, hvilka alla de hvite tagit. Nu växa der mossor och slingerväxter. Där kan du vara trygg, och dit ämnar jag föra dig.»

»Talar du sanning?»

»Jag svär dig det vid mina fädrens gudom!» utropade hon exalteradt. »Det är det yppersta gömställe, du kan önska dig. Ingen kommer i håg detta gamla tempel och ingen skall därför söka dig där. Det bebos endast af skallerormar, men dem är jag inte rädd för. Jag skall drifva dem alla på flykten, så att du utan fara kan sätta din fot på marken. Kom bara, kapten! Kom bara! Raskt framåt!»

»Nej,» svarade han bestämdt. »Jag stannar. Här äro träd och buskar rundtomkring tätta, ja, ogenomträngliga. För hvilken som än må komma, kan jag lätt gömma mig. — Jag stannar där jag är.»

»Du glömmer pantern och de andra vilda djuren — du förgäter ormar och ödlor,» sade hon. »De skola döda dig, trots all din omtänksamhet; mot dem är du alldeles vapenlös.»

»Inte så länge jag kan använda den här», sade han och svängde den grofva påken han hade med sig. »Trommig, Naäma. Jag fruktar inte vilddjuren, icke ormarne — jag är endast rädd för dem, som sträfva efter att beröfva mig hedern.»

»Och din trolofvade!» tillfogade hon.

Kaptenen ryckte till.

»Du har rätt,» mumlade han. »Det är alldeles nöd-

vändigt, att jag räddar mitt lif. Nå väl då, i guds namn, ledsaga mig då till ett nytt gömställe. Och må den allsmåktige guden förlåta dig, om du bedrager mig.»

Detta sista träffade indianflickan.

Hennes samvete vaknade och hon tvekade ånyo om sin mission, men ögonblicket därpå rätade hon åter på sitt hufvud.

»Kom, kapt:n! Skynda på,» sade hon. »Den som älskar dig, som tilber dig, kan icke bedraga dig — skynda, ty jag hör ljudet af röster.»

Hon tog verkligen icke fel.

Ett svagt ljud af röster hördes.

Det var som om man på olika ställen i skogen ropat till hvarandra och svarat.

Detta tycktes vittna om, att man från militärens sida redan börjat med en ordentlig klappjagt genom skogen.

Den kunde icke gerna afse annat än att infånga kapten de Lantejas.

»Tror du ännu att jag ljuger?» frågade hon honom och ett triumferande leende lekte kring hennes mun. »Det är de uniformerade som söka dig igenom skogen.»

»Framåt då!» ropade koptenen. »Låt oss skynda på till gömstället.»

En glädjeblixt sköt ur hennes ögon, då hon hörde dessa ord af honom.

Hon ilade framåt mot en ljusning bland de tätasnären. Han slöt sig till, att där måste finnas en öppen plats.

Vi veta på förhand hvilken plats det var.

Det var samma lilla öppna plats der stryparne dagen förut haft sitt sammanträde, därvid Naäma varit med.

Då hon hunnit dit fram, stannade hon plötsigt liksom för att andas ut.

Afsigten var emellertid i själfva verket en helt annan.

Hon afvaktade ett visst tecken.

I hennes ögon brann en ohygglig glöd, då hon såg den stam hvarpå det ohyggliga sällskapet hade suttit.

Där var i barken inristadt ett tecken, som för den oinvigde var oförståeligt, men som hon genast visste att tolka.

Här i närheten lågo skurkarne gömda, färdiga till sitt blodiga död.

Det var här, hon skulle uppfylla sitt gräsliga löfte — offra sin kärlek, sitt allt . . .

»Bara några få steg till,» sade hon sakta, nästan suckande, »bara några steg och du är räddad!»

»Ser du,» fortsatte hon därpå, »den där kolossala stammen? Den stänger oss vägen. Vi få därför taga en omväg.»

»Nå, låt gå!»

»Vi måste tränga oss fram genom törne och tistlar, som växa vid båda ändar af stammen, men knappt hundra steg på andra sidan, bakom en del höga mahognyträd ligger den gamla tempelruinen, och där är du i fullkomlig säkerhet. Kom, därför, kom! Jag skall gå före och jaga bort de farliga kråldjuren, som gömma sig där, och hvilka endast jag förmår att behärska. Kom bara, kom!»

Hennes ord kommo med nästan feberaktig hastighet.

Kaptensens misstänksamhet var ånyo väckt och han häjdade sig ett ögonblick.

Hans forskande blick kunde emellertid icke upptäcka någonting.

»Fins det ingen annan väg, än rundt omkring det där vindfället?» frågade han och mönstrade henne noga.

»Nej, kaptent!» sade hon. »Det fins ingen annan-

Det hvad du ser utbreda sig till höger är alldeles ogenomträngligt, der lura vilddjur, det är ej godt att veta hvilka. De skulle slita oss i stycken innan vi fingo tid att ge enda ljud ifrån oss. Vi måste taga vägen till venster, för att komma fram till det gamla templet, som ligger bakom träden.»

Kaptenen såg sig för.

Han kunde ej annat än obetingadt ge henne rätt.

Snåret såg verkligen ogenomträngligt ut. Det var en hundraårig mur af lianer och andra slingerväxter, som flätat sig omkring förtorkade träd och buskar.

Man behöfde minst ha en yxa för att kunna bana sig fram därigenom, gå man icke vågade sätta eld därpå.

Ett stilla prassel ur djupet af denna fästning röjde närvaron af någon bland skogens vilda djur.

Måhända hade detsamma hört deras röster och därvid rest sig antingen för att se den djärfve som vågade intränga på detta område eller för att bereda sig till en hastig flykt.

För att komma fram till det gamla templet var man nödsakad att passera det omtalade vindfällets rotända.

Här sträckte sig ere famnar upp i luften rötter af en oerhörd tjocklek, och det hade måst vara en kraftig orkan, som kunnat rycka det ur dess säkra fäste i marken, trots det stora vindfång kronan bjudit.

Rundt om denne rot måste man gå.

Det syntes kaptenen icke vara det ringaste farligt.

Det var en öppen passage. Till närmaste buske var ett afstånd på flere alnar.

Det var den väg indianflickan menade.

»Nå kaptén, hvilken väg väljer du?»

Det låg en blandning af sårad stolthet och hån i denna fråga.

Det undgick honom icke.

»Låt oss gå rundt om vindfället,» svarade han. »Det skulle vara mer än dumdrisigt att försöka tränga sig igenom snåret. Då skulle jag kanske icke bli i stånd att ens här i lifvet rädda dig, som du har räddat mig och som du nu räddar för andra gången.»

»Och ditt lifs älskade, den bleka damen, som kanske en gång tackar mig, för det jag skänker dig åter till lifvet,» sade indianflickan. »O,» tillade hon därefter, »jag är stolt öfver det förtroende du byser till mig!»

Hon fäste sina sina vackra ögon på honom med en outgrundlig blick,

Kapten kände liksom ett stygn i sitt hjärta.

Han förstod alltför väl den förebråelse, som låg under hennes ord.

Han räckte henne sin hand.

»Naâma,» sade han. »Jag har förtroende till dig, och mitt lifs älskade den bleka damen, skall trycka dig till sitt bröst och kalla dig sin älskade syster.»

Hon ryckte hastigt sin hand ur hans.

En blick af svartsjuka och hat ljungade ur hennes öga, och hennes röst, som hade ett hårdt uttryck, darrade märkbart. då hon yttrade:

»Nå, så kom då, kapten! Vi ha här ingen tid öfver att prata om tacksamhet.»

Hon gick med raska, spänstiga steg fram emot det stora vindfället.

Kaptenen gick steg i steg efter.

»Stackare,» tänkte han. »Hon är bitter och full af hat genom svartsjukan.»

Då hon hunnit midt för trädroten, stannade hon.

Hon drog med ansträngning efter andan.

»Se nu, kapten,» sade hon och vände sig till sin följeslagare, »nu är din frihet närmare än du tror.»

Hennes ansigte hade i detta ögonblick ett så djäfvulskt uttryck, att kaptenen ovilkorligen tog ett steg tillbaka

Hennes ögon bokstafligen sprutade eld.

Hans misstankar vaknade på nytt och med fördubblad styrka.

»Hvad ärnar du taga dig till?» frågade han henne och såg sig omkring.

«Mäktige guddom», ropade han med skallande röst, «mottag ditt offer ur din tjänarinneas hand.»

«Ah», ropade kaptenen med åsklik röst, «eländiga kvinna, du har förrådt mig!»

Med ett språng var han framme vid trädstammen och ställde sig med ryggen mot densamma.

I nästa ögonblick störtade sex ohyggliga personer fram från rotändan af trädet.

Två af dem svängde de fruktansvärde läderremmarne, försedda med tunga blykulor.

Naäma var försvunnen från vägen, på hvilken de kommit.

Kaptenen såg den fruktansvärda fara, hvori han sväfvade, men han förlorade icke modet. Männens enda vapen voro synbarligen deras läderremmar med blykullorna, och han hade sin knölpåk. Utgången kunde blifva helt annan än de väntat.

De både stryparne närmade sig smygande, nästan krypande som ormar genom det höga gräset, under det att de andra personerna började en del vilda besvärjelser beledsagade af skräckinjagande åtbörder samt sökte närma sig honom från andra sidan för att komma offret att vända sig ditåt.

Genom denna manöver ville de skaffa de båda andra tillfälle att bruka sina dödsbringande redskap utan att frukta för den tunga knölpåken, som nu svängdes enligt alla konstens regler med yttersta snabbhet.

Det erbjöd en fruktansvärd anblick att se denne ensamme, nästan obehäpnade man med ryggen lutad mot den kullstörtade trädstammen besluten att sälja sitt lif så dyrt som möjligt.

Den, som icke kände stryparnes vid första anblicken

nåstan oskadliga vapen, skulle knappast kunna fatta faran af en sådan strid. Endast den, som visste, att de äro i stånd att träffa en flygande fågel med blykulorna i deras vapen, insåg, att man utsatte sig för största fara genom att komma i deras närhet.

Men detta visste kaptenen och han beslöt därför genast att göra sina två hufvudmotståndare oskadliga.

Innan de siste ordet af kastade han sig emot dem, sjunkande ned på ena knäet.

Hans knölpåk hven genom luften och träffade med fruktansvärd kraft den, som stod i begrepp att slunga sitt vapen emot honom.

Med ett genomträngande skri störtade banditen baklänges för att aldrig mera resa sig.

Hans hufvud var bokstafligen krossadt.

I nästa ögonblick stod kaptenen upprätt, vände sig blixtnabbt åt höger och måttade ett dödande slag mot den närmaste af de från andra hållet framträngande männen.

Denne störtade baklänges för att aldrig mera resa sig.

Denna utgång fyllde banditerna med förskräckelse. De drogo sin hastigt tillbaka, just som kaptenen gjorde ett väldigt språn mot den andre stryparen, hvilken hastigt retirerade.

Denna gång träffade kaptенens knölpåk ingen.

«Fördömda stråtröfvare», ropade kaptenen, «hort härifrån, innan jag sänder flera af Er in i evigheten!»

Hans motståndare till höger drogo sig ännu längre tillbaka mot ändan af vindfället.

Afsikten var tydlig nog.

Dessa skulle angripa honom bakifrån med en del af styrkan under det den ensamme stryparen angrep honom framifrån.

Visserligen var trädstammen af betydlig tjocklek, men för så viga personer som indianerna var det en småsak att öfvervinna detta hinder.

Kaptenen insåg genast deras plan och drog sig därför några steg från trädet.

Van vid strider och besvärligheter lät han ingen fara nedslå sitt mod utan sökte blott att fälla den farligaste motståndaren, den kvarvarande stryparen, till marken.

Ofvanför trädstammen började hufvudena af banditerna åter blifva synliga, men han kastade endast en flyktig blik på dem och vände sig därpå åter mot den andre motståndaren.

Men denne var nu spårlöst försvunnen.

«Åhå», tänkte kaptenen, «han har kastat sig ned i det höga gräset och tänker krypande lura sig på mig. Nåväl, jag skall taga mig i akt.

Hans blickar sväfvade spanande ut öfver det höga gräset för att gifva akt på den minsta rörelse hos detta, som kunde utvisa, hvar hans fiende befann sig.

Men allt var fullkomligt stilla. Icke ett grässtrå, rörde sig, och de tusentals brokiga och lysande insekter, som funnos öfver allt, sutto trygga kvar på sina platser, hvilket icke varit händelsen, om någon rört sig framåt mellan grässtråna.

«Hvart kan han hafva tagit vägen?» mumlade vår hjälte och tog några steg fram emot trädstammen.

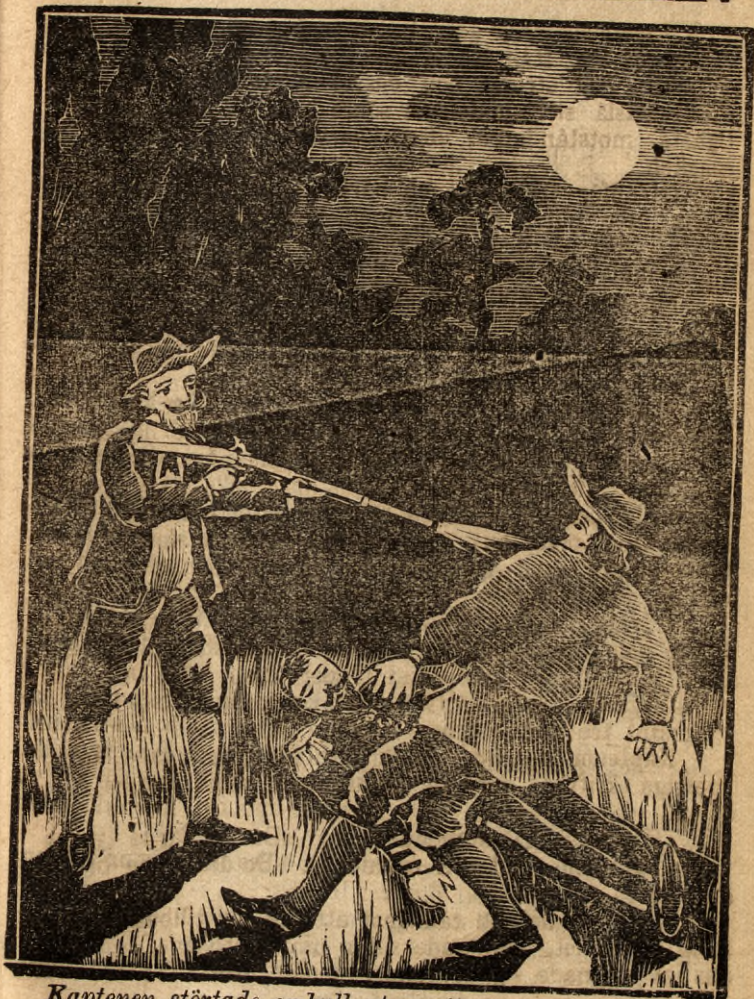
Här reste sig emellertid hinder i hans väg. De andre motståndarne hade klättrat öfver och närmade sig honom långsamt tre man starka.

Kaptenen såg nu, att de voro beväpnade med långa, spetsiga krifvar, dem de förut burit gömda under kläderna.

«För tusan!» mumlade han. «De lymlarne tyckas vilja byta om sätt att mörda på. De ämna nu bruka knifven.»

Han fann det nu rådligast att dra sig tillbaka, bort från vindfället, vändande sidan mot mördarne, som nu hastigt närmade sig krypande genom gräset.

INDIANFLICKAN ³⁰

Kaptenen störtade omkull utan att uppgifva en suck.

Efter några steg stannade han tvärt. Han hade upptäckt ett mörkt föremål bland gräset mitt framför sig.

Men så gick han åter vidare. Den mörka massan var tydligen den dödade stryparen.

Han såg huru han låg framstupa med ansiktet mot marken och sitt mordredskap kramadt mellan fingrarne.

Han passerade raskt förbi honom och hade endast några steg kvar för att nå gångstigen, då han hastigt vände sig om.

Han hade hört ett prasslande ljud från det håll, där den dödade fienden låg.

Nu såg han, att denna icke längre låg kvar. Det var hans kamrat, som ställt sig som död och nu rusade fram emot kaptenen innan denne fick tid att begagna sin påk.

De tvenne blykulorna hveno genom luften och träfade vår hjälte med fruktansvärd kraft bak i hufvudet.

Kaptenen störtade omkull utan att uppgifva en suck.

»Heliga guddom, du mottog mitt offer!» skrek vil-den och böjde sig ned öfver honom. »Hans lefnadsljus är släckt. Han har gått till skuggornas land.

Doppande sina fingrar i blodet som strömmade ut ur den fallnes mun, beströk han därmed sin panna, under det han vandrade kring offret, uppgifvande vilda rop.

Men på en gång stannade han oah stirrade med förskräckta blickar framför sig.

På andra sidan om gångstigen framträdde ur skogen en man, bärande en bössa i handen.

Utkommen på den öppna platsen stannade han, höjde bössan och tog lugnt sikte på mördaren.

I nästa ögonblick small skottet och stryparen tumlade framstupa bredvid sitt offer.

Med ett par jättesprång stod mannen bredvid den fallne.

»Store Gud!» mumlade han. »Kapten Lantejas!»

Han sparkade den döde mördarens kropp åt sidan och lyfte kaptenens hufvud från marken.

De tre andre mördarne, som voro på väg till stället, stannade.

»Costal, tigerdödaren!» ropade de. »Rädda oss, store andel!»

Som en blixtnö var de försvunna i gräset, innan Costal — ty det var han — hunnit sända dem en hälsning från sin dubbelpipiga bössa.

Nu hade han dessutom annat att tänka på. Kanske lefde kaptenen ännu.

I största hast lösgjorde han snaran från hans hals och uppgaf i detsamma ett rop af glädje.

Kring kaptenens hals satt en blank stålring, ett försiktighetsmått man börjat vidtaga, sedan man sett, huru många fallit offer för de strypande mördarbanden.

Många officerare i armen buro liknande ringar under kläderna kring halsen, och äfven vår hjälte hade vidtagit detta försiktighetsmått.

Den hade förhindrat kväfningen och hejdat blykulan att krossa hans nackben.

»Han har endast förlorat medvetandet», mumlade han. »Jag skall föra honom i säkerhet.»

Kastande bössan öfver axeln, lyfte han upp den sanslöse i siala armar, samt aflägsnade sig nu från stället.

Ett stycke därifrån ämnade han lägga ned honom i skuggan af några tätta buskar, då ett förvirradt sorl af ropande och svarande röster nådde hans öra.

«Åh, mina herrar», mumlade han, »den gången var det jag som var den förste. Nu skolen i allt få söka länge, men förgäfvets. Costal vakar öfver honom.»

Han slöt sina armar ännu fastare kring honom, och

skyndade hastigt bort därifrån, ställande sina steg till den gamla ruinen i närheten.

Just som han försvann bland buskarne visade sig två olika partier på stridsplatsen.

Den ena afdelningen bestod af soldater, då däremot den andra utgjordes af några jättelika gamar, som under hessa skrik kretsade kring liken af de döde banditerna.

Costal hade verkligen kommit i yttersta ögonblicket för att bringa kaptén Lantejas i säkerhet.

Sedan Naäma utfört sitt förräderi, skyndade hon utan att se sig om bort från stället

Hon kände sig nästan lätt om hjärtat efter sin handling. Sliten mellan kärlek och svartsjuka, hade hon förut ej vetat huru hon skulle handla. Nu var allt uppgjort. Nu hade hon endast ett att fråga efter, nämligen sitt glödande, outsläckliga hat.

Och detta skulle hon framför allt släcka på henne, henne den förnäma damen, som gjort hans bröst oemottagligt för kärlek till henne. Ah, hvad hon skulle låta henne lida! Den mest raffinerade grymhet vore icke nog då det gällde henne.

«Dagen nalkas», mumlade hon, då hon banade sig väg genom snåren. «Snart skola alla röde och färgade män fatta sina vapen och taga de hvites skalper, och Naäma skall blanda sig bland de stridande krigarne, liksom hon förr gjort, då det gällde blekansigtena. Ännu vill hon bringa fädrens gudomligheter offer.—Död åt de hvite!»

Snart hade hon uppnått stigen, hvarpå de kommit, och ilade raskt förbi hyddan, där hon nyligen gjort besök samt ställde sin kosa mot stranden.

Men plötsligt stannade hon.

Hon hade upptäckt en linie soldater, som närmade sig, och kastade sig hastigt ned på marken, där hon dolde sig under de yfviga ormbunkarne.

I kommen för sent,» sade hon för sig själf.

»Naåma har offrat honom, sin enda kärlek, åt sina fäders gudomligheter.«

Soldaterna, som voro utsända för att gripa flyktingen, gingo om några minuter förbi hennes gömställe, utan att märka henne.

De kommo verkligen för sent, fast i helt annan mening än hvad Naåmas tanke var.

Sedan hon låtit dem hinna ett stycke förbi, reste hon sig lätt och ljudlöst upp och skyndade därpå åter framåt.

Ja, söken I, hundar, söken!« mumlade hon, knytande sina små händer efter dem. «Snart skolen I få göra nog med att försvara edra egna usla lif»

Sedan hon ilat framåt bland buskarne en stund, nådde hon ett vattendrag, hvars vatten ännu befann sig i mycket upprördt tillstånd efter orkanen.

Sökande gick hon fram och åter längs strandbrädden, men hon tycktes ej finna det föremål hennes sökande gällde, att döma efter de vredga åtbörderna.

»De hundarne», mumlade hon, skärande tänderna af vrede, »de hafva tagit den och hindrat mig från att komma fram i tid.»

Men just som hon yltrat dessa ord, varseblef hon under bladen af en jättestor vattenlilja varse en kanot till hälften fylld med vatten.

Uppbjudande alla sina krafter stjälppte hon den på sidan, så att vattnet strömmade ut, och sedan hon med några blad befriat den från den mesta gyttjan, hvarmed den blifvit belamrad, sköt hon ut den i vattnet och steg i.

I nästa ögonblick gungade hon ute på den upprörda vattenytan.

Man skulle nästan varit färdig att tro, att den skröpliga farkosten inom några ögonblick skulle försvinna i

djupet med sin lefvande börda, men det var långt ifrån händelsen.

Lätt som en kork flöt den lilla kanoten framåt på vattnet, styrd af den unga indianskans vana hand, och efter ungefär en timmes ihärdigt arbete var hon öfver på andra sidan.

Som en pil sköt hon in bland säfven och landade just ungefär på samma ställe, därifrån hon för åtskilliga timmar sedan seglat ut med sitt lifdömda offer.

Just som hon steg upp på stranden och fastgjorde sin farkost, framträdde en man bakom stammen af en gammal kastanj.

»Nå, hur är det aflupet?» frågade han.

»Ah, är du där Minga?» svarade hon. »Jag förstår, hvad du menar och kan säga dig, att allt är ombesörjdt och att våra faders gudomligheter mottagit ännu ett offer, Kapten Carlo Lantejas ande är i skuggornas land.

»Bra», svarade mannen och framtog ur fickan på sin trasiga mantel en börs, »här är belöningen för ditt arbete.» Naäma upptog den halft motvilligt från marken.

»Det är betalningen för hans lif», sade hon för sig själf. »Hellre vill jag hafva den han betalar för hennes lif, hennes, den bleka damen, som han ålskade.»

Sedan hon stoppat penningarne på sig gick hon hastigt förbi fängelset, där repstegen, som hon begagnat för att rädda kaptenen, ännu hängde kvar på muren.

Naäma skrattade hånfullt.

Hon hade ju räddat en persons lif för att några timmar senare själf taga det.

Hon skyndade med raska steg vidare och var snart framme vid staden.

På vägen förbi vakthuset låg en blomma, som någon tycktes hafva anfingen tappat eller kastat bort.

Naäma ryckte till, då hon varseblef den, samt tog upp den och granskade den noga.

Stjälken var afbruten tätt under den stora, praktfulla kalken, och ett blad var bortslitet.

Naäma visste, att detta var ett tecken till upprorets början.

Med en hastig blick öfvertygade hon sig om, att skildt-vakten icke lagt märke till något.

Han marscherade fram och tillbaka med geväret på axeln, under det hettan aftvang honom att högt stönande eller en halfkväfd svordom då och då.

»De hafva redan begynt», mumlade hon och gömde blommorna vid sin barm. »Nu är ingen tid att förspilla. Naäma skall icke saknas i sina bröders led. Jag vill skynda till dem ohh följa dem tillbaka hit, och då, donna Inez, då skall jag martera dig i långa timmar och dagar till dess din själ lämnar dig.»

Med dessa ord skyndade hon åter vidare.

Det är icke afsikten att lämna någon detaljerad skildring af slafupproret med denna berättelse, ty det skulle endast bli en oafbruten följd af de mest skräckinjagande scener, utan vi hålla oss i stället till de personer, som vi här lärt känna, och hvilkas öden voro länkade vid det samma. Man känner i alla händelser, att striden fördes med den mest glänsande tapperhet, men på sammagång med det mest oförsonliga hat.

Bland dem som i synnerhet utmärkte sig för grymhet och blodtörst märka vi anföraren för en liten trupp infödda soldater, en liten, spåd personlighet, nästan dvärglik i jämförelse mot de andres jättelika gestalter.

Han ilade fram i spetsen för sin afdelning och nedhögg utan förskoning alla hvita han mötte. Ingenting var honom heligt, icke den förtviflade moderns bön för

sin älskling, intet barns gråt. Ingenting blef skonadt af hans långa, spetsiga knif.

»Döda», ropade han, »ned med dem! Ned med våra förtryckare!»

Och i språng stormade han framåt, svängande sitt bloddrypande vapen i luften.

Hans kamrater följde honom, affyrande sina gevär åt alla sidor och insvepta i moln af rök och damm.

Den ursinniga svärmen stannade slutligen framför donna Inez de Barras palats.

»Här bor hon», ropade den unge anföraren och ryckte ursinnigt i gallerporten. »Hören I, vänner och bröder, hon får icke slippa undan, förr ville jag låta sönderslita mig af en tiger. Språng porten! Jag skall föra eder till henne och med vållust bada mina händer i hennes blod. O, hur jag skall veta att släcka min hämnd, mitt hat!» infödingarne svarade med ett vildt skri.

»Hvilket dödssätt har du tillärnat den vackra, förnåma hunden till spaniorska?» ropade en ur hopen. »Vill du låta henne få göra pantern sällskap eller skall hon blifva ett lågornas rof?»

Lämna den saken åt mig», svarade anföraren med ett grymt småleende. »I förstån ej att finna ut dödsätt. Jag behöfver hvarken tigern eller elden.

»Ja lämnar den saken åt Naäma», ropade de andre. »Hon har aldrig varit rådvill och må gärna behålla sin hemlighet, blott vi få vara närvarande och fröjda oss.»

Den unge anföraren nickade och rusade in genom porten, som man sprängt.

Hastigt som en ljungeld genomlade han gården och störtade fram till den prydliga trappan, som förde in i huset.

Detta var likväl öde. Donna Inez de Barras hade redan lämnat det.

Naäma, ty det var verkligen hon, anade detta af den djupa tystnad som härskade öfverallt.

»Spräng dörren!» ropade hon. »Ah, hon har helt säkert anat faran och flytt. Men så är väl i alla fall hennes tjänare hemma, och sedan...!»

Men man letade förgäfvets. Icke en lefvande varelse syntes till.

Naäma uppgaf ett rop af förbittring.

»Hon har flytt,» ropade hon, »hon har kommit undan, hon den stolta främlingen, som förtryckte våra bröder och hånade våra fäders tro. Bort härifrån, bröder! bort att uppsöka henne, ty hon ensam är värd mera än alla de öfriga.»

»Donna Inez de Barras är i skogen, därifrån du själf har kommit,» svarade en djup röst från den öppna dörren. Naäma vände sig om.

»Chefen!» utbrast hon och kastade sig ned på golfvet framför honom.

Mannen, som stod i dörren, var stryparbandets högste anförare, eller missionären, pater Anselmo, hvilket man vill kalla honom.

Männen glömde all sin vildhet vid anblicken af honom. Hans genomträngande, brännande, blickar hvilade på dem med en egendomlig hypnotisk kraft, som liksom förlamade dem, och hans breda, smala läppar förvredos till ett elakt leende, då han såg deras blodiga armar och knifvar.

»I hafven varit flitigt med,» sade han, »och varen förvissade om, att lönen ej skall uteblifva.»

Han klappade den närmaste på axeln och vände sig till Naäma, som ännu låg i samma ödmjuka ställning framför honom på golfvet.

»Stig upp!» befallde han.

Den förklädda indianflickan sprang upp som en stålfjäder.

»Du söker donna de Barras,» fortfor han, »och jag känner orsaken till ditt hat. Slå ej ned ditt öga, ty beröm förtjänar du och ej tadel. Du har besegrat din el-

diga kärlek och släckt den i hans blod, och med denna din modiga handling har du visat, att du är dina faders gudomligheter trogen och hängifven. Nå väl, Naäma, den store anden är likväl icke nöjd med offren. Han begär flera, och han har i de flammande blixtarne och de rullande tordönen befallt mig att bringa honom dina. Han kände den främmande stolta damens atsky för våra faders tro, och han fordrar hennes lif. Till hämnd åt dig skänker jag dig hennes lif. Tag det, när du vill!»

Naäma uppgaf ett rop af glädje. Nu hade hon fått uttrycklig tillåtelse att döda henne, när hon ville och kunde.

«Ännu flera återstå», fortfor patern, «och äfven deras lif lägger jag i din hand. Det är Costal, den affällige mestizen, samt en Pistro Bresta, som nu för tillfället är ute på sjön med sitt lilla fartyg. Döda dem när du kan. Du behöfver ej iakttaga någon bestämd tid, och du skall få hjälp, då du behöfver.»

Naäma lyssnade begärligt och lade hvarje ord på minnet.

«Den sköna spaniorskan träffar du i skogen. Man har sett henne på bron, som leder öfver den. Förmodligen söker hon sin älskare bland de talrika flyktingar, som ställt kosan till urskogen. Där må du uppsöka och döda henne!»

Man skall i stället döda mig», invände Naäma.

«Hvarje röd eller färgad person är en dödsfiende för dem.»

Pator Anselmo smålog.

«Tvärtom, man skall fröjdas öfver din ankomst. Lord Harry Milfort befinner sig där på andra sidan floden och är åtföljd af soldater. Då du lämnar honom denna ring och säger till honom, att den enda heliga tron befäller att gärningen skall fullbordas, skall han förstå dig och ledsaga dig till din hatade rival.»

Med dessa ord lämnade han henne en liten ring, prydd med en liten röd sten.

«Jag har visat, att jag varit i stånd att bestämma dödsdagen, ja till och med timmen,» fortfor han med ett stolt leende kring de tunna läpparne. «Nu hafva dock oförutsedda händelser gjort, att jag måste neka mig det uöjet att se hur punktligt man utför mina befallningar, och därför inviger jag härmed denna Inez de Barras mestizen Costal och Pietro Bresta till döden, hvarhelst I kunnen anträffa dem. Skynden nu med stormens hastighet för att bringa den mäktiga anden sina offer och döda dess bespottare!»

Han sträckte ut händerna öfver deras hufvud och gick långsamt förbi dem.

Då han gick ut genom dörren mumlade han för sig själf:

«Nu skola de ingen nytta få af listan på de lifdömdede. Innehållet af det röfvade papperet skall blifva för sent känt.»

Infödingarne, hvilka alla tillhörde stryparbandet, stodo allesammans orörliga en lång stund efter sedan deras öfverste chef aflägsnat sig.

Därpå började en af dem en enformig sång, i hvilken efter hand alla instämde allt högre och starkare, och till sist öfvergick den i vilda, ursinniga tjut, som blandade sig med ropen och skotten från gatorna.

Naäma påmindes till sist genom denna skottväxlingen om, hvad man hade att utföra och befallde därför uppbrott.

«Framåt kamrater!» sade hon. «Jag vill visa, att Naäma, den obetydliga indianflickan icke är att förakta, och I, kamrater, skolen få se, att i kunnen vara stolta öfver att hafva mig bland eder alla, men den tappreste af eder skall blifva min utvalde.»

Ett skallande tjut besvarade dessa hennes ord.

Hon var underbart skön i sin amazondrägt öfver

hela hennes gestalt låg ett sådant vildt majestät utbredt, att till och med dessa vilda blodtörstiga män ofrivilligt böjde sig inför henne, och då hon till sist ryckte den afbrutna liljan från sin barm och fästade den på en af de närståendes bröst, steg deras hänförelse till sin höjd.

Deras rop och tjut blefvo allt vildare och, då hon under utropet: «Följen mig, bröder!» ilade ut på gården, störtade de effer likt en flock vargar, som följa lejonnans spår och beundra hennes styrka samt hålla till godo med resterna af hennes måltider.

När hon kommit till gallerporten, stannade hon plötsligt, till följd af en ny idé.

«Natten är mörk, då man ej har några facklor», sade hon, vändande sig till kamraterna. «Hedren våra fäders gudomligheter genom ett bål till deras ära! Offren skola komma senare, så fort vi träffa dem!»

De infödde krigarne förstodo henne genast.

Två af dem skyndade strax tillbaka in i byggnaden och återkommo om några minuter.

Naäma mottog dem med ett jubelrop.

«I ären trofaste, i ären män!» ropade hon.

«Kommen, mina bröder! Låtom oss skynda till vårt värf, medan bålet belyser vår väg!»

Hon klappade händerna af gläde, när hon såg lågorna slå ut genom fönstren och girigt slicka väggarne. Om några minuter skulle det präktiga palatset vara förvandladt i ett enda haf af lågor.

«Kommen nu!» befallde hon. «Boet brinner, nu återstår endast att fanga fågel.»

Hon ilade ut i spetsen för mördarhopen.

Utan att fråga effer de stridandes rop, de sårades jämmer och offrens hjärtslitande skri, tog hon vägen ned emot floden, från hvars stränder en ofanlig mängd eldar flammade.

Dessa voro tända, på det inga af offren skulle kunna fly undan och gömma sig i vassen, och de torra

rören gäfvö ett klart lysande sken då de blifvit antända.

Detta försiktighetsmått kostade också mången af de olyckliga lifvet.

De, som lyckats fly och togo vägen till floden blefvo där fasttagna och antingen utkastade till den stora mängden af krokodiler, som blifvit ditlockade af skjutningen, eller bundna till händer och fötter samt inkastade i de flammande bålen.

Vilda fröjderop besvarade de olyckligas förtviflade skrik, då de kände lågorna slicka deras halfnakna kroppar, och nya offer trädde i stället för att hålla höglidigheterna vid bestånd.

Naäma stormade fram i spetsen för sin skara, jublande af glädje, då hon såg mordscenerna.

Hon fortsatte sitt lopp ut på den breda nybyggda bryggan, vid hvars ända större och mindre fartyg gungade på de oroliga böljorna.

Atskilliga olyckliga hade sökt tillflykt i dessa och gömt sig i lasten eller kajutorna.

De blefvo utan nåd framdragna och genomborrade med knifvarne eller helt enkelt kastade öfver bord för att blifva krokodilernas rof.

Då man på detta sätt rensat ett af fartygen, hissade man segel och styrde ut.

Naäma satte sig själf till rodret.

Målet var den bro, där donna Inez blifvit sedd för några dagar sedan. Då man kommit fram dit, skulle man försöka söka rätt hennes spår och sålunda leta sig fram till hennes gömställe.

Att hon återvändt till staden var föga troligt.

Larmet, skjutandet och skriken tillkännagäfvö tydligt nog hvad som försiggick därinne.

Det var redan natt, då deras farkost lade i land bredvid bron.

Naäma gick genast i land jämte de andre, och snart var deras beslut fattadt.

Liksom donna Inez togo de vägen till de vilda, otillgängliga trakterna söder ut, och sedan hon lofvat sina följeslagare en glänsande belöning och stora utmärkelser bland sina landsmän, anträdde hon dristigt den besvärliga marschen genom urskogens snår.

Kärleken hade varit driffjädern till att donna Inez trotsade alla faror. Naäma sporrades af hatet.

Såväl kärleken som hatet äro mäktiga driffjädrar, likväl med den skillnaden, att den förra brukar alla medel att höja sig i sin älskades aktning, då däremot den senare ruser blindt mot målet, förgätande ära och dygd, trampande lag och rätt under sina fötter.

Har kärleken tusen ögon, så har hatet tiotusen. Detta visade Naäma här.

Hon tog icke en enda gång miste om vägen. Hade Inez häst efterlämnat en rad af otaliga märken, så hade man ej kunnat följa den nogare än hvad hon gjorde.

Hatet var hennes vägvisare. För hvarje minut närma-
de hon sig allt mer mer sitt offer.

Uppbrottet.

Utan att växla många ord med hvarandra fortsatte förföljarne sin marsch genom den vilda trakten, följande Naäma som likt en jakthund alltjämt närmade sig offret för sitt hat.

Emellertid kunde deras marsch ej vara särdeles hastig. Gång på gång måste man genomtränga de taggiga snåren och de sega lianrankorna; ofta måste man också stanna, då höga rytanden framför varnade för ett vidare framträngande, och till sist var man icke heller säker om, att man följde den väg, som ledde till de mest villsamman trakterna.

Vägen var usel och mångenstädes full af träsk och moras. Ofta kastade facklorna sitt sken öfver en af de jättelika invånarne i dessa hålor, hvilken hväsande slingrade sig undan eller löste sina ringlar och hotade de djärfve främlingarne med anfall.

Vid sådana tillfällen förfelade sällan en fackla, slungad emot dem, att göra veckan.

Odjuren flydde då med blixstens snabbhet eller åtnöjde sig med att draga sig tillbaka med ett hväsande, som tillkännegaf styrkan af deras raseri.

Hvar en annan skulle gärna vändt om, blott icke Naäma och hennes vilda följeslagar.

Hatet hos henne och blodtörsten hos dem dref dem framåt.

Farorna under vandringen betydde för dem ingenting, endast de nådde sitt mål.

Då solen steg upp vid horisonten, hade de tillryggalagt hela den långa sträckan mellan bron och den plats, dit hon själf fört kaptenen.

Framkommer dit stannade Naäma och uppgaf ett triumferande rop.

Hennes blickar hade fallit på ett mörkt föremål, som låg till hälften gömdt af de kullfallna trädstammarne och nedbrutna grenarne.

Det var lämningarne af en häst, som blifvit krossad af en kullfallande trädstam och på hvilken hyänorna förtärt de delar, som voro åtkomliga.

Från sadeln, som stack fram undan trädstammen, lyste bokstäfverna L. de B., och dessa bokstäfver kunde endast betyda Inez de Barras. Hon hade troligen fallit af eller hade måhända frivilligt valt att gå vidare till fots, då orkanen antagligen gjort hennes häst wild.

Hon var alltså på rätt spår.

Nu blef likväl en annan fråga, om ryttarinnan var vid lif, eller om hon blifvit söndersliten af vilddjuren eller kanske liksom hästen krossad under ett omkullfallande träd.

Naäma kände sitt hjärta slå af ångest.

Skulle hämnnden ändå undgå henne, då hon var så nära målet? Hon kunde, om hennes rival sedan vore död, icke få erfara den grymma fröjden af att martera henne till döds. Hon finge i så fall endast släcka sitt hat genom att martera andra, men detta vore ingenting att räkna, om hon också dödade tusental, mot att få pina ihjäl Inez de Barras.

«Ah, nej», utbrast hon och blickade omkring sig, «den stolta spaniorska måste hafva sökt skydd någonstades. Hon skall icke undkomma Naäma. Hon lefver för att af henne marteras till döds.»

Då hon iakttog den ställning, hvori hästen låg, såg hon, att den vände hufvudet åt flodsidan. Den hade

INDIANFLICKAN

»Se», hviskade han, se dit bort!»

alltså med säkerhet kommit från de tätare delarna af skogarna och sökt skydd undan ovädret nere vid floden, men hade på sin flykt blifvit träffad af det kullstörtande trädet och krossats af detsamma.

Donna Inez hade icke varit med, ty i så fall skulle hon också legat där krossad. Hon befann sig troligen i säkerhet, så vida hon som Naäma ville hoppas, befann sig i lifvet.

«Männe hon funnit den hydda, dit jag förde honom?» mumlade hon. «O, store ande, måtte det vara så! Då skall hennes blod utgutas droppe för droppe till din ära, och hennes jämmerrop skall som en skön musik stiga till dina öron!»

Nästan vansinnig af fröjd vid tankar på att vara så nära sitt offer, stormade hon ånyo framåt för att uppnå den lilla rishyddan.

Smygande sig framåt i hennes spår följde männen efter, spanande omkring sig åt alla sidor för att möjligen upptäcka någon olycklig flykting, som riktat sina steg hitåt, och efter en half timmes rask marsch skymtade hyddan fram bland buskarne.

Naäma skyndade framåt med våldsamt böljande barm, darrande läppar och blixtrande ögon, och hennes näsborrar vidgade sig liksom tigers vid lukten af blod.

På något afstånd från hyddan stannade hon och gaf genom tecken de andre tillkänna att stanna där de voro.

Nästan krypande efter marken smög hon fram till hyddan och störtade som en blix in genom den half-öppna dörren.

Men om ett ögonblick kom hon tillbaka med sammanbitna tänder och blixtrande ögon. Man såg tydligt, att hon blifvit besviken i sina förhoppningar.

Kojan var tom:

Hon själf och kaptenen hade varit de sista, som varit inne där.

För att ögonblick tycktes blidare känslor fylla hennes hjärta. Hon tänkte på kaptenen och sin kärlek, då hon setd ensam därinne i det halmörka rummet.

Men det var endast ett ögonblick. Hon betvang tårarna, som höllo på att stiga upp i hennes ögon, och rusade ut.

Med ett kort: «Framåt!» befallde hon sina ledsagare utt följa med och skyndade därefter vidare, följande samma väg, som hon gått med kaptenen.

Snart uppnådde hon den öppna platsen, där hon förrådtt honom, och där stryparne utfört ett arbete.

Den glödande solen sände sina brännande heta strålar ned öfver landskopet, öfver det torra, prasslande gräset och den väldiga trädstammen, bakom hvilken mördarne legat gömda för att invänta honom.

Hväsande, afskyvärda armar höllo hvarje punkt besatt. En af dem, en jätte på omkring trettio fots längd, hade slingrat sig kring de uppstående rötterna och hälsade de kommande genom att sträcka fram sitt öppna gap med den klufna tungan, och betraktade dem med sina små, stickande ögon.

Naäma stannade och såg sig omkring.

Här var det hon hade offrat sin trohet och sin kärlek för sin vilda, blodiga religion.

Men på en gång ryckte hon till. Hennes ögon, som för en sekund blixtrat af glädje flammande nu af förbittring och vrede. Hon ryckte sin långa spetsiga knif ur bältet och störtade fram.

on hade upptäckt något.

Öfver det torra, strida gräset höjda sig flera rödbruna stänger, som rörde sig upp och ned, liksom armar, satta i rörelse af flere människor.

Det var halsarne af en jättestor gamart, oerhördt stora fåglar, som finnas i stort antal i tropikerna, där de göra stor nytta genom att förtära döda kroppar, som

annars skulle förpesta luften, då de hastigt öfvergå till förruttelse i den brännande hettan.

«Det är hans lik» stammade hon, «O, de afskyvärda djuren! Naäma skall icke tillåta att de hacka ut hans ögon, äta hans hjärta — o, nej, Naäma skall döda dem!»

Hon stördade bort mot de jättestor gamarna, som tröga och doliga höllo sin måltid,

Hennes den knif träffade närmaste fågeln, som skrikande tumlade omkull, under det de andre hoppade några steg tillbaka, hvarvid de blottade lämningarna af den ohyggliga måltiden.

Naäma sparkade undan den döende fågeln och såg på liket.

«Icke han?» utbröst hon öfverraskad och ryggade ett par steg tillbaka: «Hvar kan han då vara?»

Hon tag ett par steg åt sidan och varseblef då två andra lik, som redan voro nästan uppättna af gamrana,

«Icke här heller!» mumlade hon. Ingendera af dessa tre är han. Det är af våra egna män. Men han måste också vara här, ty han kan icke hafva kommit undan, ehuru han dödat dessa. Ingen kan undgå oss.»

Hennes följeslagar hade emellertid kommit fram till platsen.

«Söker du kaptenen, som du berättat oss om?» frågade en af dem. «Då får du allt söka länge.»

«Huru så?»

«Ser du hyänorna?» sade han och pekade på några sådana djur, som stucko fram sina hufvud ur gräset och betraktade dem. «De infinna sig i stora skaror och släpa bort sitt byte med sig.»

Så snart Naäma varseblef de ofskylvärda rofdjuren närmade hon sig dem hastigt.

«Jag skall taga honom från er», sade hon. «Den jag en gång älskat skall ej blifva edert byte.»

De fega djuren drogo sig hastigt tillbaka, då hon närmade sig, och lämnade platsen tom.

Men icke heller där såg hon till ett spår af kaptenen.

Hon såg upp för att se, om roffågglarna kretsade kring någon annan punkt på den lilla slättan, men alla uppehöll sig på den platsen, där hon sett de andra liken.

«Besynnerligt», mumlade hon för sig själf, «han finns icke här. Han har dödat tre af de våra och kanske jagat bort de andre som hundar. Store ande, ditt offer lever!»

Hennes hjärta slog våldsamt vid denna tanke, och hon skyndade raskt tillbaka till sina kamrater.

Jag befarar, att den store anden denna gång gått miste om sitt offer», sade hon.

Männen skakade på hufvudet.

»Du misstager dig, Naäma», sade en af dem. Ingen undgår de våra, när de fått befallning om att offra honom. Förr eller senare blir han strypt och offrad åt guddomen. Se här!» ropade han och tog upp ett blodigt föremål från marken. »Detta har undgått din uppmärksamhet.»

Han höll i sin hand den blodiga snaran med de båda blykulorna.

»Vid våra faders grafvar», utropade han, »den arm, som slungat denna, har varit stark, och det hufvud, som träffats af denna kula, hårdt som järn. Se, denna platta på kulans sida är ett märke af slaget mot nackbenet.»

»Ja, du har rätt», sade hon. »Men hvar är han då nu?»

»Hyänorna hafva släpat bort honom med sig», svarade mannen. »Du kan vara säker om, att den vackre kaptenen sedan flere timmar tillbaka är uppäten af de de glupska bestarna.»

De andre skrattade och kastade en gickande blick på henne. De hade hört talas om hennes obesvarade

kärlek och kunde icke förstå, att den ännu lefde, blandad med hatet.

Naäma förblef likväl lugn och kall.

»Du har rätt», svarade hon. »Han är död och har blifvit bortsläpad af vilddjuren. Jag har således fyllt mitt värf och bragt den store anden sitt offer. Kommen, I röde män, nu gäller det henne! Vår chef har befallt och vi lyda.»

Just som hon ämnade gå vidare, framträngde från vänstra sidan soldater med fällda bajonetter.

Naäma stannade hastigt och grep revolvern. Hennes följeslagare gjorde detsamma.

»Gifven eder!» ropade officeren, som anförde dem. »Kasten edra vapen, annars ären I dödens!»

»Sennor Milfort», ropade Naäma och skyndade fram. »Jag har ett budskap till eder!»

Utan att fråga efter de hotande gevärspiporna trädde hon hastigt fram till honom och lämnade honom den lilla ringen, som patern Anselmo lämnat henne.

»Ned med gevären!» befallde han, då han fick se denna. »Dessa personer äro vänner.»

»Stunden är kommen, den högste chefen har befallt oss att handla och befaller dig genom denna ring att föra oss till vårt offer, den sköna signoran.»

»Hvem menar du?» frågade officeren.

»Donna Inez de Barras.»

»Donna Inez de Barras!» ropade officeren och tog ett steg tillbaka. »Har hon flytt? Befinner hon sig här i denna vilda trakt?»

»Hon har blifvit sedd därborta vid bron, som leder öfver floden», svarade Naäma.

»Jag måste finna henne», ropade officeren. »Hon får icke slippa oss ur händerna, hvarken hon eller hennes älskare.»

»Kapten Carlo Lantejas är död», svarade Naäma lugnt.

»Ar han död?» utbrast lord Milfort.

»Ja, herre, han har blifvit offrad åt den store anden, som fordrade hans lif.»

Lord Milfort kastade sin blick på hennes följeslagare, som fortfarande intogo försvarsställning, ehuru soldaterna på hans befallning tagit bort sina gevär.

Sedan sade han långsamt:

»Du säger, att han blifvit offrad, hvilka hafva då utfört denna gärning?»

»Vi, herre, vi tillhöra det heliga förbund, som bringar den store anden de offer han begär, och vi lyda endast guddomens befallning», svarade Naama. »Nu begär den donna Inez de Barras lif, och . . .»

»Tyst!» afbröt han henne med en sidoblick på soldaterna. »Jag vet, hvad du ville säga. Den man, som lämnat dig denna ring begär, att jag skall föra dig till donna Iney, då vi finna henne?»

»Ja, herre, så är det.»

»Det är jag villig att göra», fortfor officeren, »och vi skola finna henne, hvar hon än må vara. Först skall jag endast sända mitt folk tillbaka ned till floden, där de måste gå i båtarne och segla söderut för att undvika några fientliga sammanstötningar. Jag har nog af dig och dina män.»

Detta samtal hade blifvit fördt så tyst, att ingen hört, hvarom det rörde sig. Don Lotario öfverlämnade nu befälet åt en sergeant och uppgaf för honom, att han skulle medfölja de personer, han sammanträffat med, för att taga en framstående upprorsmakare till fånga, och uppmanade honom att skynda med manskapet till båtarne och besätta bron, som ledde öfver floden.

Den tillförordnade befälhafvaren försäkrade sin förman, att hans order skulle blifva punktligt åtlydd, och att man i största hast skulle begifva sig i väg.

Lord Milfort kunde så mycket lättare inbilla soldaterna detta, som ingen af dem var något

närmare underrättad om sakernas verkliga tillstånd.

Man anfog allt vara ett misslyckadt upprorsförsök och anade icke, att dödsfaran närmade sig med orkanens hastighet.

Soldaterna skyndade därför ned till floden och stego i båtarne för att begifva sig till bron, men denna nådde de aldrig.

Då de passerade förbi ett mindre befästningsverk efter floden, hvilket redan var i fiendernas händer, riktades mot dem en fruktansvärd eld med den påföljd, att de alla funno döden i floden och blefvo ett rof för de talrika krokodilerna.

Sedan den sista skymten af soldaterna försvunnit, vände sig Lord Milfort till Naäma och frågade:

»Vet du med säkerhet, att donna Inez lämnat staden och befinner sig här i trakten?»

»Hennes palats ligger i aska», svarade Naäma med ett skadeglådigt leende. »Jag lät själf sätta eld på det.»

»Du?»

»Ja, herre, den förnäma damen älskades af honom, som jag själf älskade. Därför dödade jag först honom och skall nu döda henne.»

»Är du då en kvinna?» ropade officeren förundrad.

»Ja, herre, du känner mig väl. Det var mig du en gång förföljde med ditt folk, och som kaptenen tog i försvar. I skullen sedan duellera med hvarandra för min skull. Jag älskade redan då den tappre, vackre kaptenen, som tog mig i sitt beskydd, och jag hatade dig. Därför var det också jag, som kastade ormen framför dina fötter och vållade, att du sköt miste.»

»Naäma,» ropade officeren, »är det verkligen du, och i denna dråkt?»

»Ja, herre,» svarade han, »det är jag. Jag har redan från min barndom närt ett glödande hat till de hvite och alltsedan tillhört det förbund, som svurit deras

utrotande. De hålla också af mig, ty jag har gjort dem stora tjänster och skall göra dem ännu flera. Nu hafva dessa män valt mig till sin anförare, och vid den store anden, vi skola icke hvila, förrän vi tillintetgjort edert herravälde i vårt land och tagit edra lif, så många I ären.

Lord Milfort tog ett steg tillbaka och lade handen på pistolkolfven.

Naäma skrattade högt.

»Är du rädd?» ropade hon. »Det behöfver du icke, ty du är fridlyst. Chefen har själf befallt oss att skona ditt lif. Du har ingenting att frukta af oss.»

»Älskade du verkligen kaptén Lantejas?» ropade han.

»Ja, herre, jag älskade honom så högt, att mitt blod sjöd som eld vid tanken på honom, att mina ögon skådade sig nästan blinda på honom för att i långa drag dricka kärlek ur hans ädla drag.»

»Och likväl mördade du honom!» utbrast lorden förfärad.

»Ja, herre, jag dödade eller lät döda honom. Jag älskade honom, men lockade likväl ut honom hit, där jag öfveriämnade honom åt mina kamrater. Se, där ligger snaran, som sammansnört hans strupe; där äro kulorna, som gäfvo honom det dödande slaget.»

En rysning genomlade den unge mannen, då han hörde detta utbrott af obändig lidelse.

»Jag dödade honom för att han icke älskade mig, ehuru jag bönföll honom», fortfor hon. »Hade han besvarat min kärlek skulle jag hafva flytt bort med honom, och försvarat honom med mitt eget lif. Men han erbjöd mig endast en broders ljummare tillgifvenhet, samt talade ständigt om henne. Då handlade jag som en skogarnes dotter. Jag offrade honom åt mina fäders guddomligheter och lät hyänorna förtära hans kropp.»

Hon skrattade vildt och började dansa omkring framför honom.

»Nå, och nu?» frågade han.

»Nu», upprepade hon, »nu nalkas hämndens timmar, nu skall jag släcka min längtan efter honom, mitt hat till henne, som tvang mig att låta döda honom, i hennes blod. O, herre, för mig till henne, eller henne till mig! Hon skall tro dig, som är hvit liksom hon, och följa dig, och då skall jag döda henne' då skall jag hämnas!» Icke den onde anden skulle kunna finna på större marter än jag, då det gäller henne.»

Han var fruktansvärd att åse. Ögonen blixtrade, läpparna rörde sig, och händerna knöto sig af raseri.

Lord Milfort betraktade henne med förskräckelse.

«Och om jag nu icke vill», sade han, «om jag vekar att göra, hvad du ber mig om?»

«Det skall du icke, herre», sade Naäma, »det någar du icke, ty ett enda ord af mig är tillräckligt för att ställa dig inför domstolen. Du är en af de samman-svurne, du står under vår chefs befallanderätt, och man skall låta hänga dig som en förrädare, när man hör huru uselt du burit dig åt, huru du förrådt dina egna landsmän. I annat fall skall jag döda dig, och detta hvar du än må befinna dig, om du än vore omgifven af ett helt regemente soldater. Välj nu själf, herre!»

Lord Milfort bleknade. Ehuru han med sin usla karaktär icke hyste några betänkligheter mot att vara vän med de värsta banditer, om han hade fördel däraf, så ryste han dock vid tanken på att taga en så fruktansvärd hämnd på den kvinna som försmått honom och med förakt stött tillbaka hans kärlek.

«Nå väl, herre», sade hon, «välj fort, ty tiden ilar!»

«Godt, jag skall icke motsätta mig, att du hämnas på den sköna donnan.»

«Bra, men hur snart låter du mig råka henne?»

«Ah, vi skola väl snart söka rätt på henne. Ännu känner jag ej hennes vistelseort.»

«Nå, det är ju bra. Den stolta damen har troligen funnit ett gömställe hos någon af sina landsmän. Hos dem är jag maktlös, och det är där jag behöfver din hjälp. Har hon möjligen tagit sin tillflykt till armen måste du föra mig genom dess led. Hvar hon än är, måste jag finna henne. Ingen plats må vara stängd för mig och min hämnd.»

«Lita på hvad jag sagt», sade han, men trots sin usla karaktär bäfvade han för den hämnd, den unga indianskan ämnade taga, och tänkte på, huru han skulle kunna undgå att hålla sitt löfte till henne.

«Låt oss nu fortsätta med våra eftersökningar» fortfor den unga flickan. «I närheten här ligger en gammal tempelruin, och om vi styra våra steg där förbi komma vi till en banad väg, den hon troligen begagnat sig af. Orkanen har tvungit de vilda djuren att söka upp något skydd och på detta sätt underlåtit hennes flykt. Ställ dig nu i spetsen, herre; soldater, om också infödda, kunna ej höra till upprorsmännen, då de anföras af en officer.»

De sista orden yttrades med befallande stämma.

Den unge officeren ryckte till. Nu först kom det väsentliga i planen i dagen. Han skulle helt och öppet spela förrädare genom att ställa sig i spetsen för ett stryparband, som, då det anfördes af en af armens officerare, ej skulle misstänkas utan mottagas med öppna arman som beskyddare och vänner. Donna Inez de Barras skulle ej det minsta draga i betänkande att följa dem, om så vore af nöden.

Nu var det emellertid för sent för honom att draga sig tillbaka. Han hade sändt bort sina egna soldater, och rådligast för honom var alltså att hålla god min. I annat fall riskerade han att hvilket ögonblick som helst förlora sitt lif.

Betalningen för detta var den sista återstoden af hans tvetydiga heder.

«Nå framåt då», kommenderade han, «följen mig!»

Naäma sprang fram och ställde sig i spetsen för truppen.

«Låt mig visa vägen!» ropade hon. «Jag känner bättre till denna trakt än du, herre.»

Hon skyndade därpå med blixtrande ögon framåt i riktning mot den gamla ruinee.

Tyst och nedstämd följde henne lord Milfort. Hans tankar voro än hos den förskräcklige jesuiten, den hemlighetsfulle pater Anselmo, än hos den vackra donnan.

Nu, sedan den unga indianskan tillintetgjort hans rival och dödsfiende, ville han försöka rädda sin kärlek.

Ett vågadt företag! Han utsatte sig, om det blefve upptäckt, för jesuitens och stryparbandets hämnd, och denna skulle visserligen ej uteblifva.

Däremo kunde donna Inez ej gärna neka honom sin hand, då han visade henne den fruktansvärda fara som hotade henne och från hvilken han räddade henne.

Så skulle han göra. Hade han förut förrådt sina landsmän, så kunde han nu med godt sannvete förråda sina nya bundsförvanter.

Under det dessa tankar genomflögo hans hufvud, marscherade han framåt, följd af Naäma och hennes kamrater.

Om en stund voro de framme vid den gamla ruinen.

Den sista orkanen hade kastat ned ännu flere väldiga stenblock på marken.

Åtskillige träd lågo kullvräkta rundt omkring, och af det friska utseendet på det hvita träet i brotten kunde man se, att det ej var många timmar sedan orkanen brutit af dem, som man bryter ett bräckligt rör.

Officieren stannade utanför ruinen.

«Här måste en undersökning företagas», sade han. »Denna gamla ruin kan innehålla ypperliga gömställen.»

Naåma ryckte på axlarne.

«Såå, tror du, herre, att han där skulle lämna någon tillträde?»

Man dessa ord pekade hon på en stor brunspräcklig orm, som låg sammanrullad på ett stenblock nära ingången, belyst af en solståle, som föll på honom genom en öppning i det tätå löfverket.

«Den kan ha kommit hit sedan», menade officern.

«Icke denna art», svarade den unga indianskan. «Den lefver och dör på samma ställe och tillåter ingen att smyga förbi utan dödar alla med sina ytterst giftiga bett.»

Därmed gick hon vidare och vek af in på en stenig väg, som slingrade sig fram mellan snåren af bamburör och ormbunkar.

«Detta är den väg de vilda djuren begagna, då de begifva sig ned åt floden. Några mil härifrån blir den bredare och bekvämare. Vi vilja följa den och anropa den store anden om att föra oss rätta vägen.

Hållande sin bössa i handens kyndade hon därpå före med lätta, snabba steg.

Månnen, som varit med henne, och officern följde henne, under det den senare gång efter annan lyssnade till ljudet af skottväxlingar, som af vinden fördes öfver floden och nådde hans öra.

Han gick nu att förråda sina landsmän, under det man rundt omkring höll på att mörda dem.

Kanonskotten och gevärssalvorna, som hördes nästan oafbrutet, var de olyckligas sista hälsning, innan man beredde dem en död under tusentals olika kval.

I den gamla ruinen, förbi hvilken de nys passerat, stoda emellertid flera personer lyssnande till ljudet af skottväxlingen bortifrån staden.

Dessa voro våra bekanta, Costal, Leon de la Zanca, donna Jnez de Barras, och kapten Carlo Lantejas.

Blek och mutt stödde han sig mot axeln på den unga kvinnan, som betraktade honom med blickar, fulla af den varmaste och innerligaste kärlek.

«Älskade,» hviskade hon till honom, «gå till hvila, ty du endast mattar dig ännu mera genom att lyssna till ljudet af dessa skott. Du kan ju i alla fall ej nu bringa någon hjälp. Gå till hvila! Jag, din egen Inez, skall vaka vid din sida.»

Kaptenen smålåg emot henne.

«Min ljufva Inez,» sade han och tryckte en kyss på hennes läppar, «visserligen har den heliga jungfrun på ett underbart sätt räddat mitt lif, men ej för att jag skulle vara en overksam åskådare af de strider, som utkämpas, och ligkiktigt se på, huru man mördar mina landsmän. Nej, icke kan du mena, att min plats är här, som om jag likt en feghjärtad soldat ville draga mig undan striden, icke kan du verkligen önska detta, min Inez?»

«Jo, älskade,» svarade han, «jag icke endast önskar det, utan jag bönfaller dig om att stanna där du är. Så matt och svag, som du ännu är efter den fruktansvärda striden, skulle du endast gå en säker död till mötes, och på detta sätt afskure du också all möjlighet för oss att en gång upptäcka och afslöja den nidning, som är upphafvet till vår närvarande olyckliga ställning.

Hvila hellre ut dig ett par dagar! Snart är väl min lilla betjänt tillbaka med underrättelser om den närvarande ställningen.»

Kaptenen svarade icke utan satte sig tyst på moss-läger, som Costal tillredt åt honom.

Han var verkligen mycket klen.

Då Dostal kom till ruinen med honom hade han måst ropa negergoesen till hjälp för att bära in honom.

Bladet strömmade fortfarande ut genom mun och

nåsa, en följd af det hårda slaget af blykulan Först sedan donna Inez en god stund baddat honom med friskt vatten, som hennes svarta betjänt hämtade åt henne i närheten vaknade han upp ur sin bedöfning och började blödnigen upphöra.

Donna Inez hade varit nära att falla i vanmakt vid första anblicken af honom af blandad glädje och sorg.

Återseendets glädje, sedan han uppvaknat till medvetande, låter sig ej, beskrifvas.

Hon omfamnade honom och nämnde honom vid de ömmaste smeknamn, under det han smålog matt och sakta tryckte hennes hand.

En lycka var det för det dem båda midt olyckan.

Snart föll kaptenen i en välgörande slummer, under det donna Inez anropade himlen om hjälp för den ålskade. Costal höll utkik, delvis biträdd därvid af den unge negerbetjänten, som i uppsluppen glädje dansade rundt på golfvet och lekte med lille Leor, som först med förskräckelse sett på den sårade, medvetlösle mannen.

Natten förflöt lugnt, och på morgonen vaknade kaptenen betydligt stärkt till sina krafter. Han fick nu läsa den fruktansvärda listan, och såg med rysning nämnen på de lifdömde samt dödsdagen.

Allt blef med ens klart för honom. Nu insåg han, hvilken afskyvärd komplott man smidt ihop mot honom och de andre arfvingarne till millionerna.

Driffjädern i alltsammans var den, som skulle inbärga den egentliga vinsten däraf, och därför var det också han, som satte planen i verket.

Han insåg, att man ådömt honom ett vanärande straff, blott för att sedan hjälpa honom på flykten och föra honom hit ut i vildmarken.

Allt var så slugt genomtänkt, att det nästan skulle varit en omöjlighet att hitta på ledtråden, om icke, som här, händelsen kommit dem till hjälp.

Lord Milfort skulle som sin andel hafva donna Inez, säkert utan att han anade, att hon var dömd till döden.

Rysande lyssnade kaptenen på donna Inez berättelse, och han måste medgifva, att här kunde man ej annat än möta list med list.

Man borde naturligtvis söka undvika en sammanstötning med de vilda, kringströfvande mördarbanden och och låta alla lefva i den tron, att man vore död. Sålunda skulle man göra pater Anselmo trygg, och när han till sist menade sig stå där trygg, med segern i sina händer, skulle man framträda och rycka den ifrån honom.

Det gällde att öfverlista honom. Man skulle blottställa sig för faran och tillintetgöra den på samma gång man utspridde ryktet om sin egen tillintetgörrelse.

När striden vore slut skulle ett lagbundet tillstånd åter inträda i landet och man skulle då rikta uppmärksamheten på denna fruktansvärda förening, hvilken som sin främste ledare räknade en af kyrkans mest framstående män.

Det gällde endast att hålla sin vistelseort hemlig så länge som möjligt.

Kaptenen hade ej suttit många minuter på sitt mossläger, förrän raska, lätta steg hördes utanför ruinen.

«Så, är du nu tillbaka!» ropade Costal, då han varseblef negergossen, som nu återvände från sin forskningsfärd.

Med ett mod, som man måste beundra, hade han vågat sig in i staden, för att taga reda på hvad som hänt där.

Han såg förfärad och upprörd ut.

»Nå, hvad har hänt?» ropade kaptenen. »Har du varit i dödsfara?»

»O, kapten, o, sennores», stönade han. »det är fruktansvärdt! Staden är i händerna på våra fiender. De vilda krigarne mörda kvinnor och barn; vårt vackra land

INDIANFLICKAN

!Med dessa ord höjde han sin pistol och gaf eld.

lats står i lågor, det enda hus man satt eld på, och lågorna hvirfla upp från de instörtade bjälkarne. O, herre, o, sennora, de skjuta med stora bössor, och gatorna äro fullströdda med lik.»

»Och mina landsmän, soldaterna af mitt eget regemente, hur är det med dem?» ropade kaptenen med blixtrande ögon.

»Det finns inga soldater kvar i staden. Generalen har tagit alla med sig, då han flydde», svarade gossen.

»Heliga jungfru!» ropade kaptenen och slog händerna tillsammans, »men då äro ju kvinnor och barn utan ringaste försvar.»

»Ja, herre, ingen försvarade dem», svarade den lille negern, »men det är ej heller många kvar af dem, ty de rasande odjuren döda dem hvar de träffa på dem. De tränga sig in i husen och uppsöka dem, och nu är kanske knappast tio personer kvar af stadens invånare.»

»Förfärligt, rysligt!» ropade kaptenen.

Donna Inez hade blifvit lika hvit i ansiktet som en nyfallen snö:

»Odjur!» mumlade Costal, »och detta tillåter deras anföraree, denne kapten Jacopol!»

»Och de äro här i skogen», fortfor gossen. »De marscherade strax här förbi och voro till antalet ungefär trettio med den elake kaptenen som anförare.»

»Den elake kaptenen?» upprepade kapten Lantejas. »Förklara dig närmare!»

»O, jag kände genast igen honom. Han gick alldeles förbi mig, medan jag låg gömd mellan bladen på ormbunkarne. Det var han, som älskade donna, som arresterade kapten.»

»Lord Milfort?» utropade kaptenen öfverraskad.

»Ja, just han» svarade gossen. »De ämnade undersöka ruinen här, men den dödade ormen, som sennor Costal kastat dit ut, afskräckte dem, så att de gingo för att söka efter henne på annat håll.»

Donna Inez blef om möjligt ännu blekare än hon var förut.

»Det är mig sökandet gäller», utbrast hon.

»Ja, därom är intet tvifvel, sennora», svarade Costal. »Och deras sökande gäller icke allenast Er, utan också mig. Upproret är en ypperlig tid för mord och ogärningar.»

»Var det infödingar du såg?» frågade han därpå vänd till den unge negern.

»Ja, herre», svarade denne.

»Då få vi icke dröja en minut längre här», fortfor Costal. »Man vet alltså troligtvis, att Ni tagit Er tillflykt hit till skogen för att rädda lifvet, men spårhundarne skola snart inse att de söka förgäves och vända tillbaka hit. Därför måste vi genast bryta upp och söka oss en annan, säkrare fristad, därfån vi i lugn kunna afvakta händelsernas gång eller och måhända på ett aktivt sätt ingripa om så är nödigt. Sutte vi halt och hållet overksammas skulle vi ju icke vara män.»

»Bra taladt!» ropade kaptenen. »Det är just hvad jag tänker. Låt oss icke förspilla en enda minut utan genast bryta upp härifrån och försöka på en omväg komma ned till floden, där vi alltid träffa på någon båt, hvarmed vi kunna fortskaffa oss i hvilken riktning vi önska.»

»Stanna kvar här älskade!» utbrast donna Inez. »Du är ännu matt och svag, och du skulle snart duka under för en resas besvärligheter, helst genom denna farliga trakt. Jag ber dig, stanna ännu kvar ett par dagar!»

Just som kaptenen ämnade svara, nåddes deras öron af ett besynnerligt ljud.

Det var som surrandet af en oerhörd bisvärm.

Costal sköt upp dörren på glänt och blickade ut.

»Stilla», hviskade han, »icke ett ljud!»

En stor skara af vilda gestalter i fantastiska dräkter drog förbi ruinen och stannade några steg i-

från dem i den tätta småskog' som växte rundtom kring

»I morgon skola vi taga denna ruin i besittning», hörde de en röst yttra.

Svaret härpå kunde de ej uppfatta, men om några minuter sågo de åter hela massan sätta sig i rörelse och riktningen ned emot floden.

»Det var en afdelning af de upproriske slafvarne», sade Costal. »I hörden själfva hvad de sade, att de om morgon skulle taga denna ruin i besittning och använda den till sin vistelseort under den närmaste tiden, och det är följaktligen förenadt med yttersta fara att stanna här längre.»

»Att påträffas här voro detsamma som döden», ropade kaptenen. »Låt oss därför begifva oss af! Jag känner mig tillräckligt stark att företaga äfven en lång vandring. Låt oss draga oss längre åt sidan och söka uppnå floden, så blifva vi nog räddade. Gud och alla helgon stå oss bi!»

Ingen hade längre något att invända, och våra vänner lämnade därför ruinen samt började den farliga vandringen genom urskogen i den öfverenskomna riktningen.

Ett oafbrutet dunder ljöd från sidan åt staden till och förkunnade, att striden ännu rasade, och att ännu många fingo sätta lifvet till för detta uppror på lidelsernas haf.

Costal har den lille Leon på sina axlar och gick i spetsen, följd af kaptenen, hvilkens krafter tilltagit så, att han nu verkligen kunde upptaga striden med en fiende

Den ridderlige meztisen hade delat sina vapen med konom. Donna Inez bar i bältet under sin korta rock tvenne revolverar, och den lille negerbetjänten smekte med en dryg portion själfkänsla kolfven af en ryttarpistol, som stack fram under hans brokiga blus.

Ammunitionen felades heller icke. Tillsammans hade

de omkring hundra skott, hvilka Costal och kapten Lan-tejas fördelat lika mellan sig.

Ungefär en half mil från ruinen, antog landskapet ett ännu vildare utseende.

Splittrade klippor bevuxna med höga, mörka träd omväxlade med djupa dalar, och dånande vattenfall stör-tade skummande ned i afgrunder mellan klipporna.

Långa en brant klippvägg ledde en smal väg.

Det var ingen bekväm väg, ty saaden, som betäckte den, hvirflade upp omkring dem i stora moln, het och torr som den var af de brännande solstrålarne, som med intensiv styrka föllo lodrätt ned öfver dem.

Det var en fruktansvärd väg.

Men ingen annan fanns. Bakom dem ljödo fortfa-rande skott och rop, under det möjligen en fristad vän-tade dem, om de fortforo att gå framåt.

Kaptenen hade lagt sin vänstra arm kring lifvet på donna Inez, och lät den andra hvila på kolfven af den spända pistolen som han bar i sitt bälte.

»Å, hvilken väg», utbrast donna Inez, »och hvilken förfärlig hetta!»

Hon saknade icke skäl för sin klagan. Tistlar och törnen hade slitit sönder hennes tunna skor, och hennes fötter voro ömma och uppsvällda af vandringen, ovan som hon var vid att gå.

Men det gällde lifvet, ty mördarne voro kanske i hålarne på dem. De hade intet annat val än att fort-sätta sin vandring.

Då solen till sist sjönk, hade de tillryggalagt tolf mil i den brännande solhettan och den glödgheta sanden.

»Halt!» kommenderade Costal. »Vi gå nu ej längre i afton utan tillbringa natten här.»

Han stannade på en grönskande plats, och nästan i samma ögonblick sjönk den utmattade donna Inez ned på marken nästan uppgifven af trötthet.

Men liksom om hon blygdes öfver detta tecken till

svaghet, vände hon sig till sin trolofvade och sade småleende:

»Min gode Carlo, du må komma ihåg, att jag endast är en kvinna!»

Knptenen böjde sig ned och tryckte en kyss på hennes läppar.

»Du är en kvinna, älskade, men med en hjältes mod och beslutsamhet», sade han. »Må nu Gud vända allt till det godo för oss!»

Han pekade upp mot den djupblå himmelen, där stjärnorna tindrade, och gick sedan bort till Costal för att hjälpa till vid tåndandet af det outhärliga bålet.

Förföljda.

I daggryningen bröt man åter upp och fortsatte resan utan att något hindrande inträffade, och då nästa nattläger intogs, var man nästan lugn för, att deras fiender antingen förlorat spåret eller af andra skäl uppgifvit förföljandet.

Så tänkte åtminstone donna Inez, men kaptenen och Costal voro af annan mening.

De visste båda, att deras förföljare icke så lätt skulle uppgifva sitt byte, utan tvärtom just genom motståndet eggas till ännu större ansträngningar för att få det i sina händer.

Det kom således aldrig i fråga, att de uppgåfvo förföljandet, om de också skulle nödgas genomtåga hela landet. Detta skulle engång taga slut, då hafvet utbredde sig framför flyktingarne, och då voro de i sina förföljares våld, då skulle den afgörande stunden stå.

Donna Inez hade, som man väl kan tänka sig, ingen föreställning om detta fanatiska hat, som sporrade dem. Hon föreslog därför, att man skulle vända om och söka

uppnå någon annan stad, där man möjligen kunde påträffa försvarare.

Costal skakade på hufvudet.

«Sennora», sade han allvarligt, det finns icke ens en enda soldat i närheten. De hafva alla flytt eller blifvit dödade.»

Donna Inez ryste och kastade en ängslig blick omkring sig, som om hon fruktade att få se vilda gestalter med mörka ansigten titta fram mellan trädstammarna.

Hon fattade kaptenen i armen.

«Se», hviskade hon, «se dit bort!»

Kaptenen blickade i den angifna riktningen, men upptäckte ingenting.

Rundt omkring såg man endast en vild, klippig trakt med djupa urskogar och djupa klyftor och afgrunder.

»Hvad var det du såg, min älskade?» frågade kaptenen. «Du darrar ju.»

«Jag tyckte ett ögonblick, att jag såg konturerna af flera män skymta mellan ormbunkarna där borta», svarade hon. «En af dem vek också undan bladen, liksom ville han riktigt söka upptäcka, hvilka vi voro.»

Kaptenen fattade en pistol i hvardera handen och gick raskt fram mot den utvisade platsen, där yfviga, nästan trädliknande ormbunkar växte.

Han gick in bland dem och såg sig omkring åt alla håll. Men ingenstädes kunde han upptäcka någon mänsklig varelse. Allt var stilla med undantag af att några fåglar, som suttit bland bladen, skrämnda flögo sin väg.

Emellertid var han en alltför försiktig man att icke noga undersöka allt, ty han kände till indianerna och visste, att de i list och förslagenhet äro de främsta af alla.

Han stod därför stilla och kastade forskande blickar omkring åt alla håll.

Därpå gick han bakom träden för att se, om där fanns någon, ~~men~~ ~~ej~~ heller där kunde han upptäcka det

ringaste misstänkt. Utan tvifvel hade donna Inez denna gång sett miste.

Med ett småleende återvände han sedan till de andre.

«Du har tvifvelsutän sett fel, älskade Inez», sade han. »I din oroliga sinnesstämning tyckte du endast, att du såg mänskliga gestalter bakom buskarna. Hade det funnits någon där, skulle de ovillkorligen varit kvar, men det är där alldeles tyst och fridfullt.»

Sedan han med en smekning lugnat henne, fortsatte de vandringen.

Liksom förut bar Costal den lille Leon på sina axlar.

«Vi befinna oss nu i en mycket farlig trakt,» sade mestizen, då han efter en stunds vandring stannade. Nästan ofarbar väg och otaliga vilda djur göra vår färd ytterst farlig och besvärlig, och dessutom måste vi använda stor försiktighet för att icke träffa på några af de vilda, fientliga stammar, som ofta plåga göra påhälsningar här i trakten. Skulle man kunna resa här alldeles trygg, behöfde man verkligen hafva en eskort af ett helt regemente soldater, ty litet emellan har man sett att resande, som färdats denna väg, spårlöst försvunnit, utan att man någonsin vidare fått höra något af dem.»

Detta var inga lugnande upplysningar och donna Inez kände, att hennes mod började svikta.

De sågo sig omkring och måste medgifva, att trakten såg allt annat än säker ut.

Visserligen ägde den en storslagen prägel, men den såg också fruktansvärdt vild ut.

De väldiga skogarna med siua jättelika trädstammar tätt sammanbundna af lianer och andra slingerväxter erbjödo en anblick af urskogen, sådan den varit från uråldriga tider.

Detta oakadt färdades ej sällan resande denna väg. Det fanns knappast någon annan åt detta håll. Men regeringens brydde sig likväl icke om att förbättra den på något sätt eller laga att säkerheten blef större. De vilda

stammarne fingo här ostördt passa på tillfällen att släcka sitt hat mot blekansiktene, och de understöddes i sitt arbete af samvetslösa banditer, som här ofta lade sig i försåt för de fredliga resandena för att mörda dem och plundra dem på alla sina tillhörigheter.

Mera passande plats härtill kunde de aldrig finna. Vägen, som med lätthet skulle kunnat bringas i hjälpligt, ja ganska godt stånd, stängdes litet emellan af kullvråkta trädstammar eller stenblock, och de täta snären omkring erbjödo präktiga bakhåll.

Costal satte ned Leon på marken och fattade sin bössa. Kaptenen släppte sin trolofvade, som han förut stödt genom att lägga armen kring hennes lif, hvarefter man ordnade sig så, att den lille gossen jämte donna Inez gick i midten, Costal bildade förtruppen och kaptenen samt den lille negerbetjänten eftertruppen.

Anledningen därtill var, att man kommit till en plats af mycket misstänkt utseende.

Rundt omkring höjde sig de väldiga trädjättarne, nedtill omgifna af täta bladväxter med prunkade blommor. Vägen, som slingrande sig fram emellan dem, var knappt fem fot bred och blef mörkare och mörkare ju längre in man kom. Här och var såg man några afhuggna trädstammar, som buro vittne om, att yxan här svängts af någon flitig skogshuggare, men det var också det enda spåret man såg här, som vittnade om någon slags kultur. Själva vägen var mycket stenig samt däremellan så sumpig, att våra resande ibland sjönko ned långt öfver fotknölarne i gyltjan.

Långsamt drog man framåt med pistolerna spända och fingret på trycket. Med blickarne genomträngde man så vidt möjligt den närmaste omgifningen och stannade vid minsta buller beredd på att försvara sitt lif vid ett möjligt anfall.

Men denna gång tycktes man hafva öfverdrifvit faran, ty öfverallt härskade den djupaste stillhet och lugn.

Vägen slingrade sig fortfarande fram genom snären i samma mystiska dunkel. Men på en gång upphörde den plötsligen.

Vägen spärrades helt oväntadt af en mur af väldiga trädstammar, omslingrade och förenade med hvarandra af klångväxter så sega, att vidare framträngande var fullkomligt otänkbart.

Äfven om man skulle kunnat bana sig väg igenom där, skulle det varit högst vanskligt, ty bakom förtätningen ljödo, dofva rytanden och hesa tjut som varnande röster.

Costal såg sig omkring.

«Vi måste hafva gått vilse», sade han till sist. «Här kunna vi icke komma längre.»

En suck banade sig väg öfver donna Inez läppar. Hon var alldeles uttröttad och förmådde nätt och jämt hålla sig uppe, och den lille Leon bad snyftande om vatten för att släcka sin brännande törst.

Kaptenen betraktade henne och barnet med en blick full af medlidande. Han visste, hvad en resa i urskogen hade att betyda. Deras krafter voro redan nästan förbi, och hvad skulle man sedan taga sig till?

«Vi skola söka få reda på en källa», sade han, «men först och främst måste vi vända om. Här kunna vi icke en gång tända upp en eld utan att befara att sätta eld på skogen, i hvilket fall vi vore förlorade. Kom hit, Leon, så skall jag bära dig. Kanske hitta vi på någon källa vid någon af de sumpiga platser vi gå förbi, och då skall du få vatten.»

Gossen fortfor att gråta och vrida sina små händer.

Törsten plågade honom obeskrifligt i den tryckande solhettan, som strålade ned genom öppningar i löfverket och gjorde luften därnere kvaf och tryckande.

«Gif mig vatten!» ropade han åter. «Leon kan icke andas för törst.»

«Tyst för Guds skull!» ulbrast donna Inez förskräckt.

«Låt ingen höra ljudet af din röst! Minns du icke de där elaka männen? De skola genast komma döda både dig och oss, om de få höra att du gråter!»

Gossen tystnade och försökte undertrycka sina snyftningar.

Costal gick framåt mörk och sluten. Han kunde icke dölja för sig själf, att, om man icke före nattens inbrott finne den rätta vägen, det vore nästan ingen utsikt till räddning. De sväfvade verkligen i största lifsfara.

Hade han varit ensam, skulle han icke dragit i betänkande att bana sig väg fram igenom snären, men med en kvinna och ett barn i sällskap kunde detta ej komma i fråga.

Han hade därför intet annat val än att fortsätta marschen och i första rummet utse en plats, där man kunde tillbridga natten.

Under det han vandrade framåt flögo hans blickar spannade omkring åt sidorna för att upptäcka någon annan väg. Men förgäfvades. Ingen syntes till, och till sist var han fullt säker på, att han gått vilse, ehuru han icke kunde inse, när detta skulle hafva skett.

Då han efter omkring en half timmes jakt vände om en krökning af vägen, stannade han plötsligt och ryckte häftigt ned bössan från axeln, där han bar den hängande vid en läderrem.

Hans skarpa kringilande blickar tyckte sig just hafva sett ett ansikte titta fram mellan några stora blad och därpå försvinna, just som han slog in på den nya riktningen af vägen.

«Hvad står på?» frågade kaptenen och ämnade rusa fram.

«Tyst stanna kvar och lämna icke Er plats, herre», svarade mestizen hviskande. «Vi få icke blottställa senoran och barnet genom att beröfva dem försvaret bakifrån. Men det föreföll mig, som om jag sett ett ansikte

titta fram mellan bladen där framme, och mycket skulle jag taga miste, om jag icke kände igen detsamma.

Han blickade åter ditåt, men nu var ansiktet försvunnet.

«Jag kunde just ana det», mumlade han.

«Sennoran har ej sett fel; vi blifva i all hemlighet förföljda.»

Han skyndade bort till den plats, där han varseblifvit ansiktet, men nu fanns där ingen. Platsen var tom som förut och personen spårlöst försvunnen.

Han vinkade de båda andra närmare, och man fortsatte åter sin vandring med fingret på trycket, noga undersökande omgifningen, innan man ryckte vidare.

Leon klagade fortfarande öfver törst och sjönk till sist halft medvetlös omkull på den steniga vägen.

«Stackars liten», mumlade Costal. «Jag skall väl bära dig, fastän det är en farlig börda, då man hvilket ögonblick som helst måste vara beredd på att bruka sina vapen.»

«Jag dör!» stammade den lille. «Vatten vatten!»

Negergossen, som visat en viss tillbakadragenhet, såg sig nu omkring åt sidor; och hans ansikte lystes upp, då han upptäckte en präktig banan, som framskymtade mellan gräset på något afstånd ifrån dem.

«Vänta, lille sennor», sade han, «nu skall jag bringa dig en läskedryck.»

Med en katts smidighet ilade han öfver vägen och in bland buskarna.

Några ögonblick senare var han tillbaka med frukten, men hans ansikte uttryckte en sådan förskräckelse, att kaptenen utbrast:

«Nå, hvad står på, har du sett en orm mellan buskarna, eller hvad går åt dig? Du darrar ju som ett asplöf.»

«Tyst, för alla goda andars skull!» hviskade gossen.

«Icke någon orm har jag sett, utan de vilde männen och»

honom, den elake officern, och de äro alldeles här i närheten.»

«Hvad är det du säger?» utbrast kaptenen.

«Har du sett den elake officeren och stryparne, eller hur är det?»

«Ja», hviskade negern, «det kan sennor själf förvisa sig om. Jag såg dem där igenom buskarne ute där på branten, och långt nere i dalen, som ligger nedanför såg jag de vilda männen och en hvit i uniform. Det var den elake officern, det kan jag svära på O, sta ckars negergossen har goda ögon!»

Kaptenen vände sig till Costal, som helt lugnt skurit sönder den saftiga fruktan och låtit den lille Leon suga på det friska, sötaktiga köttet.

»Nå, hvad säger du nu, Costal?» frågade han.

»Bra att vi på förband få reda på, hvar vi hafva våra fiender, så att vi kunna taga oss till vara för dem. Låt oss nu genast bryta upp igen och i annan riktning, ty nu komma vi dalen på alltför nära håll. Kom, sennora, Ni och Er lille betjänt få taga barnet om hand, ty nu törs jag icke bära på någon börda, i händelse det blefve fråga om strid. Ni, kapten, må gå sist för att betäcka oss bakifrån. Kom nu, skynda på!»

»Vänta en minut!» sade kaptenen och sprang bort åt det håll, där negern sett banditerna.

Då han kom tillbaka, såg han ut att vara ännu mera öfverraskad än den svarte betjänten.

»Hvad har min tappra vän sett?» frågade mestizen.

»Tvenne personer, som jag aldrig skall glömma», svarade kaptenen med dämpad stämma, »utom lord Milfort, hvilken jag genast kände igen trots det betydliga afståndet.»

»Hvad var det för personer?»

»Jo, på vägen längs foten af sluttningen kom en ung inföding och mötte en person som kom från motsatta sidan, och hvilken troligen var den Ni såg. Jag igen-

kände dem genast. Den ene var den unga indianskan, hon som sedan förrådde mig åt lönmördarbandet. Den andre var den skurken till krogvärd, som i Santa Fé stod mig efter lifvet. De tycktes känna hvarandra, ty de hålsade bekant på hvarandra, och värden gjorde tvifvelsutan den andre bekant med hvad han sett, ty han visade med handen åt detta håll. Således var det ingen inbillning, då donna Inez och sedan Ni, Costal, tyckt er se människogestalter i snären, ty det har naturligtvis varit denne skurk, som antingen i sällskap med flera andra eller ensam följt efter oss och nu begär de där lönmördarnes hjälp för att få oss i sitt våld.»

Donna Inez blef ytterst förskräckt.

»Store Gud,» utbrast hon, »vi äro förlorade.»

»Visst inte ännu,» anmärkte Costal med största lugn.

»Ännu återstå tre timmar, innan natten kommer, och under den tiden skola vi bana oss väg genom snären och uppsöka ett gömställe åt oss, där vi kunna vara säkra.»

Kaptenen slöt donna Inez i sina armar och sökte med sina ord bidra till att lugna henne.

»Snart äro vi framme i bergen, och där äro vi tills vidare i någorlunda säkerhet. Dit har jag ofta flytt, då Edra landsmän förföljt mig, och känner till hvartenda kryphål, som finnes där, och länge skall det ej dröja, förrän vi hafva funnit ett godt gömställe.»

»Nå, i den heliga jungfruns namn, låt oss då genast bryta upp härifrån. För oss hvart Ni vill, Costal, vi anförtro oss i Edra händer.»

Costal bugade sig och vände sig därpå om samt började åter vandringen.

Snart varo våra vänner åter inne i den oändliga urskogen och omgifna af dess djupa dunkel.

Efter honom följde kaptenen, som bar en spänd pistol i handen, och donna Inez, likaledes beväpnad och med Leon vid handen; den lille negerbetjänten avslutade tåget.

De ledo alla af hunger törst och trötthet, isy nerhet Leon, men det var nu ej tid att tänka därpå utan endast på den enda utvägen till räddning.

Lifvet stod ju på spel för dem alla.

Kaptenen Lantejas hade icke sitt felt. Den inföding han sett på vägen var verkligen Naäma, och den man, som där kom henne till mötes, var ingen annan än den krogvärd, om hvilken vi hörde kaptenen nämna.

Han var nu på återvägen till sina kamrater, sedan han inrapporterat donna Carmen de ha Zancas död för sin förman pater Auselmo. Han hade nu order att sluta sig till Naäma och hennes band för att bistå dem i utförandet af dödsdomarne på de andra kvarlevande arfvingarna.

I sällskap med fem eller sex andra personer af samma halt som han själf hade han af en händelse upptäckt våra vänner, utan att dock igenkänna kaptenen, hvilken han antog vara donna Inez tjänare.

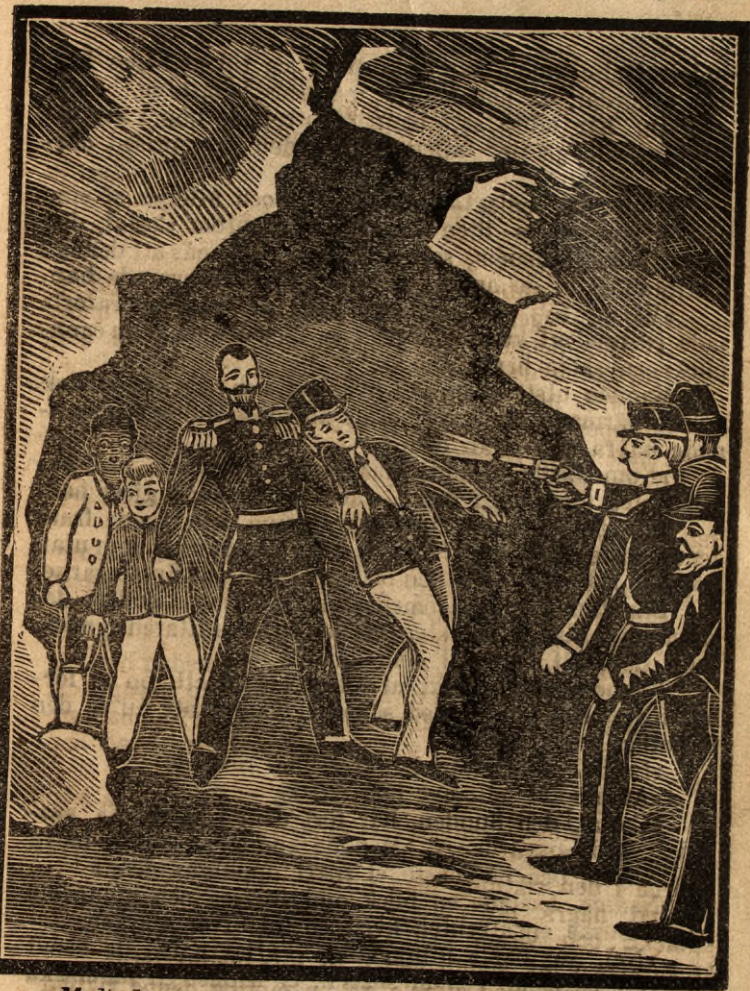
Han vågade likväl icke anfälla dem, emedan han såg att alla, till och med donna Inez själf, voro beväpnade, utan beslöt i stället att ofördröjligen uppsöka Naäma, som borde finnas i närheten samt meddela henne hvad han sett.

Han hade just lyckan att träffa på henne, då hon med sina bundsförvanter återvände från förföljandet, då hon insett, att det var lönlös möda att längre söka flyktingarne i den riktning man hittills gjort det.

Med några ord omtalade han för henne, hvad han upptäckt, och visade med handen upp mot slutningen där kaptenen låg gömd mellan de tätta bladväxterna.

Att Naäma med största glädje mottog denna viktiga

INDIANFLICKAN

Med dessa ord höjde han sin pistol och gaf eld.

underrättelse kunde kap'enen sluta sig till af henes häf-
tiga åtbörder, då hon åhörde mannens berättelse.

»Du har alltså sett henne?» utropade hon i ett ut-
brott af vild glädje. »Den store anden vare prisad där-
för.»

»Hon har anlagt manlig dräkt och åtföljes af sina
båda tjänare, en liten gosse och dessutom Costal, den
där halfblodsindianen, som icke kunnat förmås att deltaga
i utrotandet af de hvitas fördömda släkte!» svarade han.

»Välan följ då med och kalla på dina kamrater!»
sade Naäma! «I kunnen förena er med oss, då vi nu ögon-
blickligen skola bryta upp.»

Mannen utstötte en gäll hvissling, och några ögonblick
senare närmade sig sex sluskigt klädda gestalter och stan-
nade några steg ifrån dem.

»Kom med!» befallde Naäma och skyndade med ha-
stiga steg före ned i dalen, där hennes trupp gjort halt.

En stund senare bröt skaran upp och tågade fram
genom dalen, anförd af den för detta krogvärdens, som utan
uppskof ledde dem till den plats, där han sett flyktingarne.

Där funnos dessa emellertid icke kvar. Endast de-
lar af den utsugna frukten visade, att berättaren ej miss-
tagit sig i, att han sett dem där.

Vid denna upptäckt utstötte Naäma ett rop af för-
bittring. Hon hade med säkerhet väntat att nu få den
förhatlige i sitt våld.

»Borta, undkommen!» skrek hon rasande.

»Ät hvi ket håll har hon flytt?»

»Costal, den hunden, har fört dem i säkerhet», sva-
rade värdshusvärdens. »Men de kunna ju endast hafva
följt vägen, och då måste vi snart upphinna dem.»

Naäma kastade en blick omkring sig och upptäckte
på en buske en afbruten kvist en fot öfver marken.

»Nej, se här!» utbrast hon. »Här hafva de banat
sig väg åt sidan genom snären, ty endast en människa
har efterlämnat detta spår. Kom, vi äro på rätta spä-

ret Naäma tager icke miste, — hennes hat är den bästa vägvisaren.»

Utan att förspilla ett ögonblick längre skyndade hon in i snåret, just på samma ställe som Costal nyss genomträngt jämte våra vänner på sin väg till räddning.

Nu följdes de tätt i spåren af den fanatiska indianflickan och hennes grymma följeslagare jämte den skurkaktiga vårdshusvärden.

Lord Milfort gick sist.

Honom frågade ingen efter; hans befallningar lydde ingen.

Han var ju en förrådare, som svikit sina landsmän och förädt dem åt de grymma dödsfienderna.

»Ah, vänta bara!» mumlade han mellan de sammanbitna tänderna. »En gång blir det väl min tur, och då . . .!»

Ögonblicket därpå låg vägen åter lika tyst som förut.

Nu voro förföljarne sina offer ända i hämlarne.

I Grottan.

Den väg våra vänner följde genom urskogen blef allt mer och mer besvärlig. På åtskilliga ställen voro slingerväxterna så fast förenade och snåren så tätta, att man kunde vara fullkomligt öfvertygad om, att ingen mänsklig fot förr trampat denna väg.

På många ställen måste man göra en lång och besvärlig omväg, då snåren voro så tätta och sammanväxta, att det trots Cortals och kaptensens ansträngningar var omöjligt att bana sig väg.

Donna Inez hade största möda att få den lille Leon med sig. Hon måste så godt som släpa honom med sig, ty hans små fötter voro som ett enda blodigt sår, hans kläder voro alldeles i trasor, sönderslitna af törnen och kvistar, och plågad af hunger och törst, klagade han oafbrutet samt bad om mat och dryck.

Emellertid kunde det ej ett enda ögonblick bli fråga om att stanna och hvila.

Costal kände sina landsmän och visste, att de öfverträffa de vilda djuren i list och ihärdighet att förfölja sitt byte. Hans modiga gärning den gång han räddade den lille undan tigern, hade för honom ej medfört några fördelaktiga följder.

Nu till exempel var ekot af den lilles gråt och rop tillräckligt att leda fienden på deras spår, och att de verkligen följde det med största noggrannhet, kunde de finna

af det dofva buller, som hördes bakom dem, när förföljarna bröto sig fram genom snären.

Kapten Lantejas, som återvunnit hela sitt mod och sin styrka, kunde ej dölja för sig, att de sväfvade i en fruktansvärd fara, och han tänkte därför på allvar på att göra halt och hålla stånd emot fienderna, forskansad bakom det naturliga bröstvärnet af de tätta snären, som de bröto sig igenom, samt försvara sig så länge som möjligt.

Han meddelade Costal denna plan, men mestizen skakade på hufvudet.

»De hafva många bössor och vi endast en,» sade han och långt förut innan vi kunna bevaka våra pistoler, skola de hafva skjutit ned oss.»

Utan att afvakta kaptenens svar skyndade han framåt igen och slog nu in i en riktning, där naturen var om möjligt ännu mera vild än på andra ställen de passerat.

Väldiga klippblock, kringströdda bland urskogens ofantliga träd, gräset manshögt samt så torrt, att det rasslade, när man trängde fram genom det, skogar af jättelika ormbunkar, allt sträckte sig åt alla håll så långt blicken nådde, och solstrålarne föllo brännande ned öfver landskapet.

De kommo fram till en öppen plats, på tre sidor begränsad af urskogen och på den fjärde af en väldig klippmassa, som höjde sina väggar mot himmelen.

Costal stannade och såg sig forskande omkring åt alla sidor.

»Vi måste söka komma dit,» sade han och pekade mot bergen. »Där ligger vår fristad. Hafva vi nått den, kunna vi anse oss räddade.»

»Låt oss då skynda!» ropade kaptenen. »De komma hör Ni icke?»

Ett knakande och rasslande ljud hördes från snären bakom.

»Nej, kapten våra förföljare är det icke. De skola kanske få annat att tänka på än att förfölja oss.»

Med dessa ord visade Castol på en flock vilda djur, som skyttade mellan ormbunkarne.

»En hel hjord af tigrar!» utbrast kaptenen.

»Ja,» svarade Costal, »de äro uppskrämda af ett eller annat och söka nu nå snåret, där de kanske snart skola stöta tillsammans med våra fiender och hejda dem samt måhända för alltid befria oss från dem.»

Under skallande rytande störtaden tigerfloken in i snåren.

Kaptenen hade räknat elfva tigrar.

Några minuter senare smällde ett skott.

Ekot upprepade ljudet likt en aflägsen åska och besvarades af ett samstämmigt tjut ur snåren rundt omkring.

»Vi stå midt inne i menageriet,» sade Costal leende under det hans ögon glänste. »Låt oss nu begagna tillfället och smyga oss bort härifrån.»

Med dessa ord lyfte han upp den nästan medvetslöse Leon och satte honom på sina axlar.

»Framåt!» befallde han. »Ännu blott en sista ansträngning och vi äro räddade!»

Kaptен följde efter, stödjande den darrande donna Inez, som knappast förmådde släpa sig fram längre, under det den lille negerbetjanten avslutade taget med pistolen i ena handen och dolken i den andra.

Bakom dem smällde skott, på skott blandadt med vilddjurens rytande och höga rop.

Tigrarne hade antingen blifvit angripna af de förföljande eller hade själfva anfallit dessa, uppretade som de voro.

Icke heller i snåren af ormbunkarne var det lugnt.

Obehagliga reptiler, som legat i dålig dvala under de tätta bladen, vaknade vid detta larm och smögo bort från stället ofta endast på några få stegs afstånd från våra

vänner, som med största möjliga skyndsamhet fortsatte sin förtviflade flykt.

Efter omkring en half timmes vandring upphörde ormbunkarne och lämnade rum för en öppen plats.

På andra sidan om denna på obetydligt afstånd, höjde sig bergväggen ned till nästan lodrätt i luften för att något högre upp fortsätta i sluttande riktning.

»Nu äro vi räddade!» utropade Costal och drog djupt efter andan, »Följ mig!»

Han gick hastigt mot bergväggen och följde den på omkring hundra steg.

»Här,» sade han och stannade framför en väldig, ensamt stående kastanj, »här har Costal haft sin tillflykt under flyktens dagar.»

Den utmattade donna Inez såg frågande på honom Hon kunde ingenting se.

Costal kastade en lång, forskande blick omkring och gick därpå hastigt bakom kastanjeträdet, ty han hade upptäckt främmande personer på sluttningen midt emot på andra sidan ormbunkskogen.

»Följ mig!» sade han.

»Vänta ett ögonblick, herre,» ropade den lille negern och skyndade bort emot ormbunksnären.

En minut senare såg man en liten lysande punkt röra sig bland de torra bladen, och i nästa ögonblick böljade en tjock rök fram blandad med lågorna af elden, som lustigt stego i höjden och med vindens hastighet spred sig till de omgifvande torra plantorna.

Inom otroligt kort tid var ormbunkskogen ett enda eldhaf. Under höga tjut flydde tigrarne, som haft sitt tillhåll där, och de stora, dåsiga ormarne vred sina långa kroppar bland de brinnande bladen.

Den lille negern utstötte ett glädjetjut och visade sina glänsande tänder.

Med ett par språng var han tillbaka hos de andre Costal klappade honom på det ulliga hufvudet.

»Bra gjordt,» sade han, »tigrarne hade icke kunnat hejda dem så bra som du, min gosse.»

Han tog åter några steg framåt och stannade framför den ögonskenligen kompakta bergväggen.

»Här,» sade han leende, »här är vårt gömställe.»

Han sköt undan några stora blad, som växte invid foten af berget, och visade på en smal öppning, som nu blef synlig.

Med Leon på sina armar steg han skyndsamt in, följd af de andre.

Till en början föreföll dem mörkret ogenomträngligt, men när de gått några steg inåt, möttes de af en svag ljusning.

Grottan, hvori de befunno sig, var alldeles cirkelrund. Ljusningen kom från en bred öppning i motsatta väggen, hvarigenom vattnet från en källa, som upprann inne i hålan, med ett sakta sorl strömmade ut och nedför branten. Taket utgjordes af droppstens-bildningar i alla möjliga former, hvilka, belysta af den sjunkande solens sista strålar, som spelade in genom öppningen, gaf denna af naturen själf bildade sal ett egendomligt, fantastiskt utseende.

Ingen annan än Costal hade bebott denna håla. Han hade upptäckt den en gång, då han flydde, förföljd af en trupp spaniorer, och sedan hade den i omkring ett halft års tid tjänat honom till bostad.

Ingen mer än han kände till dess tillvaro, och han kunde därför med största bestämdhet försäkra dem om, att det var en säker fristad.

Donna Inez skyndade genast fram till källan med den lille Leon, där det svala, friska vattnet upplifvade den lille, hvarefter hon också själf släckte sin brännande törst.

Ännu en oskattbar fördel ägde deras fristad, i det man kunde med lätthet lämna den genom den motsatta öppningen utan att blifva bemärkt samt därpå i allsköns

ro i skydd af bergväggen fortsätta sin väg ned genom den leende dal, som nedanför bergets fot framvisade en prakt och en rikedom på växter och blomster, efter hvars make man länge skulle få leta.

Man behöfde icke heller frukta för att dö af hunger. Om man gick igenom öppningen, följande den lilla ränna, hvarigenom källans vattan strömmade ut, behöfde man blott böja sig ned mot marken för att plocka de präktigaste jordbär, bananer och meloner, hvilkas saftiga och närande kött var tillräckligt för att lifnära dem.

Med ett ord, Costals gömställe var en utmärkt fristad. Ingen, som icke kände till ingången på förhand, kunde ana dess tillvaro på en sådan plats, utan skulle hellre följa de gamla spåren efter människor och djur, som voro synliga längs bergväggen på en lång sträcka.

Att vara försiktig skadade likväl icke.

Man turade därför om med att hålla vakt. Kaptenen började och tog plats vid den mörka ingången, hvarigenom de kommit, under det Costal jämte den lille negeren togo sig en välbehöflig hvila.

Inez hade redan slumrat in med den lille hvilande vid sin sida och med hufvudet lutadt mot hennes arm.

Ingenting störande inträffade, utan natten förflöt lugnt. Blott då och då hördes på afstånd tigern rytande, då han passerade hålan utan att ana, att han på nära håll hade ett ypperligt byte.

Då morgonen randades, smög sig negergossen åter ut för att undersöka terrängen.

Men allt var lugnt. Det såg ut, som vore de de enda mänskliga varelser i hela denvilda nejden.

Lorp Milfort med sitt följe hade troligen förlorat spåret af dem.

«Ännu ett par dagar vilja vi dröja kvar här,» sade kaptenen. »Lille Leon kan just behöfva att få sina sorgade fötter läkta, och sedan skola vi, om min tappre vän Costal tillåter, åter begifva oss af ned emot floden. Hafva

vi nått denna, skall det vara en småsakatt seglande lämna denna trakt för att sedan söka uppnå någon stad, där det finnes tillräckligt stark garnison till att kunna bekämpa de upproriske, och då kan jag få tillfälle att jämte mina tappra kamrater deltaga i striden.»

«Kom dock ihåg, att vårt hufvudsakliga mål är ett annat än denna strid,» invände donna Inez. «Först måste kapten Lantejas heder rentvås i allas ögon.»

«Min ära skall blifva återupprättad,» svarade denne. «Den heliga jungfrun skall bistå oss, då vi söka afslöja en af de största uslingar, som finnas i hela Amerika. Mina kamrater, min dyra Inez, de skola i alla fall jubla vid att åter se mig midt ibland dem.»

Donna Inez skakade på hufvudet.

«Ack, Carlo,» svarade hon, «människorna äro alltid beredda att tro det värsta om sina likar. Äfven om de inom sig äro förvissade om din oskuld skola de icke erkänna detta, förrän du för dem framlägger klara och oemotsägliga bevis för densamma.»

Kaptenen knöt förbittrad händerna.

«Kanske har du rätt, Inez,» sade han. «Världen är nog usel att i allt igenkänna sig själf.»

«Tyst!» hviskade plötsligt Costal. «Det är människor i närheten.»

Allt blef tyst.

Inez hjärta slog af fruktan och Leon kröp snyftande så tätt intill honom han, kunde komma.

Ljudet af steg hördes tydligt utanför ingången, hvarigenom de kommit.

Det lät, som om flere personer ginge fram och åter framför öppningen, liksom om de väntade på någon, eller kanske sökte efter något.

»För tusan,» mumlade kaptenen, «våra förföljare hålla vakt här utanför, De måtte hafva sett oss försvinna här, men hafva på grund af elden icke kunnat hinna hit förr än nu på någon omväg.

Costal svarade ej. Han smög sig fram till ingången och såg försigtigt ut genom den dolda öppningen.

Han förde ofrivilligt handen till pistolerna.

Utanför på ett afstånd af knappt tjugu steg gingo flere af banditerna fram och tillbaka, under det andra stoda stilla och orörliga liksom utställda vaktposter.

Denna upptäckt kom den tappre mestizens hjärta att slå hastigare. Af männens värdslösa dräkter kunde han sluta till, att de tillhörde stryparbandet, och icke förstodo att uppbära den militära dräkt de genom att punda dödade soldater förskaffat sig, och af den oro, som de alla mer eller mindre tydligt utvisade, kunde man draga den slutsatsen, att något viktigt förestode.

«Det är säkrare att lämna grottan än att stanna kvar,» sade han för sig själf. «En händelse kan när som helst röja vår vistelseort.»

Denna händelse inträffade också mycket förr än man kunnat ana.

En af männen som gick omkring och med granskande blickan undersökte marken för att möjligen upptäcka något spår, stannade plötsligt och böjde sig ned alldeles invid de frodiga bladväxter, som gömde hálans öppning.

I nästa ögonblick reste han sig upp och höll ett föremål upp i luften.

«Här», ropade han, här hafva de gått.»

Costal rynkade ögonbrynen.

«Medaljongen», mumlade han, «gossens medaljong! Hän har tappat den. Sannerligen tror jag icke, att den är dlycksbringande för den, som bär den på sig.»

Lord Milford, som stod på några stegs afstånd jämte Naama, närmade sig hastigt, åtföljd af den unga indianskan.

«Ja,» ropade han, «detta smycke har med all säkerhet tillhört den unga damen. Det är alltså ej något tvifvel längre om, att hon är i närheten eller åtminstone har

varit här, Sök, godt folk! Tusen piaster åt den, som kan uppspåra henne!»

Två civilklädda personer, som i detsamma närmade sig, studsade, då de varseblefvo medaljongen.

«Detta smycke har icke tillhört henne, som vi söka», utbrast den ene och fattade medaljongen. «Den här har tillhört ett barn, som vi en gång offrade åt den store anden, Huru kan den hafva kunnat komma hit?»

«Aha», mumlade Costal, «där ha vi den, som sökte mörda den lille.»

«Ja, ja, det är riktigt!» ropade Naäma och rusade darrande af ifver fram och ryckte medaljongen till sig. «Denna medaljong har tillhört Leon de la Zanca, som jag på pater Anselmos befallning utlämnade. Jag bänner mycket väl igen den.»

«Lika mycket hvem det tillhört,» afbröt lord Milfort. «Det är i alla fall en fingervisning, som vi böra begagna oss af för att komma på rätta spåret.»

«Åtminstone på något, om också ett annat», svarade de båda stryparne. «Vi kunna icke få för många offer åt fädrens gudomligheter.»

Costal skrattade för sig sjelf, då han hörde deras ord.

«Åtminstone skolen. I få bruka edra ögon,» sade han. «Det är Costal, som är eder motståndare.»

Han tog ett steg tillbaka och grep tag i ett framskjutande klipplock.

Med en lätt tryckning satte han det i rörelse; klippstycket svängde rundt på en osynlig axel och föll in i öppningen, bildande en dörr af sten, den ingen utifrån förmådde öppna.

Klippväggen var nu alldeles hel. För den oinvigde var det nästan omöjligt att se, att här funnits en öppning.

Det var också just i sista minuten, ty ögonblicket efter blefvo bladväxterna rifna åt sidan och en indians kopparfärgade ansigte visade sig emellan dem, stirrande på den släta klippväggen.

Han kunde emellertid ingenting se. Någon öppning fanns icke där.

Sedan hon spanande blickat omkring sig mellan bladen ännu några ögonblick, drog han hufvudet tillbaka.

»Här finns ingenting,» sade han. «Dessa hundar till blekansikten måste hafva gått vidare,»

«Omöjligt,» svarade en annan röst. «De hafva icke gått vidare utan måste finnas i närheten. Bergen hafva många hålor, och till någon sådan hafva de tagit sin tillflykt. Den fördömde mestizen är med dem, och han är listigare än vi allesammans. Han känner till alla kryp-hål här i bergen sedan den tiden, då de hvite voro på jakt efter honom. Jag vill låta offra mig åt fädernas gudar, om icko de ligga gömda här rakt för näsan på oss!»

Den talande blickade uppåt.

«Vi böra försöka bestiga berget här,» fortfor han. «Det är visserligen brant, men då vi hålla oss fast i rötter och framspringande kanter, skall nog det lyckas oss att komma upp. Sedan med igen på den andra sidan, och med säkerhet skola vi där påträffa dem vi söka, kanske där nere i dalsänkningen.»

«Ja, du har rätt!» ropade Naäma. «Låt oss klättra öfver berget. Vi skola snart hafva henne och de andre i våra händer. Jag känner det på mitt hjärtas våldsamma slag.»

Utan att invänta de andre började hon med vigtigheten hos en alpget klättra uppför den branta klippväggen.

Det var ett svårt, mödosamt och verkligt lifsförligt arbete. Grep man tag i en rot eller en buske, som gaf efter för tyngden af en kropp, måste man ovillkorligen störta ned från sin svindlande höjd. Men här voro alla vana vid sådana äfventyrliga företag, och vige som spor följde de Naäma i spåren, till dess de ändtligen stodo

uppe på höjden med sönderrifna kläder och blodiga händer, samt svetten i tunga droppar pärlande ned från deras ansikten.

Hon hade knappast hunnit upp till bergskanten och kastat en blick nedåt dalen på andra sidan, förrän hon uppgaf ett högt rop.

Hon hade fått syn på den lille negern, som utan en aning om faran gick omkring på slutningen och samlade frukter, knappt hundra steg ifrån henne.

«Där gro det!» skrek hon. «Kommen, I män och bröder!»

Negergossen hörde ropet och spände hanen på sin pistol.

«O, där äro de, de odjuren», mumlade han. «Nu äro vi upptäckta.»

Med dessa ord höjde han sin pistol och gaf eld.

Kulan hven förbi Naåmas hufvud och träffade den bakom henne kommande mannen, just som denne rest sig upp efter klättringen.

Med ett gällt skri bredde han ut armarna och störtade baklänges, dragande ett par af kamraterna med sig i fallet utför dem branta bergväggen.

Negern sprang som en blixot mot ingången till klyftan, i samma ögonblick kaptenen, som hört ljudet af skottet, visade sig med sin pistol i handen.

«Fort tillbaka, herre!» hviskade han. «Vi äro upptäckta! De komma! Naåma och alla de andra hafva klättrat öfver berget, och de äro här inom några ögonblick.»

«Är lord Milfort med?» frågade kaptenen, och ett hotande, oförsonligt uttryck lägrade sig på hans panna.

«Jag vet icke,» svarade gossen; «honom såg jag icke. Men fort, fort, tillbaka, innan de hunnit ner!»

Kaptenen återvände genom öppningen, och negern följde efter.

«Nu gäller det!» mumlade kaptenen.» «Lif eller död för en af oss, lord Milfort!»

«Vi äro upptäckte,» tillade han, vändande sig mot Costal, som rusat upp, då han hörde skottet. «Nu må vi kämpa till sista blodsdroppen!»

Costal räckte honom handen.

«Costal älskar sin hvite broder», sade han. «Vi skola döda dem alla.»

Kaptenen besvarade kraftigt hans handtryckning.

«Bland de stridande är också min plats», sade donna de Barras, beslutsamt och ställde sig vid deras sida. «Därtill berättigar mig den dräkt jag bär, och tillräkligt mod har jag också. De skola icke lefvande få mig i sina händer.

Carlo Lantejas omfamnade henne.

«Tack, min älskade Inez!» utbrast han. «Nu hyser jag ej längre någon fruktan. Skola vi dö, så dö vi tillsammans.»

I detsamma rullade några stenar ned utför sluttningen, och ett dammoln inträngde genom öppningen.

De skyndade att intaga sina platser på ömse sidor om ingången till grottan.

«Nu äro de här», sade kaptenen. «Du, min gosse, får ladda våra vapen, så fort vi hinna skjuta. Håll ammunitionen i beredskap!»

«Ja, och skjuta själf också», svarade negern med ett stolt leende. »Jag har redan skickat en utför branten på andra sidan.»

Costal fattade sin båge med de dödsbringande pilarne.

«Dessa brukar jag annars blott emot tigrarne och giftormarne», sade han, «men dessa fiender äro lika farliga och grymma som de.»

Ännu flera stenar rullade ned, och våra vänner hörde ljudet af smygande steg från båda sidor om öppningen.

Därpå inträdde en graflik tystnad.

Förföljarne hade stannat, och snart hördes utifrån
hviskande röster samtala.

Troligen aftalade de nu en plan för anfallet.

Några minuter förflöto därpå under samma djupa
tystnad, hvilken dock plötsligen afbröts af ett skott.

En kula for hvinande in genom öppningen och slog
i motsatta väggen af grottan.

De båda männen betraktade hvarandra öfverraskade.
Ingen hade sett, hvarifrån denna kula kommit.

«Jaså, är det på det viset?» sade kaptenen skrat-
tande. «Man har utkastat en blånkarkedja.»

Han siktade med dessa ord på en stor, yfvig orm-
buske, hvars blad rörde sig.

Skottet small och en kropp rullade ut ur busken och
ned utför sluttningen.

«Den förste!» sade kaptenen och fattade en annan
pistol.

«Nej, den andre!» inföll den lille negern visande sina
tänder i ett bredt leende. «Den förste ligger på andra
sidan berget.»

Skottet besvarades af ett vild skri och de vilda ge-
stalterna myllrade från båda sidor fram för ingången.

Ett regn af kulor smattrade mot den motsatta väggen
i grottan.

Ingen af dem träffade någon. De voro aflossade på
måfå in i den mörka öppningen.

Våra vänner aflossade ett halftjog skott ur sina
pistoler och revolverar, och dessa medförde en förfärande
verkan bland den sammanpackade massan.

Fem af de föllo till jorden och dem öfrige drogo sig
hastigt utom skotthåll.

«Bara de inte upptäcka, att vi endast hafva pistoler
till vårt försvar», sade kaptenen, «så tror jag knappast
att vi hafva något angrepp att befara. Det äro de för
fega till.»

«Vi skola få dem att draga sig ännu längre till-

INDIANFLICKAN

»En tiger!» ropade hon. »En människa! Hjälp, hjälp!»

baka», sade Costal och lade en pil på bågsträngen. «De skola få erfara, att de hafva Costal till motståndare.»

I samma ögonblick stack ett brunt ansikte fram bakom några stora kaktusplantor ett stycke därifrån.

«Alldeles», sade Costal skrattande och drog åt sig bågsträngen, «du kommer just väl till pass.»

Hvinande flög pilen genom luften och träffade mannen midt i ena ögat.

«Ni kan tro mig, herre», sade Costal lugnt, «de äro mera rädda för mina pilar än för kulorna.»

Han hade rätt.

Den träffade utstötte ett gräsligt tjut och tumlade omkull under våldsamma krampryckningar. Giftet verkade ögonblickligen och ingöt hos de öfrige en verklig panik.

Knappast hade de sett pilen, som genomborrat hans öga, innan de med blixstens snabbhet drogo sig öfver hundra steg tillbaka, öfverlämnande kamraten åt sin fruktansvärda dödskamp.

«De äro dåliga skyttar,» yttrade Costal. «På detta håll kunna de icke träffa oss.»

Icke desto mindre underhöllo de en oafbruten eld mot öppningen, och kulorna hveno oafåttligt fram öfver den öppna platsen, som de nu icke vågade beträda.

Midt igenom buller och larm ljöd Naåmas befallande stämman, då hon ursinnig öfver det fruktlösa skjutandet uppmanade de sina att våga en ny stormning.

Detta voro de emellertid ej hågade för.

De visste, att de skulle få röna ett mottagande, som nog vore nästan liktydigt med deras fullständiga nederlag, och beslöt att i stället underhålla elden, så att ingen skulle kunna smyga sig bort.

När natten inbröt, skulle de skyddade af mörkret ljudlöst smyga sig fram mellan kaktus och ormbunks-snåren och närma sig grottan. De voro tillräckligt starka att i ett handgemäng kunna öfvermanna Costal och de båda tjänarne. Den främmande damens motståndskraft

var för svag att ens taga med i beräkningen.

Denna plan vann allmänt bifall. Elden saktade af, och man nöjde sig med att då och då sända dem en kula samt hålla skarp ntkik.

«Jaså», sade Costal, då han märkte detta, «de ämna vänta till natten och då göra sitt anfall. Men då den tiden kommer äro vi redan borta.»

«På hvad sätt då?» frågade kaptenen.

«Har min broder glömt den andra ingången?» frågade mestizen leende. «Så snart den första stjärnan tindrar, skola vi gå ut genom den och lämna denna plats.»

«Men måhända den är besatt», invände kaptenen, som fann det misstänkt, att han icke kunnat upptäcka lord Milfort bland de öfrige.

Mestizen skakade på hufvudet.

«De äro ej sluga nog därtill», svarde han. «De skola aldrig finna den ingången.»

«Så mycket bättre», svarade kaptenen, «men kom ihåg, att lord Milfort är med dem, och han är listigare än någon tror.»

Ännu en gång skakade Costal på hufvudet. Ingen kunde enligt hans tanke uppleta den andra ingången till grottan.

Skjutningen hade nu nästan alldeles upphört, åtminstone förflöto långa stunder emellan hvarje skott. En enda gång lyckades det dem att skicka in en kula i grottan, där den slog sönder några af de granna takprydnaderna.

En timme före solnedgången skulle ingen kunnat tro, att döden lurade där uppe mellan de stora bredbladiga växterna däruppe på slutningen. Allt var stilla och tyst där, allt tycktes andas den djupaste frid.

Långt nere i dalen syntes en ljusare strimma slingra sig fram. Det var den väg, dit Costal menat, att de skulle söka nå. Den befärdades flitigt af resande, som

här icke voro så mycket utsatte för de faror, som på andra vågar hotade dem till följe af det härjande kriget, som ännu icke till så betydande del berört denna trakt.

Från grottan, som låg rätt högt, kunde våra vänner se flera resande, som drogo fram där, utan att ana att häruppe på den blomsterprydda bergssluttningen döden lagt sig i försåt.

«Vi måste hålla oss beredde att lämna vårt gömställe», yttrade Costal. «Skuggorna blifva allt längre och solen sjunker allt mera ned emot horisonten. Om en half timme har mörket fallit på, och då måste vi vara på väg härifrån.»

Han vände sig plötsligt om med ett nästan förskräckt uttryck i sitt vackra, manliga ansikte.

«Hvad är det?» sade kaptenen.

»Känner Ni icke denna kalla luftström, kaptan?» sade han. »Hvaraf kommer den? Har man . . . ?»

Han höll upp och lyssnade.

»Nu, min broder, min vän», sade han med en bestämd, nästan hård klang i rösten, »nu är stunden kommen. Man har funnit den andra öppningen och kommer nu för att angripa oss från båda hållen samtidigt.»

De andra lyssnade med återhållen andedräft.

Hvad han sade, var blott allt för sant.

Man hörde tydligt ljudet af tysta, smygande steg af flera personer.

»Min Carlo, låt oss följas åt!»³ hviskade donna Inez och lindade sina armar kring kaptanens hals. »Vi skola icke skiljas, icke ens i döden!»

Han tryckte henne med ena armen intill sig och spände med andra handen hanen på sin pistol.

»Inez, min älskade», hviskade han tillbaka, »vi skola icke lämna hvarandra.

De tysta, smyganda stegen blefvo allt tydligare och i nästa ögonblick skallade bakom dem ett vildt tjut.

De anfallande hade lämnat sina gömställen bakom

buskarne och störtade nu fram mot den andra ingången.

Det kunde icke längre råda något det minsta tvifvel.

Deras förföljare hade funnit den andra ingången och angrepo dem nu från båda sidor på en gång.

»Du åt den sidan, jag på den här», ropade Costal och sprang fram till öppningen ut emot sluttningar, »och nu må Gud stå oss bi!»

Kaptenen nickade, förde Inez ett stycke åt sidan och ställde sig så, att han, själf skyddad, kunde mottaga den förste, som visade sig.

I samma ögonblick försvann solen bakom bergen på andra sidan dalen, och den korta aftonrodnad som under några minuter föregår den mörka natten, fyllde grottan med ett egendomligt, rödaktigt skimmer.

Ett skott smällde.

Det var Costal, som nedlade den förste framstormande fienden, under det kaptenen långsamt höjde sin pistol.

I yttersta ögonblicket.

Under det striden sålunda började rasa inom och utanför klipphålan, stego sju män hastigt utför sluttningen på motsatta sidan af dalen och ned i densamma.

Den förste af dem var en jättelik gestalt, i hvilken vi genast igenkänna vår raske vän Perky, som efter en lång och besvärlig resa på floden lagt i land och oförtöfvadt brutit upp för att om möjligt hinna fram i tid för att rädda sin herre, kapten Lantejas, hvilken som han visste gick en säker död tillmötes.

Som vi erinra oss hade den trogne kalfaktorn hört alltsammans, medan han låg i skydd af båten, och han visste, att icke en minut var att förlora.

Den 25 Juli var bestämd till kaptensens dödsdag. Han borde därför vara tillbaka före den tiden.

Utan att unna sig längre hvila, än hvad som oundvikligen var af nöden, anträdde han den långa och farliga resan. Utan att göra sig samvete däröfver frantog han en åsnedrivare, visserligen mot en knapp ersättning, sju mulåsnor, på hvilka han och hans kamrater fortsatte resan.

Men på grund af afståndet och de dåliga vägarne kom den tjugofemte juli och gick, under det han ännu hade ett ansenligt stycke till målet.

Kamraterna, hvilka han meddelat allt voro sorgsna liksom han, men de kommo öfverens om att så raskt som möjligt fortsätta resan för att åtminstone hinna gripa brottslingarne, innan de hunne fly.

På vägen fingo de höra talas om upprorets utbrott och måste nu för att undvika kollision med de uppretade negerhoparne taga långa omvägar i delvis obekanta trakter,

Därtill kom att deras mulásnor voro så utmattade af den ansträngande marschen, att de hade mera besvär än nytta af dem. De släppte dem därför och fortsatte sedan sin resa till fots.

Till sist nådde man på branta, farliga vägar den stora bergskedjan den man öfvergick, och steg nu långsam ned utför slutningen som förde ned i dalen.

Perky gick som vanligt före med bössan på axeln och spejade med ögat långt förut, följd i spåren af Pietro Bresto, som funnit så stort behag för den raske kaledoniern, att han mera betraktade honom som en broder än som vän.

Plötsligt stannade Perky och vände sig till Pietro Bresto.

»Fan ta' mig», sade han i dämpad ton, »men jag skulle storligen misstaga mig om det icke är personer af de upproriska neger och indianregementena, som ligga gömda därborta på andra slutningen.»

Han pekade på de vilda gestalterna, som lågo halfgömda bland kaktusblanden.

»De gömma sig icke för ro skull», sade Pietro Bresto. »Det måste vara någon fiende i närheten, och som inga andra än de hvita äro deras fiender, är det troligen några af våra landsmän det gäller.»

»Lycket riktigt», menade Perky. »Låt oss därför

rycka närmare. De röda djäflarne äro alltför ugptagna för att observera oss.»

Man gick nu åter framåt, i det man än sprang, än kröp, sökande betäckning af hvarje träd eller buske, som kunde erbjuda något gömställe.

På detta sätt tillryggalande man snart vägen öfver den smala dalen och började bestiga slutningen, samtidigt med, att man däruppe ämnade företaga en stormning mot grottan.

«Tänk om det vare kapten!» tänkte Perky. «Jag skulle då hugga ned hela rasket blott för att en enda gång ännu få se honom.»

I detsamma blixtrade det från grottans öppning. Ett skott smällde och en af de anfallande strörtade banlänges utför branten.

«Aha», ropade Perky «där inne äro våra landsmän gömda. Framåt, Pietro!»

Infödningarne rusade under vilda tjut fram emot öppningen och fyrade af på måfå.

Perky och hans sex kamrater skyndade fram efter dem.

Han tyckte sig hafva sett en man i grottan, hvars inre nu var klart upplyst, och att denna man liknat hans tappre kapten.

«Vid alla gamla kaledoniens bergstoppar», ropad han med åsklik röst, «denne man är min kapten!»

Och som en lavin störtade han fram och kastade sig öfver angriparne.

Hans yxa höjdes och sänktes två gånger, och för hvarje gång störtade en af banditerna till marken ved klufvet hufvud.

«Kapten», röt han åter, «tala, säg ett enda or så att jag må höra, om Ni är vid lif ännu!»

Ytterligen ett par väldiga slag åt båda sidor ände ännu ett par af banditerna till en annan värld, och snart stod Perky vid öppningen till grottan.

Här hade emellertid en annan scen utspelats.

Som vi minnas, hade man hört steg från den andra tillstängda ingången och hade häraf slutit, att den var upptäckt, och att man nu anföll från båda sidor samtidigt.

För att möta anfallet hade Costal och kaptenen fattat posto vid hvarsin öppning, två män mot ett öfvervåldigande antal.

Stegen kommo emellertid alltnärmare och kaptenen skönjde slutligen konturerna af den kommande.

Den nedgående solens sista strålar belyste honom ett ögonblick och lät kaptenen tydligt igenkänna honom.

Kaptenen uppgaf ett rytande af ursinnigt hat och höjde sin pistol.

Den kommande personen var — lord Millfort.

I hans steg följde tre andra personer, som i sina händer buro de långa fruktansvärda bovieknivarne.

Då lorden upptäckte, hvem han hade framför sig, tumlade han tillbaka som träffad af ett slag i ansiktet.

Naäma hade bedragit både sig själf och honom, då hon berättade, att han var död.

Snart hämtade han sig emellertid och utbrast med ett ondskefullt leende:

«Såå, kaptan Carlo Lantejas, Ni har alltså endast undgått Scylla för att falla i Charybdis. Kasta bort Ert vapen, Carlo Lantejas, ty här båtar ej Ert motstånd.

Kaptenen svarade icke utan lade endast fingret på trycket.

«Såå, verkligen», hånlog lorden, »från ett vara tjuf, har man blifvit mördare. Man vill nu döda en vapenlös eller så godt som vapenlös person.»

SjälF hade han verkligen ej rört vid revolverarne utan låtit dem sitta kvar i sitt bälte.

Kaptenen sänkte sitt vapen.

«Om jag dödade dig, usling», sade han med af hatet halfkväfd röst, «och löte din kropp ligga till att rof för

gaman «och hyänor, skulle det dock vara ett allt för mildt straff åt dig. Du är icke värd att falla för en hederlig mans hand, och jag kunde nästan vara dig tacksam för att du erinrade mig därom. Nej, af bödeln skall er mottaga lönen för dina handlingar, och hela världen skall du veta, att en officer vid armen här är kamrat med lejda mördare och banditer.»

Han vände sig om mot donna Inez, som stod bakom honom i mörkret.

«Min älskade Inez, sade han,» förlåt, att vår kärlek fogat det så, att du nödgas se arméns största skamfläck benärheten, och vänd bort ditt ljufva ansikte för att ej i smittas af hans giftiga andedräkt!»

Då lorden hörde kaptensens ord och såg Inez bredvid honom, bleknade han araseri och ryckte utan att kunna styra sig upp en revolver och gaf eld.

Inez uppgaf ett rop. Kulan hade träffat hennes ena axel.

»Eländige mördare», ropade kaptenen ursinnig, «du har dödat henne!»

Och likt en tiger rusade han på honom, grep honom i sina armar, lyfte honom upp i luften och slungade honom nästa ögonblick handlöst till marken.

«O», ropade han och satte sin ena fot på hans bröst, «o, att äran förbjuder mig att krossa dig, som man krossar ett giftigt kryp under sina fötter!»

Han fick emellertid annat att tänka på.

De personer, som följt efter lorden, kastade sig nämligen öfver honom och sökte komma åt att kasta en snara kring hans hals.

Men liksom hjorten skakar af sig de anfallande hundarne, kastade kaptenen dem ifrån sig, hvarvid dock dessa åter anföllo honom.

Lord Milfort reste sig vacklande.

«Döda honom icke», ropade han, tusen piaster åt den, som fångar honom lefvande!»

Kapten Lantejas var emellertid en fruktansvärd

motståndare. Ehuru pistolen under striden blifvit undansparkad, upptog han den ojämna striden med en beundransvärd kallblodighet och fattade med sina muskelstarka armar den ena banditen och slungade honom så våldsamt mot väggen, att han medvetlös störtade omkull. Men lord Milfort hade under tiden rest sig och ersatte nu den fallne.

Costal var sysselsatt i den andra öppningen, Inez låg medvetlös på marken och den lille negern hade full sysselsättning med att ladda pistolerna, allt efter som de aflössades. Någon hjälp hade han sålunda ej från något håll att vänta.

Han *måste* till sist duka under.

«Gif dig, tjuf!» ropade lorden, som med en viss njutning begagnade detta tilltal. «Du tillhör ändå bödeln i alla fall.»

Kaptenen kastade sig rytande öfver honom, men angreps själf på samma gång bakifrån af de båda andra.

Han tycktes vara oundvikligen förlorad.

Då hördes ett vildt, triumferande rop från ingången en man störtade in svingande en yxa öfver sitt hufvud,

«Här är jag, kaptен, här är Perky», skrek han triumferande; «mod kaptен, och ned med de hundarna!»

Och i samma ögonblick störtade en af banditerna till marken med klufvet hufvud, sräffad af hans fruktansvärda yxa

Lorden gjorde ett rasande motstånd, men förgäfves; kaptenen höll honom fast.

»Präktigt, kaptен,» ropade Perky, «präktigt! Caramba, den fågeln är värd pengar, kaptен. Slå inte ihjäl honom!»

«Var lugn, min vän,» sade kaptenen, »nu kommer han icke undan.»

«Bind honom! fortfor han, tvingande honom ned på knä. «Här finnes band, Perky.»

«Med största nöje,» brummade jätten. «Det skulle också vara synd att låta en sådan fågel flyga.»

I nästa ögonblick låg lorden med sammansnörda händer och fötter borta i ett hörn af grottan.

«Tillåt mig nu att omfamna dig, min trogne Perky!» ropade kaptenen, slutande denne i sina armar. »Jag har tänkt, att du var död, och nu kommer du och räddar mig från en oundviklig död.

Dea jättestora kaledoniern snyftade som ett barn och omfamnade sin kapten af hjärtans lust.

«Och låtom oss nu se till till henne!» sade kaptenen och närmade sig donna Inez.

Denna hade under tiden återvunnit medvetandet och kastade sig nu i hans famn.

«Var utan fruktan, min älskade!» sade hon.

«Kulan endast rispade min axel. Det var smärtan, som kom mig att förlora sansen.»

Kaptenen tryckte henne intill sig och vände sig sedan till Perky.

«Hon skall sedan tacka dig,» sade han. «För ögonblicket hafva vi annat att göra.»

Med dessa ord störtade han fram mot ingången, där Costal, den lilla negern och de sex sjömannen kämpade mot banditerna.

Några af stormen hopade torra blad hade under skjutandet fattat eld och upplystenu alltsammans med ett klart sken.

«Lefve Spanien!» ropade kaptenen och störtade ut genom öppningen. »Följ mig, Perky.»

Denna var med ett jättesprång vid hans sida.

«Drag nu in klorna,» skrek han, «ty här kommer Perky!»

Och med sina rasande slag tvang han infödingarne att draga sig tillbaka.

Endast en blef stående och stirrade på kaptenen med uppspärrade ögon.

Det var Naäma.

På en gång utstötte hon ett vildt rop.

«Fly, fly!» ropade hon och pekade på kaptenen.
«De döda komma tillbaka och strida mot oss!»

Och gripen af en obeskriflig fasa störtade hon i vild flykt därifrån.

De öfriga banditerne följde henne efterlämnande en hop döde på slutningen.

«Det var hon, min onda genius,» sade kaptenen till Perky, som lugnt höjde sin bössa och tog sikte.

«Skall jag?» frågade denne och lade fingret på trycket.

»Nej, min vän, låt henne fly,» svarade kaptenen.

«Jag hoppas, att det är sista gången jag sett henne.»

De återvände därpå in i hålan, där de båda dodade banditerna lågo kvar på marken.

«Kasta ut de där båda skälmarne,» sade kaptenen och pekade på dem. «De äro just en passande föda för hyänorna.»

Då Perky lyfte upp dem för att utföra befallningen, kom skenet från de brinnande bladen att falla på den enes ansikte.

«Vid den heliga Paulus, känner jag icke igen dessa fördömda bofvar!» ropade han.

»Den ene är den skurken Abdon, som höll mig fången, och den andre är en af pater Anselmos utsända lönmördare.»

«Ett af vittnena!» ropade kaptenen. »O, måtte han icke vara död!»

»Gör ingenting,» svarade Costal. «Vi hafva här två kvar, som skola tala, när vi befalla dem därtill.»

Med dessa ord pekade han på lorden och den andre uslingen, som blifvit slungad mot väggen och nu reste sig förvirrad och till halften bedöfvad af slaget.

«Ah, Mingal!» ropade Costal. «Du kunde aldrig hafva kommit mera lägligt.»

Uslingen såg faran och sökte komma undan, men en hadd af järn höll honom tillbaka.

Det var Perky, som gripit tag i honom, just då han ämnade fly bort genom hålans öppning.

Sedan denne bundit honom med hans egen snara af läder, kastade han bort honom till lord Milfort, som tyst och trotsig satt på marken i ett hörn af grottan.

Natten hade emellertid inträdt. Stjärnorna tindrade, och den stora klara månen skred tyst och majestätisk fram öfver det mörkblå fästet, kastande sitt klara sken ned öfver det tropiska landskapet med sina oändliga skogar och sina millioner lefvande varelser.

«Vi stanna här, tills morgonen inbryter,» sade kaptenen, och söka sedan komma till någon stad, där vi kunna föra fångarna i säkerhet och sluta oss till armen, om så behöfves.»

Donna Inez tryckte sig rysande intill kaptenen och meddelade honom halfhögt sin fruktan för, att Naäma, som nu sett, att han undkommit mördarne och var vid lif, skulle samla en ny skara och anfalla dem i hålan, då deras öde med säkerhet vore afgjort.

Våra vänner höllo nu för att icke blifva hörda af fångarna en kort rådplägning utanför grottan, och om en liten stund bröt hela styrkan plötsligt upp.

Fångarne fördes mellan att par af Pietro Brestos kamrater, sedan man först försett dem med munkafvel för att hindra dem från att göra buller.

Då man nådde dalen, tog Perky plats i spetsen.

Utän att säga ett ord vek han af uppåt bergen på andra sidan.

De andre följde honom, med Inez och Leon i midten på en improviserad bärstol af sammanflätade grenar, hvilken blef buren af fyra man af besättningen.

Sjömännen igenkände genast barnet, ehuru det ej på långt när liknade den lille knubbiga pilten från svunna, lyckligare dagar, och Leon var outtömlig i frågor efter hemmet och sin moder.

Men då man nådde skogen, tystnade han.

«Tigern», hviskade han, «Leon är så rädd!»

Donna Inez slöt banet i sina armar och hviskade:

«Sof du, mitt barn, ty under sådana mäns beskydd är du lika trygg som bakom starka murar.»

Männen tågade framåt, hållande vapnen i beredskap. Till och med de, som buro bärstolen, buro i ena handen revolvern, under det den andra omfattade bärstången, som hvilade på axeln. Den lille negern svängde öfver sitt hufvud en väldig fackla af kådiga sammanflåtade grenar, så att gnistorna yrde omkring till stor fara för de torra löfven och buskarne rundt omkring.

Sålunda fortfor man att rycka framåt på en ganska god väg, på båda sidor omgifven af skog.

Plötsligt stannade man. De fyra, som buro bärstolen, satte ned den på marken, och alla beredde sig till strid.

Ett förvirradt buller och vapenskrammel träffade deras öron, och ett underligt dån kom marken under deras fötter att darra.

«Heliga jungfru, hvad är detta?» utbrast donna Inez och sprang af bärstolen. «Hvad betyder detta buller?»

Han hörde genast, att det var ljudet af soldater, som marscherade framåt vägen, men kommo dessa som vänner eller fiender?

Flykt åt någondera sidan var omöjlig, och i nästa ögonblick voro de omringade af en mängd ryttare med dragna sablar.

«Halt!» kommenderade en röst på spanska. «Hvilka ären I?»

«Spaniorer, lefve Spanien!» skrek Perky Perky och och svängde sin mössa. «Den helige St. Jakob vare lofvad, vi hafva träffat på landsmän.»

Det var verkligen en större spansk truppafdelning med hvilken man träffat tillsammans, och hvilken var stadd på marsch mot de upproriske.

«Spaniorer, bröder, landsmän!» ropade kaptönen och störtade fram.

Den närmaste ryttaren böjde sig fram och betraktade honom.

«Kapten Carlo Lantejas!» ropade han förvånad. «Men hvad i all världen . . .»

Han tystnade och vände sin häst, tydligen för att undvika allt vidare samtal.

Kaptenen märkte detta.

«Ja,» sade han, min gamle kamrat måste naturligtvis känna till den skamliga dom, som beröfvade mig hedern, och jag fordrar därför att genast bli förd till öfverbefälhafvaren, under hvilkens befäl jag ställer mig, och hvilkens beskydd jag begär, tills jag bevisat men oskuld, hvilket jag nu, den heliga jungfrun vare lofvad, i stånd att göra.»

«Gud gifve det vore sant, kamrat,» svarade ryttaren, «ty vi hålla allesammans af dig, Carlo Lantejas!»

Därmed vände han sin häst, och kaptenen följde honom, under det de andre omringades af soldaterna, hvilka började utfråga dem om fiendens ställning, något hvarom de voro i fullkomlig obekantskap.

Fångarne, i synnerhet lord Harry Milfort, protesterade ifrigt genom tecken och åtbörder mot att blifva medforda, men Inez, hvilken man antog för en manlig person, utpekade dem såsom de, hvilka kunde intyga kaptenens oskuld, hvarpå några duktiga knuffar förmådde dem att fortsätta marschen fram till lägret, som småningom blef synligt.

Generalen mottog kaptenen med ett strängt uttryck i ansiktet. Han hade suttit i den krigsrätt, som dömde kaptenen, och hade då fått det intrycket, att denne var skyldig.

Hon uppfyllde emellertid genast hans önskan.

Minga blef framförd, och generalen studsade, då han blef honom varse.

«Tala, din hund!» röt han. «Hvem har lejt dig att vittna falskt i att låta mig springa, general,» svarade han med ett ödskefullt leende, «ty det kunde hända, att

N:r 35

INDIANFLICKAN

Med detta nummer slutar Indianflickan, men inom kort utkommer tvenne nya noveller,

Det återfunna barnet

och

Revolutionens offer,

hvilkas tvenne första häften gratis medfölja hvarje exemplar af **Revue**.

min förbön hade mera att betyda, än du tror, när du blifvit slagen af de röde männen, när dina soldater äro döda, och du själf flackar omkring som en skabbig hund.»

«Tala!» befallde generalen. «Hvem har köpt dig att vittna falskt mot denne man?»

Indianen teg.

«Du vill alltså icke säga det?» frågade generalen lugnt.

«Nej det blir min hemlighet», svarade den tilltalade.

«Häng honom!» befallde generalen och tände en ny cigarr. «Kom, kapten Lantejas! Vi hafva annat att göra än att utfråga denne usling!»

Därmed vände han honom ryggen och gick följd af kaptenen mot sitt tält.

Fyra soldater, däribland Perky, fattade skälmen i armen.

«Kom nu, min rara gosse!» ropade Perky.

»Nu skola vi skicka dig ett stycke på väg åt himlen.»

«Nåd!» skrek uslingen. «Jag vill bekänna allt!»

Generalen hörde det och stannade.

«Nå, låt höra?» sade han.

«Lofva mig lifvet, och jag skall omtala allt!» stammade skälmen.

»Jag skall låta dig behålla det», svarade generalen med ett särskildt eftertryck på »jag».

»Godt», mumlade uslingen, »så hör då!»

Han berättade nu allt, om hvilket förhållande patar Anselmo stod till mördarbanden, om hans medhjälpare don Lotario du Barada, om det ofantliga arfvet och hvilka arfvingarne voro, om mordförsöket mot Leon de la Zanca och sedan på hans moder, om hur man själf tagit peuningarne och lagt dem i kaptenens kappsäck för att vanära honom, och därigenom bereda lord Milfort tillträde till donna Inez hand — kort sagdt; han dolde ingenting, och då han ändtligen slutat, låg kaptenens oskuld

så klart i dagen, att generalen ömfamnade honom och kallade honom sin tappre Carlo, regementets stolthet.

Ett dundrande hurra rullade genom skogen från de närvarande soldaterna, och i ett utbrott af öfversvallande glädje kastade sig Inez i hans armar och tryckte sig in till honom.

Lord Milfort hade åhört alltsammans, men ehuru man befriat honom från kafveln, yttrade han icke ett enda ord, och generalen brydde sig icke om att höra honom.

Då och då flög en hatfull blixtnur från hans ögon, när han såg kaptenen sluta Inez i sina armar.

De flammande blossen och facklorna upplyste de måleriska grupperna af krigare, som bivouakerade under öppen himmel, midt i natten i den stora urskogen.

Perky beställde ingenting annat än gick från den ena gruppen till den andra och presenterade sin vän Pietro Bresto, under det Costal följde generalen och de öfrige officerarne för att deltaga i krigsrådet.

Frammot morgonen kommo tvenne män till Minga och befalldes honom taga af sina kläder och iföra sig andra.

Denne lydde, och den ene, som icke var någon annan än Pietro Bresto, klädde sig i hans kläder och ingned sig därpå i ansigtet med en blandning af brunockra och fett, som gaf honom ett mörkt glänsande utseende liksom en inföding.

Då han var färdig, svepte han in sig i indianens trasiga mantel och aflägsnade sig med långsamma, afmätta steg.

Fången såg efter honom och skakade ursinnig i sina fjättrar.

»Vi äro förlorade», mumlade han. »Denne hund till spanior kläder sig icke på detta sätt för ro skull.»

Spionen.

I missionsanstalten i Santa Fé satt en man, som, ehuru han icke tagit någon del i upproret, likväl med största oro väntade på underrättelsen om tilldragelserna, om hans offers död, men dessa underrättelser låto vänta på sig.

Endast få dagar återstodo till dess arfvet skulle förfalla till utbetalning, och då finge inga arfvingar finnas i lifvet.

Fyra af dem voro döda, men alla måste dö, och ännu återstodo tre.

Han befann sig därför i ett feberaktigt tillstånd. Sittande i sin cell, lyssnade han med ängslan efter de fotsteg, som hördes utanför i sanden. Flera gånger skyndade han fram till dörren, då han tyckte att klockan ljud.

Slutligen en dag ljud klockan.

Patern sprang upp och öppnade dörren,

»Nå den heliga jungfrun vare lofvad!» utbrast han, då han fick syn på en trasigt klädd, bronsfärgad man

stående framför sig. »Nu skall jag få erfara, om jag kommer att behärska världen, eller om jag skall återvända till Mexiko lika fattig, som då jag kom hit.«

»Tala!» sade han och drog honom inom dörren. »Du kommer söderifrån. Hvad har du att berätta?»

»Måktige herre», svarade mannen, »den store anden sänder sin ringe tjänare till dig för att säga, att alla dina befallningar äro utförda, att offren äro beringade.»

Patern uppgaf ett glädjerop.

»Se där», ropade han och fattade en tung penning-pung, »tag denna, du trogne tjänare! Det är för ditt budskap.»

Han kastade penningarne till honom och fattade sig med bägge händerna om hufvudet.

»Jag tror jag blir tokig mumlade han. «En sådan ofantlig rikedom, och den tillhör mig, mig ensam!»

»Hvarför komma icke Minga och Diaz?» frågade han därpå. »Hvarför sände de dig?»

»Därför att de blefvo skjutna af spanionerna, då dessa lyckades få fatt på dem», svarade den främmande med orubbligt lugn.

»Nå, det är bra, alldeles utmärkt!» ropade patern. »Jag står verkligen i stor förbindelse till herrar spanioner därför, ty jag skulle i alla fall låtit dessa båda blifva rödja ur vägen. Nu slipper jag åtminstone detta besvär. Men berätta för mig, när, hvar och huru våra gudomligheter erhöllo sina offer.»

Budbäraren såg sig omkring, liksom om han fruktat, att någon lyssnare kunnat ligga gömd någonstades och höra, hvad han berättade.

»Tala fritt, min vän!» sade patern skrattande. »Här äro vi ensamma.»

Mannen började och berättade nu i en enformig sjungande ton, huru Diaz och Minga jämte Naäma öfver-aumplat donna Inez de Barras, Costal och Pistro Bresto,

som de mycket riktigt träffat på angifvet ställe, samt huru de dödat dem med tillhjälp af Abdon och dennes trupp.

Under det han talade, hvilade jesuitens öga genomträngande och forskande på honom. Med orubbligt lugn framställde mannen sin berättelse, hvarför patern icke fann någon anledning att betvifla sanningen af densamma.

Dörren hade emellertid sakta blifvit öppnad, utan att någon af dem märkt det, och en person trädde oförmärkt in.

Han stannade i skuggan, medan mannen berättade, och först då han slutat, trädde han fram.

»Lycka till, pater Anselmo!» sade han. »Ni är verkligen en utmärkt räknemästare.»

Patern vände sig hastigt om, under det han stack handen in under sin kåpa, men då han fick se, hvem den besökande var, bredde sig ett vänligt småleende öfver hans ansikte.

»Ah, don Lotario da Barada!» utbrast han. »Välkommen hit till Santa Fé! I morgon afresa vi, hör Ni, vi, till Mexiko.»

»Det passar alldeles förträffligt«, svarade don Lotario med ett fint leende. »Jag har just några penningaffärer att ordna där.»

Sändebudet hade förskräckt ryckt till, då han blef varse den nykomne, och vände sig nu med en ödmjuk hälsning för patern om för att gå.

Denne hejdade honom dock och drog honom litet åt sidan.

»Ser du den där mannen?» sade han och pekade på don Lotario, som stod vänd åt annat håll.

»Ja, herrel!»

»Nåväl, du ser också den röda fläcken på hans tinninge. Den försvinner om några dagar, och jag vill icke,

att han följer mig tillbaka från Mexiko. Förstår du? Våra faders gudomligheter fordra ännu ett offer.»

»Din befallning skall blifva utförd», svarade mannen.

»Denne man skall icke följa dig från Mexiko.»

Därpå gick han långsamt ut genom dörren med den tunga penningpåsen under sin mantel.

»Min käre don Lotario», sade nu patern och klapade honom förtroligt på axeln. »Det kan man då kalla att hafva tur. De äro döda, allesammans!»

»Och en af dem genom min hjälp», smålog don Lotario.

»Ja, jag har icke glömt det», svarade patern. »Det var genom Er hjälp, som denna Carmen de la Zanca föll i våra händer, och därför skall Ni också få Er andel.»

Don Lo'ario bugade sig.

»Jag vet, att jag har med en man af ära att göra», svarade han. »Hvar och en bör ju också hafva något för sitt besvär.»

En förrädisk blick ur paterns stickande ögon träffade honom.

Inom sig tänkte denne:

»Jag har just nyss dömt dig till döden som lön»,
men högt tillade han:

»Då vi, kyrkans män behöfva anlita andras bistånd,
förstå vi också att betala därför.»

Och den värde gudsmannen snurrade rundt på klacken likt en lefnadsglad yngling, under det han g nolade refrängen till en låtsinnig visa.

»Redan denna afton afresa vi», yttrade han därpå.
»Vägen är lång och besvärlig. Vill Ni göra mig sällskap i min vagn, min bästa don Lotario, så är det mig ett nöje. Min vagn är mycket bekväm, samt inrättad till sofrum. Man liksom för sitt rum med sig. Jag hoppas Ni också till afresan blir min gäst.»

Spanioren tackade. Han visste, att pater bestod sig med ett yppigt bord och utsökta viner.

Därpå aflägsnade de sig innåt gården, där pater Anselmo började utdela befallningar för resan till sina underordnade.

Budbäraren fortsatte sin väg med långsamma, afmätta steg, men endast så länge man kunde se honom från missionsanstalten.

Sedan rättade han på sin böjda rygg, och hans ögon strålade af tillfredsställelse.

«Så där», sade han skrattande, »nu har räfven gått i fällan. Det blir allt han själf, som icke kommer att återvända från Mexiko.»

En reslig gestalt, klädd i uniform, fram trädde ur ruinerna af en nedbränd byggnad.

«Nå?» frågade han.

«Jo, det går ypperligt! Han har gått i fällan», svarade den andre. «I morgon afreser han med sin vän och stallbroder don Lotario da Barada till Mexiko, och vill kapten Lantejas följa vårt råd, så må vi skynda så mycket som möjligt för att vara de förste på platsen.»

«Jag var alldeles öfvertygad om, att du skulle ställa allt i ordning, Pietro», svarade Percy, ty att den nykomne var han, hafva läsarne troligen redan anat, «och därför står nu allt klart till afresan. Vi komma företaga den om en timme; skurken skall komma för sent, och då han slutligen kommer, så kommer han dess värre för honom i tillräckligt god tid.»

Med dessa ord fattade han vännen under armen och aflägsnade sig med raska steg utan att märka, att en ung indianflicka i sönderrifna kläder och med håret fladdrande för vinden framträdde från stammen af det träd, i hvars skugga de nyss samtalat.

«Ah, I glömmen Naäma», ropade hon halfhögt och knöt ursinnig handen efter dem, «men i skolen få erfara att jag ännu lefver och mitt hatt med mig. Aldrig skolen I nå Mexiko, aldrig! Edra ben skola hvitna i våra skogar, och gamar och hyänor hålla måltid på edra kroppar!»

Och som en blyxt försvann hon bland buskarna, styrande sina steg till det snår, som omgaf ruinerna af aztekernas gamla tempel, hvilket hon uppnådde efter en stunds vandring.

Där genomträngde hon häckarne af jasmin och kaktus och stannade framför de nedfallna stenb ock, som till hälften betäckte ingången.

Hon följde den långa, halfmörka gången, som därifrån förde till den stora samlingsalen, som en gång fyllts af tillbedjare af aztekernas gudomligheter.

Nu var den nästan tom. Endast en skara af tjugu till trettio män upptog en ringo del af den väldiga salen.

Naäma styrde sina steg fram emot dem. De hade intagit försvarsställning, då de fått höra ljudet af steg på marmorhallarna gifva eko i hvalfvet.

«Bröder», yttrade hon högt, då hon kommit fram till dem, och de hade igenkânt henne, «hafven I mod och lust att aflossa de få skott, som ännu återstå oss, på de förhatlige främlingarne? Hafven I lust att ännu en gång bada edra händer i blekansiktenas blod?»

Ett enhälligt, entusiastiskt «ja» blef svaret.

«Upp då, redan denna timme!» sade hon.» Snart är natten inne, och vi måste vara på vår bestämmelseort, då midnattstimmen nalkas. Undersöken edra vapen, bröder, ty vi skola röna motstånd, men I ären långt flera än de och uppeldade af hatet. Jag vill anförä eder!»

Ett skramlande med vapen och knäppandet af bösshanar vittnade om, att hennes uppmaning blef efterkommen.

«Följen mig nu, bröder», sade hon, «en efter en med

hundra stegs mellanrum för att icke väcka misstankar! Vi följa vägen till bron öfver floden, och gömma oss i säfven på andra sidan. När de sedan komma, så döda dem, döda dem alla, så när som på en, en kvinna! Lämnen henne lefvande i mina händer!»

Männen svarade icke, utan aflägsnade sig den ene efter den andra, med långa mellanrum, genom gången bakom det raserade altaret, och efter en halftimmes tid var salen tom.

Naäma avslutade tåget.

Ingen lade märke till de tyste, i sina kappor insvepte männen, som långsamt aflägsnade sig genom de grönskande buskarne längs floden.

Men då den sista kommit så långt ifrån staden, att ingen kunde varseblifva honom, skyndade han med blixtsnabba steg framåt för att upphinna kamraterna, som efterhand samlat sig i en trupp.

Naäma hade snabbare och lättare än de andra uphunnit de första, och med ett befällande: «Följen mig!» satte hon sig i spetsen och skyndade framåt vägen till den omtalade bron.

Ungeför en timme före midnatt, rullade en med fyra hästar förspändv agn, omgifven af en ryttartrupp, framåt vägen, som ledde till bron.

Vapnen blänkte i det klara månskenet, och ryttarnes kappor fladdrade för vinden. Man hade nästan kunnat tänka sig försatt till riddaretiden, då en ryttarkavalkad beledsagade en dam genom en farlig nejd.

Liknelsen var ganska träffande, ty i vagnen satt donna Inez de Barras jämte den lilla Leon de la Zanca, och trakten var ej heller säker. Visserligen hade militären i det närmaste kufvat orligheterna, men jäsningen hade ännu ej upphört, utan talrika svärmar af infödingar

och negrer ströfvade ännu omkring, och man hörde berättelser, litet emellan om att de släckt sin hämndlystnad i de hvites blod.

Därför hade kapten Lantejas med tacksamhet antagit Pietro Brestas anbud, att med sina kamrater följa dem Percy och negergossen följde naturligtvis också med, och Costal galopperade stolt och belåten vid hans sida.

Ehuru ej särdeles manstark, bildade eskorten dock en ganska respektabel styrka, som icke så lätt gäfvade vika för öfvermakten.

Redan hade man den breda, skimrande floden i sikte jämte bron, som ledde öfver densamma, då den lille negern, som galopperat ett stycke i förväg, hastigt sprängde tillbaka.

«Herre,» ropade han, vändande sig till kapten Lantejas, «jag såg en bösspipa blänka vid ändan af bron och därpå försvinna, då jag kom närmare. Det är troligt, ett mannen, som bar bössan, var en utställd vaktpost, som drog sig tillbaka till kamraterna, hvilka måhända ligga gömda i vassen på andra sidan, då han såg oss komma.»

Kaptenen rynkade ögonbrynen.

«Caramba,» mumlade han och gaf tecken till att göra halt, »kanske du kan ha rätt, gosse. Bron lämpar sig verkligen utmärkt till ett bakhåll.»

«Låt en del af oss rida före,» föreslog Costal. «Låter man oss rida i fred, så är det kanske endast en stackars sate till flyktning, som gömt sig och är mera rädd för oss, än vi behöfva vara för honom.»

»Mycket riktigt!» sade kaptenen. «Hvem vill rida fram och undersöka förhållandet?»

«Jag följer med sennor Costal. Vi skola undersöka snåren och säfven, och är det ingenting misstänkt där, kunna de öfriga följa efter,» sade Pietro Bresto.

Kaptenen nickade bifall, och de båda ryttarne sprängde i väg.

De uppnådde snart den motsatta ändan af bron och tvungo sina hästar, som, avande de vilda djurens närhet, visade sig motsträfviga, in bland säfven. Men icke det minsta misstänkt visade sig; allt var tyst och stilla.

«Negern har sett i syne,» Costal förargad och berättat, att öfver gången är utan fara!»

Med dessa ord galopperade han tillbaka, följd af Pietro Bresto, som icke heller var särdeles belåten med att på detta sätt hafva blifvit narrad.

«Nå?» frågade kaptenen.

«Månen bestrålar en ofarlig väg,» sade Costal. «Pojhar satt i syne.»

«Nej, herre, nej,» ropade denne, «jag såg icke miste; jag såg tydligt både mannen och den långa, blänkande bösspipan.»

«Nå ja, det kan ju hända du har rätt,» sade kaptenen, «men i så fall har det endast varit en ensam man, som tagit till flykten, då han fick se oss, och därför tror jag ej, att det kan vara förbundet med någon fara att fortsätta vår färd öfver bron.»

«Det är också min tanke,» svarade Costal och sporrade sin häst.

»Framåt!» kommenderade kaptenen och vagnen rullade med rask fart ut på bron, under det ryttarne galopperade rundt omkring den, medan då och då någon af dem red en bit i förväg för att se, om någon fara hotade.

«Gossen har misstagit sig,» sade kaptenen till Costal, som red vid hans sida. «Det var troligen endast månen, som kastade sitt sken mellan spjälorna i broräcket, och hvilket han i sin ifver tagit för en bösspipa.»

«Ännu hafva vi icke nått snåret,» svarade Costal och kastade en genomträngande blick på buskarne och säfven. «Det skulle nog kunnat hända, att han sett rätt, och att därborta en skara af detta pack kan ligga gömd, — ja, vid mina fäders gudar, herre, se där, — han har haft rätt ändå!»

Han pekade på flera gestalter, som oförmodadt visade sig på flodstranden, som nu låg på helt kort afstånd därifrån.

«Halt!» skrek kaptenen och vände sin häs', «Låt vagnen vända! Vi hafva råkat i ett bakhåll.»

Men detta visade sig vara nästan omöjligt. Bron var icke särdeles bred, och hästarne hade vid den plötsliga anblicken af de vilda gestalterna blifvit skrämde och rusade med blixstens snabbhet öfver den lilla biten, som återstod af bron, och fram på vägen på andra sidan.

«Fyr!» skallade en genomträngande stämma, i samma ögonblick, som vagnen rullade förbi snåret, och några skott smällde.

Hästarne blefvo nu ännu mera uppskrämde, och vagnen flög i rasande fart framåt vägen.

»Fort, efter vagnen, det är hon!» ropade åter samma röst, och en ung flicka visade sig på vägen, hållande i ena handen en pistol, i den andra en värja, hvilken glänste i månskenet.

Det långa, svarta håret fladdrade kring hennes hufvud; ögonen lyste af hat och raseri, och trots sin skönhet liknade hon en furie, en hämndens och hatets gudinna.

Det var Naäna.

Kaptenen igenkände henne och förstod genast hennes afsikt.

«Naäma,» ropade han, «fly, olyckliga, innan vi nödgas döda dig och alla dina följeslagar!»

Hon stannade genast i sitt lopp och stirrade med förskräckta blickar och darrande läppar på den framsprängande kaptenen.

«Återigen denna stämma!» ropade hon. «Hvad vill du? Återvänd till den öppna platsen i skogen, — gå, gå, — hejda icke Naäma!»

«Olyckliga!» ropade kaptenen. «Kasta dina vapen, så skall jag taga dig under mitt beskydd och rädda ditt lif!»

«Är det du, är det verkligen du?» stannade hon och närmade sig. «Ja, jag ser det nu, då månen belyser dig. Våra gudomligheter fingo dig ej som offer! En hög makt skyddade dig! O, hvarför är det ej jag, som i stället för henne därborta får älska dig?»

Under tiden fortfor vagnen att i hastig fart aflägsna sig.

«Naäma, kasta dina vapen ifrån dig och var förståndig!» bad kaptenen, då han såg, att de öfriga af eskorten i ilande galopp närmade sig öfver bron. «Du är dödens, om man anträffar dig så!»

«Nej,» skrek hon fattad af ett vildt raseri, «nej, må jag dö, men icke mitt hat! Du skall aldrig få äga henne!»

Med dessa ord aflossade hon sin pistol emot honom.

Kaptenen, som såg hennes rörelse, ryckte häftigt åt sig tyglarna, så att hästen reste sig på bakbenen. I nästan ögonblick smurrade den rundt och störtade därpå till marken med genomskjutet hufvud.

Förgäfvets ansträngde sig kaptenen, som fått sitt ena ben under hästen, att befria sig från den tunga bördan, under det Naäma med vindens snabbhet rusade efter vagnen, som nu höll stilla, sedan kusken lyckats få styr på de uppskrämda hästarne.

Kaptenen insåg den fruktansvärda fara, hvori hans älskade sväfvade, och gjorde förtviflade ansträngningar att komma loss från den döda hästen.

Han vågade emellertid icke begära sina följeslagars hjälp, ty det var långt viktigare, att de skyndade henne till undsättning, och han ropade därför, när de stegade fram och hedjade sig för att lämna honom hjälp:

«Framåt, skynda! Det gäller Inez lif! Naäma . . .»

«Förstått!» ropade Pietro Bresto och sprängde vidare.

»I galopp!»

Som en orkan jagade de åter framåt.

Naäma fortsatte emellertid sitt vilda lopp för att

upphinna sina bundsförvanter, hvilka smygande sig fram genom snåren, efter vägen allt mera närmade sig vagnen.

I mänskenet varseblef hon en kvinna, som stod midt på vägen på något afstånd från vagnen.

Det var donna Inez, som stigit ut ur vagnen och nu förskräckt väntade på att, kaptenen skulle komma.

Hon hade hört bösskotten, och ett par kulor hade till och med tagit vägen genom den täckta vagnen, utan att dock göra vidare skada.

«Ah,» utbrast Naäma, då hon varseblef henne, «det är hon, den förhatliga! Nå, nu skall hon icke medkomma. Store ande, nu skall jag då få offra henne åt dig! Aldrig mera skola de återse hvarandra!»

Med dessa ord försvann hon bland buskarne och tecknade åt sina kamrater att icke genom ett skott, icke genom ett ljud förråda sin närvaro.

Närmare och närmare nalkades hon den värlösa, utan att ett enda ljud, en enda rörelse i buskarne antydde, att ett lefvande väsen smög sig fram bland dem. Därpå stannade hon plötsligt.

Försiktigt vek hon de torra kvistarne åt sidan utan att taga sina ögon från henne.

Hon var så upptagen med att betrakta sitt offer, att hon icke lade märke till ett par glänsande ögon, som voro stadigt riktade på henne, eller en smidig, långsträckt gulstrimmig kropp, som långsamt gled fram emot henne mellan rören.

Allt närmare och närmare kom djuret utan att taga sina brinnande blickar från henne, till dess det på en gång stannade och kröp ihop till språng.

Naäma lade icke märke till den fruktansvärde grannen eller till de gnistrande blickar, hvilka lika ihärdigt betraktade henne, som hon sitt utvalda offer.

Hon kramade värjan i handen och böjde sig en smula framåt.

Ljudet af galopperande hästar nådde hennes öra.

«Nu,» hviskade hon, «nu . . .»

I samma ögonblick, hon lyftade sin fot för att med ett språng största lös på sitt offer, löjd ett rasande åsklikt rytande.

Hon såg en lågsträckt, gulaktig kropp flyga upp genom luften som en afskjuten pil fram emot henne; hon kände ett grepp som af järntänger i sin axel. Rör och säf slogos våldsamt åt sidan, och bort for hon i den månbelysta natten, bortsläpad af skogarnes härskare, den fruktansvärde tigern, för att krossas af hans tänder.

Donna Inez hörde rytandet och såg tigern rusa förbi öfver vägen med sin blodiga, olyckliga börda.

«En tiger!» ropade hon. «En människa! Hjälp, hjälp!»

Med dessa ord affyrade hon sin revolver.

Ett nytt rytande vittnade om, att djuret sannolikt blifvit träffadt. Det borrarade sina skarpa tänder ännu djupare i sitt offers skuldra och — försvann i urskogens mörka, ogenomträngliga snår.

I detta ögonblick kommo ryttarne fram till stället.

De hade hört revolverskotten och sett tigern rusa öfver vägen med sin börda, men några fiender sågo de ej till.

Allt omkring dem var tyst. Icke ett lög prasslade; endast från urskogens djup hördes vilddjurens dofva rytande.

De anfallande voro som blästa bort.

Då de sett sin anförarinnas fasansfulla slut, smögo de sig ljudlöst bort. Med henne förlorade de allt sitt mod.

Perky och Costal infunno sig snart jämte kaptenen.

Perky tog plats vid kuskens sida, då man åter satte sig i rörelse. Han hade lämnat sin häst åt kaptenen.

Då de kommit fram till vagnen, hoppade kapten Lantejas af hästen och slöt sin brud i sina armar.

Då donna Inez berättade om tigern, som släpat bort en kvinna, förstod han genast, hvem denna var.

«Min Inez», hviskade han och tryckte henne till sitt hjärta, «tacka den heliga jungfrun, ty nu skall aldrig mer din dödsfiende stå efter ditt lif!»

Därpå svängde han sig i sadeln och gaf befallning om uppbrott, hvarvid hans blickar föllo på en vagn, som närmade sig under militäreskort.

«Aha», mumlade han, «där komma våra vittnen!»

Kastande en sista blick mot urskogens snår, hvarifrån hördes dofva rytanden blandadt med ett genomträngande skri, sporrade han med en rysning sin häst.

«Arma Naama», hviskade han, «min frid kostade ditt lif.»

Och tysta fortsatte de sin färd mot målet, — den stolta, rika hufvudstaden Mexiko.

Tjugunio millioner niohundra tusen piaster.

Vi befinna oss i hufvudstaden Mexiko. En ofantlig mängd nyfikne hade samlats i och utomkring den stora salen i bankhuset, där den ofantliga skatten skulle fördelas.

Stadens tidningar hade länge sysselsatt sig med den ofantliga, tvåhundraåriga skatten, som nu skulle utbetalas till de rättmätiga ägarne, och tre gånger efter hvarandra med tre veckors mellanrum mellan hvarje gång hade de innehållit anmaningar till dessa att infinna sig på den utsatta dagen för att bevisa sin rätt till att få deltaga i fördelningen af de glänsande guldhögar, som förvarades i bankens kassahvalf.

Man kände arfvingarnes namn och ställning i samhället, åtminstone delvis, och därför hade anmaningarne upptagit namnen på arfvingarne.

Ingen betviflade, att de skulle komma. Hvem reste icke gärna från den ena ändan af världen till den andra för att blifva ägare af millioner?

Därför var också hela Mexiko i feberaktig rörelse, när den märkliga dagen kom. Alla ville se afkomligarne af den stolte spaniorens ende son och den undersköna indianflickan.

Människomassan växte för hvarje ögonblick. Salar, förrum och korridorer voro fyllda med människor, ja, långt utanför bankhuset stode människoskaror, väntande att få se en skymt af de lycklige arfvingarne, men ingen af dessa syntes till.

Klockan slog ett. De höga ämbetsmän, i hvilkas vård skatten varit anförtrodd från år till år, generation efter generation, sutto redan ståtliga och allvarliga i sina bekväma länstolar, och på sin höga, kronsmäckade stol tronade guvernören, Mexikos högste ämbetsman. Man endast väntade, att klockan skulle slå två, för att begynna.

Ändtligen hade de två slagen förklingat. Med en liten silfverstaf slog guvernören på en liten klocka af guld, som stod famför honom på bordet, hvarvid dörren öppnades och en man i guldgalonerad dräkt inträdde.

Denne var den af styrelsen tillförordnade kassören, som förvarade nycklarne till de massiva dörrar, bakom hvilka skatterna hvilade.

«Sennor», sade guvernören, «rätten är öppnad!»

Med en bugning öppnade mannen de väldiga flygel-dörrarne, och en ofantlig människomassa strömmade in och fyllde åhörarnes bänkar och ståplatserna bakom.

Sedan alla, som fingo rum, intagit sina platser, upphörde bullret, och allt blef så tyst, som om man befunnit sig i en kyrka.

Guvernören reste sig upp.

«Till följe af den för tvåhundra år sedan aflidne hidalgon Xavers och hans likaledes för tvåhundra år sedan aflidna makas Marianis bestämmelse, har i dag till nämnde personers möjligen i lifvet varande arfvingar

till lika fördelning att utbetalas till dem förfallit en summa, stor *Tjugonio millioner niohundra tusen piaster!*»

Sedan guvernören yttrat dessa ord, höll han upp några ögonblick och fortfor därpå med höjd stämma:

«Skulle möjligen inga arfvingar finnas, tillfaller hela summan jesuiternas missionsanstalt i Zanta Fé, som då är den ende rättmätige arfvingen.»

Han tystnade och såg sig omkring.

Ähörarne sutto i andlös spänning; man skulle kunnat höra en nål falla, men någon arftagare hördes ej af.

Guvernören började åter:

«Alltså uppmanar jag härigenom följande arfvingar att framträda och framlägga legitimationsbevis.»

Han påbjöd med en rörelse af handen tystnad och såg sig omkring i salen.

«Don Fernando de Lopez!» ropade han. «Är Ni närvarande, så träd fram!»

«Don Fernando de Lopez dog den 17:de maj detta år», svarade en röst och en man trängde sig fram genom åskådarne, fram till guvernörens plats.

«Don Lotario da Barada, infinner mig på jesuiterordens vägnar, för så vidt, det Gud och alla helgon förbjude, alla arftagarne skulle vara döda.»

Guvernören smålog omärkligt, och inbjöd med en åtbörd den nykomne att taga plats, på samma gång han mottog den Fernando de Lopez' dödsattest.

«Donna Carmen de la Zanca!» ropade han därpå med hög röst. «Är Ni närvarande, så träd fram!»

«Donna Carmen de la Zanca är död den 20:de Juni detta år», svarade don Lotario och framlämnade dödsattesten.

Guvernören kastade en blick på den och darrade omärkligt.

«Kapten Carlo Lantejas!» fortfor han som förut. «Är Ni närvarande, så träd fram!»

Intet svar.

Guvernören förnyade sin uppmaning.

«Förlåt, ädla sennor», sade don Lotario resande sig upp, »men är det den för stöld dömd och sedan bortrymde för detta kapten Carlo Lantejas, om hvilken här är fråga, så är han, som synes af detta dokument, mördad af indianerna på sin flykt från fängelset i Santa Fé.»

Med dessa ord lämnade han guvernören ett papper, hvarpå kaptenens död intygades af flera personer.

«Jag måste antaga det som giltigt», svarade guvernören, «alldenstund ej kaptenen anmält sig.»

«Donna Inez de Barras!» fortfor han med hög röst. «Är Ni närvarande, så träd fram!»

Intet svar.

Ahörarne visade tecken till oro, och guvernören upprepade sin fråga ytterligare tre nio gånger.

Men icke heller denna arfvinge anmälde sig; allt förblef tyst.

«Mestiz Costal» sade guvernören. «Är Ni vid lif, så träd fram!»

Men Costal lät lika litet som någon af de föregående arfvingarne höra af sig.

Ännu två gånger upprepade guvernören hans namn och sade till sist:

«Så uppmanar jag då Pietro Bresto från Santa Fé att framträda och mottaga sitt arf!»

Ingen svarade. Namnet upprepades ytterligare två gånger, och guvernören intog åter sin plats.

Tystnaden började aflösas af ett doft mummel. Man fann dessa många dödsfall misstänkta.

Då inträdde genom dörren en munkklädd gestalt, som med långsamma steg närmade sig guvernören. Han bar sitt hufvud upprätt och lät sina stickande ögon spela omkring åt alla sidor.

«Ah, jesuiten från Santa Fé!» sorlade det svagt genom mängden. «Han är nu den ende arfvingen!»

Då munken kommit fram för guvernören, stannade han och bugade sig djupt.

Ett obeskrifligt småleende lekte kring guvernörens läppar, då han helt lugnt frågade:

«Pater Anselmo, gissar jag?»

«Ers härlighet har rätt», svarade den tilltalade. «Jag är pater Anselmo, föreståndare för jesuiterordens missionsanstalt i Santa Fé.»

«Och nu kommer Ni väl för att uppbära arfvet efter Xaver och hans maka Mariani?»

Munken bugade sig ödmjukt.

«Så vida inga andra arfvingar anmält sig», svarade han.

«Jag har ropat upp dem, utan att någon anmält sig», sade guvernören. «Ja, det har till och med blifvit framlagdt dödsattester för en del af dem, och troligen är ingen af de sex arfvingarne vid lif.»

«Sex?» upprepade patern förvånad.

«Ja, var det flera?» frågade guvernören.

«Ja, det var ännu en arfvinge», suckade patern, «ett barn till donna Carmen de la Zanca, om jag icke misstager mig, och vår fromma missionsantalt skulle icke för allt i världen vilja hafva tillskansat sig ett grand af en förmögenhet, som rätteligen borde tillhöra en annan.»

«Det är rätt, fromme pater», svarade guvernören, «och jag tackar Er att Ni gjort mig medveten om detta barns, alltså den enda arfvingens tillvaro, hvarom jag förut var obekant. Var god och uppgif dess namn, på det jag må i enlighet med min plikt uppropa det. Är det då antingen icke tillstädes eller blir dess död konstaterad, får jag lyckönska missionsanstalten i Santa Fé till besittningen af tjugunio millioner niohundra tusen piaster.»

En blyxt af den mest öfversvallande fröjd upplyste för ett ögonblick paterns ansikte på samma gång det öfver-

göts af en brännande rodnad, men det var blott för ett ögonblick, ty i nästa hade han återvunnit sitt lugn och sin kallblodighet.

«Det heter Leon de la Zanca», svarade han. «Sist jag såg honom, var han en liten älsklig gosse, sin moders enda glädje.»

Guvernörens ansikte öfverdrogs af ett moln, då han hörde dessa ord, och han kunde knappast behärska sin röst tillräckligt för att ropa:

«Leon de la Zanca, föräldralösa barn, är du ännu i lifvet?»

Icke heller denna gång något svar.

Ett doft mummel genomlopp hela mängden af åhörare. Dessa dödsfall voro fruktansvärda. Så många arvingar, och alla döda på en så kort tidrymd!

Guvernören upprepade sin fråga för andra gången. Men icke heller nu något svar. Troligen var också den lille död, måhända mördad under den senaste tidens oroligheter.

Jesuiten satt med nedlutadt hufvud, och icke en muskel rörde sig i hans mörka ansikte. Han andades knappast. Nu återstod endast en gång att fråga, och hvem skulle då svara därpå? Han hade själf låtit utsätta den lille för vildmarkens djur.

Ett djäfvulskt småleende öfverfor hans ansikte, då guvernören för tredje gången upprepade:

«Leon de la Zanco, föräldralösa barn, är du vid lif?»

«Ja!» svarade en klar barnröst bortifrån ingången till salen.

Ett bedöfvande jubelrop dånade genom salen, så att väggarne darrade, under det pater Anselmo reste sig, blek och darrande, med knutna händer och sammanbitna tänder.

Genom dörren inträdde en liten gosse, ledd vid handen af en beslöjad dam, och bakom dem visade sig tre män, tysta och allvarliga.

«Kapten Lantejas, Costal!» jublade mängden och lät

rummet genljuda af bravorop och handklappningar, som aldrig ville taga någon ände.

En ny bifallsstorm bröt lös, då den beslöjade damen kastade slöjan åt sidan och visade sitt sköna ansikte.

«Donna Inez de Barras, den skönaste i Mexiko!» ljöd det från alla håll.

Alla rusade upp från sina platser och omringade de fem arfvingarne till den ofantliga förmögenheten för att få lyckönskan dem och trycka deras händer. De många närvarande damerna öfverhopade den lille Leon med smekningar, fyllde hans fickor med konfektyrer och gäfvu honom tusen smeknamn.

Men längst bort i andra ändan af salen sätod pater Anselmo, med vildt rullande ögon, läpparne sönderbitna och blodiga och i vanmäktigt raseri knutna händer. Allt hans arbete hade varit förgäfvu, alla hans brott, och nu störtade den stolta bygnad han uppfört tillsammans.

Slaget träffade honom dödligt, just då han stod i begrepp att nå de högsta tinnarne af jordisk lycka.

»Där äro de, alla de döde!» skrek han med skallande stämma och pekade på dem. »Undan, ur vägen, innan de komma för att släpa mig till afrättsplatsen!

Och i vildt språng störtade han framåt, slående omkring sig bland människomassan, som ofrivilligt lämnade plats för honom.

Just som han uppnått dörren och stod i begrepp att störta ut, greps han af en järnhand i nacken, och en stämma ropade:

«Stopp litet, min fromme herr pater! Ni tycks glömma bort Perky!»

Det var fäfängt för jesuiten att söka undkomma jättens järnhårda grepp. Perky höll honom fast, liksom man håller ett barn, och då vakten hastigt skyndade till på kaptenens föranstaltande, öfverlämnade han honom åt den.

Patern blef icke länge ensam. Snart syntes Pietro

Bresto medförande en annan fånge, don Lotario da Barrada, hvilken var lika förkrossad som sin medbrottsling och darrade som ett asplöf.

Soldaterna togo dem emellan sig, och snart sutto båda bakom fångelsens murar, afvaktande den dom, som snart skulle fällas öfver dem.

Och denna dom lät icke länge vänta på sig. Hela den brottsliga planen låg klar och tydlig för myndigheternas ögon, och då lord Milfort samt Minga aflagt fullständig bekännelse, var rätten icke sen att döma.

Lord Milfort, som falskeligen tillskansat sig sin lordtitel, blef jämte don Lotario förvisad till en af stilla hafvets öar.

Pater Anselmo blef hängd vid sidan af sin medhjälpare Minga.

Vi hafva sett, huru brottet fått sitt rättvisa straff, och hafva nu endast att tillägga några ord om våra vänners lycka.

Costal återvände, sedan han lyftat sitt arf och för sista gången omfamnat sina vänner, till sin hemtrakt, och erhöll sedermera mycket smickrande vedermälen af regeringens erkänsla för sina stråfvanden att införa europeisk kultur bland sina röde stamförvanter.

Den lille trogne negerbetjanten kunde icke skiljas från sin dyrkade härskarinna utan följde henne, då hon lämnade Mexiko för att återvända till Spanien, sina fädders hemland.

Och nu, käre läsare, skåda ut öfver hafvet. Där på ddäcket af det bortilande skeppet står en man och blickar ut öfver vågorna. Vi igenkänna honom. Det är Pietro Bresto, ägare och förare af skeppet «Leon», som han köpt i Vera Cruz, och hvarmed han nu reser till Spanien

På däckets stå ytterligare några personer, som vi känna.

En ung man, som lindar sin arm kring en ung kvinna och trycker henne kärleksfullt intill sig, samt vid deras sida en liten pilt, som roar sig med att betrakta de försvinnande skogarna på kusten, och något längre bort den lille negern samt Perky, som med ett vänligt grin sänder väldiga rökmoln ur sin pipa i luften.

«Ser du, min älskade Inez,» säger den unge mannen och pekar mot kusten, som alltmer försvinner i fjärran, «se, nu lämna vi det sköna Mexiko för att utbyta det mot det icke mindre härliga Spanien! Vill du som jag, så höj ditt öga mot himlen och tacka den, som så underbart räddat oss undan faror och död!»

Slutna intill hvarandra, blickade de upp mot himlen, där stjärnorna tindrade, och en mera uppriktig tacksägelse har aldrig stigit till den allsmåktige än från dessa båda hjärtan, därute på hafvet.

Skeppet brusade fram genom vågorna, vinden fyllde seglen, och likt en jättelik fågel försvann skeppet slutligen vid horisonten för att föra de lyckliga till det aflägsna, sköna Spanien.

Men djupt inne i urskogen prasslade det, och dofva rytanden ljödo, medan en glödande vind susade fram öfver indianflickans bleknade ben därinne i de mörka snären.

Slut på andra delen.
